SANDRA BROWN

DUGNAS

Alma littera

SANDRA BROWN

DUGNAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
LAIMA RAČIENĖ

Alma littera
VILNIUS / 2016

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš: Sandra Brown
Where There's Smoke
Warner Books, Inc.,
New York, 1994

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-2197-9

Pirmas skyrius

Jis niekada nejautė ypatingos meilės katėms.

O moteris šalia jo murkė kaip katė. Visas jos kūnas, krūtinė, pilvas rodė didžiulį pasitenkinimą. Akys siauros, truputį įkypos, judesiai grakštūs, gašlūs. Tokios moterys ne laksto, o išdidžiai vaikšto. Ji buvo parengusi tikrą choreografinį pasirodymą vyrui įaistrinti. Rąžėsi ir glaustėsi prie jo tarsi ruda kvaitulio apimta katė, o atėjus kulminacijos akimirkai spiegė ir draskė nagais jam pečius.

Katės jam atrodė paslaptingos ir klastingos, negana to, nepatikimos. Jis net bijodavo joms atsukti nugarą.

– Na, kaip aš tau patikau? – Jos karštas alsavimas priminė tvankią naktį už nuleistų naktinių užuolaidų.

– O ką, argi skundžiuosi?

Kėjus Taketas labai nemėgo vertinti mylėjimosi. Jei esi patenkintas, kam apie tai plepėti. O jeigu nepatenkintas, juo labiau reikia patylėti.

Moteris palaikė jo dviprasmišką atsakymą komplimentu ir išlipo iš lovos. Nuoga nuėjo prie apkrauto tualetinio staliuko ir nepigiu, brangakmeniais papuoštu žiebtuvėliu užsidegė cigaretę.

– Gal nori užsirūkyti?

– Ne, ačiū.

– O išgerti?

– Norėčiau. Jeigu yra ko nors po ranka.

Nuobodžiaudamas Kėjus žiūrėjo į krištolinį sietyną palubėje. Neskoningas ir bjaurus. Miegamajame pernelyg gremėzdiškas, nors dalis lempučių vos šviečia pro krištolinius karulius. Ryškiai rožinis kilimas toks pat siaubingas kaip ir bronza papuoštas kilnojamasis baras, apstatytas įmantriais krištoliniais grafinais. Ji įpylė jam viskio.

– Gali neskubėti, – nusišypsojo moteris. – Vyras išvažiavęs, o dukra nakvoja pas draugus.

– Kokios lyties – vyriškos ar moteriškos?

– Moteriškos. Dėl Dievo meilės, jai tik šešiolika.

Būtų negražu jai priminti, kad ji pati įgijo lengvabūdės merginos reputaciją dar gerokai iki šešiolikos. Bet Taketas tylėjo veikiau iš abejingumo.

– Noriu pasakyti, kad gali likti iki ryto, – tarė ji, paduodama jam stiklinaitę, ir atsisėdo šalia, prisiglausdama šlaunimi jam prie šlaunies.

Kėjus pakėlė galvą nuo šilkiniu užvalkalu apvilktos pagalvės ir nugėrė neskiesto viskio.

– Man reikia eiti. Aš grįžau į miestą jau... – jis pažiūrėjo į savo laikrodį, – ...jau prieš tris su puse valandos, o dar neperžengiau gimtųjų namų slenksčio.

– Tu juk sakei, kad jie tavęs šiandien nelaukia.

– Taip, bet žadėjau grįžti, kai tik galėsiu.

Ji apvyniojo jo tamsių plaukų sruogą aplink pirštą.

– Ir nesitikėjai, kad, vos tik pasirodęs mieste, sutiksi mane „Po palme“.

Jis baigė gerti viskį ir įgrūdo jai į rankas tuščią stiklinaitę.

– Įdomu, kodėl ta įstaiga vadinama „Po palme“. Čia nerasi nė vienos palmės per penkis kilometrus aplinkui. Ar tu ten dažnai lankaisi?

– Gana dažnai, – atsakė ji, gudriai šypsodamasi.

– Kai vyro nėra mieste? – su tokia pat šypsenėle paklausė Kėjus.

– Ir dar tada, kai liūdesys ir vienatvė varo į neviltį, o taip būna beveik kasdien. Bare „Po palme“ visada susirandu įdomią draugiją.

Taketas pažvelgė į jos didžiulį biustą.

– Tai jau tikrai. Neabejoju, kad meiliniesi visiems iš eilės, kol jiems sustangrėja.

– O tu neblogai mane pažįsti, – juokdamasi krūtininiu juoku, ji palinko ir palietė jam burną savo drėgnomis lūpomis.

Jis nusisuko.

– Visiškai nepažįstu.

– Tai netiesa, Kėjau Taketai, – įsižeidusi ji išsitiesė. – Mes mokėmės vienoje mokykloje.

– Aš su daug kuo mokiausi mokykloje. Jei sveikindavausi, dar nereiškia, kad visas pažinojau.

– Bet su manim tu bučiavaisi.

– Meluoji, – nemandagiai metė jis. – Eilėje stovėti nemėgstu, taigi tarp tavo garbintojų manęs niekada nebuvo.

Jos primerktose akyse blykstelėjo pyktis, bet tuojau pat užgeso. Žaibiškai išlindo ir pasislėpė nagučiai.

– Tu teisus, į pasimatymą mudu nėjom, – sumurkė ji. – Tačiau kartą, kai nugalėjote vaikinus iš Gleidvoterio, tu su visa futbolo komanda ėjai iš aikštės į drabužinę. O mes su draugėmis, na, ir apskritai visi Iden Paso gyventojai, išsirikiavome pakeliui ir jus sveikinome. Tu, – pabrėžė ji, besdama nagu jam į nuogą krūtinę, – tu žaidei geriausiai iš visų. Tavo marškinėliai buvo purviniausi ir šlapiausi nuo prakaito, bet, žinoma, visoms mergaitėms buvai pats gražiausias. Man atrodo, tu ir pats taip manei.

Ji nutilo laukdama, ką jis pasakys, bet Kėjus abejingai į ją spoksojo. Jis prisiminė daugybę tokių dienų, apie kokią ji ką tik papasakojo. Nerimas prieš rungtynes ir džiūgavimas laimėjus. Akinanti stadiono šviesa. Žygiuojančio orkestro garsai. Šviežiai skrudintų kukurūzų kvapas. Kurtinantys aistruolių šūksniai. Šėlstančios tribūnos.

Ir Džodė, jos drąsinamas balsas visų garsiausias. Kaip seniai tai buvo.

– Eidamas pro šalį, – toliau kalbėjo ji, – sučiupai mane už liemens, pakėlei nuo žemės, prispaudei prie krūtinės ir pabučiavai tiesiai į lūpas. Stipriai. Kaip tikras nugalėtojas.

– Nejaugi? Ar tu gerai prisimeni?

– Dar ir kaip. Man net sudrėko kelnaitės, – ji palinko prie jo, krūtų speneliais liesdama jam krūtinę. – Ilgai teko laukti, kol pagaliau baigsi tai, ką tada pradėjai.

– Ką gi, esu laimingas pasitarnavęs, – jis patapšnojo jai per sėdmenis ir atsisėdo. – Man metas eiti.

Kėjus ištiesė ranką ir sugriebė savo džinsus jai už nugaros.

– Ar tu iš tikrųjų išeini? – nustebo ji.

– Taip.

Moteris susiraukė ir užgesino cigaretę peleninėje ant naktinio staliuko.

– *Ak tu, niekše, – sumurmėjo.* Paskui, pakeitusi taktiką, atsistojo nuo lovos ir priėjusi ištraukė iš rankų džinsus, jam dar nespėjus jų užsimauti. Gundomai įsitaisė jam tarp kojų. – Jau vėlu, Kėjau. Mamytės namuose jau visi kietai miega. Pasilik su manim. – Ji ranka slystelėjo jam šlaunimis ir pradėjo grubiais, įgudusiais judesiais jį glamonėti, žiūrėdama jam tiesiai į veidą. – Žinok, veltui gyveni, jeigu dar neragavai mano rytinio firminio patiekalo.

Susidomėjęs Kėjus išsiviepė.

– Ar tu patieki jį tiesiai į lovą?

– Žinoma. Su visais priedais. Aš netgi... – Moteris staiga nutilo, jos pirštai nevalingai susigniaužė, priversdami jį susigūžti iš skausmo.

– Ei, atsargiau! Čia mano turtas...

– Ša! – jį paleidusi, moteris ant pirštų galų nubėgo prie atidarytų miegamojo durų.

Iš apačios pasigirdo vyriškas balsas:

– Tai aš, katyte!

– *Po velnių!* – ji atsigręžė, ir jausmingos gundytojos nebeliko. – Tau reikia iš čia nešdintis, – sušnabždėjo ji. – Kuo greičiau!

Kėjus jau sėdėjo užsitempęs džinsus ir pasilenkęs grabaliojo po grindis, ieškodamas batų.

– Gal pasakysi, kaip? – sušnabždėjo jis.

– Mažyte, tu viršuj? – Kėjus girdėjo žingsnius apačioje, ant marmurinių prieškambario plytelių, paskui – ant užtiestų kilimu laiptų. – Baigiau darbus anksčiau ir nutariau grįžti į namus šįvakar, nelaukdamas ryto.

Padrikai mojuodama rankomis, moteris rodė Kėjui į stiklines duris kitame kambario gale.

Kėjus sugriebė į glėbį batus ir marškinius, staigiai atidarė duris ir smuko už jų. Jis atsidūrė balkone ir tik tada prisiminė, kad miegamasis yra antrame aukšte. Persisvėręs per kaltus balkono pinučius pažvelgė žemyn ir suprato, kad iš čia ne taip lengva paspruktі.

Tyliai keikdamasis, jis perkratė galvoje visus galimus sprendimus. Po šimts! Kėjui Taketui yra pasitaikę pakliūti į dar keblesnę padėtį. Taifūnai, susišaudymai, žemės drebėjimai, siųsti Dievo valios arba žmonių beprotybės. Netikėtas vyro pasirodymas jam irgi ne naujiena. Teks rizikuoti ir tikėtis, kad viskas baigsis gerai.

Kėjus ketino žengti atgal į miegamąjį, bet sustingo ant balkono durų slenksčio. Jis pamatė ištrauktą naktinio staliuko stalčių. Meilužė gulėjo lovoje, viena ranka užsitempusi iki pasmakrės atlasinę paklodę. Kitoje rankoje spaudė pistoletą ir taikėsi tiesiai į jį.

– Ką tu, ar iš proto išsikraustei?!

Moteris veriamai sukliko. Po akimirkos nuaidėjo kurtinantis šūvis. Pašėlusiai besidaužančia širdimi Kėjus ne iš karto suprato esąs sužeistas. Jis pažvelgė žemyn, į žaizdą kairiame šone, paskui apstulbusiu žvilgsniu vėl pažiūrėjo į ją.

Dabar kojų trepsėjimas girdėjosi visai netoliese.

– Mažyte!

Moteris vėl suklykė kraują stingdančiu balsu. Ir vėl nusitaikė.

Atsipeikėjęs Kėjus vos spėjo pasisukti, ir pasigirdo antras šūvis. Jam pasirodė, kad šį kartą ji nepataikė, bet nebuvo kada tikrinti. Jis švystelėjo batus ir marškinius apačion, permetė per turėklus iš pradžių dešinę, paskui – kairę koją, susvyravo ant siauros atbrailos ir šoko į tamsą.

Nusileidimo smūgis teko dešinei pėdai. Skausmas šovė aukštyn, pervėrė blauzdą, šlaunį, pasiekė kirkšnį ir persidavė į paširdžius; Kėjui užgniaužė kvapą. Nieko nematydamas priešais save, jis žiopčiojo ir žiaukčiojo, stengdamasis neprarasti sąmonės. Paskui, pagriebęs nuo žemės batus ir marškinius, pasileido bėgte kiek kojos neša.

Lara sudrebėjo, išgirdusi smarkiai beldžiantis į užpakalines duris.

Ji buvo įsijautusi į seną, už širdies griebiantį filmą su Bete Deivis. Pritildžiusi televizoriaus garsą, Lara įsiklausė. Vėl pasigirdo beldimas, tik dabar dar atkaklesnis ir nekantresnis. Numetusi nuo kojų pledą, ji nenoriai pakilo nuo patogios sofos ir nuskubėjo prie durų, pakeliui uždegdama šviesą.

Užpakaliniame kambaryje pro pusiau užtrauktas žaliuzes ji pamatė vyriškio siluetą. Lara baikščiai priėjo prie stiklinių durų ir pažiūrėjo pro plyšį.

Ryškioje verandos žibinto šviesoje vyro veidas atrodė baltas kaip popierius ir įsitempęs. Pasmakrė nusėta ataugančiais šeriais. Kelios neklusnių tamsių plaukų sruogos prilipusios prie sukaitusios kaktos. Suraukęs tankius tamsius antakius, jis stengėsi įžiūrėti pro žaliuzes.

– Daktare? – vyras vėl ėmė daužyti kumščiu į duris. – Atidarykit! Aš jums ištepiau visą verandą. – Jis nusišluostė kaktą atgalia plaštaka, ir Lara pamatė, kad delnas kruvinas.

Pamiršusi atsargumą, ji išjungė signalizaciją ir atidarė duris. Vyras klupdamas įvirto į kambarį; jis buvo basas.

– Ilgai delsėt, – sumurmėjo jis. – Bet aš jums atleisiu, jeigu vis dar laikote spintoje butelį viskio.

Nieko nelaukdamas, Kėjus pripuolė prie baltos metalinės vaistų spintos ir pasilenkė, ketindamas ištraukti apatinį stalčių.

– Ten nėra viskio.

Išgirdęs jos balsą, vyras staigiai atsisuko. Kelias sekundes sumišęs žiūrėjo į Larą, o ši suglumusi žiūrėjo į jį. Jame buvo

kažin kas gyvuliško, o tai kartu ir traukė, ir stūmė ją, ir, nors buvo įpratusi prie šviežio kraujo kvapo, jo kraujo kvapas jai pasirodė ypač stiprus.

Nejučia Lara panoro žengti atatupsta. Ne iš baimės, o vedama moteriško savisaugos instinkto. Ir vis dėlto nepajudėjo iš vietos, atlaikydama jo nepatiklų ir piktą žvilgsnį.

– Kas jūs, po velnių? Kur daktaras? – paklausė jis raukydamasis iš skausmo, spausdamas prie šono kruviną atsegiotų marškinių skverną.

– Jums būtų geriau atsisėsti. Jūs sužeistas.

– Neaiškinkit. Kur daktaras?

– Tikriausiai ramiai miega žvejų namelyje prie ežero. Jis jau nebedirba, išvažiavo iš čia prieš kelis mėnesius.

Nepažįstamasis tik dėbtelėjo į ją. Paskui piktai burbtelėjo:

– Puiku. Tik to dar betrūko.

Kėjus keiksnojo sau po nosimi, pirštais braukdamas plaukus. Paskui žengė kelis netvirtus žingsnius durų link, bet susvyravo ir užkliuvo už medicininės kušetės.

Lara akimirksniu suskubo jam padėti. Jis atstūmė jos ranką, bet ir toliau rėmėsi į baldą. Sunkiai kvėpuodamas ir raukydamasis iš skausmo, paprašė:

– Duokite šlakelį viskio.

– Kas jums atsitiko?

– Ne jūsų reikalas.

– Aš ne šiaip sau persikėliau į daktaro Patono namus. Aš dabar verčiuosi praktika vietoj jo.

Lara sugavo jo tamsiai mėlynų akių žvilgsnį.

– Jūs daktarė?

Lara linktelėjo.

– Čia tai bent... – jis pažvelgė į ją. – Taip apsirengusi, ligoninėje jūs turbūt tikra žvaigždė, – Kėjus smakru parodė į jos drabužius. – Ar tai – naujausia medikių mada?

Ji mūvėjo timpes iki kelių ir vilkėjo ilgus baltus marškinius; stovėjo plikomis blauzdomis ir basa. Net ir taip atrodydama, Lara oriai paaiškino:

– Paprastai vidurnaktį chalato nevilkiu. Darbo valandos baigėsi, bet esu diplomuota gydytoja, todėl pamirškite mano drabužius ir leiskite apžiūrėti žaizdą. Kas atsitiko?

– Nelaimingas įvykis.

Vilkdama nuo nelaukto paciento marškinius, ji pamatė, kad jo kelnių diržas neužsegtas, be to, užsagstytos ne visos sagos. Lara nuo žaizdos šone atitraukė jo krauju išteptą ranką.

– Tai kulkos sužeidimas.

– Na štai. Aš gi jums sakiau – nesusipratimas.

Vyras aiškiai melavo. Akivaizdu, meluoja dažnai ir be sąžinės graužimo.

– O tiksliau? – neatlyžo moteris.

– Užvirtau ant šakių! – atrėžė įsibrovėlis ir parodė į žaizdą: – Išvalykite, užklijuokite pleistru ir viskas bus gerai, rytoj būsiu kaip naujai gimęs.

Ji išsitiesė ir nesišypsodama pažvelgė į tą išsišiepusį veidą.

– Gana juokauti. Aš žinau, kaip atrodo šautinė žaizda, – pareiškė Lara. – Čia ne mano sritis. Jums reikėtų kreiptis į apygardos ligoninę. – Atsukusi jam nugarą, Lara ėmė spaudyti telefono mygtukus. – Aš jumis pasirūpinsiu, kol atvažiuos greitoji pagalba. Prašom atsigulti. Pirmiausia paskambinsiu, o tada pasistengsiu sustabdyti kraujavimą. Sveiki, – pasakė ji, kai kitame ryšio gale atsiliepė. – Čia daktarė Malori iš Iden Paso. Man reikia skubios...

Jis padėjo ranką ant telefono aparato, nuspaudė mygtuką ir nutraukė pokalbį. Lara nerimastingai apsidairė.

– Aš nevažiuosiu į jokią ligoninę! – nukirto jis. – Nereikia greitosios. Man nieko neatsitiko, supratot? Nieko! Sustabdykit kraujavimą, užklijuokit žaizdą, ir viskas! Ar duosit viskio? – paklausė jis jau trečią kartą.

Nekreipdama dėmesio į jo žodžius, Lara pabandė skambinti į ligoninę dar kartą, bet surinkti numerio nespėjo – jis išplėšė jai iš rankų ragelį ir ištraukė iš aparato laidą; šis pakibo jam kumštyje.

Lara atsisuko į jį, norėdama išreikšti pasipiktinimą, bet pirmą kartą nuo tada, kai įsileido nepažįstamąjį, pajuto baimę.

Netgi šiame mažame Rytų Teksaso miestelyje netrūksta narkomanų. Vos tik atsikrausčiusi Lara įsirengė name signalizaciją, kad apsisaugotų nuo narkotinių ir skausmą malšinančių vaistų vagysčių.

Kėjus pajuto jos baimę. Jis triukšmingai numetė ragelį ant stalo ir liūdnai šyptelėjo.

– Klausykite, daktare, jeigu būčiau norėjęs jus užpulti, būčiau seniai tai padaręs, ir mano pėdos jau būtų atvėsusios. Aš tik prašau nepainioti kitų žmonių. Ligoninę pamirškim, gerai? Padėkite man, ir eisiu savais keliais.

Jam kalbant, lūpos išbalo ir įsitempė, jis pradėjo triukšmingai švokšti pro sukąstus dantis.

– Jums bloga?

– Visiškai ne.

– Bet jums labai skauda?

– Taip, – prisipažino Kėjus, linktelėdamas galvą. – Skauda taip, kad norisi kaukti. O jūs turbūt leisite man nukraujuoti, kol ginčijamės.

Lara atidžiai pažiūrėjo į kupiną ryžto veidą ir suprato, kad reikia nusileisti, antraip jis išeis. Be to, kils pavojus jo sveikatai, o gal ir gyvybei. Lara liepė vyrui nusismaukti džinsus ir atsigulti.

– Ir aš mėgstu taip įsakinėti, – mestelėjo tas, sunkiai ropšdamasis ant stalo.

– Nėmaž neabejoju, – pasakė Lara ir nuėjo prie kriauklės nusiplauti rankų dezinfekciniu skysčiu. – Jeigu žinote, kur daktaras Patonas laikė viskį, tikriausiai esate vietos gyventojas.

– Aš čia gimiau ir užaugau.

– Tai kodėl nežinote, kad jis išėjo į pensiją?

– Buvau ilgam išvykęs.

– Jūs pas jį gydėtės?

– Kiek tik save prisimenu. Jis mane gydė nuo vėjaraupių, tonzilito, sutvarkė du skilusius šonkaulius, raktikaulį, lūžusią ranką, išgelbėjo nuo kraujo užkrėtimo po to, kai pažaidžiau beisbolą su surūdijusia konservų dėžute. Man iki šiol liko randas ant šlaunies toje vietoje, kur ant jos atsisėdau.

– Buvote išprašytas iš aikštės?

– Tikrai ne, – atkirto Kėjus. – Daugybę kartų čia ateidavau pagalbos vidurnaktį pro tas pačias užpakalines duris. Beje, jis nebuvo toks nagas kaip jūs ir viskio man negailėdavo. Ką jūs darote?

– Tai raminamieji, – Lara paspaudė švirkšto stūmoklį ir ore pasklido miglotas vaistų debesėlis.

Paskui ji padėjo švirkštą ant stalo ir patrynė jam ranką spirite suvilgyta vata. Netikėtai sužeistasis pagriebė švirkštą, paspaudė nykščiu stūmoklį ir išliejo skystį ant grindų.

– Jūs mane laikot idiotu?!

– Pone...

– Jeigu norit, kad nejausčiau skausmo, duokit man stiklinaitę viskio, o ne pripumpuokit šitų! Aš nieko nesuvoksiu, o jūs iškviesit greitąją pagalbą!

– Ir šerifą. Pagal įstatymą aš turiu pranešti valdžiai apie kiekvieną šaunamojo ginklo padarytą žaizdą.

Kėjus pabandė atsisėsti, bet nesėkmingai – iš žaizdos pliūptelėjo skaisčiai raudonas kraujas. Jis sudejavo. Lara skubiai užsimovė chirurgines pirštines ir ėmė šluostyti kraują marliniais tamponais, kad matytų, ar žaizda rimta.

– Bijote užsikrėsti AIDS? – paklausė jis, mostelėjęs galva į jos pirštinėtas rankas.

– Profesinis atsargumas.

– Neverta jaudintis, – pareiškė jis, kreivai šypsodamas. – Aš visada atsargus.

– O štai šiandien nepasisaugojote. Gal jus sugavo sukčiaujant, kai lošėte kortomis? O gal rėžėte sparną apie svetimą moterį? Arba valėte šautuvą ir jis atsitiktinai iššovė?

– Aš juk sakiau, kad tai...

– Prisimenu. Užgriuvote ant šakių. Bet šakės palieka durtinę žaizdą, audinių neišplėšia, – kalbėjo Lara, greitai ir meistriškai tvarkydama žaizdą. – Klausykite, man reikės apipjauti kraštus ir susiūti vidines siūles. Skaudės. Aš turiu jums duoti skausmą malšinančių vaistų.

– Apie tai negali būti jokios kalbos, – atrėžė Kėjus ir pabandė nulipti nuo stalo.

Lara jį sulaikė, įsirėmusi rankomis jam į pečius. Pirštinėti pirštai buvo ištepti krauju.

– Lidokaino. Padarysiu vietinę nejautrą, – paaiškino Lara, paėmė iš spintos flakoną ir davė jam paskaityti etiketę. – Sutinkate?

Kėjus nenoriai linktelėjo ir ėmė žiūrėti, kaip gydytoja ruošia kitą švirkštą. Ji suleido vaistus prie pat žaizdos. Kai aplinkiniai audiniai pasidarė nejautrūs, nulygino sužalotas vietas, kraštus patepė fiziologiniu skysčiu, susiuvo siūles ir įdėjo dreną.

– O čia dar kas? – vyriškis buvo išbalęs ir gausiai prakaitavo, bet atidžiai stebėjo meistriškus jos rankų judesius.

– Tai drenas. Pro jį iš žaizdos išteka kraujas, limfa ir neplinta infekcija. Išimsiu dreną po kelių dienų.

Lara susiuvo išorines siūles ir steriliai aprišo žaizdą. Įmetusi nešvarias pirštines į specialų metalinį medicininių atliekų bakelį, nusiplovė rankas kriauklėje. Paskui paprašė jo atsisėsti, kad galėtų apvynioti jam liemenį elastiniu bintu, turinčiu prilaikyti tvarstį.

Lara atsitraukė ir priekabiai apžiūrėjo savo darbo rezultatus.

– Jums pasisekė, kad pasitaikė ne itin taiklus šaulys. Dar šiek tiek dešiniau, ir kulka būtų perskrodusi gyvybiškai svarbius organus.

– O jeigu šiek tiek žemiau, aš ir pats jau niekada neįsiskverbčiau į kai kuriuos organus.

Lara nepalankiai pažvelgė į jį.

– Vadinasi, tikrai pasisekė.

Ji stengėsi būti abejinga, nors tvarstydama žaizdą kas kartą jį apkabindavo rankomis ir beveik prisiglausdavo skruostu jam prie plačios krūtinės. Jo liemuo buvo tvirtas, įdegęs, apžėlęs. Elastinis bintas padalijo jo plokščią raumeningą pilvą į dvi dalis. Larai buvo tekę dirbti didelių ligoninių priimamuosiuose ir ne kartą siūti žaizdas įtartiniems

tipams, bet nė vienas iš jų nebuvo toks įdomus, šnekus ir... simpatiškas.

– Patikėkite, daktare, man visada velniškai sekasi.

– Gerai, gerai, tikiu. Matyt, esate iš tų, kurie mėgsta rizikuoti, bet sugeba išsisukti. Beje, kada paskutinį kartą jus skiepijo nuo stabligės?

– Praėjusiais metais.

Lara nepatikliai pažiūrėjo į jį. Jis lyg prisiekdamas pakėlė dešinę ranką.

– Garbės žodis.

Nepažįstamasis nulipo nuo stalo ir atsirėmęs į jį šlaunimi užsimovė džinsus. Diržo neužsisegė.

– Kiek aš jums skolingas?

– Penkiasdešimt dolerių už priėmimą ne darbo laiku, penkiasdešimt už siūles ir tvarstymą, po dvylika už dvi injekcijas, įskaičiuojant ir tą, kurią sugadinote, ir keturiasdešimt už vaistus.

– Vaistus?

Iš rakinamos spintos Lara paėmė du plastiko buteliukus ir jam padavė.

– Čia antibiotikai ir skausmą malšinantys vaistai. Kai tik lidokainas nustos veikti, jums ims skaudėti.

Kėjus iš priekinės aptemptų džinsų kišenės išsitraukė piniginę.

– Paskaičiuokim, penkiasdešimt ir penkiasdešimt, plius dvidešimt keturi, plius keturiasdešimt, iš viso...

– Šimtas šešiasdešimt keturi doleriai.

Jis pakėlė antakį, tarsi nustebintas jos matematinių gebėjimų.

– Taip, šimtas šešiasdešimt keturi, – pacientas atskaičiavo iš pluošto banknotus ir padėjo ant operacinio stalo. – Grąžos nereikia, – pasakė, pridėdamas penkių dolerių banknotą vietoj keturių po vieną.

Lara nustebo, kad jis nešiojasi tiek daug grynųjų. Kai atsiskaitė, jam dar liko nemenka šūsnis.

– Šįvakar išgerkite dvi kapsules antibiotikų, – įspėjo ji, – paskui po keturias per dieną, kol nebeliks.

Jis perskaitė užrašus ant dėžučių, atidarė pakuotę nuskausminamųjų, iškratė ant delno vieną tabletę, įsimetė į burną ir be vandens prarijo.

– Būtų maloniau su gurkšneliu viskio, – jo balse suskambo maldaujamos gaidelės.

Lara papurtė galvą.

– Vartokite po vieną kas keturias valandas. Po dvi, jei labai skaudės. Ir užsigerkite vandeniu, – pabrėžė ji, labai abejodama, kad jis laikysis instrukcijų. – Ateikite rytoj pusę penkių, aš jums pakeisiu tvarstį.

– Dar už penkiasdešimt žalių.

– Ne, už tai jau sumokėjote.

– Labai jums ačiū.

– Galite nedėkoti. Kai tik išeisite, paskambinsiu šerifui Baksteriui.

Sukryžiavęs rankas ant nuogos krūtinės, Kėjus atlaidžiai pažiūrėjo į Larą.

– Išversite jį iš lovos tokią vėlyvą naktį? – jis užjaučiamai palingavo galvą. – Labai gerai pažįstu Elmą Baksterį. Jie su mano tėvu buvo bičiuliai. Kartu užaugo per naftos bumą. Ar žinote, kas tai yra? Jie sakydavo, kad tai tas pat, kaip kartu kariauti. Vaikystėje abu sukiodavosi prie gręžimo bokštų, buvo tarsi legalių ir nelegalių naftos ieškotojų talismanai. Vykdė jų pavedimus, pirkdavo jiems maisto, cigarečių, naminės degtinės, visko, ko tik jie užsigeisdavo. Tikriausiai senis Elmas nenorės prisiminti, ko jie dar parūpindavo... Gerai, galite skambinti šerifui. Bet jis tik apsidžiaugs mane pamatęs. Patapšnos man per nugarą, pasakys: „Senokai matėmės“, ir paklaus, kaip sekasi, po šimts.

Kėjus nutilo laukdamas Laros atsako. Jos ledinis žvilgsnis jo nesutrikdė.

– Elmas užsivertęs darbais, o jam moka mažai. Iškvietimas tokią vėlyvą naktį dėl tokios smulkmenos jam labai nepatiks.

Jis apskritai yra vaidingo būdo. O kai iš tikrųjų atsitiks kas nors rimta, pavyzdžiui, čia įsiverš koks nors narkomanas ir pareikalaus narkotikų dozės, šerifas gerai pagalvos, ar verta skubėti jums į pagalbą. Bet svarbiausia, – pridūrė jis pritildydamas balsą, – žmonės bus nepatenkinti, kai sužinos, kad išduodate savo pacientus. Tokiame mažame miestelyje kaip Iden Pasas kliento paslaptis yra didelė vertybė.

– Abejoju, ar Iden Pase apskritai kas nors žino, kas yra paciento paslaptis, – ramiai atrėmė Lara. – Kad ir ką jūs kalbėtumėte, aš jau patyriau, kaip greitai ir tiksliai čia veikia bevielis telefonas. Šiame miestelyje paslaptys neišsaugomos nė dienos. Aš taip pat gerai supratau jūsų užuominą apie šerifą. Norite pasakyti, kad šerifas visiems yra savas vaikinas ir kad jeigu aš jam praneščiau apie šautinę žaizdą, tuo viskas ir baigtųsi.

– Tikriausiai taip ir būtų, – nuoširdžiai pritarė Kėjus. – Jeigu šerifas imtų tirti kiekvieną susišaudymą, per mėnesį pats galą gautų.

Lara pajuto, kad jis sako tiesą, ir atsidususi paklausė:

– Jus pašovė pažeidžiantį įstatymus?

– O ne, tai veikiau vadinama mažyte nuodėme, – atsakė jis savim patenkintas ir tingiai išsišiepė. Jo mėlynose akyse blykstelėjo šelmiška ugnelė. – Nemanau, kad tai įstatymo pažeidimas.

Pamiršusi, kad reikia laikytis oriai, Lara susijuokė. Jis buvo nepanašus į nusikaltėlį, bet į nusidėjėlį tai tikrai. Vargu ar šis žmogus pavojingas aplinkiniams, nebent kokiai aikštingai poniutei.

– Še tau kad nori, panelė daktarė ne tokia jau pasipūtusi. Ji moka šypsotis. Jos nuostabi šypsena, – meilikavo Kėjus ir prisimerkęs paklausė: – Ką ji dar turi gražaus?

Dabar buvo jos eilė sukryžiuoti rankas ant krūtinės.

– Jūs visada toks tiesmukas?

– Aš visad maniau, kad vyrui ir moteriai nėra ko vedžioti kalbų.

– Šit kaip?

– Kam eikvoti jėgas ir gaišti laiką. Geriau juos panaudoti kitiems dalykams.

– Geriau neklausiu, kokiems.

– Klauskite. Nesu baisiai drovus. O jūs?

Lara neprisiminė, kada paskutinį kartą su ja flirtavo vyras. O kada ji pati flirtavo – juo labiau. Jausmas buvo malonus. Bet tik kelias akimirkas. Staiga jai toptelėjo, kodėl nedera koketuoti, kad ir kaip nekaltai. Jos veidas apniuko, šypsena dingo. Daktarė išsitiesė, prisiminusi profesines pareigas.

– Nepamirškite marškinių, – sausai pasakė ji.

– Išmeskit juos į šiukšlių dėžę, – tepasakė Kėjus, žengė nuo kušetės ir tuoj pat vėl į ją atsirėmė skausmo iškreiptu veidu. – Velnias!

– Kas yra?

– Kulkšnis. Koja pakrypo, kai... Tikriausiai pasitempiau.

Lara atsitūpė ir atsargiai atraitojo dešinę jo džinsų klešnę.

– Viešpatie! Kodėl nepasakėte iš karto?

Kulkšnis buvo ištinusi ir pabalusi.

– Todėl, kad plūdau krauju kaip skerdžiama kiaulė. Tai buvo svarbiau. Nieko tokio, viskas bus gerai, – jis pasilenkė, atstūmė jos čiupinėjančias rankas ir nuleido klešnę.

– Jums būtinai reikia peršviesti koją. Ji gali būti lūžusi.

– Nelūžusi.

– Jūs ne medikas...

– Ne, bet kaulai man lūžo tiek daug kartų, kad jau moku nustatyti pats.

– Aš negaliu prisiimti atsakomybės, jeigu...

– Nesirūpinkit. Jums nereikės už nieką atsakyti, – bemarškinis, basas Kėjus nuklibikščiavo iki durų, pro kurias buvo įėjęs į namą.

– Gal prieš išeidamas nusiplausite rankas? – pasiūlė Lara.

Kėjus pažvelgė į savo kruvinas plaštakas ir papurtė galvą.

– Jos yra buvusios dar nešvaresnės.

Lara pajuto, kad kaip gydytoja neįvykdė savo pareigos. Tačiau šis žmogus yra suaugęs ir renkasi pats. Ji padarė viską, ką jis leido jai daryti.

– Nepamirškite gerti antibiotikų, – priminė ji ir pritūpusi Kėjui po dešine ranka kyštelėjo savo kairį petį. Jis dešine apkabino ją per pečius, o ji, kairę ranką tvirtai uždėjusi jam ant liemens, padėjo iššokčioti pro duris.

Pikapas stovėjo prie verandos. Priekiniai ratai buvo įsirėžę į jos neseniai pasodintų petunijų lysvę.

– Ar turite ramentus?

– Rasiu, jei reikės.

– Tikrai reikės. Pasistenkite kelias dienas ant dešinės kojos nesistoti. Namuose ant kulkšnies uždėkite pūslę su ledu ir laikykite koją iškėlęs, kai tik galite. Ir nepamirškite ateiti...

– Rytoj pusę penkių. Nė už ką nepamiršiu.

Lara pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. Šis palenkė galvą ir pažiūrėjo į ją. Jų žvilgsniai susitiko. Lara jautė jo raumeningo ir tvirto kūno šilumą, suprasdama, kad toks gyvybingas kūnas greitai susidoros su kiekviena žaizda. Jis buvo fizinės sveikatos pavyzdys, į kurį ji stengėsi, nors ne visada sėkmingai, žvelgti tik gydytojos akimis.

Kėjus įdėmiai tyrinėjo jos veidą, plaukus, lūpas. Žemu, prikimusiu balsu tarstelėjo:

– Niekada nemačiau tokios daktarės.

Jo ranka nuslydo jai nuo peties ant šlaunies.

– Ir niekada nejaučiau.

– O kaip reikia pajusti daktarę?

– Šitaip, – sumurmėjo Kėjus, atsargiai spustelėdamas jai kūną.

Staiga jis ją pabučiavo. Netikėtai ir įžūliai prispaudė savo lūpas prie jos lūpų.

Netekusi žado iš netikėtumo, Lara ištrūko iš jo glėbio. Širdis daužėsi iš visų jėgų, išpylė karštis. Galvoje šmėstelėjo dešimtys būdų, kaip dabar pasielgus, ir ji nutarė geriau apsimesianti, kad nieko neįvyko. Nereikia to bučinio sureikšminti. Antraip ji bus priversta apie tai galvoti ir ką nors jam pasakyti, o to dabar mažiausiai norėjo.

Visiškai ramiu, šaltu tonu Lara paklausė:

– Jus kur nors pavėžėti?

Kėjus plačiai šypsojosi, rodydamas, kad mato jos nesėkmingas pastangas nuslėpti sumišimą.

– Ačiū, nereikia, – atsiliepė jis. – Pikapas turi automatinę pavarų dėžę. Sugebėsiu valdyti vien kaire koja.

Lara palinkčiojo galvą.

– Jeigu sužinosiu, kad šiąnakt buvo padarytas koks nors nusikaltimas, turėsiu apie jūsų atvejį pranešti šerifui Baksteriui.

Juokdamasis ir kartu raukydamasis iš skausmo, vyras atsisėdo prie pikapo vairo.

– Nesijaudinkit. Jūs nepažeidėt įstatymo, – nuramino jis ir įjungė variklį. – Iki pasimatymo, daktare.

– Būkite atsargus, pone...

– ...Taketai, – tarė jis pro atvirą langą. – Galite mane vadinti Kėjumi.

Lara apmirė. Širdis, kuri ką tik veržėsi iš krūtinės, atrodė, nustojo plakti. Kraujas nuslūgo iš galvos, viskas ėmė lietis prieš akis. Matyt, Lara keistai išbalo, bet buvo tamsu ir jis jau sukosi į pagrindinį kelią. Jis du kartus paspaudė signalą, pirštų galais atidavė jai pagarbą, ir pikapas dingo tamsoje.

Lara bejėgiškai atsisėdo ant šaltų betoninių laiptų, apšlakstytų sukrešėjusio kraujo lašeliais. Ji užsidengė veidą staiga sudrėkusiomis rankomis. Naktis buvo šilta ir tvankoka, bet ji drebėjo kaip nuo šalčio. Kojų oda pašiurpo. Išdžiūvo burna.

Kėjus Taketas. Jaunesnysis Klarko brolis. Pagaliau jis grįžo į namus. Kaip ilgai ji laukė tos dienos. Kėjus Taketas – svarbi drąsaus plano, jos kurto ir tobulinto visus praėjusius metus, grandis. Ir štai jis čia. Ji turi užsitikrinti jo paramą. Tačiau kaip?

Juk daktarė Lara Malori – paskutinis žmogus, su kuriuo Kėjus Taketas norėtų susipažinti.

Antras skyrius

Tą rytą Džeinelena Taket pakilo iš savo mergautinės lovos kaip paprastai, vos tik suskambus žadintuvui. Vonioje čiaupai atsisukdavo gausdami, sienų vamzdžiuose garsiai gurgėjo ir šniokštė karštas vanduo, bet ji buvo taip įpratusi prie tų garsų, kad jų net negirdėjo.

Džeinelena čia gyveno visus trisdešimt trejus savo gyvenimo metus ir net neįsivaizdavo savęs jokioje kitoje vietoje, o ir nenorėjo įsivaizduoti. Jos tėvas pastatė šį namą savo jaunajai žmonai prieš keturiasdešimt metų ir, nors bėgant metams jį nuolat perstatinėjo, remontavo, ant sienų bei grindų buvo matyti nenuvalomų dėmių ir įbrėžimų, paliktų Džeinelenos ir jos brolių. Tie ženklai teikė namui savitumo, kaip juoko raukšlelės moters veide.

Klarkui ir Kėjui namas buvo tik gyvenamoji vieta. Tačiau Džeinelena jį laikė lygiateisiu šeimos nariu kaip ir brolius bei tėvus. Kaip dėmesinga mylimoji, ji apžiūrinėjo namą daugybę kartų ir žinojo visus užkaborius nuo rūsio iki stogo. Ji pažinojo namą kaip savo pačios kūną. O gal net geriau. Džeinelena niekada nesidomėjo savo kūnu, niekada mintimis nesikalbėjo su savimi, niekada nesusimąstydavo apie savo gyvenimą ir nesvarstė, laiminga ji ar ne. Jai buvo gerai taip, kaip yra.

Išsimaudžiusi po dušu, panelė Taket užsisegė darbinį žalsvai rusvos spalvos sijoną ir apsivilko paprastą medvilninę

palaidinukę. Ji mūvėjo kūno spalvos kojines; jos rudi odiniai bateliai buvo veikiau ne madingi, o patogūs. Plaukai buvo surišti ant pakaušio į tvarkingą uodegą, vienintelis papuošalas – nebrangus rankinis laikrodukas. Džeinelena beveik nenaudojo kosmetikos. Lašelis raudonio ant skruostų, trupinėlis juodo tušo ant blakstienų galiukų, truputis rausvų lūpų dažų, ir ji pasiruošusi pradėti dieną.

Saulė tik kilo, o Džeinelena dar tamsiais laiptais lipo žemyn. Perėjo pirmo aukšto vestibiulį, įėjo į virtuvę ir įjungė palubėje kabančias dienos šviesos lempas – jos apšvietė patalpą akinama melsvai balta operacinės šviesa. Ji negalėjo pakęsti tos ryškios įkyrios šviesos, mat tradiciškai apstatyta virtuvė dėl jos atrodydavo nejauki.

Užtat tai patiko Džodei.

Įprastu judesiu Džeinelena įjungė kavinuką. Ji visada skrupulingai atlikdavo šį rytinį ritualą nuo tos dienos, kai buvo atsisveikinta su paskutine šiuose namuose gyvenusia ekonome. Sulaukusi penkiolikos, Džeinelena pareiškė, kad jai daugiau nebereikia auklės, pati galinti susiruošti į mokyklą ir netgi pagaminti pusryčius motinai.

Dabartinė ateinanti tarnaitė Meideila dirbdavo tik penkias valandas per dieną. Ji tvarkydavo namus, skalbdavo ir pagamindavo šio bei to pietums. Praktinius namų ūkio reikalus, be pareigų Taketų naftos ir dujų bendrovėje, Džeinelena sėkmingai tvarkė pati.

Ji žvilgtelėjo į šaldytuvą, norėdama patikrinti, ar ten yra ąsotis su apelsinų sultimis, ir įpylė grietinėlės į pienpuodį. Džodei negalima gerti kavos su tokia riebia grietinėle, bet ji vis tiek geria. Džodė visada daro taip, kaip nori.

Kol kavinukas šnypštė ir burbuliavo, Džeinelena pripylė virinto vandens į laistytuvą ir patraukė į dengtą užpakalinę verandą apipurkšti paparčių ir begonijų.

Štai tada ji ir išvydo pikapą. Jis pasirodė jai nematytas, bet buvo pastatytas prie užpakalinių durų, tarsi visada būtų ten stovėjęs. Toje pačioje vietoje, kur Kėjus paprastai...

Džeinelena pasuko atgal, vos neištaškydama iš laistytuvo vandens, skubiai padėjo jį ant stalviršio ir išlėkė iš virtuvės, nubėgo per vestibiulį iki laiptų, nusitvėrė ranka už stulpo, apsuko pusratį kaip kadaise vaikystėje, paskui pasileido laiptais į viršų. Antrame aukšte nuskriejo koridoriumi iki paskutinio miegamojo durų ir nepasibeldusi įpuolė į vidų.

– Kėjau!

– *Ką?*

Pirštais braukdamas tamsius susivėlusius plaukus, Kėjus pakėlė galvą nuo pagalvės. Tankiai sumirksėjo, bandydamas įžiūrėti. Paskui sudejavo, prispausdamas ranką prie šono, ir vėl krito ant pagalvės.

– Viešpatie, negąsdink taip. Kartą vos neperrėžiau pilvo vienam beduinui, gerai, kad laiku susiprotėjau, jog tai draugas.

Nekreipdama dėmesio į priekaištus, Džeinelena puolė broliui ant kaklo.

– Kėjau! Tu grįžai! Kada? Kodėl mūsų nepažadinai? Pagaliau tu namie. Ačiū, ačiū tau, kad parvažiavai.

Džeinelena stipriai jį apkabino ir išbučiavo į kaktą ir skruostus.

– Gerai, gerai, supratau. Tu džiaugiesi mane matydama, – niurzgėdamas jis išsisukinėjo nuo sesers bučinių, bet kai jam pavyko atsisėsti, jo veide švietė šypsena. – Sveika, sese, – Kėjus ją apžiūrėjo paraudusiomis akimis. – Na kaip tu? Žilų plaukų nėra. Dantys savo vietose. Priaugai gal penkis kilogramus. Apskritai nelabai pasenai.

– Aš nė kiek nepriaugau. Ir atrodau taip pat. Deja! – nė kiek nekoketuodama sučiauškėjo Džeinelena ir pridūrė: – Tai judu su Klarku buvote šeimos gražuoliai, prisimeni? O aš neišvaizdi Džeinė. Tiksliau, Džeinelena.

– Kodėl tu iškart nori mane supykdyti? – paklausė jis. – Kodėl taip kalbi?

– Todėl, kad tai tiesa, – Džeinė gūžtelėjo pečiais, tarsi visa, kas buvo pasakyta, jos nejaudintų. – Užteks apie mane. Papasakok apie save. Iš kur tu atsiradai ir kada?

– Tavo žinutė pasiekė mane tuo Londono telefono numeriu, kurį buvau tau palikęs, – paaiškino Kėjus, plačiai nusižiovaudamas. – Aš ją gavau Saudo Arabijoje. Keliavau tris ar keturias dienas. Sunku suskaičiuoti, kai kerti daug laiko juostų. Vakar atskridau į Hiustoną, o čia parsiradau jau naktį.

– Kodėl mūsų nepažadinai? Kieno tas pikapas? Kiek čia pabūsi?

Kėjus ranka braukė sau plaukus atgal ir raukėsi, lyg tai būtų buvę skausminga.

– Prašyčiau po vieną klausimą. Aš jūsų nežadinau, nes buvo vėlu ir nemačiau reikalo. Pikapą paėmiau iš draugo Hiustone, jis per kelias dienas turi pristatyti lėktuvą į Longvju. Tada pasiims sunkvežimiuką ir juo grįš atgal. Ir... koks buvo paskutinis klausimas?

– Kiek laiko būsi su mumis? – Džeinelena susidėjo rankas pasmakrėje tarsi maža mergaitė, melsdamasi prieš miegą. – Tik nesakyk, kad kelias dienas. Nesakyk, kad vieną savaitę. Pasakyk, kad būsi ilgai.

Kėjus paėmė jos rankas į savąsias.

– Mano kontraktas su ta arabų naftos bendrove vis tiek beveik baigėsi. Dabar aš neturiu jokių planų. Tad mano išvykimo datos tiksliai neapibrėšim. Pagyvensim ir pamatysim, kaip man čia eisis, sutarėm?

– Sutarėm. Ačiū, Kėjau, – jos žaviose mėlynose akyse sublizgo ašaros. Gražios akys – šeimos bruožas, čia likimas jos nenuskriaudė. – Aš nenorėjau tavęs trukdyti dėl tų mūsų reikalų, bet...

– Koks čia trukdymas.

– *Šiaip ar taip,* trukdymas. Nebūčiau tavęs kvietusi, bet pamaniau, kad tavo buvimas kaip nors... padės.

– Kas atsitiko, Džeinelena?

– Mama. Ji serga, Kėjau.

– Vėl šokinėja kraujospūdis?

– Blogiau, – Džeinelena grąžė rankas. – Jai prasidėjo atminties sutrikimai. Trumpalaikiai. Aš ne iš karto supratau.

Paskui Meideila papasakojo kelis atvejus, kai mama pametė daiktus ir ją kaltino kažkur nukišus. Ji pamiršta, ką kalbėjusi, ir vėl kartoja tą patį.

– Jai jau nemažai metų, Džeinelena. Gal tai pirmieji senatvės požymiai.

– Visko gali būti, bet aš kitaip manau. Bijau, kad tai rimčiau negu tik senėjimas. Būna dienų, kai aš matau, kad ji negaluoja, nors nori tai nuslėpti.

– O ką sako gydytojas?

– Ji neina pas jį! – apimta nevilties sušuko Džeinelena. – Daktaras Patonas jai išrašė vaistų nuo hipertonijos, bet tai buvo prieš metus. Ji verčia vaistininką duoti jai vaistų pagal seną receptą ir tvirtina, kad jų pakanka. Mama nenori manęs klausyti, kai aš jai siūlau pasitikrinti pas kitą gydytoją.

Kėjus kreivai šyptelėjo.

– Tokia jau ji yra. Viską išmano geriau už kitus.

– Prašau, Kėjau, nesmerk jos. Padėk jai. Ir man taip pat.

Kėjus švelniai patrynė jai smakrą.

– Tu pernelyg ilgai viena tempei tą naštą. Dabar aš tau padėsiu, – Kėjus surimtėjo. – Jeigu man pavyks tai padaryti.

– Tikrai pavyks. Dabar judviejų su mama santykiai bus visiškai kitokie.

Nepatikliai mirktelėjęs, jis nusimetė antklodę ir nuleido ant grindų kojas.

– Paduok man džinsus.

Džeinelena jau sukosi paimti nuo supamosios kėdės atsainiai numestų džinsų, bet staiga pamatė tvarstį.

– Kas tau nutiko?! – sušuko Džeinė. – O kokia kulkšnis!

Kėjus nerūpestingai apčiupinėjo ištinusią koją.

– Truputį vingiuotas kelias namo.

– Kaip tu susižeidei? Ar tai rimta?

– Ne. O dabar paduok man džinsus.

Tebesėdėdamas ant lovos krašto, Kėjus atkišo ranką. Džeinelenai buvo pažįstami tie sukąsti žandikauliai ir gumbai ant neskustų skruostų. Ji padavė jam džinsus, o paskui atsiklaupusi padėjo įkišti į klešnes basas kojas.

– Žiūrėk, kaip ištino kulkšnis, – susirūpinusi prašneko ji. – Ar tu gali priminti koją?

– Gydytoja patarė to nedaryti, – nelygiu balsu pasakė Kėjus. – Padėk man.

Džeinelena prilaikė brolį, kol šis, remdamasis tik kaire koja, užsitempė ant šlaunų džinsus. Segiodamasis kelnių prarėžą, Kėjus jai nusišypsojo valiūkiška šypsena, prieš kurią negalėjo atsilaikyti net pačios padoriausios moterys.

Džeinelena nė nebandė įsivaizduoti, kiek merginų pasidavė magiškam jos brolių, labiausiai Kėjaus, žavesiui. Ji dažnai svajojo, kaip lepins daugybę brolvaikių, bet svajonės ir liko svajonėmis. Kėjus dievino turbūt visas moteris. Nebuvo ženklų, rodančių, kad jis greitai surimtės ir susipančios santuokos saitais.

– Tu mikliai moki užmauti vyrams kelnes, – linksmai tarė Kėjus. – Gal jau teko ir numauti? Tikiuosi, – pridūrė Kėjus.

– Nutilk!

– O vis dėlto?

– Ne! – Džeinelena pajuto, kad jai nukaito skruostai. Kėjus visada priversdavo ją nurausti.

– O kodėl gi ne?

– Manęs tai nedomina, štai kodėl, – atkirto ji. – Dar niekas nesusižavėjo mano išvaizda.

– Nematau joje nieko blogo, – patikino Kėjus.

– Patrauklaus taip pat nieko.

– Todėl, kad įsikalei į galvą, jog esi neišvaizdi, ir atitinkamai rengiesi. Tu visa tokia... – jis nepritariamai parodė į jos kuklią palaidinukę, – ...užsisagsčiusi.

– Aš... užsisagsčiusi?

– Kaip tik taip. Tau reikia atsisagstyti. Atsirišti. Pajusti laisvę, sesute.

Džeinelena apsimetė supykusi.

– Aš, kaip senmergė, nenoriu klausyti panašių kalbų!

– Senmergė! Kokia dar... Paklausyk, Džeinelena, – smiliumi jis beveik palietė jos nosies galiuką. – Klausyk, tu dar nesena.

– Bet ir ne pirmos jaunystės.

– Tu dvejais metais jaunesnė už mane. Vadinasi, tau trisdešimt ketveri.

– Ne visai.

– Gerai, trisdešimt treji. Tau iki senatvės dar labai toli. Mūsų laikais bobos laukia iki keturiasdešimties ir tik tada pradeda gimdyti vaikus.

– Abejoju, ar joms patiktų, kaip tu jas vadini.

– Supratai, ką norėjau pasakyti, – užsispyręs kalbėjo jis. – Tu dar netgi nepasiekei savo seksualumo viršūnės.

– Kėjau, gana.

– Ir vienintelė priežastis, kodėl tebesi mergelė... *jeigu* iš tikrųjų taip yra...

– Taip ir yra.

– Tuomet labai gaila... Vienintelė priežastis yra ta, kad neleidi vyrams net pasvajoti apie pasigrabinėjimą tavo kelnaitėse.

Netekusi žado dėl tokio storžieviškumo, Džeinelena tylėdama įsistebeilijo į brolį. Ji dirbo tarp vyrų aštuonias valandas per dieną, penkias dienas per savaitę ir kartais savaitgaliais. Paprastai tų žmonių kalba sodri ir vaizdinga, bet jie prikąsdavo liežuvį, jeigu netoliese pasirodydavo panelė Džeinelena. O kai pavaldiniai į ją kreipdavosi, kalbėdavo pabrėžtinai mandagiai.

Džodė būtų vietoje nudėjusi bet kurį vyrą, išdrįsusį vulgariai kalbėti jos arba dukters akivaizdoje. Įdomu tai, kad pati Džodė mokėjo daug nepadorių žodžių bei keiksmažodžių ir neretai juos vartojo.

Džeinelena gerai žinojo, kad savo laikysena ji pastato nematomą sieną, sutrukdydama laisvai, draugiškai bendrauti su kitais žmonėmis. Ji laikė savo drovumą rimtu trūkumu. Tai uždėdavo jai vienišumo antspaudą ir patvirtindavo, kad ji nedomina vyrų, – jie nenori palaikyti su ja jokių santykių, juolab užmegzti draugystės. Džeinelena netgi nemokėjo vyrų draugijoje elgtis, nors užaugo kartu su Klarku ir Kėjumi.

Nešvanki brolio pastaba ją ne tiek įžeidė, kiek pribloškė. Gal net nuskambėjo kaip komplimentas. Tiesa, Kėjus to negalėjo žinoti.

– Po velnių, – sumurmėjo jis gailėdamasis ir paglostė jai skruostą. – Atleisk. Nenorėjau nieko blogo pasakyti, bet tu sau pernelyg griežta. Dėl Dievo meilės, žiūrėk į viską papras-čiau. Džiaukis gyvenimu. Išvažiuok metams atostogų į Europą. Pasilinksmink. Pasiausk. Praplėsk akiratį. Gyvenimas pernelyg trumpas, kad liūdėtum. Jis tau eina pro šalį.

Džeinelena nusišypsojo, paėmė jo plaštaką ir pabučiavo.

– Atsiprašymas priimtas. Tu nenorėjai manęs įžeisti arba įskaudinti. Tačiau tu klysti, Kėjau. Gyvenimas neina pro šalį. Mano gyvenimas yra čia, ir aš juo patenkinta. Aš taip užsiėmusi, kad tiesiog neįsivaizduoju, kaip atrasčiau laiko kitiems pomėgiams ar net meilei. Sutinku, mano gyvenimas ne toks audringas kaip tavo, bet aš tokio ir nenorėčiau. Tu pasaulio užkariautojas, o aš – namisėda, manęs nedomina linksmybės ir skandalai. – Džeinelena padėjo ranką Kėjui ant peties. – Aš nenoriu su tavim ginčytis vos tau sugrįžus po to, kai Klarkas... – Ji neužbaigė sakinio. Nuėmė ranką jam nuo peties. – Eime žemyn. Kava jau išvirta.

– Puiku. Vienas kitas puodelis nepakenks prieš susitikimą su senute. Kada ji paprastai keliasi?

– Senutė jau atsikėlusi.

Kambario tarpdury stovėjo jų motina Džodė Taket.

Bovis Keitas pabudo nuo stipraus spyrio į šoną bato nosimi.

– Ei tu, kelkis.

Bovis atsimerkė ir persivertė ant nugaros. Jis vargiai prisiminė, kad nakvoja „Po palme“ – triukšmingiausio, siautulingiausio ir labiausiai apšnerkšto baro iš visų triukšmingų ir siautulingų barų, esančių abipus siauro greitkelio Iden Paso pakraštyje, sandėliuke.

Neseniai priimtas valytoju Bovis daugiausia darbo turėdavo po antros valandos nakties, kai baras užsidarydavo, o

taip nutikdavo, jeigu būdavo mažai lankytojų. Be apgailėtino atlyginimo, kurį mokėjo baro šeimininkas, Boviui buvo leidžiama nakvoti miegmaišyje ant sandėliuko grindų.

– Kas atsitiko? – paklausė Bovis, sunkiai praplėšdamas akis. Jam atrodė, kad numigo vos keletą valandėlių.

– Kelkis.

Į šonkaulius gavo dar vieną smūgį, šį kartą kaip reikiant. Pirmas Bovio noras buvo sugriebti negailestingą koją, trūktelėti taip, kad skriaudikas netektų pusiausvyros, ir patiesti jį ant žemės.

Tačiau pastaruosius trejus metus Bovis buvo praleidęs valstijų kalėjime kaip tik už tai, kad davė valią savo įsiūčiui ir rankoms, tad visiškai nenorėjo ten grįžti.

Tylėdamas, nieko nesakydamas ir nesiskųsdamas, atsisėdo ant grindų ir papurtė vis dar mieguistą galvą. Markstydamasis nuo saulės šviesos, besiskverbiančios pro langą, jis įžiūrėjo dviejų prie jo stovinčių vyrų siluetus.

– Atleisk, Bovi, – burbtelėjo Hepas Holisteris, baro „Po palme“ savininkas. – Aš paaiškinau Gasui, kad čia praleidai visą vakarą, niekur nebuvai išėjęs nuo septintos vakaro, bet jis sako turįs patikrinti, nes tu buvęs kalinys. Jie su šerifu nuo vakaro apklausė visus apylinkėje, ir šiuo metu mieste esi vienintelis įtartinas asmuo.

– Negali būti, – murmėjo Bovis sunkiai stodamasis. – Viskas gerai, Hepai, – jis liūdnai šyptelėjo savo naujajam šeimininkui ir atsisuko į pliką išpampusį storulį šerifo padėjėją. – Kas atsitiko?

– Atsitiko tas, – suirzęs jį pamėgdžiojo šerifo padėjėjas, – kad praeitą vakarą nuosavoje lovoje pasikėsinta išprievartauti ir galbūt nužudyti ponią Darsę Vinston. Štai kas atsitiko.

Šerifo padėjėjas jiems papasakojo apie užpuolimą.

– Labai liūdna tai girdėti, – Bovio žvilgsnis lakstė nuo šerifo padėjėjo prie Hepo, o tiedu tylėdami žiūrėjo į jį. Vaikinas pagūžčiojo pečiais, išreikšdamas nuostabą. – Kas ta ponia Darsė Vinston?

– Lyg tu nežinai, – nusijuokė šerifo padėjėjas.

– Nežinau.

– Tu su ja kalbėjai praeitą vakarą, Bovi, – užjaučiamai atsiduso Hepas. – Ji buvo čia, kai tu budėjai. Raudonplaukė su dideliais papais ir violetinėmis aptemptomis kelnėmis. Apsikarsčiusi dzinguliukais.

– A, prisimenu.

Bovis neprisiminė dzinguliukų, bet jos biustą prisiminė, tokio tikrai nepamirši, ir ponia Darsė Vinston tai žinojo geriau už kitus. Ji maukdavo kokteilius kaip limonadą ir kabindavosi prie visų vyrų, neaplenkdama net kuklaus valytojo Bovio.

– Mes su ja kalbėjomės, – prisipažino jis šerifo padėjėjui, – bet arčiau susipažinti nebandėme.

– Ji su visais kalbėjosi, Gasai, – įsikišo Hepas.

– Tačiau tik jis vienas sėdėjęs kalėjime. Tik jį vieną išleido lygtinai.

Bovis mindžikavo, mintyse liepdamas sau atsipalaiduoti. Po galais, jis jautė, kad nelaimė tyko kažkur greta už kampo, tuoj tuoj ji iššoks, ir tada jam bus galas. Jis nebenorėjo sukti klystkeliais, bet aplinkybės klostėsi ne jo naudai.

Šerifo padėjėjas, sveriantis apie du šimtus penkiasdešimt svarų, buvo niekšas. Per savo gyvenimą Bovis buvo užtektinai tokių matęs, tad atpažino iš pirmo žvilgsnio. Jie gali būti dideli ir stambūs, maži ir liesi. Ūgis ir sudėjimas neturi reikšmės. Jų visų bendras bruožas – iš akių sklindantis brutalumas.

Pirmas toks tipas Boviui buvo patėvis, už kurio iš nevilties ištekėjo našle tapusi jo motina ir kuris iš karto ėmė mušti savo posūnį. Paskui tokio pat niekšiškumo turėjo mokyklos kūno kultūros mokytojas, kasdien kankindavęs ir žemindavęs nesportiškus vaikus.

Pasipriešinimas smurtaujančiam patėviui ir silpnųjų gynimas nuo mokytojo buvo visų Bovio nelaimių pradžia, kol galiausiai jis kaip nepilnametis teisės pažeidėjas atsidūrė

apygardos kalėjime. Įgyta patirtis neišėjo jam į naudą, ir po kelerių metų jis atsidūrė valstijos kalėjime.

Tačiau šį kartą jis buvo niekuo dėtas. Bovis nepažinojo Darsės Vinston ir neturėjo priežasčių jos pulti. Dabar nutarė elgtis ramiai – galbūt tai padės jam išsipainioti iš šios istorijos.

– Aš visą vakarą iš čia nebuvau išėjęs, Hepas sako tiesą.

Šerifo padėjėjas apžiūrėjo jį iš šonų, paskui paliepė:

– Nusirenk.

– Ką?!

– Gal tu kurčias? Nusivilk drabužius. Visus.

– Gasai, – baikščiai kreipėsi Hepas. – Ar manai, kad reikia? Tas vaikinas...

– Nesikišk, Hepai, – atrėžė šerifo padėjėjas. – Netrukdyk man dirbti, girdi? Ponia Vinston šovė į nusikaltėlį. Mes žinome, kad ji pataikė, nes jos kambario balkono turėklai ištepti krauju, o prie baseino – kraujo bala. Jis paliko kruvinus pėdsakus, braudamasis per krūmus. – Gasas pasitaisė pistoleto makštį gilioje klostėje po savo didžiuliu nukarusiu pilvu. – Tai štai, dabar patikrinsim, ar nėra šautinės žaizdos. Vilkis skarmalus, kalėjimo paukšteli.

Bovis neišlaikė.

– Eik šikt!

Padėjėjo veidas išraudo kaip biliardo rutulys. Kiaulės akutės paskendo tamsiai raudonų riebalų raukšlėse.

Na dabar laikykis, pasakė sau mintyse Bovis.

Gyvuliškai kriuktelėjęs storulis puolė Bovį, bet šis išvengė smūgio. Įniršęs pareigūnas užsimojo, ir vaikinas dar kartą išsisuko. Hepas Holisteris įsispraudė tarp jų.

– Ei, judu! Aš nenoriu nemalonumų! Jūs tikriausiai irgi.

– Aš sulaužysiu visus kaulus tam pederastui!

– Ne, Gasai! – pareigūnas stengėsi ištrūkti iš Holisterio glėbio, bet šis buvo gana tvirtas ir ne kartą tramdė įsisiautėjusius girtuoklius. Jis pajėgė apraminti šerifo padėjėją. – Šerifas Baksteris bus nepatenkintas, jeigu tu susikibsi su įtariamuoju.

– Aš ne įtariamasis! – suriko Bovis.

Nepaleisdamas Gaso, Hepas piktai pažvelgė į Bovį riebiam šerifo padėjėjui per petį.

– Nerėk. Tai tau nieko neduos. O dabar atsiprašyk.

– Dar ko!

– Atsiprašyk! – subliuvo Hepas. – Ką, ar aš veltui tave gyniau?!

Kol šerifo padėjėjas duso iš įniršio, Hepas ir Bovis persimetė nedraugiškais žvilgsniais. Keitas susimąstė. Jeigu jis neteks darbo, prižiūrintis policininkas jį éste išės iš šio pasaulio. Darbas bjaurus ir niekam tikęs, bet mokamas, ir tai patvirtina, kad Bovis nori grįžti į normalią visuomenę.

Bovis už nieką pasaulyje daugiau nebegrįš į Hantsvilį. Negrįš į kalėjimą, net jei tektų pabučiuoti į užpakalį kiekvienam storasprandžiam kuiliui su šerifo žvaigžde ant marškinių.

– Atsiimu žodžius, – ištarė jis ir norėdamas įrodyti savo nuoširdumą atsisagstė marškinius – parodė šerifo padėjėjui krūtinę ir nugarą. – Nėra jokių šautinių žaizdų. Aš čia praleidau visą vakarą.

– Atsiras bent dešimt liudytojų, kurie tai patvirtins, Gasai, – pridūrė Holisteris. – Į ponios Darsės Vinston miegamąjį praėjusią naktį laužėsi kažkas kitas. Tik ne Bovis.

Gasas nebuvo linkęs nusileisti, nors suprato, jog apsiriko.

– Keista, – prakalbo jis, – vos tik pas mus atsibeldžia šis tipas, mieste po ilgos pertraukos įvyksta rimtas nusikaltimas.

– Sutapimas, – tikino Hepas Holisteris.

– Tikriausiai taip ir yra, – sumurmėjo šerifo padėjėjas vis dar įtariai šnairuodamas į Bovį.

Hepas nukreipė jo dėmesį, išklodamas paskutinę miesto naujieną.

– Beje, ar žinai, kas vakar apsireiškė mieste? Kėjus Taketas.

– Nejaugi?

Hepo gudrybė padarė įspūdį. Pareigūnas atsipalaidavo, atsirėmė alkūne į lentyną ir akimirką pamiršo, ko atėjo į barą. Bovis tesvajojo vėl įsisprausti į miegmaišį ir gerai išsimiegoti. Jis nusižiovavo.

Šerifo padėjėjas paklausė:

– Tai kaip atrodo draugužis Kėjus? Gal nutuko? – Juokdamasis jis patapšnojo sau per pilvą.

– Visiškai ne. Nė trupučio nepasikeitė nuo to laiko, kai išvedė mokyklos futbolo komandą į finalą. Vis dar toks pat aukštas tamsiaplaukis gražuolis. Tos pačios skvarbios mėlynos akys. Toks pat plevėsa. Po brolio laidotuvių jis čia pirmą kartą.

Bovis ištempė ausis. Jis prisiminė žmogų, apie kurį jie kalbėjo. Taketas buvo vienas tų, kurie daro didelį įspūdį žmonėms – tiek vyrams, tiek moterims. Vyrai nori būti į jį panašūs, o moterys – artimiau su juo susipažinti. Vos jam atsisėdus ant baro kėdės, ponia (kokia ten jos pavardė?) su raudonais plaukais ir didžiulėmis krūtimis iškart prie jo prilipo. Pusę valandos, o gal ir ilgiau, jie meiliai šnekučiavosi. Iš pradžių iš baro išslinko ji, o po kelių minučių ir Taketas.

Keistas sutapimas? Bovis nusijuokė pats sau. Jis netikėjo sutapimais. Tačiau tegu jie ištraukia jam liežuvį ir sušeria šunims, jeigu jis šerifo padėjėjui papasakos, ką matė.

– Sunkus tai buvo smūgis senajai Džodei... Klarko mirtis, – kalbėjo Gasas.

– Taip, iš tikrųjų.

– Ji kaip nesava nuo tada, kai neteko sūnaus.

– O dar ta gydytoja atvažiavo, ir vėl prasidėjo apkalbos.

Šerifo padėjėjas susimąstė liūdnai linguodamas galvą.

– Kurių galų velnias ją atnešė į Iden Pasą po to, kas jai nutiko su Klarku Taketu? Štai ką aš tau pasakysiu, Hepai, žmonės dabar visiškai sužūlėjo. Galvoja tik apie save, o į kitų jausmus jiems nusispjaut.

– Tavo tiesa, Gasai, – atsiduso Hepas ir patapšnojo šerifo padėjėjui per petį. – Baigsi darbą, užeik alučio, vaišinu.

Bovį sužavėjo Hepo diplomatiniai gebėjimai – jis žiūrėjo, kaip šeimininkas išsiveda šerifo padėjėją iš sandėliuko ir lydi per ištuštėjusį barą iki durų, toliau postringaudamas apie šį netobulą pasaulį.

Bovis įsirangė į miegmaišį, pasidėjo rankas po galva ir įsistebeilijo į lubas. Tarp plikų sijų kabojo tankus, susiraizgęs voratinklis. Boviui bežiūrint, darbštuolis voras toliau rezgė savo spąstus.

Netrukus grįžo Hepas. Jis atsisėdo ant viskio dėžės, užsirūkė ir pasiūlė cigaretę Boviui. Kurį laiką jie rūkė tylėdami.

Pagaliau Hepas prašneko:

– Matyt, tau reikės pasiieškoti kito darbo.

Bovis pakilo, atsiremdamas alkūne. Jis nė kiek nenustebo, bet neketino be mūšio pasiduoti, juolab gulėdamas.

– Tu mane atleidi, Hepai?

– Ne, ne iš karto.

– Aš nieko tai bobai nedariau.

– Žinau.

– Tada kodėl nori man suversti kaltę? Ir iš viso kas ji? Iš jūsų pasakojimų sprendžiant, ji mažų mažiausiai Sabos karalienė?

Hepas mirktelėjo.

– Savo vyreliui – taip. Fergusas Vinstonas – vyriausias mūsų apygardos mokyklų inspektorius. Turi motelį miesto pakrašty, jo reikalai klostosi kuo puikiausiai. Vinstonas gal dviem dešimtmečiais vyresnis už Darsę. Baisus kaip karas ir nepernelyg protingas. Kalbama, kad Darsė už jo ištekėjo dėl pinigų. Kas ten žino... – Hepas filosofiškai gūžtelėjo pečiais. – Vos tik Fergusas kur nors išvyksta, ji traukia ieškoti nuotykių. Karšta poniutė, – pridūrė Hepas nesmerkdamas. – Pats esu ją dulkinęs kartą ar du. Tai buvo labai seniai, kai dar mokėmės mokykloje. – Šeimininkas degančios cigaretės galu parodė į Bovį. – Jei vagis iš tikrųjų įlindo į jos miegamąjį, Darsė veikiau pašovė jį dėl to, kad jis jos *neišprievartavo*.

Bovis nusikvatojo, bet tuojau surimtėjo.

– O vis dėlto kodėl tu mane išvarai, Hepai?

– Tik rūpindamasis tavo paties gerove.

– Policijoje man sakė, kad jeigu bare nepilstau alkoholinių gėrimų...

– Ne apie tai kalba. Tu gerai atlieki darbą, kuriam tave pasamdžiau. – Jis pažiūrėjo į Bovį patyrusio ir išmanančio žmogaus akimis. – Mano verslas gana švarus, bet kas vakarą čia užsuka visokio plauko lankytojų. Visko gali atsitikti, visko ir atsitinka. Paklausyk mano patarimo ir pasiieškok vietos, kur mažiau galimybių įsivelti į bėdą. Ar supratai?

Bovis suprato. Kitaip ir nebūdavo. Jis neieškojo nemalonumų, jie patys jį surasdavo. Doram ir darbščiam Hepui Holisteriui bare nereikia žmogaus, pritraukiančio rūpesčių.

Bovis nuolankiai pasakė:

– Darbdaviai retai pasiūlo darbą buvusiems kaliniams. Gal duosi man dar keletą dienų?

Hepas linktelėjo.

– Kol susirasi kitą darbą, gali čia nakvoti. Jeigu reikės, imk mano pikapą važinėti po apylinkes. – Hepas nustūmė cigaretę į burnos kampą ir atsistojo. – Na ką, eisiu tvarkyti sąskaitų, o tu miegok ir neskubėk keltis. Beveik visą naktį stovėjai ant kojų.

Likęs vienas, Bovis vėl atsigulė, bet žinojo, kad negalės užmigti. Iš pat pradžių žinojo, kad bare „Po palme“ jam nebus ateities, bet čia bent turėjo stogą virš galvos. Jis manė – jis vylėsi, – kad baras jam bus laikina prieglauda, stotelė tarp kalėjimo ir laisvės. Bet ne. Per kažkokią šliundrą, kurios jis visiškai nepažįsta, ir per kažkokį niekšą, įsilaužusį į jos namus, jis vėl turi pradėti viską nuo nulio.

Nuo to paties taško, į kurį jį nuolat grąžina gyvenimas.

Trečias skyrius

Džodė Taket ir jos sūnus žiūrėjo vienas į kitą iš tolo. Tos prarajos jie negalėjo įveikti ištisus trisdešimt šešerius metus. Kėjus abejojo, ar jie kada nors ją įveiks.

Jis prisivertė nusišypsoti.

– Sveika, Džode.

Jis jau seniai nevadino jos mama.

– Kėjau, – tarstelėjo ši ir priekaištingai dėbtelėjo į Džeineleną. – Tavo darbelis.

Kėjus apkabino seserį per pečius.

– Džeinelena niekuo dėta. Tai aš nusprendžiau jums visiems padaryti staigmeną.

Džodė Taket prunkštelėjo, parodydama sūnui, kad nepatikėjo.

– Atrodo, sakei, kad kava išvirta?

– Taip, mama, – atsiliepė Džeinelena. – Paruošiu judviem su Kėjum šventinius pusryčius, kad atšvęstume jo sugrįžimą.

– Kažin, ar jo grįžimas – priežastis švęsti, – tai sakydama Džodė apsisuko ir išėjo iš kambario.

Kėjus garsiai atsiduso. Jis nesitikėjo nuoširdaus apsikabinimo ar bent šilto pasisveikinimo. Tarp jo ir motinos niekada nieko panašaus nebuvo. Džodė visą gyvenimą jam buvo tolima ir nepasiekiama; jis jau buvo prie to įpratęs.

Daugelį metų jie gyveno greta vienas kito tarytum šaltojo karo sąlygomis. Kėjus visada būdavo mandagus ir laukė tokio

pat mandagumo iš jos. Kartais jo viltys pasiteisindavo, kartais ne. Šį rytą Džodė buvo pabrėžtinai priešiškai nusiteikusi, nors po brolio mirties jis liko vienintelis sūnus.

O gal tai ir buvo jos priešiškumo priežastis.

– Būk su ja kantrus, Kėjau, – maldavo Džeinelena. – Ji blogai jaučiasi.

– Aš matau, – susimąstęs pasakė jis. – Nuo kada ji taip paseno?

– Jau maždaug metai, ji vis dar neatsigauna po... na žinai.

– Suprantu. – Jis nutilo. – Pasistengsiu, kol čia esu, jai neaitrinti žaizdų. – Kėjus pažvelgė į seserį ir suktai šyptelėjo. – Ar namuose neatsirastų ramentų?

– Jie stovi ten pat, kur juos palikai po automobilio avarijos. – Sesuo nuėjo prie sieninės spintos ir iš jos kampo ištraukė aliuminio ramentus.

– Kartu paimk ir marškinius, – paprašė Kėjus. – Su savaisiais teko atsisveikinti vakar vakare.

Jis neatsakė į jos klausiamą žvilgsnį, tik parodė į marškinius, kabančius spintoje. Džeinelena jam padavė paprastus medvilninius, jie švelniai dvelkė naftalinu. Kėjus juos apsivilko, bet neužsisagstė.

Remdamasis į minkštus ramentų paramsčius, jis mostelėjo durų link:

– Eime.

– Tu labai išbalęs. Ar tikrai nori eiti?

– Nenoriu, bet neverskim Džodės laukti.

Kai Kėjus įklibikščiavo į svetainę, Džodė jau sėdėjo prie stalo ir rūkė gurkšnodama kavą. Džeinelena tyliai įslinko paskui brolį ir ėmė ruošti pusryčius. Kėjus atsisėdo kitapus stalo priešais motiną, atremdamas ramentus į stalviršį. Jis puikiai žinojo esąs nesiskutęs ir susivėlęs.

Džodė, kaip visada, atrodė nepriekaištingai, bet jos negalėjai pavadinti patrauklia moterimi. Teksaso saulė buvo išvagojusi jos veidą raukšlėmis ir išmušusi rudomis dėmėmis. Ji nepakentė tuštybės, todėl nepuoselėjo savo išvaizdos, tik

truputį papudruodavo veidą pačia pigiausia pudra. Visą savo sąmoningą gyvenimą ji kartą per savaitę apsilankydavo kirpykloje, kad jai išplautų ir sušukuotų plaukus, ir tai tik todėl, kad nesivargino jų tvarkyti pati. Jos trumpiems žiliems plaukams išdžiūti reikėjo ne daugiau kaip dvidešimties minučių. Per tą laiką manikiūrininkė palygindavo ir nugludindavo jai trumpus kvadratinius nagus. Džodė niekada jų nelakavo.

Ji apsivilkdavo suknelę tik eidama sekmadieniais į bažnyčią ir tada, kai to reikalavo ypatingos aplinkybės. Šiandien ponia Taket vilkėjo languotus medvilninius marškinius ir mūvėjo kelnes. Drabužiai buvo stipriai iškrakmolyti ir gerai išlyginti.

Džodė rūsčiai pažvelgė, užgesino cigaretę ir grėsmingu tonu kreipėsi į Kėjų:

– Tai ką iškrėtei šį kartą?

Jos žodžiai skambėjo smerkiamai, aiškiai norint pabrėžti, kad Kėjus pats kaltas dėl savo nelaimės. Šį kartą Džodė neapsiriko, bet, jeigu sūnus būtų tapęs negailestingo likimo auka, jos nuosprendis būtų buvęs toks pat: Kėjus *visada* kaltas dėl savo nelaimių.

Kai Kėjus iškrito iš riešutmedžio, į kurį buvo įlipę abu su Klarku, Džodė pareiškė, kad sulaužytas raktikaulis – pelnyta bausmė už tokį išdykavimą. Kai beisbolo rungtynėse jis gavo lazda per galvą ir jam buvo sukrėstos smegenys, motina jį išbarė už žioplumą. Kai arklys Kėjui numynė koją, Džodė šaukė, kad jis išgąsdino vargšą gyvulį. Kai Nepriklausomybės dieną jo rankoje sprogo petarda ir sužalojo pirštą, Kėjus buvo nubaustas, o Klarkas išsisuko, nors padeginėjo petardas kartu su broliu.

Vis dėlto kartą Džodės pyktis buvo visiškai teisėtas. Jeigu Kėjus nebūtų buvęs toks girtas, jeigu nebūtų lėkęs pusantro šimto kilometrų per valandą greičiu tamsiu kaimo keliu, būtų sėkmingai įveikęs tą posūkį, išvengęs smūgio į medį ir pateisinęs motinos viltis, kad taps Nacionalinės futbolo

lygos komandos gynėju. Džodė niekada jam neatleido už tai, kad jis sugriovė jam jos numatytus gyvenimo planus.

Patirtis ir dabar kuždėjo, kad motinos užuojautos nėra ko tikėtis. Tačiau jos priekabus tonas Kėjų suerzino. Jo atsakymas buvo trumpas:

– Pasitempiau kulkšnį.

– O čia kas? – paklausė Džodė, rodydama puoduku į tvarstį ant jo kūno.

– Ryklys įkando, – atsakė Kėjus ir valiūkiškai mirktelėjo seseriai.

– Nesimaivyk! – Džodės riksmas priminė botago kirtį.

Na štai, prasideda, – nusiminęs pagalvojo Kėjus, – aš to nenorėjau.

– Niekis, Džode. Visiškas niekis, – pasakė jis. Džeinelena pastatė priešais jį puoduką garuojančios kavos. – Ačiū, sese. Man daugiau nieko nereikia.

– Negi nenori ko nors užkąsti?

– Ne, ačiū. Nealkanas.

Slėpdama nusivylimą Džeinelena droviai šyptelėjo, ir jam suspaudė širdį. Vargšelė Džeinelena. Jai tenka kentėti Džodės išpuolius kasdien. Motina kaip niekas kitas mokėjo kiekvieną klausimą paversti tardymu, kiekvieną pastabą – kritika, kiekvieną žvilgsnį – pasmerkimu. Kaip Džeinelena sugeba tverti tą nepakantumą? Ir kodėl ji su tuo taikstosi? Kodėl nesusiranda savęs verto vyro ir neišteka? Net nebūtina to vyro beprotiškai mylėti. Blogiau negu gyventi su Džode vis tiek nebus.

Tiesa, Džodė taip nesikabinėjo prie Džeinelenos, kaip kabinėjosi prie jo. Ir su Klarku ji elgdavosi visiškai kitaip. Matyt, Kėjus gimė tam, kad nepaliaujamai siutintų motiną. Gal todėl, kad buvo labai panašus į tėvą, Klarką jaunesnįjį, o tas pykdė Džodę iki pat mirties. Per jo laidotuves Džodė neišspaudė nė ašarėlės.

O Kėjus verkė. Jis niekada neverkšlendavo nei prieš tai, nei paskui, bet prie Klarko jaunesniojo kapo plūdo ašaromis,

ir ne todėl, kad šis buvo labai geras tėvas. Daugiausia Kėjaus prisiminimų apie tėvą buvo susiję su atsisveikinimais, kai Klarkas jaunesnysis kur nors vykdavo ir sūnus pasijusdavo vienišas. Bet už retus malonius vaikystės prisiminimus Klarkas irgi turėjo būti dėkingas linksmam garsiakalbiam tėvui, kvatojančiam ir pasakojančiam anekdotus, savo žavesiu visada pavergiančiam ir traukiančiam žmones.

Kai Kėjui buvo devyneri, tėvas žuvo, ir sūnus su nevaikiška įžvalga suvokė, kad po žeme palaidota ir jo viltis būti mylimam.

Tarsi perskaičiusi jo mintis, Džodė netikėtai paklausė:

– Ką, atvažiavai pažiūrėti, kaip mirštu?

Kėjus nustebęs pažvelgė į ją.

– Jeigu taip, – pridūrė Džodė, – tavęs laukia didelis nusivylimas. Aš kol kas nesirengiu mirti.

Jos veide švietė iššūkis, tačiau Kėjus buvo linkęs klausimą nuleisti juokais.

– Malonu girdėti, Džode, nes mano juodas kostiumas dar valykloje. Grįžau namo pasižiūrėti, kaip jūs čia gyvenate.

– Anksčiau tau buvo nusispjaut, kaip mes gyvenam. Kas dabar nutiko?

Kėjus mažiausiai norėjo ginčytis su motina. Nekaip jautėsi nuo pat ryto, o Džodė visada mokėjo visiškai sugadinti jam nuotaiką. Jos humoro jausmas buvo beviltiškas, optimizmas – žudantis. Kėjus vylėsi, kad jų susitikimas praeis ramiai, bent jau kad neerzintų vargšės sesers. Tačiau Džodė buvo pasiryžusi jo planus sugriauti.

– Aš čia gimiau, – tvardydamasis pasakė Kėjus. – Čia mano gimtieji namai. Buvo. Ar man nebegalima čia atvažiuoti?

– Žinoma, galima, – skubiai patikino Džeinelena. – Mama, su šonine ar dešrele?

– Man nesvarbu, – suirzusi Džodė mostelėjo ranka, tarsi vaikydama musę. Užsidegdama naują cigaretę, paklausė Kėjaus: – Kur buvai visą tą laiką?

– Paskutiniu metu Saudo Arabijoje, – Kėjus gurkštelėjo kavos ir papasakojo Džodei tą patį, ką Džeinelenai, tik nu-

tylėdamas, kad grįžo į namus sesers iškviestas. – Skraidinau brigadas gesinti degančių naftos gręžinių. Kartais – maisto produktus, ligonius. Darbai ten jau baigiasi, naujos sutarties neturiu, todėl ir nusprendžiau truputį pailsėti namie. Jūs tikriausiai nepatikėsit, bet pasiilgau Iden Paso. Nebuvau čia jau daugiau kaip metus, nuo tada, kai palaidojom Klarką.

Kėjus vėl gurkštelėjo kavos. Tik po kelių sekundžių pastebėjo, kad Džeinelena spokso į jį apmirusi kaip naktį automobilio žibintų apakintas žvėriukas, o Džodė paniurusi. Jis lėtai pastatė puodelį ant lėkštutės.

– Kas?

– Nieko, – atšovė Džeinelena. – Nori dar kavos?

– Noriu, bet pats įsipilsiu. Atrodo, šoninė svyla.

Nuo keptuvės kilo dūmai.

Kėjus nuklibikščiavo iki kavinuko ir prisipylė puodelį. Jam labai reikėjo tabletės nuo skausmo, bet buvo palikęs vaistus savo kambaryje viršuje. Nepaisydamas gydytojos nurodymo, prieš eidamas miegoti užgėrė dvi tabletes stiklinaite viskio. To jam užteko iki ryto.

Dabar skausmas vėl grįžo. Kėjus ėmė gailėtis, kad nesugalvojo iš spintelės pačiupti butelio brendžio, kurį Džeinelena naudojo kepiniams, ir šliūkštelėti sau į kavą. Tačiau Džodei tai būtų buvusi dar viena dingstis pabambėti. Todėl dabar teks kęsti pulsuojantį skausmą šone ir nemalonų pojūtį dešinėje kulkšnyje.

Nors ir stengėsi laikytis didvyriškai, šlubuodamas iki kėdės Kėjus nejučia susiraukė.

– Gal mums papasakosi, kur tau taip išdirbo kailį? – paklausė Džodė.

– Negaliu.

– Aš nemėgstu paslapčių.

– Patikėk, geriau tau nežinoti.

– Tuo aš neabejoju, – kandžiai tarė Džodė. – Tik nenorėčiau išgirsti visų šlykščių smulkmenų iš ko nors kito.

– Nesijaudink. Su tavim tai nesusiję.

– Bus susiję, kai mieste pradės kalbėti, kad vos parvažiavęs atsidūrei ligoninėje.

– Aš nebuvau ligoninėje. Užėjau pas daktarą Patoną ir ten radau gydytoją, gražutę kaip paveikslėlis, – pasakė jis plačiai šypsodamasis. – Ji mane aptarnavo.

Džeinelenai iš rankų iškrito metalinė mentelė ir triukšmingai barkštelėjo ant viryklės. Iš pradžių Kėjus pagalvojo, kad karšti riebalai jai aptaškė ranką. Paskui išvydo nuožmų, nepermaldaujamą Džodės veidą ir suprato, kad motina įtūžusi. Jis tiek daug kartų matė ją tokią, kad apsirikti negalėjo.

– Kas atsitiko? Žiūrit į mane taip, lyg būčiau nusišlapinęs ant kapo!

– Taip ir yra, – įniršusi tyliai suurzgė Džodė. – Tu ką tik nusispjovei ant brolio kapo.

– Kokius vėjus čia paistai?

– Kėjau...

– Tavo gydytoja, – pykčiu pratrūkusi Džodė nutraukė Džeineleną ir trenkė kumščiu į stalą. – Argi nematei, kokia jos pavardė?

Kėjus stengėsi prisiminti. Ne taip jau smarkiai buvo nukentėjęs, kad nepastebėtų, pavyzdžiui, jos išraiškingų rudų akių, lengvai susitaršiusių plaukų ir ilgų dailių kojų. Jis netgi atkreipė dėmesį į jos kojų nagų lako spalvą ir užuodė jos kvepalų aromatą. Prisiminė tokias smulkmenas, o jos vardo nežinojo. Kodėl tai taip svarbu Džodei ir Džeinelenai? Gal jos priešiškai nusiteikusios visų medikių atžvilgiu dėl kurios nors vienos iš jų?

Kėjus ėmė spėlioti ir pajuto, kaip jam pašiurpo nugara. Viešpatie, juk negali būti.

– Koks jos vardas?

Džodė tylėdama piktai spoksojo į jį. Laukdamas atsakymo jis atsisuko į Džeineleną. Sesuo nervingai glamžė virtuvinį rankšluostėlį, jos veidas buvo apimtas nevilties.

– Lara Malori – jos profesinis vardas, – sušnabždėjo ji. – O pagal vyrą ji...

– Lara Porter, – netekęs amo, dar tyliau užbaigė Kėjus.

Džeinelena linktelėjo.

– Dieve, – Kėjus kumščiais užsidengė akis ir mintyse stengėsi išvysti moterį, su kuria susipažino praėjusį vakarą. Ji visiškai nebuvo panaši į tą laisvo elgesio merguželę iš bulvarinės spaudos puslapių. Nei rami laikysena, nei užtikrintas elgesys jam nepriminė Laros Porter – moters, pražudžiusios brolį, moters, pasak kai kurių politikos analitikų, pakeitusios Jungtinių Valstijų istoriją.

Pagaliau Kėjus atitraukė rankas nuo veido ir bejėgiškai, tarsi jausdamasis kaltas, gūžtelėjo pečiais.

– Iš kur aš galėjau žinoti. Ji neprisistatė, o aš neklausiau. Aš jos nepažinau, nors buvau matęs nuotraukose. Juk viskas vyko... kada? Praėjo penkeri ar šešeri metai.

Jis niekino save už nerišlų pasiteisinimą, suprasdamas, kad nieko nebegalima pataisyti ir kad Džodė jam nedovanos už padarytą klaidą. Vienintelė išeitis – keisti taktiką:

– Ką ta Lara Porter veikia Iden Pase, po velnių?

– Visiškai nesvarbu, ką ji veikia, – nukirto Džodė. – Ji čia, ir viskas. Tu turi laikytis nuo jos kuo toliau, supratai? Kai aš su ja susidorosiu, išsinešdins, pabrukusi uodegą taip pat, kaip čia atsirado. O kol kas mes, Taketai, ir visi, kurie nori su mumis draugiškai gyventi, turim ją ignoruoti arba elgtis taip, kaip ji nusipelnė. Taisyklė galioja ir tau. *Ypač* tau, – pabrėždama savo žodžius, Džodė baksnojo ore cigarete. – Tvarkyk kokią tik nori šliundrą, Kėjau, esu tikra, taip ir darysi, o į šitą net nežiūrėk.

Kėjus tuoj pat puolė gintis ir pakeltu balsu riktelėjo:

– Ko tu ant manęs šauki? Ne aš ją minkiau, o Klarkas!

Džodė lėtai atsistojo, atsirėmė į stalą ir per buteliukus su kečupu bei tabasko padažu palinko į jaunesnįjį sūnų.

– Kaip tu drįsti taip apie jį kalbėti! Ar tu turi bent trupinėlį sąžinės, nors šiek tiek pagarbos broliui?

– *Klarkui!* – išrėkė Kėjus, atsistojęs ir persisvėręs per stalą motinos link. – Jį vadino Klarku, kodėl tu nemini jo vardo, argi tai pagarba?!

– Labai skaudu apie jį kalbėti, Kėjau...

– Kodėl? – Kėjus staigiai pasisuko į Džeineleną, droviai įterpusią tą pastabą.

– Tikriausiai todėl... kad jo mirtis buvo tokia ankstyva. Ir tragiška.

– Tai tiesa. Bet dėl to neturime jo išbraukti iš savo gyvenimo, – pareiškė Kėjus ir vėl atsisuko į Džodę. – Kol buvo gyvas, tėvas stengėsi, kad mudu su Klarku draugautume. Kitaip nei tu, jis norėjo, kad būtume artimi, tokie ir buvome. Dievas žino, kokie buvome skirtingi, bet jis buvo mano brolis. Aš jį mylėjau. Aš liūdėjau dėl jo mirties. Todėl atsisakau apsimetinėti, kad jis išvis neegzistavo, vien todėl, kad tu taip nori!

– Tu nevertas minėti savo brolio vardo.

Tai buvo skaudus smūgis. Net dabar Džodė sugebėjo jam įgelti. Ji įvarė jį į kampą, ir jam nebeliko nieko kito, kaip atsakyti tuo pačiu.

– Jeigu jis būtų buvęs toks nekaltutis, Džode, dabar čia nesirietume. Niekada nebūtų atsiradusi jokia Lara Porter. Jokios šlykščios žiniasklaidos. Jokių skandalų. Jokios gėdos. O Klarkas amžiams būtų likęs Kapitolijaus kalvos numylėtiniu.

– Užsičiaupk!

– Su malonumu, – Kėjus čiupo ramentus ir nuklibikščiavo prie lauko durų.

– Kėjau, kur tu? – išsigando Džeinelena.

– Man vizitas pas daktarę.

Kėjus įžūliai pažvelgė į Džodę ir užtrenkė duris.

Lara praleido neramią naktį. Net jei niekas netrukdydavo, jos miegas būdavo neramus. Ji dažnai prabusdavo nuo košmarų, nuo šauksmų, kuriuos kadaise girdėjo, ir paskui ilgai gulėdavo nebeįstengdama užmigti. Jos nemigos priežastis buvo sielvartas.

Susitikimas su Kėjumi Taketu jai visiškai išvaikė miegą. Ji atsikėlė su stipriai skaudančia galva. Kosmetika negalėjo paslėpti tamsių ratilų paakiuose. Du puodukai stiprios juodos kavos numalšino galvos skausmą, bet neišgelbėjo nuo neramių minčių apie naktinį lankytoją.

Kadaise Lara manė, kad už Klarką Taketą patrauklesnių vyrų nėra, bet Kėjus įrodė priešingai. Broliai buvo visiškai nepanašūs. Klarkas buvo švarus ir tvarkingas it jūrų laivyno pėstininkas. Jo šviesūs plaukai visada būdavo tobulai sušukuoti. Jo nepriekaištingai pasiūtas kostiumas visada būdavo gerai išlygintas, batai blizgėdavo kaip veidrodis. Jis buvo malonaus ir nuoširdaus amerikiečio vaikino, kurio savo dukrai linkėtų kiekviena motina, įsikūnijimas.

Užtat Kėjus buvo iš tų, nuo kurių motinos savo dukteris slepia. Žavus kaip ir Klarkas, bet skyrėsi nuo brolio taip, kaip gatvės mušeika skiriasi nuo šaunaus skauto.

Kėjus – lakūnas profesionalas. Klarkas sakydavo, kad brolis valdo lėktuvą veikiau vadovaudamasis nuojauta ir vairavimo patirtimi negu prietaisų rodmenimis. Remiasi jais tik tada, kai nelieka kitos išeities. Klarkas didžiuodavosi, kad nėra tokio lėktuvo, kurio negalėtų pilotuoti jo brolis, tačiau Kėjus buvo labiau linkęs dirbti pagal laikinąsias sutartis, o ne vykdyti komercinius skrydžius oro linijų bendrovėje.

„Ten labai daug taisyklių ir nurodymų, – su atlaidžia šypsena kalbėdavo Klarkas apie jaunesnįjį brolį. – Kėjus mėgsta atsakyti tik pats už save.“

Pamačiusi Kėjų Taketą ir pajutusi jo valiūkiškos šypsenos poveikį, Lara negalėjo įsivaizduoti jo su griežta piloto uniforma, maloniu balsu pranešančio keleiviams apie oro sąlygas mieste, į kurį jis juos tuoj nuskraidins.

Nuo ilgo sėdėjimo saulės nutviekstoje lėktuvo kabinoje apie Kėjaus akis, tokias pat mėlynas kaip Klarko, buvo įsirėžę žavių raukšlelių. Tik Klarkas buvo šviesiaplaukis ir baltaodis, o Kėjaus plaukai buvo tamsūs, neklusnūs kaip ir jis pats.

Jaunėlis šeimoje buvo juodoji avis visomis prasmėmis. Klarkas visada būdavo švariai nusiskutęs. Kėjus nesiskusdavo po kelias dienas. Keista, bet šeriai jo išvaizdos nemenkino, netgi priešingai, pridėjo patrauklumo.

Jei brolius lygintume su gyvūnais, Klarkas būtų prijaukintas augintinis, o Kėjus – vis dar laukinis. Lara įsivaizdavo, kad supykęs arba susijaudinęs jis pradeda riaumoti.

– Labas rytas.

Lara sudrebėjo, tarsi būtų užklupta daranti ką nors nederamo.

– Ak, tai jūs, Nense, labas rytas. Negirdėjau, kai įėjote.

– Tai ir matyti. Buvote už tūkstančių kilometrų nuo čia, – seselė ir registratorė pasidėjo rankinę į spintą ir užsivilko žydrą chalatą. – Kas nutiko telefonui procedūrų kabinete?

Nensė įeidavo pro užpakalines duris ir dabar stovėjo su Lara nedideliame kambaryje, kur jos laikė darbo priemones, užkandžius ir gėrimus. Gyvenamosios namo dalies virtuve naudojosi pati Lara.

– Dažnai gesdavo, nusprendžiau pakeisti.

Laros mintys apie Kėjaus Taketo apsilankymą tebebuvo neaiškios, todėl ji nenorėjo apie tai kalbėti su Nense.

– Kavos? – Lara kilstelėjo kavinuką.

– O kaipgi, – Nensė įsibėrė du šaukštelius cukraus į Laros paduotą garuojantį puoduką. – Ar dar liko spurgų?

– Jos padėtos spintelėje. Maniau, laikotės dietos.

Nensė Beiker paėmė iš spintos spurgas ir akimirksniu nukando vienos pusę, paskui apsilaižė cukraus glaistu išteptus pirštus.

– Nebesilaikau, – pareiškė visiškai neapgailestaudama. – Neturiu kada skaičiuoti kalorijų. Net jei laikyčiausi dietos iki Paskutinio teismo dienos, vis tiek netapčiau grakštesnė. Be to, Klemas mane ir tokią myli. Sako, kad mylimo žmogaus turi būti daug.

Šypsodamasi Lara paklausė:

– Kaip praleidote poilsio dieną?

– Neblogai, – atsiliepė Nensė, šluostydamasi lūpas. – Negaliu skųstis. Kalė rujoja, o mažasis Klemas iš kažkur išsitraukė sesers baleto batelius, apsiavė ne ant tos kojos ir taip vaikščiojo visą dieną. Norėjom juos nuauti, bet jis pakėlė tokį triukšmą, kad teko nusileisti. Tegu vaikšto, jeigu nori. Bateliai geriau negu vaiko klykavimas.

Nensė visada papasakodavo ką nors įdomaus apie sumaištį savo namuose. Ji nepiktai skųsdavosi dėl beprotiško gyvenimo, besisukančio apie tris energingus vaikus, kurie nuolat, pasak jos, išgyvena „tam tikrą etapą“. Tačiau Lara žinojo, kad Nensė dievina savo šeimą ir nekeistų tokio gyvenimo į jokį kitą.

Nensė atsiliepė į Laros skelbimą vietos laikraštyje ir po pokalbio iškart buvo priimta į darbą – iš dalies todėl, kad ji buvo vienintelė kandidatė. Nensė buvo patyrusi medicinos sesuo, išėjusi iš darbo prieš dvejus metus, kai gimė mažasis Klemas.

– Laikas pratinti mažąjį prie puoduko, – pareiškė ji Larai, atėjusi darbintis. – Vadinasi, man metas grįžti į darbą, tegu tuo maloniu darbu užsiima anyta, senelė Beiker.

Lara iš karto pamėgo Nensę ir netgi truputį jai pavydėjo. Laros gyvenime irgi netrūko sumaišties, tik tai buvo ne ta maloni beprotybė, kokią kasdien patirdavo Nensė. Chaosas jaukė visą Laros gyvenimą ir paliko negyjančių randų bei žaizdų. Jos nelaimėms nebuvo matyti pabaigos.

– Jeigu ne mano vyras, – toliau pasakojo Nensė, baigusi valgyti antrą spurgą, – aš nudobčiau kalę, kartu ir vaikus, o paskui raučiausi nuo galvos plaukus. Tačiau grįžęs iš darbo jis sugalvojo, kad vaikus reikia nuvežti pas močiutę, o mums nueiti į restoraną. Mes pavakarieniavome užkandinėje, paskui nuvažiavome kepintų svogūnų žiedų į kitą. O kai mažasis Klemas užmigo, paslėpiau tuos batukus spintos viršuje, kad šiandien jų nerastų. Rytą vyras nuvežė kalę pas veterinarą, ten jai suras patiną arba prišers tablečių. Beje, jeigu ji apsivaikuos, norite, aš jums padovanosiu šuniuką?

– Ne, nereikia, ačiū, – ėmė juoktis Lara.

– Suprantu. Bijau, kad man liks visa vada, – Nensė nusiplovė rankas dezinfekciniu skysčiu. – Dabar patikrinsiu, kas pas mus šiandien užsirašęs.

Jos abi žinojo, kad registracijos knygoje tuščių skilčių daugiau nei užpildytų. Jau pusmetis, kai Lara įsikūrė Iden Pase, bet jai vis dar trūko pacientų. Jeigu nebūtų turėjusi santaupų, ji jau seniai būtų metusi praktiką.

Tačiau svarbesni už finansinius buvo profesiniai sumetimai. Ji – gera gydytoja. Ji norėjo gydyti...

Ir galėjo tai daryti nebūtinai Iden Pase.

Bet ji turėjo pasirinkti šį miestelį.

Darbas Iden Pase buvo netikėta dovana, leidžianti gerokai lengviau įgyvendinti savo planą. Lara jį puoselėjo jau senokai, nes jai reikėjo įtikinamo preteksto susipažinti su Kėjumi Taketu. Kai tokia galimybė netikėtai atsirado, ji tuojau pat ja pasinaudojo. Tačiau gerai suprato, kad bus labai sunku apsiprasti mažame miestelyje kaip vienintelei visos apygardos terapeutei.

Lara taip pat žinojo, kad dar sunkiau bus miestelio gyventojams, pripratusiems prie daktaro Patono ir jo ankšto nušiurusio kabineto. Dabar sienas puošė jos diplomai, lentynose buvo sudėtos jos medicininės knygos. Tačiau namas vis dar turėjo buvusio šeimininko įspaudą. Lara ketino, kai tik turės pinigų, perdažyti tamsias sienas ir pakeisti senus rudus odinius baldus šviesesniais ir šiuolaikiškesniais.

Tačiau ne tai buvo visų svarbiausia. Kur kas daugiau laiko ir pastangų reikės žmonių mąstymui pakeisti. Stiuartas Patonas dirbo gydytoju Iden Pase ištisus keturiasdešimt metų ir neįgijo nė vieno priešo. Nuo tada, kai Lara jį pakeitė, tik ir girdėdavo įtarų „O kur daktaras?“, panašiai kaip ir Kėjus Taketas klausinėjo praėjusią naktį. Tarsi ji pati būtų savo patogumui pašalinusi iš kelio senąjį daktarą Patoną.

Larai Malori prireiks ne vienų metų, kad užsitarnautų tokį Iden Paso gyventojų pasitikėjimą kaip daktaras Patonas.

Ji žinojo, kad pacientai niekada jos nemylės kaip daktaro Patono jau vien todėl, kad ji įgijo reputaciją moters, užsitraukusios gėdą su Klarku Taketu. Visi Klarko gimtojo miesto gyventojai puikiai žinojo, kas ji. Štai kodėl niekas nesitikėjo jos išvysti Iden Pase. Lara manė: kai tik jie atsitokės iš nuostabos ir pamatys, kokia ji patyrusi gydytoja, skandalą pamirš.

Deja, ji neįvertino didžiulės Džodės Taket įtakos miestelio bendruomenei. Ir nors abi niekada nebuvo susitikusios akis į akį, Klarko motina griovė visus Laros bandymus sėkmingai įsikurti.

Kartą, kai Lara jautėsi ypač nelaiminga, prakalbo apie tai Nensei.

– Tikriausiai niekam ne paslaptis, kodėl Iden Paso žmonės veikiau linkę važiuoti pas gydytoją dvidešimt penkis kilometrus iki gretimo miestelio.

– Jokia paslaptis, – atsiliepė Nensė. – Džodė Taket apskelbė, kad jeigu kas nors išdrįs prieiti prie jūsų durų net mirtinai sirgdamas, ji tą žmogų įtrauks į savo juodąjį sąrašą.

– Tik dėl Klarko?

– Žinoma. Visi mieste žino pikantiškas to jūsų romano smulkmenas. Po Klarko mirties viskas beveik pasimiršo. O kai po kelių mėnesių jūs čia pasirodėte, Džodė pasiuto iš pykčio ir pasiryžo jus iš čia išrūkyti.

– Tai kodėl jūs pas mane dirbate?

Nensė giliai atsiduso.

– Mano tėvas dvidešimt penkerius metus dirbo mechaniku Taketų naftos ir dujų bendrovėje. Tai buvo labai seniai, kai Klarkas vyresnysis dar buvo kupinas jėgų. – Nensė nutilo. – Juk žinote, kad Klarkas – jūsų Klarkas – buvo trečias iš eilės Klarkas Taketas? Klarkas vyresnysis buvo jo senelis, o Klarkas jaunesnysis – tėvas.

– Taip. Jis man sakė.

– Gerai, – toliau pasakojo Nensė. – Kartą viename gręžinyje įvyko avarija ir mano tėvas žuvo.

– Bendrovė prisiėmė kaltę?

– Jie padarė viską, kad pagal įstatymą prie jų nebūtų galima prikibti. Mama gavo visą jai priklausančią draudimo sumą. Tačiau nė vienas Taketas neatėjo į laidotuves. Niekas nepaskambino. Jie gėlių parduotuvėje užsakė didelį vainiką iš chrizantemų, atvežė į bažnyčią, bet nė vienas nematė reikalo aplankyti mano mamą ir pareikšti jai užuojautą. Tuo metu buvau dar vaikas, bet ir tada, ir dabar manau, kad gėda būti tokiems išpuikusiems. Žinoma, tėvo mirtis jiems nieko nereiškė, jis buvo viso labo tik smiltelė jų dvokiančios naftos sraute, bet tėvas buvo atsidavęs, sąžiningas darbuotojas. Nuo to laiko aš niekinu Taketus ir ypač Džodę.

– Kodėl Džodę?

– Juk ji ištekėjo už Klarko jaunesniojo tik tam, kad vieną dieną užvaldytų jų bendrovę. – Nensė atsisėdo ant paties kėdės kraštelio. – Matote, senasis Klarkas ėmėsi naftos žvalgybos per patį naftos bumo įkarštį. Jis aptiko naftos vos tik pradėjęs gręžti ir praturtėjo kone per naktį. Nuo tada pinigai plaukte plaukė jam į rankas. Paskui atsirado Klarkas jaunesnysis. Jis gyvenime turėjo vieną tikslą: smagiai gyventi ir švaistyti tėvo pinigus, aišku, lošimams, gėrimams ir moterims. – Nensė atsiduso prisimindama: – Tai buvo gražiausias vyras, kokį tik esu mačiusi. Visos apylinkių moterys jo gedėjo. Tik ne Džodė. Kai jis mirė, ji gavo tai, ko visą laiką troško.

– Taketų naftos bendrovę?

– Valdžią. Tuo metu Taketas vyresnysis jau buvo miręs. O kai Klarkas jaunesnysis nukrito nuo ledkalnio, atrodo, tai atsitiko Himalajuose, ir nusisuko sprandą, Džodė atsiraitojo rankoves ir ėmėsi tvarkyti reikalus.

Iš Nensės nereikėjo pešti žodžių.

– Džodė gyvenimo užgrūdinta. Kilusi iš neturtingos ūkininkų šeimos. Tornadas nušlavė jų namą. Visa šeima žuvo, liko gyva tik Džodė. Ją priėmė viena našlė. Džodė užaugo protinga, Teksaso technologijų universitetete gaudavo stipendiją. Baigusi universitetą pradėjo dirbti pas Klarką vyresnįjį. Jis užsiėmė žemės sklypų nuoma ir prekyba ir sudarė

naudingiausius sandorius kaip tik tada, kai buvo manoma, jog Rytų Teksase visa nafta jau išžvalgyta. Taketui vyresniajam Džodė patiko. Ji buvo atsakinga, ambicinga, atkakli, žodžiu, visiška priešingybė Klarkui jaunesniajam. Man atrodo, Klarkas vyresnysis juos ir supiršo.

– Kaip?

– Kalbama, kad Klarkas jaunesnysis padarė vaiką jaunai merginai iš Fort Verto. Jos tėvelis turėjo ryšių su nusikalstamu pasauliu, krūvą pinigų ir padėtį visomenėje, bet iš esmės buvo paprasčiausias suteneris. Klarkas vyresnysis nenorėjo su juo turėti reikalų ir paskubėjo apvesdinti sūnų su Džode. Nežinau, ar tai tiesa, bet visko gali būti. Klarkas jaunesnysis mėgo linksmai gyventi. Jis galėjo rinktis iš daugybės moterų. Kodėl jis sutiko vesti Džodę ir susipančioti visam gyvenimui? Tikriausiai todėl, kad norėjo išsinarplioti iš tos nešvarios istorijos. Šiaip ar taip, jie susituokė. Trečiasis Klarkas gimti neskubėjo. Pikti liežuviai plakė, kad Klarkui jaunesniajam su Džode tiesiog nestovi. Ji juk nebuvo gražuolė. Beje, ir nesistengė tokia būti. Matyt, manė, kad protas ir grožis – nesuderinami dalykai.

– O kaip ji žiūrėjo į vyro neištikimybę?

Nensė gūžtelėjo pečiais.

– Jeigu jai tai ir nepatiko, ji to nerodė. Nekreipė dėmesio į jo elgesį, o visas jėgas skyrė bendrovei. Ko gero, ją labiau domino naftos kainos negu jo nuotykiai. Jeigu Taketų verslui būtų vadovavęs Klarkas jaunesnysis, jis būtų seniai bankrutavęs. O Džodė klestėjo, nors kiti aplink nusigyvendavo. Ji šaltakraujiška verslininkė.

– Aš tai jau patyriau, – tyliai sumurmėjo Lara.

– Jūs turite suprasti, kodėl taip atsitiko. – Nensė palinko į priekį ir, nors niekas jų pokalbio nesiklausė, pritildė balsą: – Labiau už naftos bendrovę Džodė mylėjo tik vieną – savo sūnų Klarką. Jis jai buvo visas gyvenimas. Atrodo, jis jos besąlygiškai klausė. Ji jam buvo suplanavusi ateitį, netgi vietą Baltuosiuose rūmuose. Ji negali jums atleisti, kad sužlugdėte jos svajones.

– Ne tik ji.

Truputį pagalvojusi Nensė pridūrė:

– Saugokitės, daktare Malori. Džodė turi pinigų ir valdžią. Todėl ji pavojinga. – Nensė patapšnojo Larai per ranką. – Bet aš palaikau kiekvieną, patekusį į jos nemalonę.

Nensė buvo viena iš nedaugelio. Prabėgo keli mėnesiai nuo to pokalbio, bet Laros pacientų skaičius nė kiek nepadidėjo. Tik vienas kitas Iden Paso gyventojas, rizikuodamas užsitraukti Džodės pyktį, užsukdavo pasinaudoti naujos gydytojos paslaugomis. Ironiška, bet tarp jų buvo ir pačios Džodės sūnus.

Aišku, dabar Kėjus Taketas jau suprato, kokią klaidą padarė. Lara įsivaizdavo, su kokia neapykanta jos vardas šiuo metu tariamas Taketų namuose.

Na ir tegu keikia. Ji atvažiavo į Iden Pasą turėdama vienintelį tikslą ir tas tikslas – ne užkariauti Taketų šeimos palankumą. Ji kai ko norėjo, bet tikrai ne patikti.

Kai ateis laikas pareikalauti iš jų grąžinti skolą, Larai bus visiškai tas pats, ar ji jiems patinka, ar ne.

Galima sakyti, tą rytą buvo daug darbo. Iki pietų Lara turėjo priimti penkis pacientus. Pirmoji buvo pagyvenusi moteris, kuri užgriuvo gydytoją su daugybe nusiskundimų. Ją apžiūrėjusi Lara nustatė, kad ponia sveikut sveikutėlė, tik labai vieniša. Lara išrašė jai vitaminų, taip pat patarė ligonei lankyti lengvos mankštos grupę prie metodistų bažnyčios.

Nensė įvedė kitą pacientą, verkšlenantį trejų metų mažylį su skaudama ausimi ir pakilusia temperatūra. Lara klausinėjo apie simptomus susirūpinusią vaiko motiną, bet iš priėmimo kambario pasigirdo triukšmas. Lara atidavė verkiantį berniuką motinai, atsiprašė ir nuskubėjo pasižiūrėti.

– Nense, kas atsitiko? – sušuko iškišusi galvą į koridorių.

Tačiau priimamajame triukšmavo ne registratorė, o Kėjus Taketas. Su ramentais ir nepaprastai įtūžęs, jis ryžtingai artinosi prie daktarės.

Kėjus agresyviai sustojo prie pat Laros, bet ji nepasitraukė:

– Jums paskirtas laikas po pietų, pone Taketai.

Vaiko motina nusekė paskui Larą ir sustojo jai už nugaros. Vaikas kurtinamai klykė. Nensė atskubėjo gydytojai į pagalbą ir atsidūrė Kėjui už nugaros. Lara pasijuto patekusi į spąstus.

– Kodėl naktį man nepasakėt, kas esat?

Nekreipdama dėmesio į jo žodžius, Lara ramiai pasakė:

– Matote, dabar aš užsiėmusi. Laukia pacientai. Jeigu jums labai reikia su manim pasikalbėti, prašom užsiregistruoti.

– Dar ir kaip reikia! – Jam kakta riedėjo prakaito lašai, veidas buvo išbalęs. Atrodė, kad jis kenčia siaubingus skausmus.

– Gal geriau atsisėskite, pone Taketai. Jūs nusilpote, jums negalima...

– Užteks man tos medicininės bjaurasties! – suriko Kėjus. – Kodėl vakar neprisipažinai, kad esi ta pati šliundra, kuri pražudė mano brolį?!

Ketvirtas skyrius

Bjaurūs žodžiai kirto kaip antausis. Galva apsvaigo. Lara giliai atsiduso ir sulaikė kvėpavimą. Grindys ir koridoriaus sienos pavojingai pasviro. Lara apgraibom ištiesė rankas ir atsirėmė į sieną.

Nensė apėjo įsibrovėlį ir atsistojo prieš jį.

– Klausyk, Kėjau Taketai, neturi teisės įsiveržti pas gydytoją ir šitaip užsipulti.

– Mielai su tavim paplepėčiau apie senus laikus, Nense, tik atėjau čia ne tam, o kad pamatyčiau daktarę, – paskutinis žodis nuskambėjo niekinamai.

Lara atitoko. Ji parodė Nensei į pacientę su vaiku.

– Prašom pasirūpinti ponia Adams ir Stiviu. Aš jais užsiimsiu, kai tik būsiu laisva.

Nensė dvejojo, bet, grėsmingai žvilgtelėjusi į Kėjų, nusivedė moterį su berniuku atgal į apžiūros kabinetą ir garsiai užtrenkė paskui save duris.

Lara kreipėsi į smalsius pacientus, žvilgčiojančius pro priimamojo duris:

– Prašom sėstis, – pasakė ji kuo ramesniu balsu. – Šiokie tokie darbotvarkės sutrikimai. Kaip matote, ponas Taketas negaluoja, jam skubiai reikia suteikti pagalbą, tada jis iškart išeis.

– Nebūk tokia tikra.

Pacientai, laukiantys savo eilės, suglumę pažvelgė į Larą.

– Aš jus priimsiu, kai tik būsiu laisva, – dar kartą pakartojo ši. Paskui, atsisukusi į Kėjų, pasakė: – Eime į kitą kambarį.

Uždariusi duris, kabinete Lara pratrūko:

– Kaip jūs drįstat su manim kalbėti tokiu tonu prie ligonių! Aš galėjau iškviesti policiją!

– To nebūtų buvę, – jis linktelėjo koridoriaus pusėn, – jeigu būtum pasakiusi, kas esi.

– Jūs manęs neklausėte, o aš sužinojau jūsų pavardę tik jums išvažiuojant.

– Ką gi, dabar žinai.

– O taip, dabar jau žinau ir nesistebiu, kad jūs Taketas. Įžūlumas – jūsų šeimos bruožas.

– Dabar kalbam ne apie Taketus. Apie tave. Kurių velnių atsibeldei į mūsų miestą?

– *Jūsų* miestą?! Keista tai girdėti iš žmogaus, kuris čia negyvena. Klarkas man sakė, kad jūs retas svečias Iden Pase. Kam *mes* turime būti dėkingi už šį apsilankymą?

Kėjus grėsmingai žengė į priekį.

– Kartoju, nustok taukšti niekus. Aš čia atėjau ne žaisti žodžiais, daktarėle, tad nenukrypkim nuo temos.

– Kokios temos?

– Ką tu čia veiki! – suriko Kėjus.

Staiga atsidarė durys ir Nensė įkišo galvą.

– Daktare Malori... reikia pagalbos?

Kėjus liko stovėti vietoje nei žvilgsniu, nei judesiu neparodydamas, kad mato ar girdi Nensę.

Pasąmonėje Lara jau iš anksto ruošėsi šiam susirėmimui ir jos nenustebino triukšmingas Kėjaus pasirodymas. Vaidas buvo neišvengiamas, ir Lara nusprendė su juo išsiaiškinti iki galo.

Lara pasisuko į seselę.

– Ne, dėkui, Nense. Nuraminkite pacientus, pasakykite jiems, kad greitai juos priimsiu. – Paskui, pažvelgusi į pykčio iškreiptą Kėjaus veidą, pridūrė: – O aš pabandysiu padėti susitvardyti ponui Taketui.

Nensė aiškiai abejojo Laros galimybėmis, bet pakluso.

– Prašom sėstis, pone Taketai. Jūs labai išbalęs.

– Man viskas gerai.

– Sunku patikėti. Vos laikotės ant kojų.

– Sakau, man viskas gerai, – pakartojo jis, vėl pakeldamas balsą.

– Gerai, tebūnie. Tik, manau, nei jūs, nei aš nenorime, kad mus girdėtų kiti. Gal galite kalbėti tyliau?

Remdamasis į ramentus, Kėjus pasviro į priekį taip, kad veidu beveik lietė Laros veidą.

– Nenori, kad mus girdėtų, nes bijai, kad tie, kurie dar nežino, sužinos, kaip vyras tave užklupo pliką lovoje su mano broliu?

Šį kaltinimą ji buvo girdėjusi daugybę sykių, bet vis tiek pajusdavo skaudų dūrį lyg pirmą kartą. Bėgantys metai žaizdos negydė.

Lara nusisuko, priėjo prie lango ir pažvelgė į žvyruotą kiemą. Viena pacientė, laukusi priimamajame, lipo į automobilį, visa laikysena rodydama pasipiktinimą, tarsi būtų per klaidą patekusi landynėn, kur ne vieta padoriai moteriai. Netrukus mašina išvažiavo, sukeldama dulkių debesį.

Lara pagaliau sugalvojo atsakymą.

– Aš labai stengiuosi visiems laikams pamiršti įvykį su jūsų broliu ir gyventi toliau.

Lara vėl atsisuko į jį, jausdamasi geriau dėl juodu skiriančios erdvės, bet negalėjo nejausti jo buvimo. Kėjus taip ir nerado laiko nusiskusti ir atrodė siaubingai. Tačiau labiausiai Larai kėlė nerimą iš jo sklindantis laukinis seksualumas. Ji jautė jį visą laiką. Ir tai tarsi patvirtino jo blogą nuomonę apie ją, o su tuo Lara negalėjo susitaikyti.

Nuleidusi akis, ji paklausė:

– Argi aš nenusipelnau atleidimo, pone Taketai? Prabėgo tiek daug metų...

– Aš žinau, kiek. Penkeri metai. Visi prisimena, kada tai įvyko, nes tas rytas, kai tave užklupo lovoje su mano broliu, buvo jo pabaigos pradžia. Tai sužlugdė jam gyvenimą.

– Man taip pat!

– Kurgi ne! – niekinamai numykė jis. – Nuo to ryto tapai fatališkiausia šalies moterimi.

– *Aš* to nenorėjau.

– Reikėjo galvoti anksčiau, prieš įsmunkant į Klarko miegamąjį. Dieve, – burbtelėjo linguodamas galvą, lyg negalėdamas patikėti. – Ir neturėk proto dulkintis su kitu, kai tavo vyras miega gretimame kambaryje!

Lara seniai išmoko slėpti emocijas – jai tai buvo išgyvenimo klausimas. Per patį šios istorijos įkarštį ji įsigudrino nutaisyti akmeninį veidą, kad niekas neatspėtų, ką ji jaučia ar galvoja. Metas vėl užsidėti kaukę. O kad neišduotų balsas, ji tylėjo.

– Yra šiokių tokių neaiškių detalių, – pridūrė Kėjus. – Gal norėtum paaiškinti?

– Neketinu nieko su jumis aptarinėti. Be to, manęs laukia pacientai.

– O *aš* – ne pacientas? – Jis atrėmė ramentus į Laros rašomojo stalo kraštą ir, laikydamasis stalviršio, prišokavo prie jos ant kairės kojos. – Prašom mane visapusiškai aptarnauti.

Užuomina labai aiški. Jo pašaipi šypsena nepaliko jokių abejonių. Lara tylėjo, niekaip neišsiduodama.

– Na, daktare, užpildykim spragas. Klarkas išvakarėse rengė iškilmingą vakarienę, ar tiesą sakau?

Lara atkakliai tylėjo.

– Aš turiu visą dieną, – švelniai įspėjo Kėjus. – Jokių reikalų, tik stengtis nepriminti skaudamos kojos. Galiu tai daryti čia, galiu kitoje vietoje. Nėra skirtumo.

Larai kilo mintis iškviesti šerifą ir pareikalauti jį iš čia išvaryti, bet Kėjus jai jau minėjo, kad šerifas Baksteris – senas šeimos draugas. Būtų dar nemaloniau nei dabar. Tad kuriems galams spyriotis? Argi tai padės išgelbėti savo reputaciją? Gerą vardą ji paaukojo jau prieš kelerius metus. Per tą laiką Lara išmoko pamiršti išdidumą.

– Klarkas pakvietė pažįstamus iš Vašingtono praleisti vakarą užmiestyje, – prabilo Lara. – Mudu su Rendalu buvome tarp pakviestųjų.

– Tačiau tu ne pirmą kartą lankeisi Klarko užmiesčio name Virdžinijoje?

– Ne pirmą.

– Vadinasi, žinojai, kur koks kambarys.

– Taip.

– Klarkas buvo viengungis, ir tu ne kartą atlikai oficialų šeimininkės vaidmenį priėmimuose.

– Aš padėjau jam surengti kelis pobūvius.

– Ir tai neva suartino judu.

– Suprantama, reikėjo parengti valgiaraščius...

– Ak, suprantama.

– Klarkas buvo viešas asmuo. Net paprasčiausią vakarėlį reikėjo apgalvoti ir paruošti.

– Argi aš ginčijuosi?

Jo nuolankumas siutino taip pat kaip ir pikti kaltinimai. Lara pajuto, kad stipriai suspaudžia kumščius. Ji prisivertė juos atleisti.

– Tų priėmimų ruošimas, derinimas ir visa kita turbūt atimdavo iš tavęs daugybę laiko.

– Man patiko. Pailsėdavau nuo darbo ligoninėje.

– Štai kaip. Ir kol judu su Klarku surėmę galvas ruošėte pobūvius ir priėmimus, kaip čia pasakius... pasidarėte labai *labai* artimi.

– Taip, – tyliai patvirtino Lara. – Jūsų brolis buvo žavi asmenybė. Jis traukė žmones. Kupinas energijos, entuziazmo. Daugiau nebuvau sutikusi tokių kaip jis. Net kai Klarkas stovėdavo, atrodydavo, kad veikia, juda. Viskuo domėjosi, puoselėjo kilnius idealus, turėjo didelių užmojų ne tik sau, bet ir visai šaliai. Aš puikiai supratau, kodėl teksasiečiai jį išrinko į Kongresą.

– Buvo ką tik baigęs teisės koledžą, – tarė Kėjus, nors Lara tai žinojo. – Jis išbuvo tik vienus metus Atstovų Rūmuose ir nusprendė kandidatuoti į Senatą. Nugalėjo varžovą didžiule balsų persvara.

– Jūsų brolis buvo plataus akiračio žmogus. Aš valandų valandas galėdavau klausyti, kaip jis užsidegęs pasakoja. Jo entuziazmas ir įsitikinimai užkrėsdavo.

– Tai jau panašu į meilę.

– Aš neneigiu, kad mes buvome labai artimi.

– Bet tu buvai ištekėjusi.

– Rendalas ir Klarkas buvo seni draugai. Rendalas mus ir supažindino.

– Štai, pagaliau! – Kėjus pakėlė į viršų smilių. – Scenoje pasirodo vyras. Banali situacija. Vyrelis visada sužino paskutinis, kad žmona neištikima. Dargi su jo geriausiu draugu. Nejaugi vargšui Rendalui nekilo įtarimų, kai primygtinai norėjai likti Klarko name nakvoti, o ne grįžti į Vašingtoną su kitais svečiais?

– Ta mintis buvo Klarko. Jie su Rendalu ketino kitą dieną žaisti golfą. Juokinga važiuoti į Vašingtoną, o anksti rytą grįžti. Rendalas sutiko.

– Kaip patogu, daktare. Vyras padėjo tau įgyvendinti planą. Įdomu, ar iš pradžių pasidulkinai ir su juo, kad nieko neįtartų?

Lara iš visų jėgų skėlė jam antausį. Tai buvo netikėta ne tik Kėjui, bet ir jai pačiai. Per visą gyvenimą Lara nė karto nebuvo to dariusi. Ji nė nežinojo, kad sugeba.

Ji buvo išauklėta taip, kad mokėtų tvardytis. Tėvų namuose niekas nedrįsdavo duoti valios emocijoms. Ten buvo visiškai nepriimtina garsiai verkti, kvatoti ir rėkauti. Mokėjimas neparodyti jausmų labai pravertė ir Vašingtone.

Lara negalėjo suprasti, kaip Kėjui pavyko ją išvesti iš kantrybės. Jeigu ne deganti plaštaka, ji nebūtų patikėjusi, kad jam trenkė.

Netikėtai, jai nespėjus susigaudyti, Kėjus pačiupo ją už riešo, prisitraukė prie savęs ir užlaužė jai ranką už nugaros.

– Daugiau nedrįsk, – aiškiai iškošė pro dantis, beveik neprasižiodamas. Jo žvilgsnis buvo tiesmukas ir veriantis kaip lazerio spindulys.

– Tai nekalbėkit taip su manim.

– Tikrai? Kodėl?

– Jūs neturit teisės manęs smerkti.

– Žemės rutulyje yra vietų, kur už santuokinę neištikimybę moteris užmėto akmenimis.

– Manot, jeigu mane užmėtytų akmenimis, būtume atsiskaitę? Patikėkit, žiniasklaidos antpuolis yra toks pat mirtinas. – Lara pajuto, kad jai nutirpo Kėjaus spaudžiama ranka. Ji pajudino pirštus. – Man skauda.

Kėjus lėtai paleido ranką ir žengė žingsnį atgal.

– Refleksas.

Matyt, tai buvo atsiprašymas, daugiau tikėtis nebuvo galima. Nors ir keista, Lara pajuto, kad jis nuoširdžiai gailisi sukėlęs jai skausmo.

Kėjus susiraukė ir stvėrėsi už šono.

– Jums bloga?

– Niekai.

– Ko nors duoti?

– Ne.

Kaip gydytoja Lara jau norėjo ištiesti ranką, jį prilaikyti, suteikti pagalbą. Tačiau ji nepajudėjo iš vietos. Kėjui nereikia jos rūpesčio. Negana to, ir tai buvo dar svarbiau, Lara bijojo prie jo prisiliesti. Tik dabar, kai Kėjus ją paleido, Lara suprato, kaip arti prie savęs jis ją glaudė.

Trindamasi plaštaką, kad atnaujintų kraujo apytaką, Lara nusprendė jo ir savo labui viską nuleisti juokais.

– Aš retai puolu savo ligonius.

Kėjaus tai nepralinksmino. Jis nė nešyptelėjo. Įdėmiai stebeilijo jai į veidą.

– Vakar aš tavęs nepažinau, nors buvau matęs nuotraukas spaudoje, – prisipažino Kėjus. – Tikrovėje atrodai visiškai kitaip.

– Pasenau penkeriais metais.

Jis papurtė galvą.

– Ne dėl to. Tavo kita plaukų spalva.

Lara nevalingai palietė savo plaukus.

– Daugiau nebešviesinu. Rendalui patikau blondinė.

– Grįžkim prie tavo vyro. Vargšelis Rendalas. Tikriausiai jautėsi taip, lyg žemė būtų išslydusi iš po kojų? Nesuprantu,

kodėl jis su tavim neišsiskyrė? – Kėjaus balse vėl pasigirdo pašaipi gaidelė. – Tai štai, oficiali Rendalo Porterio žmona atsiduria geltonosios spaudos viršeliuose kaip senatoriaus Klarko Taketo meilužė. Nuotraukose matyti, kaip Rendalas išveža tave iš kotedžo vilkinčią tik naktiniais.

– Nereikia man priminti. Aš nieko nepamiršau.

– Ir kaipgi elgiasi Rendalas? – klausinėjo Kėjus, tarsi neišgirdęs Laros žodžių. – Juk jis tarnauja Valstybės departamente. Jis diplomatas. Jis turi būti apdovanotas iškalba, pasiruošęs atsakyti į bet kokį klausimą. Ir ką gi? Ar jis neigia žmonai metamus kaltinimus? Ne. Ar narsiai stoja ginti jos garbės? Ne. Ar pasmerkia ją kaip apgavikę ir pasileidėlę? Irgi ne. Ar pasakoja, kad ji pripažino savo kaltę ir atgailauja kaip tikra krikščionė? Ne.

Kėjus uždėjo delnus sau ant kelių ir palinko į priekį.

– Jis nepadarė jokio pareiškimo, tik išvažiavo į tą bananų respubliką ir pasiėmė tave. „Komentarų nebus" – tai viskas, ką reporteriai iš jo išpešė. – Kėjus užjaučiamai palingavo galvą. – Iš tikrųjų, ką čia sakysi, kai užklumpi žmoną tiesiog tau panosėje sanguliaujančią su tavo geriausiu draugu ir tai tampa šalies politinės svarbos įvykiu.

– Jūs teisus. – Lara nutarė nesileisti išmušama iš vėžių, kad ir kaip Kėjus ją provokuotų.

– Nors Rendalas didvyriškai žuvo už tėvynę, mano manymu, vis dėlto jis buvo bailys.

– Manęs nedomina jūsų nuomonė, pone Taketai. Be to, aš neketinu su jumis aptarinėti savo velionio vyro ir mūsų asmeninio gyvenimo. O jeigu jau prakalbome apie bailumą, ką pasakysite apie savo brolį? Jis taip pat nei neigė, nei puolė ginti mano garbės.

Kaip ir Laros vyras, Klarkas viešai neapgailestavo ir nieko neaiškino. Lara viena turėjo nešioti gėdos dėmę. Klarko ir Rendalo tylėjimas prilygo nuosprendžiui ir tapo didžiausiu tiek viešu, tiek asmeniniu pažeminimu.

– Žaidimas baigėsi. Ką gi jis galėjo padaryti?

– O, Klarkas padarė labai daug. Nejau manote, kad Rendalo paskyrimas į Montesangrę buvo atsitiktinumas?

– Niekada apie tai nesusimąsčiau.

– Tai dabar susimąstykite. Ta šalis – tikras pragaras, – susijaudinusi pareiškė Lara. – Pamazgų duobė. Nešvari, supuvusi mikroskopinė respublika, kur viešpatauja prievarta ir korupcija. Politiniu atžvilgiu – parako statinė, bet kurią minutę pasiruošusi sprogti. Rendalas ne pats ją pasirinko, pone Taketai. Jis neprašė jo paskirti į tą šalį. Tuo pasirūpino jūsų brolis, – pasakė ji niekinamai. – Užuot išnarpliojęs skandalą, jis sušlavė jį po kilimėliu.

– Ir kaip jis tai padarė? Juk per jus Klarką visi paliko. Draugai nuo jo nusisuko.

– Tačiau Valstybės departamente buvo žmonių, skolingų Klarkui. Jis jiems paskambino, ir prašom – Rendalas išsiunčiamas į tuo metu pasaulyje pavojingiausią sprogimų rajoną. Ar prisimenate biblinę istoriją apie karalių Dovydą ir Betsabėją? – paklausė Lara ir nelaukdama atsakymo paaiškino: – Karalius Dovydas išsiuntė Betsabėjos vyrą į karščiausią mūšio vietą, kad jis ten žūtų. Taip ir įvyko.

– Tuo panašumai ir baigiasi. – Kėjus atšlijo nuo stalviršio ir vėl stovėjo tiesiai prieš Larą. – Karalius Dovydas vedė Betsabėją. To nepasakysi apie tave, – tyčiojosi Kėjus. – Matyt, Klarkas tavęs taip nevertino. Gal buvai niekam tikusi meilužė.

Raudonos pykčio dėmės užsiplieskė Larai ant skruostų.

– Po skandalo mes su Klarku negalėjome turėti jokios ateities.

– Jis tikrai nebeturėjo ateities. Tu sužlugdei jam politinę karjerą. Klarkas daugiau nebedrįso kelti savo kandidatūros per rinkimus. Jis žinojo, kad amerikiečiams gana pasileidusių politikų ir jų kekšių.

– Aš ne kekšė.

– Oi, atsiprašau. Tu turbūt dar moki ir spausdinti, – kandžiai mestelėjo Kėjus. – Iki tavo pasirodymo mano brolis buvo Vašingtono pasididžiavimas, o po įvykio Virdžinijoje jį visi atstūmė!

– Pakaks lieti ašaras dėl „vargšelio“ Klarko! Jūsų brolis žinojo, ką daro.

– Ir turėjo numanyti, kas jo laukia, ar tai nori pasakyti?

– Visiškai teisingai.

– Tad kokius triukus lovoje išdarinėji, kad vyras dėl tavęs pameta sveiką protą?

– Nesiteiksiu atsakyti! – piktai atšovė Lara. – Jūs manote, kad toje istorijoje nukentėjo vienintelis Klarkas? – Lara prispaudė ranką prie krūtinės. – Aš irgi nukentėjau. Žlugo mano karjera, man ji taip pat buvo svarbi!

– Tu išvažiavai į kitą šalį.

– Koks skirtumas? Jeigu nebūtume su Rendalu išvykę į Montesangrę, aš vis tiek nebūčiau galėjusi dirbti nei Vašingtone, nei jo apylinkėse. Iki šiol būčiau bedarbė gydytoja, jeigu sąžinė nebūtų liepusi Klarkui nupirkti man šios įstaigos.

– Ką?! – Kėjus staigiai pakėlė galvą.

Lara aiktelėjo ir iš nuostabos pravėrė burną. Ji matė, kad jis priblokštas.

– Argi nežinojote?

Kėjus suraukė antakius.

– Negaliu patikėti, – sušnabždėjo Lara. Įdėmiai į jį žiūrėdama, ji paaiškino: – Klarkas nupirko šį namą iš daktaro Patono, nes tas išėjo į pensiją, o paskui paliko man testamentu.

Kelias sekundes Kėjus galvodamas žiūrėjo į ją tiriamu, veriamu žvilgsniu, bet Lara nenuleido akių. Jis atrodė suglumęs ir įtarus.

– Meluoji.

– Neprivalau jums nieko įrodinėti. Yra oficialūs dokumentai.

– Aš dalyvavau, kai buvo skaitomas Klarko testamentas. Tavęs jis neminėjo. Aš gerai prisimenu.

– Klarkas taip sutvarkė. Paklauskite sesers. Savo motinos. Ji ne kartą bandė užprotestuoti mano teisių teisėtumą, bet Klarkas pasirūpino, kad jų nebūtų galima nuginčyti. – Lara išsitiesė visu ūgiu. Pribloškusi Kėjų ji įgijo aiškią persvarą. – Aš pati apie tai sužinojau tik po jo mirties. Man pranešė

Klarko advokatas. Aš nepatikėjau, maniau, kad tai klaida, nes nuo skandalo mudu su Klarku nepalaikėme jokių ryšių.

– Ir manai, kad aš patikėsiu?

– Man nusispjaut, patikėsit ar ne, – atkirto Lara.

– Na taip... nei iš šio, nei iš to brolis perka nekilnojamąjį turtą, kainuojantį kiek? Du šimtus tūkstančių? Ir įteikia tau kaip dovaną. – Kėjus niekinamai sušnypštė: – Nesąmonė. Tikriausiai tu jį privertei.

– Aš jums kartoju, mes su juo nebuvom susitikę ir nesikalbėjom kelerius metus. Man to ir nereikėjo. Kurių galų turėčiau bendrauti su žmogum, palikusiu mane sunkią minutę ir ištrėmusiu į užkampį, ir kuris, nors ir netiesiogiai, kaltas dėl... – Lara nebegalėjo daugiau kalbėti.

– Tavo vyro mirties, – pašaipiai baigė Kėjus. – Kaip greitai viskas pasimiršta.

– Ne, pone Taketai, ne mano vyro, o dukters. – Lara paėmė nuo stalo rėmelius su nuotrauka. Ištiesė ranką ir atkišo nuotrauką tiesiai jam prieš akis. – Susipažinkite, Ešlė. Mano mergytė. Mano dukrytė. Ją irgi užmušė Montesangrėje. Arba, kaip jūs čia gražiai pasakėte, ji didvyriškai žuvo už tėvynę.

Ašaros užliejo jai akis. Ji nematė Kėjaus veido. Paskui staiga atitraukė ranką ir prispaudė nuotrauką prie krūtinės.

Kėjus tyliai nusikeikė. Ilgokai patylėjęs, prašneko:

– Užjaučiu. Tuo metu buvau Prancūzijoje ir apie tai sužinojau iš anglų laikraščio. Ten dar buvo rašoma, kad Klarkas dalyvavo mišiose už jūsų vyrą ir dukterį.

– Taip, Klarkas dalyvavo, o aš ne. Majamio ligoninėje vis dar gydžiausi po to, kas atsitiko Montesangrėje. – Lara pasitaisė išsipešusią plaukų sruogą ir vėl pastatė nuotrauką ant stalo. – Jūsų brolis nė nebandė manęs ieškoti ir aš jam už tai dėkinga. Tikriausiai tuo metu būčiau jį užmušusi, kad mus ištrėmė į tą šalį.

– Neapykanta vis dėlto nesutrukdė priimti jo palikimą.

– Aš neturėjau kitos išeities. Mane persekiojo bloga šlovė, man visur atsakydavo darbą. Nuo tada, kai išėjau iš ligoninės,

ilgai neužsibūdavau nė vienoje darbovietėje. Vos tik vadovybė išsiaiškindavo, kad aš ta pati Lara Porter, mane tuojau pat išvarydavo, nesvarbu, kad dirbau labai gerai. Klarkas tikriausiai apie tai žinojo ir jautė pareigą man atlyginti patirtus nuostolius. Jis bandė mane aprūpinti darbu pagal specialybę. Kam gi dar būtų pirkęs visiškai įrengtą gydytojo kabinetą, kuriame galėčiau, vos tik panorėjusi, iškart pradėti dirbti? – Susimąsčiusi Lara palenkė galvą. – Keista, kad jis paskendo praėjus vos kelioms dienoms po to, kai liepė papildyti testamentą...

Kėjus akimirksniu įsitempė. Lara tai pajuto jam dar neprabilus.

– Ką nori pasakyti, velniai griebtų?

– Tikriausiai jus pasiekė gandai apie Klarko mirtį. Buvo kalbama, kad jis ne paskendo, o nusižudė.

– Gal iš proto išsikraustei? – perkreipė lūpas Kėjus. – Kaip ir visi, kurie skleidžia tokius niekus. Klarkas išplaukė valtimi žvejoti. Jis nenorėjo vilktis gelbėjimosi liemenės, aš žinau jo charakterį. Aš ir pats nebūčiau jos vilkęsis.

– Klarkas puikiai mokėjo plaukti. Jis galėjo išsigelbėti.

– Įprastinėmis sąlygomis – taip, – atkirto Kėjus. – Turbūt kažkas atsitiko.

– Įdomu, kas? Ramus ežeras, pakabinamas motoras taip pat nesugedęs. Valtis neapvirto. Kas gi galėjo atsitikti?

Kėjus kramtė lūpą, nerasdamas atsakymo.

– Gerai žinau viena: mano brolis negalėjo nusižudyti. Ir niekada nesužinosim, kokios priežastys jį privertė tau įteikti tokią dovaną.

– Man nerūpi tos priežastys. Dabar jos ne tokios svarbios. Aš čia, ir viskas.

– O tai mus grąžina prie pirmojo klausimo. Ko čia atvažiavai? Iden Pasas didžiavosi Klarku. Į tave visi žiūri kaip į šliundrą, sužlugdžiusią jo karjerą. Mano motina pasistengs, kad žmonės to nepamirštų.

Dar ne laikas įvardyti tikrąją savo atvykimo į Iden Pasą priežastį. Reikia palaukti, kol abipusis priešiškumas praeis,

jei tai išvis įmanoma. Lara nutarė nesakyti, ką iš tikrųjų mano apie jo motiną.

– Neabejoju.

– Nejaugi namas ir gydytojos praktika, – jis apvedė ranka aplinkui, – verti nemalonumų? Patikėk, Džodė mokėtų tai nušluoti nuo žemės paviršiaus..

– Aš noriu dirbti pagal specialybę, pone Taketai. Esu gera gydytoja. Vienintelio dalyko prašau – kad man netrukdytų.

– Ką gi, bus nelengva, – iš lėto perspėjo Kėjus. – Galiu garantuoti, kad pragaras tau pasirodys rojumi, palyginti su Iden Pasu.

– Ar turiu suprasti, kad tai grasinimas?

– Tik paaiškinu. Iden Paso gyventojai nesiryš būti tavo pacientais, nes bijos įžeisti Džodę. Gali tuo neabejoti. Daugelis miestelio žmonių užsidirba gyvenimui Taketų naftos bendrovėje. Jie geriau važiuos nusipirkti aspirino keturiasdešimt penkis kilometrus į kitą miestą, bet tavo slenksčio neperžengs. – Kėjus šyptelėjo. – Pažiūrėsim, kiek čia tversi, kol susirinksi savo mantą ir išsinešdinsi iš kur atvykusi. Bet prieš tai bus fejerverkų. Tikriausiai turėsim tau padėkoti, kad išvaikei čionykštį nuobodulį.

Jis pasiėmė ramentus ir nuklibikščiavo durų link. Prie jų atsisuko ir perliejo Larą niekinamu, žeminančiu žvilgsniu.

– Klarkas kvailys, kad viską prarado dėl moters. Gal tu ir moki įtikti lovoje. Tik ar buvo verta dėl tokios prarasti visa, ką turėjo? Tikrai nemanau. – Kėjus dar kartą nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. – Tavęs net negalėčiau pavadinti gražia.

Jis neuždarė durų, norėdamas pabrėžti, kaip ją niekina. Lara palaukė, kol paskui jį užsitrenks lauko durys, tada atsisėdo prie rašomojo stalo. Ji nebepastovėjo ant kojų. Atsirėmė alkūnėmis į stalą ir užsidengė rankomis veidą. Delnai buvo šalti ir drėgni, o veidas ir krūtinė degė tarsi ugnis.

Nuleidusi rankas, Lara pažvelgė į Ešlės nuotrauką. Liūdnai šyptelėjusi, ji ištiesė ranką norėdama paglostyti putlų dukters skruostuką, bet bakstelėjo į šaltą, kietą stiklą. Iš vaiko

šypsenos ir besijuokiančių akių Lara semdavosi jėgų. Kol ji pasieks užsibrėžtą tikslą, ištvers kiekvieną Taketų jai metamą išbandymą.

Į kabinetą įpuolė Nensė.

– Daktare Malori, kaip jaučiatės?

– Niekam nerekomenduočiau vartoti to tipo didelėmis dozėmis, – pabandė juokauti Lara, nenorom nusišypsodama. – Bet man viskas gerai.

Seselė išėjo ir netrukus grįžo su stikline ledinio vandens.

– Prašom išgerti. Tikriausiai jums reikėtų ir ko nors stipresnio. Kėjus moka įskaudinti žmones.

– Dėkoju, – Lara godžiai išgėrė vandenį. – Noriu, kad jūs žinotumėte, Nense. Jis čia buvo atėjęs praėjusį vakarą. Ponas Taketas išsinarino kulkšnį ir ieškojo daktaro Patono.

Lara nutarė neišduoti Kėjaus paslapties, taip pat nuslėpti savo kaltę, kad nepranešė valdžiai apie šautinę žaizdą.

Nelaukdama kvietimo, Nensė atsisėdo ant kėdės priešais Larą.

– Kėjus Taketas visada buvo piktavalis. Kartą į mokyklą maiše buvo atsinešęs barškuolę gyvačiukę ir gąsdino mus, mergaites. Nesuprantu, kaip ji jam pačiam neįkirto. Tikriausiai net nuodinga gyvatė suprato, kad su juo geriau neprasidėti. Aišku, Kėjus gražus, ir tai žino. Kiek daug moterų pakėlė savo sijonus dėl tų nuostabių mėlynų akių ir žavios šypsenos. Tikiu, kad lovoje jis nepakartojamas. Suprantama, turi tokią didžiulę patirtį. Galėčiau sukviesti visą minią moterų, kurios tai patvirtins. Bet aš visada jį laikiau didžiausiu niekšu.

Lara prisivertė nusišypsoti.

– Palaukite truputį, Nense. Man reikia sutelkti mintis, nusiraminti, ir tada aš toliau priiminėsiu ligonius.

– Daktare Malori, – užjaučiamai ištarė Nensė, – visi jūsų ligoniai staiga prisiminė, kad turi neatidėliotinų reikalų. – Ir jau draugišku tonu pridūrė: – Brangute, priėmimo kambaryje nėra nė gyvos dvasios.

Penktas skyrius

Džeinelena sėdėjo prie stalo Taketų naftos ir dujų bendrovės kontoroje. Niūrus mūrinis pastatas buvo suprojektuotas, pastatytas ir apstatytas baldais aiškiai vyriškos lyties atstovų dar Klarko vyresniojo klestėjimo laikais. Džodė puošybai buvo visiškai abejinga, o dauguma vyrų Taketų bendrovėje dirbo labai seniai ir buvo įpratę prie kontoros, ji jiems netgi atrodė savitai jauki. Nors Džeinelena šiose patalpose praleisdavo daugiau laiko negu kas nors kitas, jai irgi nešovė į galvą jų remontuoti arba kaip nors pagražinti net savo malonumui.

Vienintelis asmeniškesnis daiktas jos kabinete buvo gebenė, auganti moliniame kiškio formos vazone. Vazonas stovėjo ant paties stalo krašto ir jo beveik nesimatė už korespondencijos, sąskaitų ir kitų popierių krūvos.

Efektyvus reikalų tvarkymas buvo Džeinelenos pasididžiavimo šaltinis. Penkias dienas per savaitę ji atidarydavo kontoros duris kas rytą lygiai devintą valandą, patikrindavo, kokių pranešimų praėjusią naktį atėjo į automatinį atsakiklį ir faksą, paskui peržiūrėdavo didelį darbo kalendorių, kuriame rašydavo įvairiausias pastabas, pavyzdžiui, „paskambinti pastoriui dėl altoriaus gėlių velionio tėvo gimtadienį“ arba „nepamiršti pas dantų gydytoją Longvju“.

Tą rytą jai vis dėlto labiausiai rūpėjo motinos sveikata ir stiprėjantis priešiškumas Kėjui. Nuo to ryto, kai brolis netikėtai grįžo, jie daugiau nesibarė, bet vos tik atsidurdavo

viename kambaryje, atmosfera taip įkaisdavo, kad, atrodydavo, tuoj tuoj kils audra.

Džeinelena kaip įmanydama stengėsi švelninti padėtį, bet nesėkmingai. Džodę jau buvo pasiekę gandai, kad Kėjus dar kartą lankėsi pas daktarę Malori. Motina įtūžo, kad jis akiplėšiškai nepaiso jos valios, o sūnus jai priminė esąs nebe mažas berniukas, kad klausytų, ką daryti, o ko ne. Džodė pareiškė, kad jis elgiasi kaip neišmanėlis, o Kėjus atrėžė turįs iš ko imti pavyzdį.

Ir taip toliau, ir panašiai.

Ypač varginantys pasidarė pusryčiai, pietūs ir vakarienės. Džeinelenai tekdavo palaikyti pokalbį, o tai buvo nepakeliamai sunki užduotis. Džodė ir anksčiau būdavo prasta pašnekovė prie stalo, o dabar pasidarė visiškai nepakenčiama.

Reikia pripažinti, Kėjus irgi stengėsi – linksmino jas savo nuotykių pasakojimais. Tačiau istorijos Džodei buvo nejuokingos. Ji užgniauždavo Kėjaus bandymus jas prablaškyti ir atkakliai grįždavo prie pokalbio apie daktarę Malori, o tai neišvengiamai įsiutindavo Kėjų. Vos baigęs valgyti, jis sugalvodavo dingstį išeiti iš namų. Džeinelena numanė, kad Kėjus leidžia laiką kokiame nors bare, nes grįždavo auštant, ji girdėdavo jį lipantį laiptais netvirtais, svyruojančiais žingsniais. Tikriausiai brolis susirasdavo ir moterų, bet miestelio liežuvautojai negalėjo aiškiai pasakyti, su kuo jis susitikinėja.

Kėjus išbuvo namuose savaitę ir kol kas nepateisino Džeinelenos vilčių. Užuot išblaškęs motinai blogą nuotaiką, jis tik dar labiau ją piktino. Tai stebino Džeineleną. Kai Kėjus bastėsi po pasaulį, Džodė jaudinosi, kad iš jo nėra žinių ir jam galėjo atsitikti kas nors bloga. Džodė retai rodydavo jausmus, bet Džeinelena matydavo palengvėjimą motinos veide, kai jiedvi iš Kėjaus gaudavo atviruką, kad yra gyvas ir sveikas.

Dabar, kai Kėjus grįžo į namus, Džodę erzino kiekvienas jo žingsnis. Jeigu jis tylėdavo, Džodė priekaištaudavo. Jeigu būdavo švelnus, motina jį atstumdavo. Džodė įpūsdavo nesantaikos kibirkštį dėl menkiausios priežasties, bet

Džeinelena turėjo pripažinti, kad brolis irgi moka tampyti nervus. Motinos ir sūnaus nuotaikos niekada nesutapdavo, kaip gamtoje nesutampa nafta ir vanduo.

Ypač siaubingas barnis įvyko tą vakarą, kai Kėjus užsipuolė Džodę dėl papildymo Klarko testamente.

– Kodėl man nepranešėt, kad jis pirko tą nuosavybę ir testamentu ją paliko Larai Malori?

– Todėl, kad ne tavo reikalas! – atkirto Džodė.

Klarko poelgio nesuprato niekas, ypač motina. Džeinelena žinojo, kaip mama dėl to sielojasi. Geriau jau Kėjus būtų nesužinojęs. O jeigu jau sužinojo, tegu nereikalauja Džodės pasiaiškinti.

– Kaip – ne mano?! – piktinosi Kėjus. – Aš turėjau žinoti apie tokį idiotišką poelgį! Tai mūsų visų reikalas!

– Neturiu supratimo, kodėl Klarkas sugalvojo tokią dovaną! – suriko Džodė. – Bet nedrįsk vadinti savo brolio idiotu!

– Aš ir nevadinu! Tik pasakiau, kad poelgis idiotiškas!

– Tai tas pats.

Jie piktai ginčijosi maždaug pusvalandį. Kėjus buvo kaip nesavas iš įtūžio, Džodei pakilo kraujospūdis.

Niekas niekada nebesužinos, kas pastūmėjo Klarką žengti tokį žingsnį. Džeinelenai atrodė beprasmiška ieškoti šio poelgio priežasties. Viena ji tiksliai žinojo: vyresnysis brolis labai krimstųsi, sužinojęs apie jų kivirčą. Namuose vyravo nesantaika, ir Džeinelena narsiai, bet beviltiškai stengėsi pakeisti susidariusią padėtį.

– Atleiskite, panele!

Išgirdusi vyrišką balsą, savo mintyse paskendusi Džeinelena krūptelėjo iš netikėtumo. Ant slenksčio stovėjo vyriškis; saulė švietė jam į pakaušį, tad buvo sunku įžiūrėti jo veidą.

Sumišusi, kad ją užklupo nieko neveikiančią, Džeinelena pašoko ir nevalingai ranka patikrino, ar visos palaidinukės sagos užsagstytos.

– Atleiskite. Kuo galiu padėti?

– Gal ir padėsite. To ir atėjau.

Jis nusiėmė šiaudinę kaubojaus skrybėlę ir krypuodamas priėjo arčiau stalo. Džeinelenai jis pasirodė gerokai žemesnis už Kėjų – mažiau negu metro aštuoniasdešimties. Kreivokų kojų. Ne itin raumeningas, bet iš pažiūros tvirtas, stiprus ir ištvermingas. Apsivilkęs švariais ir aiškiai neseniai pirktais drabužiais.

– Aš ieškau darbo, panele. Pamaniau, gal turite laisvų vietų.

– Gaila, šiuo metu nieko neieškome... pone...

– Keitas, panele. Bovis Keitas.

– Malonu susipažinti, pone Keitai. Aš Džeinelena Taket. Kokio darbo dairotės? Jeigu jūs pirmą kartą Iden Pase, galiu jums parekomenduoti kitą naftos bendrovę.

– Dėkoju, bet neverta to daryti. Aš jau visur klausinėjau. Jus pasilikau pabaigai, – pridūrė jis šypsodamasis. – Atrodo, čia niekam nieko nereikia.

Džeinelena užjaučiamai nusišypsojo.

– Manau, kad taip ir yra. Rytų Teksase dabar nuosmukis, ypač naftos pramonės. Beveik niekas negręžia gręžinių. Tačiau, žinoma, iš senųjų gręžinių, kaip ir anksčiau, nafta siurbiama.

Bovio liūdnos rusvos akys pagyvėjo.

– Esu dirbęs kaip tik tokį darbą, panele, noriu pasakyti, esu mechanikas. Buvau atsakingas už kelis gręžinius.

– Vadinasi, turite patirties? Mokate tą darbą?

– Taip, panele. Dirbau Vakarų Teksase. Aš gimęs šlykščiame... prašom atleisti, mažame miestelyje netoli Odesos. Ten dirbau naftos verslovėse nuo dvylikos metų. – Jis nutilo, leisdamas jai apsigalvoti, sužinojus jo kvalifikaciją. Džeinelena tylėjo, tad Bovis linktelėjo galvą, tarsi baigdamas pokalbį: – Vis tiek esu jums labai dėkingas, panele.

– Palaukite! – Džeinelena automatiškai jam ištiesė ranką, bet susivokusi ir sumišusi ją atitraukė, apkabino kita ranka ir prispaudė abi prie krūtinės.

Bovis nustebęs žvelgė į ją.

– Taip, panele.

– Jeigu jau atėjote, gal užpildysite anketą? Gal atsiras pas mus kokio nors darbo... Kol kas nieko nėra, bet jums nepakenks palikti prašymą ateičiai.

Keitas akimirką svarstė šį pasiūlymą.

– Ko gero, jūs teisi, nepakenks.

Džeinelena atsisėdo prie stalo ir pasiūlė jam atsisėsti priešais. Iš apatinio stalčiaus ji ištraukė standartinę anketą ir padavė Keitui.

– Ar jums reikia plunksnakočio?

– Taip.

– Ar norite kavos?

– Ne, dėkoju.

Keitas paėmė plunksnakotį ir, palenkęs galvą, viršutinėje anketos skiltyje pradėjo didžiosiomis raidėmis rašyti savo pavardę.

Džeinelenos akimis, vyriškis to paties amžiaus kaip Kėjus, tik jo veidas labiau raukšlėtas, o smilkiniai – žilstelėję. Ant kaktos ir kaštoninių plaukų liko skrybėlės juostos žymė.

Staiga Keitas pakėlė galvą ir sugavo jos žvilgsnį. Sumišusi Džeinelena sumurmėjo:

– Gal puodelio kavos? – Ir netikėtai prisiminė, kad jau ką tik siūlė. – Atleiskite, atrodo, jau klausiau.

– Taip, panele. Ne, kavos nenoriu. Ačiū. – Jis vėl palinko prie anketos.

Džeinelena dėliojo popierius iš vietos į vietą ir gailėjosi, kad, išklausiusi ryto naujienų, išjungė radiją, gailėjosi, kad kambaryje nėra kokio nors triukšmo, kuris užpildytų tylą, gailėjosi, kad nemoka palaikyti paprasčiausio pokalbio.

Pagaliau Keitas užpildė anketą ir atidavė Džeinelenai kartu su plunksnakočiu. Ji perbėgo akimis kelias viršutines eilutes ir nustebo, kad jis gerokai jaunesnis už Kėjų; ir netgi dvejais metais jaunesnis už ją pačią. Jam viso labo trisdešimt vieni. Matyt, nelengvas jo gyvenimas.

Džeinelena skaitė toliau.

– Pastaruoju metu dirbote bare „Po palme". Tame pakelės bare?

– Taip, panele, – Keitas kostelėjo ir sumišęs gūžtelėjo pečiais. – Koks ten darbas. Tik laikinas.

– Aš nepriekaištauju, – pasiskubino užtikrinti Džeinelena. – Kas nors turi dirbti ir tokiose vietose. – Tai irgi nuskambėjo įžeidžiamai. Ji sukando apatinę lūpą. – Mano brolis ten dažnai lankosi.

– Žinau, man jį rodė. O štai jūsų aš ten niekada nemačiau.

Džeinelena aiškiai pajuto, kad jis vos sulaiko šypseną. Nervingu judesiu ji ėmė čiupinėti palaidinukės sagas.

– Ne... tikrai ne. Aš nesu ten buvusi...

– Taip, panele.

Džeinelena aplaižė išdžiūvusias lūpas.

– Na gerai, – pasakė ji, vėl paimdama anketą. – Prieš įsidarbindamas bare „Po palme“, jūs dirbote valstijos...

Ji užsikirto perskaičiusi kitą didžiosiomis raidėmis parašytą žodį. Sumišusi iš nuostabos, Džeinelena nesiryžo pažvelgti į Keitą, įsistebeilijo į anketą ir nenuleido nuo jos akių tol, kol jai ėmė lietis eilutės.

– Jus neapsirikote, panele, – pasakė jis negarsiai. – Aš atsėdėjau paskirtą laiką valstijos kalėjime Hantsvilyje. Mane išleido lygtinai. Štai kodėl man taip reikia darbo.

Džeinelena pagaliau ryžosi į jį pakelti akis.

– Man labai gaila, pone Keitai, bet aš neturiu jums jokio darbo, – savo siaubui, ji suprato, kad iš tikrųjų apgailestauja.

– Nieko nepadarysi, – atsakė Keitas atsistodamas. – Matyt, per daug norėjau.

– Kodėl jūs taip sakote?

Keitas gūžtelėjo pečiais.

– Aš buvęs kalinys, na, ir visa kita.

Džeinelena neketino jo apgaudinėti ir tikinti, kad kalėjimo patirtis neturi jokios reikšmės darbinantis į Taketų naftos bendrovę. Džodė nė klausyti nenorės apie tokį darbuotoją. Tačiau Džeinelena negalėjo jo išleisti, nepadrąsinusi nors žodžiu.

– Ar dar turite ką nors numatęs?

– Nieko reikšmingo, – Keitas užsidėjo skrybėlę ir užsimaukšlino ant kaktos. – Atleiskite, kad sutrukdžiau, panele Taket.

– Viso gero, pone Keitai.

Vyras nuėjo atbulas, atidarė duris ir išėjo iš kambario. Perėjo verandą, nulipo laiptais ir įsėdo į pikapą.

Džeinelena pašoko nuo kėdės ir puolė prie durų. Pro žaliuzes ji pamatė, kaip Keitas išvažiuoja ir greitkelyje pasuka baro „Po palme" pusėn.

Dar labiau subjurusios nuotaikos Džeinelena grįžo prie rašomojo stalo. Prisirinko daug darbų, bet šį kartą Džeinelena pamiršo įprastą pareigingumą. Užuot dirbusi, ji vėl paėmė Bovio Keito užpildytą anketą ir atidžiai perskaitė. Skiltyje „Šeiminė padėtis" jis buvo padėjęs kryžiuką prie žodžio „viengungis". Skiltis „Artimiausi giminaičiai" buvo tuščia. Staiga Džeinelena suvokė, kad šniukštinėja. Ji juk neketina priimti jo į darbą, nes nieko negali pasiūlyti. O jeigu ir turėtų laisvą vietą, Džodę ištiktų nervų priepuolis sužinojus, kad duktė įdarbino buvusį kalinį.

Pykdama ant savęs, kad taip nenaudingai praleido pusę ryto, Džeinelena įkišo Bovio Keito anketą į apatinį stalo stalčių ir pradėjo dirbti.

– Tik ne tą kaklaraištį, Fergusai, dėl Dievo meilės! – niršo Darsė Vinston. – Ar nematai, kad jis netinka prie marškinių?

– Tu juk žinai, katyte, aš daltonikas, – teisinosi Fergusas.

– O aš ne. Užsirišk štai šitą. – Darsė nukabino nuo pakabos kitą kaklaraištį ir įbruko jį Fergusui į rankas. – Tik paskubėk. Šįvakar turi būti dėmesio centre, o per tave pavėluosim.

– Aš jau įspėjau, kad pavėluosim. Motelyje apsistojo pilnas autobusas iš anksto neužsisakiusių pensininkų. Trisdešimt septyni žmonės. Labai malonūs. Padėjau jiems įsikurti. Jie dvi savaites praleido Harlingene, statė baptistų misiją meksikiečiams. Ten organizavo sekmadieninę mokyklą. Sako, meksikiečių vaikučiams labai patiko plakta grietinėlė su vaisiais...

– Ak, Fergusai, man visiškai neįdomu, – nekantriai jį pertraukė Darsė. – Greičiau renkis. Einu paraginsiu Heverą.

Darsė nuskubėjo antro aukšto koridoriumi į vienintelės dukters miegamąjį.

– Hevera, ar tu jau pasiruošusi? – Darsė pasibeldė į duris ir tuojau pat įėjo, nelaukdama leidimo. – Hevera, tuojau pat padėk ragelį ir renkis!

Šešiolikmetė duktė pridengė ragelį ranka.

– Aš jau pasiruošusi, mama. Kol yra laiko, plepu su Taneriu.

– Laiko jau nebėra! – Darsė išplėšė iš dukters rankų telefono ragelį, saldžiai užgiedojo į jį: – Sudie, Taneri! – ir padėjo.

– Mama! – sušuko Hevera. – Kaip tu gali?! Man darai gėdą. Kodėl taip nemandagiai elgiesi su Taneriu?

– Todėl, kad mūsų jau seniai laukia mokykloje.

– Bet dar nėra pusės septynių. Mes turim atvažiuoti septintą.

Darsė nuėjo prie dukters tualetinio staliuko, pasirausė tarp flakonėlių, surado sau tinkamus kvepalus ir apsipurškė.

Hevera apmaudžiai paklausė:

– Ar jau nebeturi savo kvepalų? Kodėl imi mano?

– Tu per daug pliurpi telefonu su Taneriu, – Darsė nekreipė dėmesio į dukters pasipiktinimą.

– Netiesa.

– Jaunuoliai nemėgsta lengvai prieinamų merginų.

– Mama, neliesk mano dėžutės. Tu ten padarai didžiulę netvarką! – Hevera ištiesė ranką ir uždarė papuošalų dėžutės dangtelį.

Darsė atstūmė jos ranką ir lyg niekur nieko vėl atidarė aksominę alyvų spalvos dėžutę.

– Ką ten nuo manęs slepi?

– Nieko!

– Gal suktinukę?

– Aš nerūkau!

Darsė pasirausė dėžutėje, bet aptiko tik auskarus, žiedelius, pakabučius ir perlų vėrinį, Ferguso nupirktą ta dieną, kai Hevera gimė.

– Na ką? Patenkinai savo smalsumą?

– Nepurkštauk, vaikeli! – Darsė uždarė dėžutės dangtelį ir kritiškai nužvelgė dukterį. – Kol dar nevažiuojam, nusivalyk akių šešėlius. Tu panaši į gatvės mergšę.

– Nepanaši.

Darsė ištraukė popierinę servetėlę ir atkišo dukteriai.

– Tikriausiai ir elgiesi atitinkamai, kai susitinki su Taneriu Hoskinsu.

– Taneris mane gerbia.

– O kiaulės skraido. Jam tik rūpi, kaip įlįsti tau po sijonu. Beje, kaip ir visiems vyrams.

Neklausydama dukters paaiškinimų, Darsė išėjo iš kambario ir nulipo žemyn. Ji liko savim patenkinta. Darsė manė, kad tėvai turi neleisti vaikams būti pranašesniems už juos, todėl nedavė Heverai nė minutės ramybės. Ji reikalaudavo iš dukters dienos ataskaitos, norėjo žinoti, kur ji buvo, su kuo ir kiek. Darsės Vinston nuomone, tik pažindami savo atžalų gyvenimą, tėvai gali juos kontroliuoti.

Šiaip jau Hevera buvo gana paklusni. Mokyklinis gyvenimas užimdavo kone visą jos laiką, tad įsipainioti į pikantiškus nuotykius buvo beveik neįmanoma; tačiau vasarą, kai Hevera būdavo kur kas laisvesnė, progų pasukti klystkeliais padaugėdavo.

Darsės budrumas buvo grįstas ne motinišku instinktu, o asmenine paauglystės patirtimi. Ji žinojo visas gudrybes, kurių griebiasi paaugliai, kad apgautų lengvatikius tėvus. Negana to, ji tų gudrybių pati ir prigalvodavo.

Jeigu motina būtų buvusi griežtesnė ir rūpestingesnė, Darsės jaunystė nebūtų taip greitai pasibaigusi. Ji nebūtų ištekėjusi vos aštuoniolikos.

Tėvas jas paliko, kai Darsei sukako devyneri, ir nors iš pradžių ji užjautė motiną, greitai ta užuojauta virto panieka. Bėgant metams, panieka peraugo į atvirą maištą. Būdama Heveros amžiaus, ji susidėjo su bloga šutve, kurios nariai kas vakarą nusigerdavo iki žemės graibymo, o meilės žaidimuose mėgdavo keistis partneriais.

Darsei vargais negalais pavyko baigti mokyklą, ir tik todėl, kad pergulėjo su biologijos mokytoju, tipu prakaituotais delnais, nešiojančiu akinius storais stiklais. Vasarą, jau gavusi atestatą, ji pastojo nuo kantri muzikos grupės būgnininko. Darsė nusidangino paskui jį į Luizianą, bet tas pareiškė jos nepažįstąs. Vėliau Darsė tuo netgi džiaugėsi. Netalentingas bukaprotis visą savo uždarbį išleidavo viskam, ką galima rūkyti, uostyti arba susileisti į veną.

Grįžusios į Iden Pasą Darsės laukė miglota ateitis. Laimė, ji užsuko pusryčių į „Žaliosios pušies" motelį. Ant pilnutėlės kavinės slenksčio ją išvydo Fergusas Vinstonas, besišypsantis dideliais arkliškais dantimis; tuo metu jis jau buvo vidutinio amžiaus užkietėjęs viengungis ir apie vedybas nebegalvojo.

Užuot skaičiusi valgiaraštį, Darsė stebėjo, kaip Fergusas triukšmingai spaudo kasos aparato mygtukus. Dar nespėjusią išgerti pirmojo puodelio kavos, ją aplankė mintis, visiškai pakeitusi jos gyvenimą. Po dviejų valandų ji jau turėjo darbą. Po dviejų savaičių – vyrą.

Vestuvių naktį Fergusas buvo tikras, kad gavo skaisčią mergelę, ir kai po mėnesio Darsė pranešė esanti nėščia, jam net į galvą nešovė mintis, kad tėvas gali būti kas nors kitas.

Jam nekilo nė kruslelio abejonių visus tuos metus, nors Hevera gimė „neišnešiota", beveik aštuoniomis savaitėmis anksčiau, negana to, svėrė septynis su puse svaro kaip kiekvienas sveikas kūdikis.

Fergusas ir neturėjo kada abejoti, nes visas jo mintis buvo užvaldęs motelis, kaip to reikalavo Darsė. Ji sugebėjo įtikinti vyrą, esą protingas verslininkas leidžia pinigus, kad uždirbtų naujų. Fergusas perstatė kavinę, atnaujino motelį, greitkeliuose pastatė reklaminių skydų.

Tik dėl vieno jis buvo neperkalbamas: „Žaliosios pušies" buhalterines knygas tvarkė pats. Kad ir kaip meilikavo Darsė, Fergusas prie sąskaitų jos neprileido. Ji numanė, kad dalį pajamų Fergusas nuo mokesčių tarnybos nuslepia, bet dėl to nesuko galvos. Užtat ji neabejojo, kad priėjusi prie buhalterijos

knygų aptiktų ką nors, ką jis pražiūrėjo. Tačiau per šešiolika santuokos metų Fergusas šiuo klausimu nė karto nenusileido. Tai buvo vienas iš nedaugelio ginčų, kurį Darsė pralaimėdavo.

Vis dėlto dėl užsitęsusios viengungystės Fergusas negalėjo nepaklusti jaunai gražutei rausvaplaukei žmonai ir laikė save laimingiausiu žmogumi pasaulyje. Jis buvo dosnus sutuoktinis. Pastatė Darsei pačius gražiausius namus Iden Pase ir davė jai visišką laisvę – ji galėjo samdytis interjero dizainerius iš geriausių Dalaso ir Hiustono salonų. Darsė kasmet sėsdavo į naują automobilį. Fergusas dievino Heverą, kuri taip pat, kaip ir motina, vyniojo jį aplink mažąjį pirštelį.

Fergusas nenumanė ir neįtarė, kad praėjus trims mėnesiams po Heveros gimimo Darsė įsitaisė pirmą meilužį. Jis buvo prekiautojas pakinktais ir pakeliui iš El Paso į Memfį apsistojo motelyje. Porelė įsitaisė 203 numeryje. Buvo labai paprasta pasakyti Fergusui, kad ji kelioms valandoms išvažiuoja pas motiną.

Nors Darsė neištikimaudavo labai dažnai, ji buvo nuoširdžiai prisirišusi prie Ferguso, mat jo visuomeninė padėtis kilstelėjo ir ją, negana to, jis tenkino menkiausią jos užgaidą.

Darsė negalėjo atsigrožėti, kai Fergusas su dukra už parankės lipo laiptais.

– Kokia graži pora! – šūktelėjo ji. – Šįvakar mokykloje susirinks visas miestas, o Vinstonai bus dėmesio centre.

Fergusas apkabino Darsę ir pabučiavo į kaktą.

– Aš būsiu laimingas ir išdidus, stovėdamas scenoje su dviem gražiausiomis Iden Paso merginomis.

Hevera pavartė akis.

Geraširdis Fergusas nepastebėjo pašaipos.

– Nors man ir nepatinka priežastis, dėl kurios renkamės, – jis atsiduso ir pažvelgė mylimai žmonai į akis, – aš imu drebėti vien pagalvojęs, ką tau galėjo padaryti tas niekšas.

– Man pačiai skruzdės bėgioja po kūną, – Darsė patapšnojo vyrui per skruostą ir nekantriai išsivadavo iš jo glėbio. – Paskubėkim, nes pavėluosim. Nors... – pridūrė Darsė patenkintu balsu, – jie be mūsų nepradės, ar ne taip?

Šeštas skyrius

Lara turėjo ypatingų priežasčių dalyvauti miesto susirinkime.

Jeigu Iden Pase padidėjo nusikalstamumas, ji norėtų tai žinoti. Ji gyvena viena ir jai reikia apginti save ir savo nuosavybę.

Be to, norėdama užsitikrinti sėkmingą ateitį Iden Pase, ji turi aktyviai dalyvauti bendruomenės gyvenime. Ji jau nusipirko abonementą į futbolo rungtynes ir paaukojo pinigų naujam šviesoforui statyti vieninteléje judrioje miesto centro sankryžoje. Jeigu miestelėnai dažnai matys Larą kasdienėje aplinkoje, pavyzdžiui, nebrangių prekių parduotuvėje arba degalinėje, galbūt nustos laikyti pašaliete. Galimas daiktas, netgi priims į savo gretas, nepaisydami Džodės Taket.

Trečioji priežastis, dėl kurios Lara norėjo dalyvauti susirinkime, buvo kur kas asmeniškesnė. Jai atrodė keista, kad nusikalstamumo protrūkis sutapo su Kėjaus Taketo pasirodymu prie jos durų su kraujuojančia šautine žaizda. Sunku patikėti, kad jis brovėsi į Ferguso Vinstono namus, norėdamas apiplėšti, ir vis dėlto šį nemalonų sutapimą dėl savo asmeninės ramybės ji būtų norėjusi pamiršti.

Aktų salė, mokyklos puošmena, dažnai buvo naudojama bendruomenės renginiams. Lara atvažiavo anksčiau, bet aikštelė jau buvo pilna automobilių. Vietos laikraštis pavadino susirinkimą „Gyvybiškai svarbia akcija“ ir citavo šerifą Elmą Baksterį: „Renginyje privalo dalyvauti visi piliečiai.

Iden Paso gyventojai turi užkirsti kelią nusikalstamumui, kol jis neišsikerojo mūsų mieste. Kaip sakoma, naikinkime blogio užuomazgas. Mūsų miestas mažas, bet padorus ir vykdantis įstatymus, toks jis ir bus, kol šerifas esu aš."

Šerifo kreipimasis neliko be atsako. Lara pateko į minią, plūstančią į ryškiai apšviestą pastatą. Tačiau prie salės durų ji tapo visų dėmesio objektu. Ji girdėjo šnabždesius už nugaros. Juos slopino minios šurmulys, bet, šiaip ar taip, Lara žinojo, kad kuždamasi. Nekreipdama dėmesio į pasuktas galvas ir atvirai smalsius žvilgsnius, Lara sveikinosi su pažįstamais: su ponu Hoskinsu iš bakalėjos parduotuvės, su moterimi, dirbančia pašte, ir su tais keletu žmonių, nepabijojusių peržengti Džodės Taket nubrėžtos ribos, ir besinaudojančių jos kaip gydytojos paslaugomis.

Užuot atsisėdusi į laisvą vietą paskutinėse eilėse (patogu, bet būtų traktuojama kaip baimės išraiška), Lara taku tarp eilių ėjo į priekį. Ji pamatė Nensę ir Klemą Beikerius su vaikais. Nensė rankos mostu pakvietė sėstis prie jų, bet Lara papurtė galvą ir susirado vietą trečioje eilėje.

Lara tik apsimetė esanti drąsi ir galinti atlaikyti priešiškų žvilgsnių jūrą. Ji jautėsi nejaukiai, žinodama, kad ją plaka dešimtys liežuvių, o dešimtys porų akių nedraugiškai įremtos jai į pakaušį. Lara žinojo: prislopintais balsais, kad negirdėtų vaikai, aptarinėjamos jos asmeninio gyvenimo smulkmenos.

Lara negalėjo kontroliuoti svetimų minčių ir žodžių, bet krimtosi dėl to, kad jos reputacijai suduodamas smūgis, o ji negali apsiginti. Vienintelis savisaugos būdas – likti namuose, bet tai neišspręstų problemos. Ji turi teisę dalyvauti susirinkime. Nereikia imti į galvą pataikūnų, tai senai raganai nuolankiai paklūstančių asmenų apkalbų.

Pati ponia Taket buvo kur kas geresnės nuomonės apie save. Ji, kaip ir dera, pasirodė gerokai pavėlavusi, pražingsniavo salės viduriu nesidairydama į šalis. Matyt, Džodei atrodė, kad mandagumas yra laiko gaišinimas, todėl nestabtelėdavo pasisveikinti.

Džodė laikėsi išdidžiai, bet jos išvaizdoje nebuvo nieko didingo. Klarkas taip smulkiai papasakojo, kaip atrodo jo motina, kad Lara lengvai ją pažino, nors anksčiau Džodę ji laikė Džoanos Krauford ir Joanos Arkietės deriniu.

Iš tikrųjų ponia Taket pasirodė esanti neaukšta, kresna žilaplaukė, paprasčiausios išvaizdos moteris, apsirengusi brangiais, bet anaiptol ne madingais drabužiais. Trumpi, manikiūro nematę pirštai nebuvo apmaustyti žiedais. Džodės veido bruožai buvo griežti, beveik vyriški. Ji buvo akivaizdus geležinės valios įsikūnijimas.

Kai Džodė pasirodė salėje, žmonės pritilo. Jos atvykimas buvo ženklas, kad galima pradėti susirinkimą. Be jokios abejonės, Džodė buvo svarbiausia ir gerbiamiausia Iden Paso pilietė.

Iš visų susirinkusiųjų salėje Lara tikriausiai vienintelė suprato, kad Džodė Taket sunkiai serga.

Raukšlės aplink akis ir burną rodė, kad ji yra užkietėjusi rūkalė. Jos veido oda buvo ruda ir sausa kaip senas pergamentas. Rankos nubertos mėlynėmis ir dėmėmis. Kai Džodė padavė ranką merui, Lara pamatė ištinusius pirštus, o tai liudija apie galimas kraujagyslių ligas.

Džodei iš paskos ėjo maždaug Laros amžiaus moteris. Ji šypsojosi droviai, nedrąsia šypsena, tarsi varžydamasi, kad kartu su motina atkreipia visų dėmesį. Džeinelena buvo tiksliai tokia, kaip jos išvaizdą apibūdino Klarkas. Jis kartą net pavadino seserį pelyte, tiesa, visiškai nesišaipydamas.

„Tėvas ją dievino, – pasakojo Klarkas, – ir jeigu jis būtų nenumiręs, kai ji buvo visiškai mažytė, ji būtų pražydusi ir tapusi gražia mergina. Motina, visa galva pasinėrusi į darbą, neskyrė jai laiko. Džeinelena užaugo su mumis, o mes, mama, Kėjus ir aš, ją visiškai užgožėme, sesuo visad buvo kukli ir drovi. Retai įterpdavo žodelį."

Džeinelena buvo šviesiaplaukė, švelnių veido bruožų. Nedidelės lūpos, ilgoka nosis, bet įstabios mėlynos kaip brolių akys su kaupu kompensavo visus trūkumus.

Džodė akivaizdžiai turėjo didelę įtaką Džeinelenai – tai patvirtino atsainoka apranga. Tiesa, motina dar turėjo šiokį tokį supratimą apie madą, užtat Džeinelena neturėjo jokio supratimo, kaip rengtis. Ji atrodė apgailėtinai, o griežta šukuosena dar labiau gadino jos išvaizdą. Tarsi ji iš visų jėgų stengiasi save padaryti nepatrauklią, kad niekuo neišsiskirtų ir liktų valdingos motinos šešėlyje.

Šeimos eiseną užbaigė Kėjus. Tačiau eidamas taku, kitaip nei motina, stabčiojo pasisveikinti arba persimesti keliais žodžiais su seniai nematytais pažįstamais. Lara girdėjo tų draugiškų pašnekesių nuotrupas.

– Ką aš matau! Nejaugi Kėjus Taketas?

– Ar tai tu, Oposumai? Šunsnuki! Kaip sekasi?

Kol tas kažkas, pavadintas Oposumu, gyrėsi, kaip jam puikiai sekasi prekiauti pašarais ir trąšomis, Kėjus išvydo Larą. Tarsi netikėdamas savo akimis, jis vėl pažvelgė į jos pusę, ir Lara pajuto, kaip jai dunkstelėjo širdis. Jie žiūrėjo vienas į kitą tol, kol Oposumas, taip pramintas dėl liūdno panašumo į sterblinius, kažko tiesiai šviesiai paklausė Kėjaus.

– Atleisk, neišgirdau, – Kėjus nusuko žvilgsnį nuo Laros, bet pašnekovas ir greta sėdintys spėjo pamatyti, kas buvo patraukę jo dėmesį.

– Aš sakau, kad... – mažos žvitrios Oposumo akytės lakstė nuo Kėjaus prie Laros, ir jis net pamiršo, ką norėjo pasakyti.

Laimė, kaip tik tuo metu scenoje prie tribūnos priėjo mokyklos direktorius. Jis prašneko į mikrofoną, bet tas neveikė, ir tik paknibinėjęs mygtukus ir juos sureguliavęs jis trenkė visiems į ausų būgnelius savo pasveikinimą:

– Dėkoju visiems, kad susirinkote...

Kėjus pažadėjo Oposumui kitą dieną kartu išgerti alaus, paskui priėjo prie Džodės ir Džeinelenos; jiems visiems meras buvo palikęs vietas pirmoje eilėje.

Susirinkimas prasidėjo. Mokyklos direktorius pristatė Ferguso Vinstono šeimą, glaudžiu būreliu pasirodžiusią iš už geltonos aksominės užuolaidos. Lara susidomėjusi žiūrėjo į

trijulę. Jaunutė mergina, vardu Hevera, buvo labai sumišusi nuo daugybės žvilgsnių. Užtat ponia Vinston visiškai nebuvo panaši į nervinio sukrėtimo auką, kaip ją pavadino mokyklos direktorius. Darsė tryško sveikata ir energija. Ryškių scenos lempų šviesoje rausva jos plaukų kupeta liepsnote liepsnojo. Apsimestinai kukliai ji įsikibo savo vyrui į parankę.

Larai ji iš karto pasirodė nepatikima.

Fergusas buvo aukštas, bet jau susikūprinęs vyriškis. Jo siaura, ilga galva su plikėmis virš smilkinių buvo apaugusi retais žilais plaukais. Aplink didelę burną įsirėžusios vadinamosios juoko raukšlės, bet prie tribūnos pakeitęs mokyklos direktorių Fergusas visiškai nesišypsojo ir papasakojo susirinkusiesiems apie tą siaubingą įvykį.

Truputį palinkusi kairėn, Lara galėjo matyti šalia sesers sėdintį Kėjų Taketą. Alkūnėmis jis rėmėsi į ranktūrius ir pirštų galiukais tapšnojo sau per lūpas. Dešinę kulkšnį, tą pačią, kurią buvo pasitempęs, laikė uždėjęs ant kairiosios. Išsidrėbęs ant kėdės, nekantriai dairėsi į šonus, visa savo laikysena rodydamas, kad jam nuobodu ir jis kaip mokinukas laukia, kada baigsis pamoka.

Lara pažvelgė į sceną ir pamatė, kad ne ji viena akimis seka Kėjų Taketą. Ponia Vinston su gudria, patenkinta veido išraiška irgi nenuleido nuo jo akių.

– Tai ir viskas, ką norėjau jums papasakoti, – baigdamas tarė ponas Vinstonas. – Norėčiau tik pridurti, kad turime gerai įsižiūrėti į kiekvieną įtartiną žmogų, pasirodžiusį mieste, ir pranešti šerifui, jei pastebėsime ką nors neįprasta.

Aidint plojimams, Fergusas pasitraukė nuo tribūnos, užleisdamas vietą šerifui Elmui Baksteriui, netvarkingos išvaizdos vyriškiui, vaikštančiam sraigės greičiu ir žiūrinčiam į pasaulį liūdnomis baseto akimis.

– Dėkoju Fergusui ir Darsei, kad pasidalijo su mumis savo nemalonia patirtimi. – Šerifas sunkiai atsistojo nuo vienos kojos ant kitos. – Tačiau noriu jus įspėti: nesugalvokite daryti kvailysčių ir nemiegokite su pistoletu po pagalve. Jeigu

pastebėsite, kad kas nors ketina pas jus įsilaužti, arba pamatysite apylinkėse svetimą žmogų, tuojau pat praneškite man. Aš arba Gasas viską patikrinsime taip, kaip reikalauja įstatymas. Ir nesugalvokite prisiimti policijos funkcijų. Su miesto taryba nusprendėme, kad mums reikia kovos su nusikalstumumu komiteto, tokio kaip dideliuose miestuose. Komitetas organizuotų įvairių rajonų gyventojus, kad jie stebėtų visa, kas vyksta, ir visus supažindintų su įvykiais. Savaime suprantama, reikės ir komiteto pirmininko. Prašom siūlyti kandidatus.

– Aš siūlau savo kandidatūrą, – garsiai ir aiškiai pareiškė Darsė Vinston.

Salė pradėjo ploti. Fergusas suspaudė žmonai ranką ir žvelgė į ją nuoširdžiai žavėdamasis.

– Ir norėčiau, kad komitete su manim būtų Kėjus Taketas! – pridūrė Darsė.

Kėjus išsitiesė. Dešinė koja, nuslydusi nuo kelio, krisdama garsiai trinktelėjo į grindis. Lara pamatė, kaip jis sudrebėjo iš skausmo.

– Dar ko, – burbtelėjo jis. Pamatę sumišusį Kėjaus veidą visi aplinkui ėmė juoktis. – Aš čia nebegyvenu. Be to, nieko neišmanau apie tuos komitetus!

Pralinksmėjęs šerifas patimpčiojo sau ausies lezgelį.

– Manau, kad ir nebūtina išmanyti apie komitetus, bet jeigu kas nors sugeba neleisti savęs skriausti, tai tu, Kėjau. Ar ne taip, Džode?

Džodė per Džeineleną pažvelgė į sūnų.

– Geriau sutik, Kėjau. Prisimink, kada paskutinį kartą darbavaisi visuomenės labui?

– Kai jis vadovavo „velnių“ komandai valstijos čempionate! – Oposumas išpuolė į tako vidurį ir ėmė mojuoti virš galvos rankomis. – Nagi, palaikykime Kėjų Taketą, nenugalimą vienuoliktąjį numerį!

Visi atsistojo ir prisidėjo prie sveikinimo šūksnių. Miklūs vaikigaliai pasinaudojo proga ir pabėgo nuo tėvų.

Triukšmingi paaugliai nuskubėjo prie durų, pakeliui niuksėdami vienas kitą. Apie tvarkos palaikymą salėje nebuvo ko ir galvoti, todėl šerifas Baksteris, beveik liesdamas lūpomis mikrofoną, pasiūlė:

– Kas pritariate, pakelkite rankas. Sprendimas priimtas. Visi laisvi. Būkite atsargūs vairuodami.

Minia nusinešė Larą su savim. Atsistojusi ant pirštų galų, ji pamatė, kaip Darsė Vinston įsakmiu rankos mostu kviečia Kėjų į sceną. Ji buvo panaši į moterį, laisvai galinčią pašauti sprunkantį meilužį, kad nebūtų sučiupta „nusikaltimo“ vietoje.

– Atleiskit, – išgirdo Lara už nugaros.

Norėdama atsakyti į tą mandagų prašymą, Lara pasitraukė į šoną, paskui atsisuko. Ir susidūrė akis į akį su Džeinelena.

Iš pradžių Džeinelena nedrąsiai šyptelėjo, paskui iš nuostabos ir nevilties plačiai išsižiojo ir sutrikusi įsmeigė akis į Larą.

– Laba diena, panele Taket, – mandagiai pasisveikino Lara. – Atleiskit, kad trukdau praeiti.

– Jūs... jūs...

– Aš Lara Malori.

– Taip, aš...

Džeinelena ieškojo tinkamų žodžių, bet kalbėti jai neleido Džodė.

– Ko sustojai, Džeinelena? – Džodė irgi pamatė Larą ir jos veide pasirodė piktdžiugiška išraiška.

– Pagaliau susitikom, ponia Taket, – pasakė Lara, tiesdama jai ranką.

Džodė dėjosi nesuprantanti nei sveikinimosi, nei ištiestos rankos. Ji stumtelėjo dukrą į priekį.

– Eik, Džeinelena. Greičiau eime į gryną orą.

Akimirką Lara sustingo vietoje nuo pikto Džodės žvilgsnio. Netikėta akistata neliko nepastebėta minios ir Lara pajuto, kad žmonės sąmoningai ją apeina. Lara lėtai nuleido ištiestą ranką ir nuėjo į priekį; minia prasiskyrė. Ji jiems buvo blogiau nei raupsuotoji. Niekas į Larą nė nedirstelėjo.

Prie durų Lara stabtelėjo ir pažvelgė atgal, į sceną. Kėjus stovėjo prie ponios Vinston. Lara niekinamai nusisuko. Tie du verti vienas kito.

Darsė mokėjo rėkti garsiau už šauklį, tad Kėjui daugiau nieko nebeliko, kaip užlipti pas ją ant scenos. Ši moteris atkreipė į jį visų dėmesį ir dabar buvo geriau jos įsakymui paklusti, kad niekam nekiltų įtarimų.

Braudamasis pro žmones į sceną, Kėjus akimis minioje ieškojo Laros Malori ir su siaubu pamatė, kad ji kažką sako jo motinai.

Džodė nepaspaudė Larai rankos ir šiurkščiai pastūmė į priekį Džeineleną. Reikia pripažinti, daktarė Malori nesutriko ir sugebėjo susitvardyti. Joms nuėjus, ji nepravirko ir nepaleido keiksmų srauto. Atvirkščiai, aukštai iškėlusi galvą grakščiai patraukė durų link.

Kėjus norėjo ją pavyti ir... ką?

Paklausti, kodėl ji išsirinko jo brolį, kai Vašingtone pilna jaunų patinų, netveriančių savo kailyje iš noro susikergti?

Pareikalauti, kad ji tučtuojau nešdintųsi iš miesto ar panašiai?

Būtų pasirodęs visišku idiotu, tad nenorėjo jai suteikti tokio malonumo. Negana to, jam reikėjo šį tą aptarti su Darse. Iš pradžių baigti tvarkyti vieną reikalą, paskui imtis kitų.

Kėjus užlipo laipteliais ant scenos.

– Ką sumanei, Darse?

– Sveikas, Kėjau! – Darsė švytėjo ir, nekreipdama dėmesio į jo surauktus antakius, atvedė jį prie Heveros. – Ar pažįsti mano dukterį? Hevera, tai Kėjus Taketas.

– Laba diena, pone Taketai. – Mergina buvo mandagi, bet akivaizdžiai galvojo apie kitką. – Taneris manęs laukia, – pasakė ji, kreipdamasi į motiną. – Ar jau galiu eiti?

– Keliauk tiesiai namo.

– Bet visi važiuoja prie ežero.

– Taip vėlai? Aš tau neleidžiu.

– Bet mama! Visi važiuoja. Labai prašau.

Darsės žvilgsnyje, įsmeigtame į Heverą, slėpėsi tylus perspėjimas.

– Kad pusę dvylikos būtum namie. Ir nė sekundės vėliau.

Hevera supyko.

– Niekas taip anksti negrįžta.

– Tai mano paskutinis žodis, brangute.

Hevera pakluso. Iš pareigos atsisveikinusi su Kėjumi, ji nulipo nuo scenos į salę, kur jos laukė simpatiškas jaunuolis.

Kol Darsė ginčijosi su dukterimi, Kėjus žiūrėjo, kaip vieniša Lara Malori lėtai eina durų link. Ji laikėsi labai oriai. Prieš pat duris Lara atsisuko ir pažvelgė į sceną.

– Kėjau!

– Kas? – Tik tada, kai Lara dingo tarpdury, jis prisiminė Darsę. Ši pasekė jo žvilgsnį iki salės galo.

– Mūsų skandalingoji naujoji gydytoja, pasirodo, irgi buvo atėjusi, – pašaipiai tarė ji. – Tau jau teko garbė su ja susipažinti?

– Atspėjai. Tai ji mane sulopė po tavo pašaudymo. – Kėjus patenkintas žiūrėjo, kaip Darsės veide dingsta savimi patenkinta šypsena.

– Tu gydeisi pas ją?! – aiktelėjo ji. – Ar iš proto išsikraustei?! Maniau, tau pakaks proto kreiptis į ligoninę! Ten tave, aišku, pažintų, bet tai bent jau ne mūsų mieste.

– Aš ieškojau daktaro Patono. Nežinojau, kad jis išėjo į pensiją.

– Ir turbūt nežinojai, kad tavo brolis čia nupirko savo buvusiai meilužei medicinos verslą?

– Nežinojau. Man šito niekas nesakė.

Kėjus stengėsi, kad jo balsas skambėtų kuo abejingiau, bet Darsė ir taip nebūtų pajutusi. Kėjus kone girdėjo, kaip pašėlusiu greičiu sukasi sunerimusios Darsės smegenėlės.

– Ji gali pranešti šerifui apie šautinę žaizdą! – sušnypštė ji.

– Gali, bet abejoju, ar praneš. – Kėjus pažvelgė durų link. –

Jai užtenka savų rūpesčių. Be to, ji neturi įrodymų. Nėra kulkos. Kulka perėjo kiaurai ir išplėšė raumenų gabalą. – Kėjus pasilenkė prie Darsės ir tyliai, kad niekas negirdėtų, sumurmėjo: – Turėčiau tau gyvai nudirti odą. Tu galėjai mane nužudyti, besmegene kale.

– Nedrįsk taip su manimi kalbėti, – sušvokštė Darsė, sunkiai išlaikydama veide nenuoširdžiai malonią šypseną. – Jeigu nebūčiau greitai susigaudžiusi, Fergusas būtų mus užklupęs nuogut nuogutėlius, besikrušančius kaip triušiai. Jis galėjo mus nušauti ten pat, ir bet kuris valstijos prisiekusiųjų teismas būtų jį išteisinęs!

– Saulute!

Darsė staigiai atsisuko, išgirdusi vyro balsą.

Kėjus pasisveikino su Vinstonu.

– Sveikas, Fergusai. Seniai nesimatėm.

– Kaip gyveni, Kėjau?

– Nesiskundžiu.

Prieš daugelį metų Fergusas ir Džodė susikivirčijo dėl Taketų naftos bendrovei priklausančio žemės ploto, kuris ribojosi su Ferguso moteliu. Tikslių ginčo smulkmenų niekas nežinojo, Kėjus niekada ir nesuko dėl to galvos. Jis numanė, kad Džodė, ištroškusi naftos ir su ja ateinančios valdžios bei pinigų, kažkaip apmovė Fergusą.

Toji nesantaika Kėjaus nedomino, tik kad Fergusas visada žiūrėdavo į jį kaip į padugnę ir nevisprotį: galimas daiktas, dėl Kėjaus elgesio jaunystėje. Ne kartą jis su Oposumu ir visa šutve lėbaudavo ir pagiriodavosi kavinėje prie Ferguso motelio. Kėjus nė nenorėjo prisiminti, kaip kartą pievutėje priešais „Žaliosios pušies“ motelį apvėmė rožių krūmą.

Šiaip ar taip, Fergusas jo nemėgo, bet Kėjui tai mažai rūpėjo.

– Man visiškai nepatinka, kad jūsų žmona mane įgrūdo į darbą tame komitete. Tai štai, – kreipėsi jis į Darsę, – aš atsistatydinu. Sprendimas įsigalioja tuoj pat.

– Tu negali atsistatydinti. Dar nepradėjai dirbti.

– Juo labiau. Aš nesiprašiau į jokius kovos su nusikalstamumu komitetus. Aš nenoriu. Susiraskite kitą partnerį.

Darsė jam nusišypsojo pačia žaviausia šypsena.

– Jis nori, kad jo maldautų. Fergusai, gal privažiuotum su mašina prie durų? Aš tuojau ateisiu. Tik pabandysiu įtikinti šį tinginį apsigalvoti.

Kėjus žiūrėjo, kaip Fergusas nuėjo į užkulisius ir atsisveikino su budėtoju, kantriai laukiančiu, kol išsiskirstys žmonės ir jis galės užrakinti patalpas.

Darsė palaukė, kol sutuoktinis dingo iš akių, ir tik tada atsigręžė į Kėjų. Tyliu balsu ji paklausė:

– Ar tu nematai, kokia galimybė tau po pat nosim?!

– Ką nori pasakyti, saulute? – paklausė Kėjus, apsimesdamas nieko nesuprantantis.

– Štai ką: jeigu mudu būsim viename komitete, mūsų niekas niekuo neįtars, – paaiškino Darsė. Kėjus ir toliau klausiamai į ją žiūrėjo. Susierzinusi ji pakėlė balsą: – Galėsim susitikinėti kada panorėję ir nereikės slėptis!

Kėjus truputį palaukė, paskui staiga užsikvatojo.

– Tu dar tikiesi, kad aš *su tavim* dulkinsiuos?! – Kėjaus juokas nutrūko taip pat staiga, kaip prasidėjo, jo veidas patamsėjo iš pykčio. – Nenoriu tavęs matyti, ponia Vinston. Tu galėjai mane nušauti iš to savo sušikto pistoleto. Pažiūrėk į mano koją, aš su tokia kulkšnim nebegaliu lipti į lėktuvą.

Darsė žvelgė į jį paniurusi.

– Na, šiek tiek susimokėjai už malonumą, ar ne taip?

– Gerokai per daug, saulute. Gal įsivaizduoji, kad ten apačioje esi kuo nors ypatinga? – jo žvilgsnis pabrėžtinai įsmigo jai į tarpkojį. – Esu turėjęs geresnių. Kur kas geresnių. Jeigu manai, kad dar kartą prisiliesiu prie tavo aukso vilnos, esi ne tik lengvai prieinama, bet dar ir kvaiša.

Rūkas jos žvilgsnyje išsisklaidė. Plykstelėjo ugnis.

– Tai *aš* su tavim nesidulkinsiu!

– Džiugu girdėti.

Darsė pažaliavo iš pykčio.

– Šunsnukis, štai kas tu esi, Kėjau Taketai, ir visada toks buvai!

– Visiškai teisingai, – pritarė Kėjus, linktelėdamas galvą. – Tu tokio ir teverta.

– Eik po velnių!

Salėje dar būriavosi ir vaikščiojo žmonės, tad slėpdama pyktį Darsė staigiai apsisuko ir nuėjo šalin. Ji ėjo tarp kėdžių eilių vos linktelėdama linkintiems jai labos nakties.

Kėjus neskubėdamas nusekė paskui ją, bandydamas šypsotis ir nejaukiai jausdamasis. Darsė visiškai nusipelnė išgirsti karčią tiesą, tik jis anaiptol nesidžiaugė ją pažeminęs.

Fergusas paslaugiai laukė žmonos prie automobilio, plačiai atidaręs dureles. Kai Darsė įsėdo, Kėjus dar išgirdo jos žodžius:

– Ak, Fergusai, važiuokim kuo greičiau namo. Man galva plyšta iš skausmo.

Kėjui pagailo Ferguso, bet ne todėl, kad pasilinksmino su jo žmona (po šimts, retas apygardos vyras nebuvo jos ragavęs), o todėl, kad motelis, nors ir duodantis pelno, neleidžia Fergusui tapti verslo magnatu. Reikia turėti tam tikrų savybių, kurių Fergusui akivaizdžiai trūko, ir apie tai bylojo visa jo išvaizda: ištįsęs veidas, kuprota laikysena ir konservatyvus požiūris į verslą. Pasaulyje daugybė tokių džodžių taket ir fergusų vinstonų. Nugalėtojų ir nugalėtųjų. Vieni skinasi kelią kaip buldozeriai, o kiti jiems arba užleidžia kelią, arba būna suvažinėjami. Ir gyvenime, ir meilėje Fergusas priklausė antriesiems.

Kėjus negalėjo suvokti, iš kur tokia apatija. Kodėl Fergusas neperkanda Darsės? Kodėl savo noru tapo pajuokos objektu? Kodėl kankinasi ir atleidžia žmonai neištikimybę?

Iš meilės?

Kokia ten meilė, mintyse prunkštelėjo Kėjus. Meilė... Poetų nuvalkiotas žodis. Pasak jų, tas jausmas užvaldo širdis ir protus. Jie labai klysta. Meilė neapverčia pasaulio aukštyn kojom, kad ir kiek jie suoktų apie tai saldžiose eilėse. Kėjus nė karto nebuvo patyręs meilės magijos... nebent juodosios magijos.

Meilė sudraskė jam širdį, kai mirė tėvas; jis liko vienas, be ramsčio nedraugiškoje aplinkoje. Meilė vertė seserį jausmais ir protu visiškai paklusti motinai. Meilė sužlugdė daug žadančio politiko Klarko karjerą. Nejaugi dėl tos pačios meilės Rendalas Porteris nepaliko savo pasileidėlės žmonos?

Ne, tai ne man, tvirtino sau Kėjus, per automobilių aikštelę eidamas taip greitai, kaip leido skaudama kulkšnis. Mylėti, atleisti, atsukti kitą skruostą – tai tik žodžiai iš sekmadieninės mokyklos repertuaro. Jie neturi nieko bendro su tikrove. Bent jau su jo gyvenimu. Jeigu jam susijauks protas ir jis staiga ves, o paskui vieną dieną užklups žmoną kito vyro glėbyje, abu nudės akimirksniu.

Kėjus priėjo prie automobilio ir atsidarė dureles.

– Labas vakaras, pone Taketai.

Jis atsisuko ir nustebo pamatęs netoliese stovinčią Larą Malori. Silpnas vėjelis draikė jos plaukus, plaikstė suknelę. Mėnulio šviesa apšvietė dalį veido, o kita veido pusė liko šešėlyje. Nors Larą jis dabar mažiausiai troško pamatyti, teko pripažinti, kad ji nuostabiai graži. Kėjaus širdis nejučia ėmė plakti smarkiau.

Tačiau balsas išdavė, kad jis suirzęs.

– Sekioji mane iš paskos?

– Ne, aš jūsų laukiau aikštelėje.

– Nuoširdžiai sujaudintas. Kaip sužinojai, kur manęs laukti?

– Aš jus mačiau mieste važiuojantį tuo automobiliu. Jis labai krinta į akis. Švelniai tariant.

– Jis mano tėvo.

Linkolnas – ilgas, įspūdingų matmenų automobilis, surijantis gyvą balą degalų ir skaičiuojantis jau trečią dešimtį, bet Kėjus buvo nurodęs Bo garaže ir plovykloje nuolat kruopščiai jį prižiūrėti „kaip parodai“. Kėjus juo važinėdavo tik gimtajame mieste; automobilis jam primindavo velionį tėvą.

Automobilis atitiko ryškią Klarko jaunesniojo asmenybę. Geltonas vidus ir išorė, švytintys paauksuoti ratlankiai bei radiatoriaus grotelės. Kėjus jį švelniai vadino „kekšiamobiliu“. Džodei toks pavadinimas nepatiko, matyt, buvo labai taiklus.

– Jūs vis dar šlubuojate, – tarė Lara. – Kodėl nevaikštote su ramentais?

– Nenoriu. Jie man tik trukdo.

– Jūs galite sau pakenkti.

– Pagyvensim, pamatysim.

– Kaip jūsų žaizda? Kodėl neatėjote, kad perriščiau?

– Dar ko.

– Laikas išimti dreną.

– Pats išsitraukiau.

– Supratau. Tikras vyras. Bent jau nusiskutote. Tikriausiai sviesto peiliu?

Kėjus tylėjo jausdamas, kad Lara iš jo šaiposi.

– Ar reguliariai keičiate tvarsčius? Jeigu ne, galite užkrėsti žaizdą. Kaip ji gyja?

– Puikiai. Klausyk, – pasakė jis, remdamasis alkūne į automobilio viršų, – ar turiu tai laikyti gydytojos vizitu? Gal atsiųsi sąskaitą už konsultaciją?

– Šį kartą ne.

– Oi, kaip ačiū, daktarėle. Labanakt.

– Esmė ta, – tarė ji, žengdama artyn, – kad man reikia su jumis pasikalbėti. Manau, čia labai tinkama vieta. Niekas mūsų negirdės.

– To dar betrūko. Aš nenusiteikęs klausytis tavo tauškalų. Šiandien esu, kaip tu pavadintum, sunkiai valdomas. Tad geruoju patariu nešdintis iš čia.

Kėjus jau ketino lipti į automobilį, bet Lara dar kartą pasielgė netikėtai: staiga sugriebė jį už rankos.

– Turiu pripažinti, pone Taketai, išradingumo jums gali pavydėti. O gal tai buvo ponios Vinston sumanymas suvaidinti užpuolimą, kad nuslėptų santuokinę neištikimybę?

Kėjus neteko žado, bet tik akimirką. Lara žiūrėjo į jį labai rimtai, taip rimtai, kad Kėjus neišlaikė ir nusišypsojo.

– Ką aš girdžiu! Visažinė mergytė įsivaizduoja, kad žino viską pasaulyje.

– Ponas Vinstonas užklupo jus lovoje su jo žmona? Atspėjau?

– Ko čia klausinėji, jei pati viską žinai?

– Bėgdamas patempėte raiščius. Norėdama suklaidinti vyrą, ponia Vinston į jus šovė. Scena iš trečiarūšio filmo. Jums buvo netikėta, kad ji šovė?

– Koks tavo reikalas?

– Vadinasi, tikrai buvo netikėta.

– Neprimesk man savo žodžių! – šiurkščiai ją pertraukė Kėjus. – Geriau atsakyk į mano klausimą: kas tau rūpi? O gal liguistai domiesi kitų žmonių asmeniniu gyvenimu?

– Taip, man rūpi! – pakėlė balsą Lara. – Jūs įsiveržėt į mano namus ir apšaukėte kekše už tuos pačius žygdarbius, kuriuos pats darote.

– Tai visai kas kita.

– Nejaugi? Tad koks gi skirtumas?

– Mes su Darse nieko neįskaudinom.

– Neįskaudinot?! – sušuko Lara. – Darsė ištekėjusi. Jūs sakėte, kad tai didžiausia mano kaltė!

– Ne, tavo didžiausia kaltė ta, kad išsidavei.

– Vadinasi, kol Darsės vyras nieko neįtaria, jūsų romanėlis gali ramiai tęstis?

– Na, nevisiškai ramiai. Bet vis tiek tai ne tragedija. Labiausiai nuo to nukenčia patys nusidėjėliai.

– Štai ir ne, pone Taketai. Jūs sukėlėt ant kojų visą miestą dėl „padidėjusio nusikalstamumo“, kurio nėra.

– Tai ne mano kaltė. Fergusas išsigando, kai Darsė pradėjo rėkti ir šaudyti iš pistoleto. Paprasčiausiai jis truputį perlenkė.

– Arba nutarė palaikyti mitą apie plėšiką, kad nuslopintų savo įtarimus.

Kėjui irgi buvo kilę panašių minčių, bet jis neketino garsiai prisipažinti.

– Aš neatsakau už tai, kas jam šovė į galvą.

– Nejaugi jūsų nejaudina, kad per jus visas miestas dreba iš baimės?

– Iš baimės? – pašaipiai perklausė Kėjus. – Kokios dar baimės? Žmonėms patinka, kai juos truputį pagąsdina. Jie be

to negali gyventi. Iki Darbo dienos šventės dar toli, jie neturi kur prasiblaškyti, o čia dar karštis, tai tegu nors truputį pasilinksmina. Šerifas Baksteris man sakė, kad iš viso miesto pasipylė pranešimų apie bandymus įsilaužti ir įtartinus žmones. – Kėjus nusijuokė. – Pavyzdžiui, panelė Vinė Fern Lujis. Ji gyvena sename apšiurusiame name Kenon gatvėje. Vaikystėje per Heloviną jos kieme tyčia nutraukdavom skalbinių virves, nes ji labai šykšti ir niekada mums nieko neduodavo, tik pačių pigiausių saldainių. Tai štai, vakar man Elmas pasakojo, kad ta pati panelė Vinė Fern skundėsi, kad jau šešis vakarus iš eilės kažkoks tipas žvilgčioja pro langą, kai ji nusirenginėja. Ji neva nemokanti nupasakoti, kaip jis atrodo, nes jis slepiasi už erškėtrožių krūmo ir, kaip ji paaiškino Elmui, „save seksualiai jaudina". Neįsivaizduoju, kaip Elmas sutramdė juoką. Greičiau patikėtum, kad mėnulyje gyvena žmonės, negu kad kažkas pasislėpęs žvilgčioja į panelę Vinę Fern, bet jai tai didelis įvykis, Vinė jo galbūt laukė visą gyvenimą. Ar tai blogai?

– Žodžiu, jūs manote, kad padarėte bendruomenei paslaugą?

– Galimas daiktas. Tokio mažo miestelio kaip Iden Pasas žmonėms reikia pramogų. – Jis prisiartino prie Laros ir užuodė jos kvepalų aromatą. – O kaip tu, daktarėle? – paklausė Kėjus pritildydamas balsą. – Kokių pramogų susigalvoji tu, jeigu Iden Pase nėra įstatymų leidėjų, kuriuos galėtum suvilioti?

Lara sudrebėjo iš pasipiktinimo, ir Kėjus suprato, kuo ji traukė brolį. Pyktis puošė Larą Malori. Stovėdama taip išdidžiai atlošusi galvą, būtų galėjusi papuošti senovinės brigantinos pirmagalį.

Tačiau, be išdidumo, nuo jos sklido ir švelnumas. Kėjus jį pajusdavo, kai vėjas kedendavo jai plaukus, žaisdavo suknelės klostėmis. Jos lūpos buvo putlios ir švelnios.

Kėjus stengėsi apie tai negalvoti.

– Ar jau nusižiūrėjai kitą auką?

– Klarkas nebuvo auka.

– Tu buvai vienintelė ištekėjusi moteris, su kuria jis susidėjo.

– Vadinasi, jis buvo išrankesnis už jus.

– Arba atvirkščiai.

Įpykusi ji apsisuko, norėdama nueiti, bet Kėjus ją sulaikė, suimdamas už peties.

– Jeigu jau viską pasakei, dabar išklausyk mane!

Lara atmetė atgal plaukus.

– Aš klausau.

– Sakei, kad mano kaltinimai neteisingi.

– Galiu tik pakartoti. Visiškai neteisingi. Jūs nieko nežinote apie mano ryšius su Klarku, išskyrus tai, ką skaitėte laikraščiuose arba regėjote savo purvinose mintyse.

Kėjus nusijuokė. Ji įkliuvo. Įkišo savo grakščią kojytę į spąstus.

– Tu irgi nė velnio nežinai apie mano santykius su Darse ar su kitomis. Tykojai čia manęs, kad įsikarščiavusi išrėžtum pamokslą kaip nusidėjėliui. Jeigu aš neteisus kalbėdamas apie tave, tai gal ir tu manęs nekark be teismo?

Larai nespėjus atsakyti, Kėjus paleido jai petį, įsmuko į geltonąjį linkolną ir įjungė variklį.

– Tu ne tik neištikima žmona, tu dar ir veidmainė, – metė jis pro atvirą langą.

Septintas skyrius

Lara važiavo kur akys veda. Naktis buvo šviesi ir šilta. Vėjelis ne vėsino, o kaip tik nešė šilumą nuo šios bekraštės žemės.

Teksasas.

– Teksasas – ne šiaip sau vietovė, – mėgo kartoti Klarkas. – Tai ypatinga proto būsena. Rojaus kampelis, kur gyvena kaubojai.

Lara pirmą kartą išvydo Teksasą, kai prieš pusmetį priėmė jai testamentu paliktą dovaną. Ji atsivežė išankstinę nuomonę, susidarytą iš Holivudo filmų: plyna, vėjų perpučiama žemė, kurios horizontą sudrumsčia tik muilinių gubojų kamuoliai kaip filmuose „Gigantas", „Hadas", „Paskutinis kino seansas". Šios juostos tiksliai perteikė valstijos atmosferą. Tačiau tik vakarinės dalies.

Rytų Teksasas – žalias. Tamsūs laibi pušų kamienai stovi lygiomis eilėmis, tarsi pačios gamtos būtų susodinti viena linija. Pavasarį tamsią miškų žalumą pagyvina švelnios žydinčių laukinių vaismedžių spalvos ir ryškūs sedulų krūmai. Vešliose pievose ganosi galvijų bandos. Upės ir upeliai, dažnai išsiliejantys iš krantų, maitina žuvų knibždančius ežerus.

Visur platybės, laisvė, didžiulės žemės, todėl teksasiečiams tai atrodo savaime suprantama, kol jie nepatenka į tankiai apgyventus šiaurryčius, daugumos laikomus alkoholizmo, homoseksualizmo ir kitokių blogybių židiniu. Teksasiečiams jankiai yra nieko verti žmonės.

Teksasiečių vaikai prisiekia ištikimybę Jungtinių Amerikos Valstijų vėliavai, bet valstijos gyventojai save pirmiausia laiko teksasiečiais ir tik paskui amerikiečiais. Jų gyslomis teka Alamo gynėjų kraujas. Jų praeitį puošia daugybė legendinių asmenybių ir, nors teksasiečiai yra taikūs parapijiečiai, kasdieniame gyvenime jie didžiuojasi vagimis ir niekadėjais, jau netgi tapusiais tautosakos veikėjais. Kuo liūdniau pagarsėjęs asmuo, tuo daugiau apie jį sklinda legendų.

Lara dar niekaip negalėjo priprasti prie vietos gyventojų psichologijos, bet iš karto pamilo jų žemę.

Apylinkių keliai nuo Iden Paso skyrėsi į visas puses kaip rato stipinai. Išvažiavusi iš mokyklos, Lara visai negalvodama pasirinko vieną jų ir jau apie valandą važiavo nežinia kur Priemiesčiai jau seniai liko už nugaros, ir nors Lara tiksliai nežinojo, kur esanti, paklysti nebijojo.

Išvažiavusi į žvyruotą šalikelę, ji išjungė variklį. Tyloje garsiai suskambo nedarnus cikadų, žiogų ir varlių choras. Vėjas šiureno tuopų, pasodintų ties negiliais grioviais abipus kelio, lapus.

Lara padėjo rankas ant vairo ir nuleido galvą, keikdama save už tai, kad leidosi Kėjaus Taketo perkandama.

Kėjus buvo teisus: Lara mėto į žmones akmenis nežinodama visų aplinkybių. Gali būti daugybė pateisinamų priežasčių, suteikiančių kitokį atspalvį patiems, atrodo, bjauriausiems poelgiams. Ne visada viskas yra taip, kaip atrodo. Tai, kas nežinoma, gali slėpti esminį skirtumą tarp tiesos ir melo, nekaltumo ir nusikaltimo, gėrio ir blogio. Jai tai turėtų būti gerai žinoma.

Slegiančios mintys nedavė ramybės, ir ji išlipo iš automobilio. Plačios pievos iš abiejų kelio pusių driekėsi iki pat horizonto. Netoliese po kupliu riešutmedžiu nakčiai buvo įsitaisiusi nedidelė banda. Dangaus fone šmėkščiojo tamsūs judantys naftos siurblių siluetai. Jie ritmingai nuleisdavo galvas prie žemės ir vėl jas pakeldavo, tarsi kalbėdami padėkos maldą.

Tikriausiai tie gręžiniai yra Taketų nuosavybė.

Jau savaitę nebuvo lietaus, ir griovys šalikelėje buvo išdžiūvęs. Lara lengvai jį perlipo ir priėjo prie ganyklą juosiančios dygliuotos tvoros. Stengdamasi neapsidraskyti, ji prisiglaudė prie netašyto tvoros stulpo ir užvertė galvą, žiūrėdama į žvaigždžių jūrą su ryškiu pusmėnuliu per vidurį.

Ką tu čia veiki, Lara?

Daug kartų ji savęs to klausė. Dar prieš Klarko mirtį ji norėjo čia atvažiuoti, išdėstyti savas konflikto sprendimo sąlygas. Ketino jam pateikti sąskaitą, turinčią jai atlyginti visus nuostolius.

Klarkas žuvo, jai nespėjus įgyvendinti savo plano. Kad ir kokia tragiška buvo Klarko mirtis, tai netapo didele kliūtimi jos tikslui. Klarkas nebuvo svarbi plano dalis. Toks yra Kėjus.

Kėjus. Jis ją niekina. Todėl užduotis sudėtingesnė. Tačiau kliūtys nesumažins jos ryžto. Gydytojos patirtis ją išmokė, kad prieš pradėdamas sveikti ligonis turi išgyventi krizę. Kad žaizda užgytų, iš pradžių ją reikia išvalyti nuo yrančių audinių. Lara buvo pasiruošusi pakelti bet kokį išbandymą, nors ir labiausiai kankinantį, kad tik daugiau jos nebepersekiotų šmėklos.

Tik tada ji atgaus dvasinę pusiausvyrą, kurią sutrikdė dukters netektis. Tik tada ji pamirš visas negandas ir ims tvarkyti savo gyvenimą Iden Pase ar kitoje vietoje.

Metai po grįžimo iš Montesangrės be Rendalo ir Ešlės buvo tuščias laiko švaistymas. Ji ne gyveno, o tik egzistavo. Kankinama vienatvės, apimta nevilties, skaudama širdimi Lara stūmė dieną po dienos, neturėdama nieko bendro su aplinkiniu pasauliu. Darbas gal būtų apmalšinęs širdies skausmą, bet jos nepriimdavo į darbą. Ji buvo raupsuotoji, smalsumo ir pajuokos objektas. Ji – Klarko Taketo kekšė.

Taip ją pavadino Kėjus. Kekšė. Džodė ją irgi laikė tokia. Džodės akyse Lara įskaitė neslepiamą panieką. Tačiau nieko kito ji ir nesitikėjo.

Ją pasmerkė jos pačios tėvai. Jų šeimos santykiai niekada nebuvo šilti, o po skandalo pasidarė įtempti. Tėvai niekaip negalėjo suprasti, kodėl duktė nori dirbti gydytoja tokioje Dievo užmirštoje vietoje kaip Iden Pasas, juolab kad tai Taketų šeimos gimtasis miestas.

– Jiems reikia gydytojos, – paaiškino Lara, kai tėvai pasipiktino dėl jos sprendimo.

– Gydytojų reikia visur, – bandė atkalbėti tėvas. – Kurių galų ten važiuoti?

– Todėl, brangusis, kad ji visada pasirenka blogiausią kelią, – motina kalbėjo ramiai, bet lediniu tonu. – Ji taip daro tyčia, kad mus supykdytų.

Tėvas pridūrė:

– Nėra nieko gėdingo paklusti aplinkybėms, Lara. Maniau, tu tai supratai po to, kas įvyko.

Juos būtų apėmęs siaubas, jeigu būtų pasakiusi, kodėl iš tikrųjų kraustosi į Teksasą, tačiau ji jiems širdies neatvėrė. Stengdamasi save apginti, pasakė:

– Žinau, kad pritapti bus sunku, bet tai geriausias pasiūlymas, kokį turiu.

– Dėl to kaltink tik pati save, kaip ir už visas kitas savo nesėkmes. Jeigu iš pat pradžių būtum klausiusi manęs ir motinos, nebūtum sugriovusi savo gyvenimo.

Lara galėjo jiems priminti, jog tai jie ją įkalbėjo tekėti už Rendalo Porterio. Dar nespėję su juo susipažinti, tėvai jau žavėjosi jo nuopelnais ir reputacija. Malonus, išprusęs jaunuolis, išsiskiriantis puikiomis manieromis. Rendalas laisvai kalbėjo trimis kalbomis ir turėjo perspektyvias pareigas Valstybės departamente. Tuo jie ypač svajojo pasipuikuoti prieš savo draugus.

Tėvai tebelaikė Rendalą šventuoju, mat jis neišsiskyrė su ja netgi tada, kai ji užsitraukė gėdą su senatoriumi Taketu. Įdomu, ar būtų pasikeitęs jų požiūris, jeigu būtų žinoję, kokia ji buvo nelaiminga su Rendalu, kol jis jos nesupažindino su Klarku?

Sujaudinta prisiminimų, Lara grįžo prie automobilio ir jau ketino sėsti į jį, bet išgirdo ūžesį virš galvos. Pažvelgusi į dangų, pamatė lėktuvą. Iš pradžių jis buvo tolumoje mirksintis taškas, paskui nusileido žemiau ir ėmė artėti. Lėktuvas skrido pavojingai žemai, beveik liesdamas medžių, augančių ganyklos pakraštyje, viršūnes. Pasitelkus menkas aviacijos žinias, jai tepavyko nustatyti, kad lėktuvas mažas, vienamotoris.

Jis žemai praskrido virš pievos ir perkirto kelią maždaug šimto metrų atstumu nuo Laros automobilio. Lara sulaikė kvapą, kai lėktuvas priartėjo prie miško. Dar sekundė, ir jis būtų tėškęsis į medžius, bet staiga jo nosis pakrypo į dangų, lėktuvas stačiai ėmė kilti į viršų, šastelėjo į šoną ir pamažu išsilygino. Lara jį sekė tol, kol iš akių dingo jo šviesos.

Nejaugi lėktuvas taip vėlai naktį purškė laukus? Bet ar leidžiama nuodyti chemikalais plotus, kur ganosi galvijai? Ne, čia paprasčiausiai lakūnas išdaigininkas.

– Beprotis, – sušnabždėjo Lara, lipdama į automobilį ir įjungdama variklį.

Žinoma, dauguma ją irgi laikė beprote – ne tik todėl, kad apsigyveno Iden Pase, bet kad dar ir erzino Taketus, mojuodama raudonu skuduru. Tačiau, kai žmogus neturi ko prarasti, jam nesunku mesti iššūkį. Taketai nieko nebegali jai pasakyti arba padaryti, ko dar nepasakė arba nepadarė.

Kai tik Taketai įvykdys jos reikalavimus, Lara iškart duos ramybę ir jiems, ir jų miestui. O kol kas jai nė kiek nerūpi, ką jie apie ją galvoja. Svarbiausia įveikti jų nenorą netgi kalbėtis su ja. Bet kaip tai padaryti?

Džodė neprieinama.

Kėjus piktas ir agresyvus. Lara nenorėjo su juo bendrauti, jeigu nėra būtinybės.

Džeinelena? Ji pajuto Klarko sesers smalsumą, bet tada įsikišo Džodė. Galbūt, pasinaudodama merginos susidomėjimu, Lara sugebės patekti į Taketų šeimos tvirtovę?

Reikia pamėginti.

Džeinelena buvo nepatenkinta savim. Šiandien ji ketino mokėti sąskaitas ir buvo išdėliojusi ant stalo reikalingus popierius. Tačiau pradėjusi ieškoti aplanko, kuriame laikė sąskaitas, prisiminė, kad išvakarėse jį buvo pasiėmusi į sandėlį, norėdama palyginti važtaraščius su gautomis siuntomis. Ji anksčiau nieko nepamiršdavo, ir dabar, eidama į sandėlį, arba „parduotuvę", kaip jį vadino tarnautojai, barė save už išsiblaškymą.

Sandėlis buvo maždaug už pusantro kilometro nuo kontoros. Tai buvo griozdiškas mūrinis pastatas. Bendrovei plečiantis, prie jo pristatydavo papildomų patalpų, kad būtų galima suvežti vis daugiau įsigyjamų įrenginių, medžiagų ir mašinų. Šeštadienį pastate nieko nebuvo. Džeinelena pastatė automobilį už namo, greta durų, vedančių į nedidelį kabinetą. Čia buvo tarnybinis telefonas, šaldytuvas, mikrobangų krosnelė, kavinukas, skelbimų lenta ir skyreliai su darbuotojų pavardėmis; į juos du kartus per mėnesį Džeinelena dėdavo atlyginimo lapelius.

Džeinelena atrakino duris savo raktu ir, stengdamasi nekreipti dėmesio į sieninius kalendorius su apsinuoginusiomis merginomis ir tvyrantį tabako kvapą, priėjo prie stalo, kur, kaip ji prisiminė, paliko aplanką. Ten jis ir gulėjo. Džeinelena pasikišo jį po pažastimi ir jau ketino išeiti, bet išgirdo žingsnius už durų, jungiančių kabinetą su garažu. Ji atidarė duris ir jau norėjo paklausti, kas ten, bet nutilo pamačiusi neįprastą vaizdą.

Didžiuliai garažo vartai buvo uždaryti; patalpoje buvo mažai langų, todėl joje viešpatavo prieblanda. Tarp dviejų Taketų bendrovės sunkvežimių buvo įsispraudęs pikapas. Vienas jos darbuotojų krovė į pikapą atsargines dalis, įrankius, vamzdžius ir kitokias medžiagas, laikomas sandėlyje. Jis tikrino daiktus pagal sąrašą, kurį kartkartėmis išsitraukdavo iš marškinių kišenės. Žvilgtelėjęs į sąrašą paskutinį kartą, vyras atidarė vartus ir įlipo į pikapo kabiną.

Džeinelena iššoko iš savo slėptuvės ir puolė pikapui skersai kelio. Ji atsistojo priešais aplipusius vabzdžiais automobilio radiatorius; atsarginiai avariniai vartai buvo jai už nugaros.

– Panele Džeinelena! – sušuko vyras, išlipdamas iš automobilio. – Aš... aš nežinojau, kad jūs čia.

– Ką čia veikiate šeštadienio rytą, Mali?

Jo įdegęs veidas nuraudo, jis sumišęs lamdė Taketų naftos bendrovės kepuraitės snapelį.

– Jūs puikiai žinote, panele Džeinelena, kad šį rytą padariau vieną reisą.

– Ir jūsų darbo diena pasibaigė.

– Nusprendžiau pasiruošti pirmadieniui, kad galėčiau anksčiau išvažiuoti. Čia užbėgau kai ko pasiimti.

– Ir tai darote už uždarytų vartų ir neįjungęs šviesų? – Džeinelena parodė į pikapą. – Ir kodėl jūs, Mali, kraunate įrenginius ne į mūsų sunkvežimį, o į savo nuosavą pikapą? Ar tik nevagiate iš bendrovės?

– Įrenginiai seni, panele Džeinelena, jie nieko verti.

– Todėl nusprendėte pasiimti sau?

– Aš sakau, jie nieko verti. Jie vis tiek eina niekais.

– Bet įrenginiai pirkti už Taketų naftos bendrovės pinigus. Jūs neturite teisės jų imti. – Džeinelena sukaupė visą drąsą. – Prašom iškrauti daiktus iš pikapo.

Malis, iškrovęs visus įrenginius, užsikišo rankas už diržo ir karingai paklausė:

– Tikriausiai nebemokėsit man kito atlyginimo?

– Ne, Mali, nebemokėsiu. Jūs atleidžiamas.

Malio nuotaika akimirksniu pasikeitė. Jis išsitraukė rankas iš už diržo, sugniaužė kumščius ir žengė du grėsmingus žingsnius į priekį.

– To nebus, velniai griebtų! Mane pasamdė Džodė, ir tik ji gali mane atleisti.

– Tai ji ir padarys, kai tik sužinos, kad jūs ją apvaginėjate. Ir dar nukapos jums rankas.

– Iš kur jūs žinot, ką ji darys. Be to, neturit įrodymų. Aš galiu pasakyti, kad ketinau iš jūsų nupirkti tuos įrenginius.

Džeinelena liūdnai palingavo galvą, išgirdusi tokį įžūlumą.

– Bet juk tai netiesa, Mali. Jūs man nieko nesiūlėte. Jūs čia atvykote šeštadienį slapta, žinodamas, kad nieko nebus, prisikrovėte pikapą daiktų. Labai gaila, Mali, bet toks mano sprendimas. Penkioliktą dieną gausite atlyginimą paskutinį kartą.

– Piniguota kalė, – drėbė jis. – Gerai, aš išeisiu. Išeisiu, nes šita įmonė iki kaklo įklimpusi į mėšlą. Visi žino, kad Džodė greitai pakratys kojas. Manai, kad sugebėsi vietoj jos vadovauti? – prunkštelėjo. – Į tave čia niekas rimtai nežiūri. Ar nežinai, kad visi iš tavęs šaiposi? Visi susirenkam po pamainos ir tave apkalbinėjam. Juokinga žiūrėti, kaip tu čia pluši, tikriausiai todėl, kad daugiau neturi ką veikti. Pavyzdžiui, pasidulkinti su kuo nors. Mes lažinomės, ar tu vis dar nekalta mergelė. Sakiau, kad tavo ten tvirtai užantspauduota. Na ir kam reikia tokios džiūsnos, kuri vos paliesta subyrės.

Nuo šiurkščių žodžių Džeinelenai apsvaigo galva. Ėmė spengti ausyse, o kūnas įkaito kaip sukandžiotas nuodingų skruzdžių. Vis dėlto Džeinelena nepasidavė:

– Jeigu per dešimt sekundžių iš čia neišsinešdinat, skambinu šerifui Baksteriui, ir jus areštuos.

Malis niekinamai spragtelėjo pirštais ir įlipo į pikapą. Įjungė variklį, iš visų jėgų paspaudė greičio pedalą ir kaip raketa išlėkė iš garažo.

Džeinelena čiupo rankeną, pritaisytą prie sienos, ir greitai uždarė vartus, paskui bėgte parbėgo į kabinetą ir užtrenkė duris.

Klestelėjo ant kėdės, susirietė ir apkabino save rankomis. Džeinelena nenusileido stambiam vagiui, bet dabar, kai viskas baigėsi, ji negalėjo įveikti drebulio ir kaleno dantimis.

Blaiviai viską apgalvojus, buvo kvaila užsipulti Malį. Jis galėjo jai trenkti, netgi užmušti ir niekada nebūtų įtariamas. Visi nuspręstų, kad ją užmušė koks nors valkata ar vagis, galbūt tas pats, kuris įsilaužė į Vinstonų namus.

Džeinelena suposi pirmyn ir atgal sėdėdama ant senos girgždančios kėdės. Kas čia jai pasidarė? Kaip ji drįso jam pasipriešinti? Tikriausiai panelė Taket pati nežinodama turi drąsos geną, suveikusį reikiamą akimirką.

Jai prireikė pusvalandžio, kad atsipeikėtų. Tik dabar ji ėmė suvokti savo neapgalvotų veiksmų padarinius. Jos netikėtas sprendimas atleisti iš darbo Malį buvo visiškai teisingas. Tačiau dabar jai reikia apie tai pranešti Džodei. Ji neabejojo, kad motina jos žingsniui pritars, bet bijojo pasakoti apie įvykį. Gal geriau palaukti, kol atsiras, kas jį pakeistų. Bet iš kur rasti žmogų? Reikia kvalifikuoto ir patyrusio darbuotojo. Malis buvo geras mechanikas.

Bovis Keitas.

Džeinelena staiga prisiminė tą pavardę ir jai ėmė smarkiau plakti širdis. Ji dažnai apie jį pagalvodavo. Dažniau, negu būtų įprasta, dažniau, negu reikalauja padorumas, dažniau, negu ryžtųsi prisipažinti. Ji regėjo jo krypuojančią eiseną ir rudas akis, žiūrinčias į pasaulį liūdnai ir nepatikliai.

O ką, jeigu taip paskambinus ir paklausus, ar jam vis dar reikia darbo?

Jo tikriausiai jau nebėra mieste.

Kita vertus, reikia susipykti su protu, kad ryžtumeisi priimti į darbą buvusį kalinį, atleidusi už vagystę seną darbininką.

Džodę ištiks priepuolis, jai pakils kraujospūdis ir, jeigu motina rimtai susirgs, dėl to bus kalta ji, Džeinelena.

Ji prisiminė dar tuziną priežasčių, neleidžiančių jo priimti, bet svarstymus baigė tuo, kad pasiėmė telefonų knygą ir susirado baro „Po palme“ numerį. Ragelį pakėlė jau po pirmo signalo.

– Tai... Aš norėčiau... Atleiskite, su kuo aš kalbu? – Jos drąsumo genas staiga išgaravo.

– Kam skambinat?

– Čia Džeinelena Taket. Norėčiau pasikalbėti su...

– Jo čia nėra.

– Prašau?

– Jūsų brolio čia nėra. Buvo užėjęs vakar po susirinkimo. Pasėdėjo gal pusvalandį. Išgėrė tris dvigubas viskio iš eilės. Paskui išėjo. Sakė, truputį paskraidys, – žmogus kitame laido gale ėmė juoktis. – Aš, nors užmušk, su juo nebūčiau lipęs į lėktuvą. Su tokia doze skrandyje ir dar tokios nuotaikos...

– O Viešpatie, – išsigando Džeinelena. Šį rytą „kekšiamobilio“ įprastoje vietoje nebuvo. Ji pamanė, kad Kėjus anksti atsikėlė ir išvažiavo. Jai net į galvą nešovė mintis, kad jis išvis nenakvojo!

– Aš Hepas Holisteris, panele Džeinelena. Baro šeimininkas. Jeigu Kėjus pasirodys, ką norėtumėte, kad jam perduočiau? Kad jis jums paskambintų?

– Taip, prašom perduoti. Aš dėl jo labai jaudinuosi.

– Neverta, juk pažįstate Kėjų. Jis nepražus.

– Ir vis dėlto tegu paskambina.

– Būtinai pasakysiu. Viso gero.

– Beje, pone Holisteri, – skubiai pridūrė Džeinelena. – Aš skambinu kitu reikalu.

– Kokiu? – paklausė jis, kai Džeinelena nutilo.

Džeinelena nusišluostė į sijoną suprakaitavusią ranką.

– Ar pas jus dar dirba jaunuolis, pavarde Bovis Keitas?

Lara ravėjo petunijų lysvelę, kai iš už kampo išniro mėlynas universalas, pasuko į namo vartus ir staigiai sustojo, pažerdamas žvyro krušą. Vairuotojo durelės atsidarė, ir iš automobilio iššoko jaunas vyras su maudymosi glaudėmis ir plačiai atvertomis iš siaubo akimis.

– Daktare! Mano mergaitė... Viešpatie, kas tai... Ji... jos ranka... Prašom, padėkite!

Lara metė kauptuką ir šoko iš gėlių lysvės kaip bėgikė nuo starto trinkelės. Ji puolė prie automobilio iš kitos pusės, ten, kur sėdėjo keleivis, pakeliui plėšdama nuo rankų daržines pirštines. Moteris buvo apimta isterijos. Ji laikė ant kelių maždaug trejų metų mergytę. Visur buvo daug kraujo.

– Kas atsitiko? – Lara pasilenkė į automobilio vidų ir atsargiai nukėlė moters ranką. Tekėjo skaisčiai raudonas kraujas, vadinasi, arterinis kraujavimas.

– Mes važiavom prie ežero, – užsikirsdamas pasakojo vyras. – Letė sėdėjo ant užpakalinės sėdynės, iškišusi pro langą rankutę. Aš sukdamas nemaniau, kad taip arti... telefono stulpas... Viešpatie, kas tai...

Mergaitės ranka buvo beveik nutraukta. Peties sąnarys išlindęs į išorę. Kraujas plūdo iš pažeistos arterijos. Oda pamėlusi, kvėpavimas paviršutiniškas ir greitas. Mergaitė nereagavo į aplinką.

– Ar turite rankšluostį?

Vyras ištraukė rankšluostį iš krūvos ant užpakalinės sėdynės ir padavė Larai. Ši stipriai prispaudė rankšluostį prie žaizdos.

– Laikykite jį taip, kol grįšiu.

Verkdama mergaitės motina palinksėjo galvą.

Tėvui Lara paliepė:

– Kuo greičiau ištuštinkite bagažinę.

Lara bėgte pasileido į namą. Rinkdama reikalingus instrumentus gliukozei suleisti, ji skambino į Motinos Pranciškos ligoninę greitosios oro pagalbos numeriu.

– Čia daktarė Malori iš Iden Paso. Man reikia sraigtasparnio. Sužalota maža mergytė. Ištikta šoko, oda mėlyna, į nieką nereaguoja, neteko daug kraujo. Dešinė ranka praktiškai nutraukta. Galvos, nugaros ir kaklo sužalojimų požymių nėra. Transportabili.

– Ar galite ją pristatyti į Daberto apygardos aerodromą?

– Taip.

– Abu mūsų sraigtasparniai šiuo metu užimti. Susisieksime su jumis nedelsiant.

Lara padėjo ragelį, pagriebė pirmosios pagalbos krepšelį ir išbėgo laukan. Nežmoniškai skubėdamas, mergaitės tėvas ištuštino universalo bagažinę. Prie vartų netvarkingai mėtėsi pripučiamieji čiužiniai, iškylų krepšelis, buteliai gaiviųjų gėrimų, du termosai, šaltkrepšis ir sena dygsniuota antklodė.

– Padėkite man nunešti vaiką į automobilio galą.

Kartu su tėvu jie pakėlė mergaitę nuo motinos kelių, nunešė į bagažinę ir paguldė ant kiliminės dangos; Lara įlipo į vidų ir paguldė mergaitę patogiau. Motina nuėjo paskui Larą ir susilenkusi atsisėdo iš kitos pusės.

– Duokite antklodę. – Tėvas padavė Larai antklodę, ir ji apklojo mergaitę, kad nesušaltų. – Važiuojam į apygardos aerodromą. Tikiuosi, žinote, kur jis yra.

Jis linktelėjo galvą.

– Greitai ten atskris sraigtasparnis ir nuskraidins mergaitę į Tailerį.

Vyras užtrenkė bagažinės dureles, atsisėdo prie vairo ir jie pajudėjo į kelią. Nuo tada, kai automobilis privažiavo prie Laros namų, buvo prabėgusios vos kelios minutės.

Lara mergaitei nuo peties nuėmė kraujo prisigėrusį rankšluostį ir greitai jį pakeitė keturiomis steriliomis marlinėmis servetėlėmis. Ji pridengė jomis žaizdą ir stipriai sutvarstė petį elastiniu tvarsčiu. Kraujavimas, jeigu jo nesustabdysi, gali būti pražūtingas. Paskui mergytės rankoje ji ėmė ieškoti venos. Staiga mergaitė pradėjo vemti, ir nevilties apimta motina suriko. Lara ramiai paliepė:

– Pasukite jos galvą į šoną, kitaip ji užsprings vėmalais.

Dabar kvėpavimo takai saugūs, bet kvėpavimas buvo su pertrūkiais, nelygus, kaip ir pulsas.

Nepaisydamas pavojaus, tėvas važiavo dideliu greičiu, garsiai signalizuodamas, peršokdamas sankryžas degant raudonai šviesai, kartu verkdamas ir save keikdamas. Motina raudojo balsu, jos veidas buvo šlapias nuo ašarų.

Larai iš gailesčio suskaudo širdį. Ji žinojo, ką jaučia motina, kai jos vaikas plūsta krauju ir niekas negali jam padėti.

Rankoje veną vos buvo galima apčiuopti, ir Lara greitai apsisprendė daryti kitaip. Ji numetė antklodę vaikui nuo kojų ir padarė mažytį pjūvį, ten įstatė plonytį kateterį ir jį prijungė prie vaistų aparato. Greitai ir mikliai Lara sutvirtino pjūvį apkabėle, kad kateteris neiškristų. Motina su siaubu žiūrėjo, ką ji daro.

Prakaito lašai krito Larai nuo kaktos, ji šluostėsi veidą rankove.

– Ačiū Dievui, – sušnibždėjo Lara, pamačiusi, kad jie jau atvažiavo į aerodromą.

– Kur sraigtasparnis?! – suriko tėvas.

– Papypsėkite.

Iš angaro greitai išėjo žmogus tepaluotais darbo drabužiais ir pribėgo tiesiai prie vairuotojo.

Tėvas tylėdamas parodė atgal. Mechanikas pasilenkęs pažvelgė į vidų ir sustingo, pamatęs siaubingą vaizdą.

– Jūs daktarė Malori? – paklausė jis.

Lara atidarė bagažinės dureles ir išlipo iš automobilio.

– Ar jums skambino iš Motinos Pranciškos ligoninės?

– Vienas sraigtasparnis išsiųstas į Leik Palestainą paimti ligonio dėl širdies priepuolio, o kitas teikia pagalbą įvykus avarijai dvidešimtajame greitkelyje.

– Jie pranešė Medicinos centrui?

– Jų sraigtasparnis irgi toje pačioje avarijoje. Ten velniai žino kas darosi. Sakė, iškvies sraigtasparnį iš dar kur nors. Jie visiems skambina.

– Mes negalim laukti!

– Viešpatie, mano mergaitė! – aimanavo motina. – Nejaugi ji numirs! O Viešpatie!

Lara pažvelgė į mažą kūnelį ir pamatė, kad jos gyvybė gęsta. „Dieve, padėk man." Ji užsidengė veidą pirštinėtomis rankomis, atsiduodančiomis šviežiu krauju. Kiek kartų ją persekiojo tas košmaras. Jos akyse miršta vaikas, plūstantis krauju. O ji bejėgė jam padėti.

– Daktare! – mergaitės tėvas sugriebė ją už rankos ir iš visų jėgų papurtė. – Kas dabar bus? Ką nors darykite! Ji miršta!

Lara pati tai žinojo. Ir dar žinojo, kad viena negalės susidoroti su tokia sunkia užduotimi. Tam tikrą laiką ji galės palaikyti gyvybines organizmo funkcijas, bet jeigu mergaitei tuoj pat nebus suteikta kvalifikuota pagalba, vaikas neteks rankos, galimas daiktas, ir gyvybės. Nedidelė apygardos

ligoninė neturi reikiamos įrangos. Ten gali pagelbėti smarkiai įsipjovus ar lūžus stipinkauliui, o šitaip susižalojus – ne. Tad vežti ten mergaitę – tik brangaus laiko gaišimas.

Lara atsisuko į suakmenėjusį mechaniką.

– Ar negalite mūsų nuskraidinti į Tailerį? Tai gyvybės ir mirties klausimas.

– Aš tik taisau lėktuvus. O jais skraidyti taip ir neišmokau. Bet čia yra lakūnas, kuris gali jus ten pristatyti.

– Kur jis?!

– Ten, – mechanikas parodė pirštu į angarą. – Bet jis nekaip jaučiasi.

– O ar yra lėktuvas? Arba dar geriau – sraigtasparnis?

– Čia pas mus neseniai apsigyveno vienas profesionalus golfo žaidėjas. Jis aerodrome laiko sraigtasparnį. Labai gerą. Du kartus per savaitę juo skrenda į Dalasą žaisti golfo. Jis šaunus vaikinas. Manau, nesupyks, jeigu pasinaudosite jo sraigtasparniu, ypač tokiu nepaprastai skubiu atveju.

– Maldauju, paskubėkite! – aimanavo motina.

– Ar tas jūsų lakūnas moka valdyti sraigtasparnį?

– Moka, tik aš jums sakiau, kad jis...

– Aukščiau laikykite lašelinę, – priminė Lara motinai. – O jūs stebėkite kvėpavimą, – kreipėsi ji į tėvą. Ji rizikavo, palikdama mergaitę, bet bijojo, kad mechanikui neužteks iškalbos nupasakoti lakūnui, kokia rimta padėtis.

Lara įbėgo į angarą. Jame stovėjo keli remontuojami lėktuvai. Aplinkui nebuvo nė gyvos dvasios.

– Ei, ar čia yra kas nors? Atsiliepkite!

Lara atidarė duris kairėje ir atsidūrė tvankiame nedideliame kambaryje. Kampe stovėjo sulankstoma lovelė. Garsiai knarkdamas, joje aukštielninkas miegojo vyriškis.

Tai buvo Kėjus Taketas.

Aštuntas skyrius

Nuo Kėjaus trenkė kaip iš alaus daryklos. Lara pasilenkė prie jo ir smarkiai papurtė už peties.

– Pabuskite! Man reikia, kad nuskraidintumėte į Tailerį. Tuojau pat!

Kėjus nesuprantamai sumurmėjo, atstūmė ją ir apsivertė ant šono.

Sename surūdijusiame šaldytuve Lara aptiko kelias alaus skardines, gabalą dvokiančio sūrio, sudžiūvusį apelsiną ir plastikinį kanistrą su vandeniu. Paėmusi kanistrą už rankenos, ji atsuko dangtelį ir šliūkštelėjo skystį Kėjui ant galvos.

Tas sugniaužęs kumščius rėkdamas pašoko. Veidas buvo perkreiptas pykčio.

– Kurių velnių... – Pamatęs Larą su kanistru rankoje, neteko žado ir, netikėdamas savo akimis, įsistebeilijo į ją.

– Noriu, kad nuskraidintumėt mažą vaiką į Motinos Pranciškos ligoninę. Dešinė mergaitės ranka kabo ant siūlo, kaip ir gyvybė. Mes neturim laiko ginčytis ir aiškintis. Ar galite saugiai skristi?

– Galiu skristi bet kur ir bet kada. – Jis nuleido kojas ant žemės ir susiieškojo batus.

Lara staigiai apsisuko, išėjo iš kambario ir nuskubėjo prie automobilio. Tėvas puolė jos pasitikti.

– Ar radote jį?

– Jis ateina.

Ji nieko neaiškino. Geriau jiems nežinoti, kad lakūnas prisigėręs miegojo. Mechanikas stovėjo prie sraigtasparnio, ženklais rodydamas, kad paruoštas skrydžiui.

– Kokia jūsų pavardė? – paklausė Lara jaunojo tėvo.

– Džekas. Džekas Leonardas. Žmona Mariona, dukra Letė.

– Padėkite man nunešti Letę į sraigtasparnį.

Dviese jie iškėlė mergaitę iš universalo ir greitai nunešė į sraigtasparnį. Mariona ėjo greta, laikydama rankoje lašelinę. Kai jie pribėgo prie sraigtasparnio, Kėjus jau sėdėjo kabinoje. Jis buvo spėjęs įjungti motorą, sparnai jau sukosi. Tėvų mintis buvo užvaldžiusi dukra ir jie neatkreipė dėmesio, kad lakūno marškiniai neužsegti, o žandai neskusti tris dienas. Saulės akiniai su veidrodiniais stiklais puikiai slėpė paraudusias akis.

Kai tik jie sulipo vidun, Kėjus pasuko galvą ir pažvelgė Laros pusėn.

– Pasiruošę?

Ji liūdnai linktelėjo. Sraigtasparnis pakilo į orą.

Triukšmas trukdė kalbėtis, bet jie ir neturėjo ką pasakyti. Džekas ir Mariona sėdėjo prisiglaudę vienas prie kito; Lara stebėjo mergaitės kraujospūdį ir pulsą. Ji vylėsi, kad Kėjus žino, kur yra ligoninė. Jis užsidėjo ausines, ir Lara iš jo judančių lūpų suprato, kad jis kalba į mikrofoną.

Taketas atsisuko į ją ir sušuko:

– Suradau jų dažnį ir dabar kalbu su traumatologų brigada. Jie prašo svarbiausių fiziologinių duomenų.

– Kraujospūdis – penkiasdešimt ir trisdešimt, bet toliau krinta. Pulsas – šimtas keturiasdešimt, nelygus. Paprašykite įspėti angiochirurgą ir chirurgą ortopedą. Jai reikės abiejų. Aš jai leidžiu gliukozę.

– Ar davei mergaitei antikoaguliantų?

Lara apie tai jau buvo pagalvojusi ir nusprendė priešingai.

– Ji per maža. Kraujavimas kol kas sustabdytas.

Kėjus perdavinėjo informaciją, Lara toliau stebėjo Letės kraujospūdį, kvėpavimą ir pulsą. Ji stengėsi būti kuo tiks-

lesnė, o tai buvo labai nelengva, kai pacientė tokia mažytė, bejėgė ir smarkiai susižalojusi.

Kartkartėmis Mariona ištiesdavo ranką, paliesdavo be sąmonės gulinčiai dukrai plaukus arba paglostydavo skruostą. Vieną kartą ji patapšnojo putlias Letės kojytes. Tame judesyje buvo tiek motiniškos meilės, kad Larai vėl suspaudė širdį.

Po jais sušmėkščiojo Tailerio priemiesčiai, ir Kėjus vėl prašneko:

– Traumatologų brigada jau pasiruošusi. Mums leido skubiai nusileisti.

Staiga silpnas Letės kvėpavimas nutrūko. Lara tikrąja šio žodžio prasme įsikibo pirštais vaikui į kaklą, bet negalėjo užčiuopti pulso.

Sunerimęs Džekas Leonardas suriko:

– Kas?! Daktare! Daktare!

– Sustojo širdis.

– Mano mažytė! Dieve, mano mergytė! – šūkčiojo Mariona.

Lara palinko virš mergaitės ir ėmė spausti rankomis truputį žemiau krūtinės. Ji kelis kartus spustelėjo, bandydama sužadinti širdies plakimą.

– Lete, prašau tavęs, nepasiduok. Ar dar toli, Kėjau?

– Aš jau matau ligoninės pastatą.

Lara apėmė savo lūpomis Letės nosį ir burną ir įpūtė oro.

– Nemirk, Lete, nemirk, – karštai šnabždėjo Lara.

– Viešpatie! – trūkčiojančiu balsu suriko Džekas. – Ji mirė!

– Lete! – veriamai jam antrino Mariona. – O Dieve, prašom! Ne, ne!

Lara negirdėjo jų garsių riksmų. Visą savo dėmesį ji buvo sutelkusi į mažą kūnelį: ritmingai spaudė siaurą krūtinę, pūtė oro į šnerves ir burną, stengdamasi mergaitei grąžinti gyvybę.

Pajutusi pirmą pulso tvinksnį, Lara sušuko iš džiaugsmo. Letės krūtinė ėmė kilnotis, bet Lara ir toliau darė dirbtinį kvėpavimą. Nors pulsas tebebuvo silpnas, širdis plakė vis stipriau.

– Ji gyva!

Kėjus nutupdė sraigtasparnį.

Pripuolė gydytojų brigada. Jie paėmė Letę ir dabar Lara laikė Marioną, besiveržiančią paskui dukterį. Mergaitę paguldė į vežimėlį ir išvežė į operacinę.

– Aš turiu būti su ja, – maldavo Mariona, ketindama bėgti paskui tolstantį vežimėlį.

Seselė sustabdė Marioną.

– Atleiskite, ponia, jūs turite likti laukiamajame. Mergaitė dabar patikimose rankose.

Lara pritariamai linktelėjo seselei.

– Aš pasirūpinsiu motina. Dėkoju.

Kartu su Džeku jie nuvedė Marioną į laukiamąjį.

– Reikia paskambinti seneliams, Mariona, – pasakė Džekas.

– Eikite, Džekai. Aš su ja pabūsiu.

– Ne, – paprieštaravo Mariona, atkakliai purtydama galvą. – Aš eisiu su juo.

Buvo neįmanoma jos atkalbėti. Prilaikydami vienas kitą, jie nuėjo ieškoti telefono automato.

– Ji gyvens?

Lara atsisuko, išgirdusi už nugaros Kėjaus balsą. Jis žiūrėjo Džekui ir Marionai pavymui.

– Viskas priklausys nuo to, kaip dabar seksis.

– Ji buvo per plauką nuo mirties, tiesa? – Jis nukreipė žvilgsnį į Larą. – Tu taip atkakliai kovojai dėl jos gyvybės.

– Tai mano pareiga.

Truputį patylėjęs jis paklausė:

– O kaip bus su ranka?

– Nežinau. Mergaitė gali jos netekti.

– Velnias. – Jis įsikišo akinius į marškinių, kuriuos vis dėlto užsisagstė prieš įeidamas į ligoninę, kišenę. – Išgerčiau kavos. O tu?

– Ne, ačiū.

– Kai tik norėsi atgal skristi į Iden Pasą...

Lara nutraukė jį purtydama galvą.

– Aš liksiu čia su jais. Bent jau kol ją išveš iš operacinės. Nelaukite manęs. Grįšiu pati.

Kėjus įdėmiai pažvelgė į Larą ir tepasakė:

– Einu kavos.

Lara žiūrėjo, kaip Kėjus eina steriliai švariu koridoriumi ramia, tvirta eisena, tik truputį šlubčiodamas dešine koja. Nors jo išvaizda buvo truputį netvarkinga, niekas nepagalvotų, kad visiškai neseniai ji pabudino Kėjų iš girto miego.

Kėjus nutupdė sraigtasparnį tarp daugiaaukščio garažo ir ligoninės pastato. Tai gali padaryti tik patyręs lakūnas. Vadinasi, Kėjus ne šiaip sau gyrėsi sakydamas, kad gali skraidyti bet kur ir bet kada.

Džekas ir Mariona grįžo paskambinę telefonu ir nusiteikė ilgam laukimui. Kėjus atnešė keletą plastikinių stiklinaičių su kava ir užkandžių. Lara jį supažindino su Letės tėvais.

– Mes būsime jums dėkingi visą gyvenimą, – prakalbo Mariona pilnomis ašarų akimis. – Nežinia, kas dabar būtų buvę, jeigu ne jūs... Letė... ji...

Užuot tuščiai šnekėjęs, Kėjus tik drąsinamai palietė jai petį.

– Aš greitai grįšiu, – pažadėjo jis ir daugiau nieko neaiškindamas nuėjo.

Naujienų iš operacinės reikėjo laukti kankinamai ilgai. Kas kartą, kai ant slenksčio pasirodydavo seselė, visi trys įsitempdavo. Tačiau ji ateidavo tik sekundei ir jos pranešimai visada būdavo labai lakoniški: gydytojai grumiasi, kad stabilizuotų Letės būklę ir išvengtų rankos amputacijos. Ta diena ligoninei buvo ypač sunki. Keli žmonės patyrė rimtas traumas per greitkelio avariją. Susidūrė trys mašinos, tarp jų ir autobusas su pensininkais, važiuojančiais į užmiestį iškylauti. Gydytojai, seselės, slaugės – visi buvo labai užsiėmę, bet, kaip pastebėjo Lara, darbas vyko sklandžiai.

Po valandos grįžo Kėjus su dideliu popieriniu maišu rankoje. Jis padavė jį Larai ir Marionai.

– Pamaniau, norėtumėt persirengti.

Krepšyje jos rado kelnes ir marškinėlius. Pačių drabužiai buvo sukietėję nuo Letės kraujo. Tualeto kambaryje jiedvi nusiprausė ir persirengė. Kėjus nė girdėti nenorėjo apie Džeko siūlomus pinigus.

– Juk jūs Barnės Leonard sūnus? Turite skalbyklą ir valyklą. Tęsiate tėvo verslą?

– Taip, pone Taketai. Nemaniau, kad mane pažįstate.

Jie iškalbingai paspaudė vienas kitam ranką.

Leonardų giminaičiai atvažiavo po valandos kartu su pastoriumi. Jie sėdėjo visi kartu, kalbėjosi pritildę balsus ir meldėsi už Letę. Kaip gydytoja, Lara tapo tokios scenos liudytoja nebe pirmą kartą ir jos nestebino tokia žmogiško skausmo išraiška.

Kitas reikalas Kėjus, jis akivaizdžiai jautėsi nereikalingas, vaikščiojo pirmyn atgal koridoriumi ir dažnai kažkur dingdavo. Kas kartą, kai jis išeidavo, Lara manydavo, kad jis ketina grįžti skolintu sraigtasparniu atgal į Iden Pasą, bet netrukus jis vėl grįždavo ir klausdavo apie Letę. Per vieną tokį paslaptingą dingimą jis nusiskuto ir susikišo marškinius į kelnes. Dėl to atgavo padoresnę išvaizdą, nors, tiesą pasakius, iki tobulumo dar buvo toli.

Praėjus beveik septynioms valandoms nuo tada, kai Letę išvežė į operacinę, į laukiamąjį įėjo apkūnus vidutinio amžiaus vyras, apsivilkęs mėlynu chalatu, ir ištarė Leonardų pavardę. Džekas ir Mariona atsistojo, susiėmė rankomis, sukaupdami visą drąsą, ir pasiruošė išgirsti bet kokią žinią.

– Esu daktaras Rupertas, – prisistatė angiochirurgas. – Jūsų mergaitė gyvens. Jeigu nekils netikėtų komplikacijų, pavojus jai nebegresia.

Mariona susvyravo ir būtų parvirtusi, jeigu jos nebūtų sugriebęs vyras. Ji garsiai, širdį veriamai užraudojo.

– Ačiū jums. Ačiū.

– O kaip jos ranka? – paklausė Džekas.

– Mes padarėme viską, kad rankos amputuoti nereikėtų, bet dabar negaliu jums pasakyti, ar ji bus tokia pat kaip anksčiau. Kraujo apytaka normali, bet kada nors gali pasireikšti raumenų ir nervų traumų pasekmės. Daktaras Kalahanas, chirurgas ortopedas, tuojau išeis ir su jumis pasikalbės. Jis jums papasakos apie fizioterapiją. Svarbiausia, kad mergaitė gyva ir jos fiziologiniai duomenys geri.

– Kada aš ją pamatysiu? – paklausė Mariona.

– Keletą dienų ji bus intensyviosios terapijos skyriuje, bet galėsite ją lankyti. Jums pasakys, kada ateiti. Sulaukite daktaro Kalahano.

Giminės puolė glėbesčiuoti Džeko ir Marionos, o chirurgas atsisuko į Kėjų.

– Ar jūs – daktaras Malori?

– Aš esu daktarė Malori, – Lara ištiesė jam ranką, – terapeutė iš Iden Paso.

– Jūs labai gerai viską padarėte, turint omenyje, koks šis atvejis rimtas. Ir taip greitai atgabenote mergaitę.

– Ačiū, – padėkojo pavargusi Lara šypsodamasi. Paskui tyliai paklausė: – Kaip specialistas, ar manote, kad ranka pagis?

– Jeigu eičiau lažybų, sakyčiau, kad galimybių visiškai pagyti yra penkiasdešimt procentų. Jaunas organizmas greitai susidoroja su traumų padariniais. Jeigu rankos funkcijos visiškai atsinaujins, mergaitė vargu ar prisimins šį įvykį. – Daktaras šyptelėjo; nepaprastai sunki operacija paliko nuovargio žymę jo veide. – Tačiau galiu lažintis, kad ji daugiau nebekaišios rankyčių pro automobilio langą.

Jie dar kartą paspaudė vienas kitam ranką. Pasakęs dar kelis žodžius tėvams, chirurgas nuėjo. Džekas ir Mariona atsisveikindami apkabino Larą, paskui nuėjo skambinti kitiems giminėms ir draugams, kad praneštų džiugią naujieną.

Lara truputį sumišusi pažvelgė į Kėjų.

– Ko gero, aš čia nebereikalinga.

– Sakyk, kada galim kilti, daktare.

Kai tik jie pakilo į orą, Laros įtampa virto nuovargiu. Dienos įvykiai nepraėjo be pėdsakų. Po varginančio darbo skaudėjo kiekvieną kūno raumenį. Ji pasukiojo galvą, norėdama atpalaiduoti kaklą.

Iš viršaus atsivėrė puikus vaizdas į sutemų gaubiamą žemę, bet Lara nepajėgė grožėtis, jai nedavė ramybės mintis, kaip arti prie mirties buvo Letė Leonard.

Vaiko mirtis – visų akivaizdžiausias įrodymas, kokia trapi yra žmogaus gyvybė. Lara sunkiai išgyvendavo kiekvieną netektį, bet šios mergaitės mirtis jai būtų tapusi didžiule tragedija, nes nuolat primintų, kaip ji pati neteko Ešlės. Vieną akimirką jos dukrytė laiminga čiauškėjo ir juokėsi, o kitą nejudėdama gulėjo kraujo klane.

Laros akys prisipildė ašarų. Jeigu greta jos ankštoje kabinoje nebūtų sėdėjęs Kėjus Taketas, ji būtų pradėjusi raudoti. Ji prisivertė susitvardyti, niekaip neparodyti savo jausmų. Sraigtasparnis nutūpė Daberto apygardos aerodrome ir prie jų tuoj pat pribėgo mechanikas.

– Kaip mergaitė? – paklausė jis, kai Lara išlipo iš sraigtasparnio.

– Gyva, ranką taip pat išgelbėjo.

– Ačiū Dievui. Aš jau maniau, kad jai galas. Sveikas, Kėjau. Kaip tau sraigtasparnis, neblogas, ką?

– Aukščiausia klasė, Balki, – pritarė Kėjus, atiduodamas mechanikui raktus.

Lara parodė į Leonardų universalą.

– Ar negalėtumėt paprašyti sutvarkyti automobilio, kol atvažiuos jo pasiimti?

– Jau viskas padaryta, – atsiliepė mechanikas. – Bo atsiuntė iš garažo vaikiną, kad išplautų kraują.

– Kaip šaunu... Balki, jei neklystu?

Mechanikas linktelėjo.

– Balkis Vilis. Malonu susipažinti, ponia, – jis padavė ranką.

Lara ją paspaudė.

– Aš daktarė Lara Malori.

– Taip, ponia. Aš taip ir pamaniau, kad čia jūs.

– Esu tikra, Leonardai jums bus dėkingi.

– Ne aš sumaniau. Kėjus paskambino iš Tailerio ir prašė, kad viską suorganizuočiau.

Lara nustebusi pažvelgė į Kėjų. Šis abejingai gūžtelėjo pečiais, tarsi visiškai nieko bendra su tuo neturėtų.

– Kad ir kaip būtų viskas pasibaigę, pamaniau, jie nenorės nemalonių prisiminimų. Važiuojam?

– Važiuojam? – tik dabar Lara suvokė, kad neturi kuo važiuoti. – Ar bus gerai...

Kėjus parodė į geltoną linkolną, stovintį netoli angaro.

Lara paprašė Vilio padėkoti golfo mėgėjui, kurio sraigtasparniu jie pasinaudojo.

– Tegu jis atsiunčia man sąskaitą už visas išlaidas.

– Bus padaryta. – Jis atidavė pagarbą Larai ir atsisveikino su Kėjumi.

– Jūs man irgi turite atsiųsti sąskaitą, pone Taketai, – pasakė Lara, eidama į linkolną. – Kokie jūsų įkainiai?

Kėjus jai plačiai atidarė automobilio dureles.

– Priklauso nuo to, kokias aš teikiau paslaugas.

Nesišypsodama Lara įlipo į automobilį ir pirmas kelias minutes tylėdama žiūrėjo pro stiklą tiesiai prieš save į kelią.

Kai jie išvažiavo į greitkelį, vedantį į miestą, Kėjus tarstelėjo:

– Žinai, tavo humoro jausmas lygus nuliui. Ar tu kada nors šypsaisi?

– Žinoma. Kai girdžiu ką nors juokinga.

– Suprantama. Aš ne iš tų, kurie tave prajuokintų.

– Aš soti iki kaklo visokių nešvankių užuominų. Tiek daug jų girdėjau, kad jau nebedaro įspūdžio.

Jis pasitempė, patogiau įtaisydamas ant sėdynės savo didelį kūną. Apmušalų oda maloniai sugurgždėjo.

– Tikriausiai taip likimas baudžia tuos, kurie kada nors buvo įsivėlę į nešvankią istoriją.

– Ir tai tik viena bausmė iš daugelio.

Kėjus tiriamai pažiūrėjo į Larą, paskui nukreipė žvilgsnį į kelią. Jie važiavo tylėdami siauru greitkeliu tirštėjant sutemoms.

– Tu alkana?

Lara apie tai negalvojo, bet dabar, išgirdusi tokį klausimą, pajuto, kad miršta iš alkio. Prieš eidama ravėti petunijų, pusryčiams ji buvo suvalgiusi tik indelį jogurto ir išgėrusi du puodelius kavos.

– Taip, – prisipažino Lara.

– Ar mėgsti šonkauliukus?

– Kodėl klausiate?

– Žinau vietelę, kur ruošia skaniausius pasaulyje. Galėtume užsukti.

Lara pažvelgė į savo drabužius, Kėjaus nupirktus Taileryje jai ir Marionai.

– Aš jums labai dėkinga už drabužius. Bet man nepatogu taip atrodančiai eiti į restoraną.

Kėjus nusikvatojo.

– Keptajam Bobiui tu pernelyg išsipuščiusi.

– Koks geras vardas.

– Jį taip praminė ne už tai, kad moka kepti, o už tai, kad jį patį iškepė.

Lara klausiamai pažvelgė į Kėjų.

– Matai, kartą Bobis Simsas susikivirčiojo su kaubojumi, vardu Mažylis Pitas Polis. Jie abu po rodeo* nuėjo į šokius ir susivaidijo dėl moters. Bobis laimėjo peštynes, tuo labai įžeisdamas Mažylį Pitą, kuris visad krimtosi dėl savo metro šešiasdešimties centimetrų ūgio net apsiavus kaubojaus batais. Tą pačią naktį Mažylis Pitas atkeršijo Bobiui – padegė jo namą. Bobis išsigelbėjo, tik jam nusvilo visi plaukai. Gerą pusmetį jis vaikščiojo plika galva kaip driežas, negana to, dar trenkė dūmais. Visi ėmė jį vadinti Keptuoju. Štai tada jam ir šovė mintis atidaryti restoranėlį.

Lara įtarė, kad jis paisto nebūtus dalykus, bet nespėjo pareikšti savo abejonių, nes jie įvažiavo į restorano automobilių aikštelę.

– Hmmm, šiandien čia tiršta.

– Čia juk aludė, – paprieštaravo Lara. Išilgai aludės stogo kabojo perdegusių lempučių girlianda. Tai buvo vienintelis fasado papuošalas. – Aš ten neisiu.

* Rodeo – kaubojų miklumo ir jojimo varžybos neprijaukintais arkliais arba jaučiais.

– Tik pamanyk, – Kėjus atsisuko į Larą. – Gal mes tau per prasti?

Kėjus įvarė ją į kampą. Jeigu ji atsisakys eiti su juo į aludę, jis vėl ją išvadins snobe, veidmaine ir baltaranke, neturinčia teisės niekinti kitų, nes jos pačios reputacija sutepta.

Be to, Lara nenorėjo, kad po miestą pasklistų gandai, kad ji vaikšto su Kėjumi Taketu. Galima tik įsivaizduoti, kiek peno turės pikti liežuviai! Iš pradžių daktarė sugundė senatorių Klarką, o dabar vilioja jo jaunesnįjį brolį.

Tačiau plepalai ir apkalbos – galbūt tik ateities dalykai. O dabar ją gniuždė Kėjaus panieka. Lara išlipo iš automobilio. Su pabrėžtinai patenkinta šypsena veide Kėjus atidarė jai aludės duris.

Užeigos vidus buvo ne ką geresnis nei išorė. Tabako dūmai kilo iki pat lubų ir temdė šykščias šviesas. Į galvą trenkė kvaišinantis alaus tvaikas ir trankus muzikos aparato riaumojimas. Ankštoje šokių aikštelėje stumdėsi kelios poros. Palei vieną sieną buvo nusitęsęs ilgas baras, o tamsiuose kampuose stovėjo staliukai.

Visų galvos atsisuko, kai jie įėjo pro duris. Moterys įsispoksojo į Kėjų; vyrai įbedė akis į Larą. Jausdama tiriamus žvilgsnius, ji klusniai nusekė paskui Kėjų prie staliuko.

– Ar geri alų?

Lara vėl išgirdo iššūkį jo balse. Dar vienas patikrinimas.

– Su šonkauliukais? O kaipgi.

Kėjus įsikišo du pirštus į burną ir šaižiai švilptelėjo.

– Ei, Bobi, du alaus!

– Kad aš prasmegčiau vietoj! – pasigirdo šeimininko bosas. – Du alaus senam paklydėliui Kėjui Taketui.

Kėjus atsisėdo priešais Larą ir pastūmė į šoną prieskonių rinkinį.

– Ir pradžių gelbsti vaiko gyvybę, paskui siurbi alų, ir viskas tą pačią dieną. Mėgsti kraštutinumus, tiesa, daktare?

Kėjus nelaukė atsakymo, bet ji ir nebūtų spėjusi jam atsakyti: prie stalo išdygo apvalus storulis su balta, maistu

išstepliota prijuoste, vienoje rankoje už kaklelių laikydamas du butelius alaus. Kita ranka jis draugiškai tapšnojo Kėjui per nugarą.

– Seniai matytas! – Jis pastatė butelius ant stalo.

Lara spėjo pačiupti savąjį, kol tas neapvirto. Bobis to net nepastebėjo. Jis vis dar sveikinosi su Kėjumi.

– Girdėjau, ką tik grįžai iš arabų kraštų. Ten, sako, jeigu pažiūrėsi į jų bobas nors akies krašteliu, jie tau iškart nutrauks pimpį. Ar tiesa? Įdomu, kaip tu, nenustygstantis eržile, likai gyvas? Aš jau laukiau, kada mane aplankysi, šunsnuki.

– Puiki tavo vietelė, Bobi. Matau, kaip ir anksčiau, turi visko, ko reikia.

– Tai jau patikėk. Visi, norintys pavalgyti, išgerti ir pasidulkinti, žino, kur galima patirti visus tris džiaugsmus iš karto. Visapusiškas aptarnavimas. Tokia mano filosofija! O čia kas? – jis bedė pirštu į Laros pusę.

Kėjus ją pristatė Bobiui, o šis nenuslėpė nuostabos.

– Tai jūs ta paslaptinga ponia, apie kurią tiek girdėjau? Na ir na, Kėjau.

Bobis atvirai ją apžiūrinėjo ir tai buvo kur kas maloniau negu slapti žvilgčiojimai iš šonų.

– Jūs dirbat senio daktaro Patono vietoje. Ar ne taip?

– Taip, – Lara nusišypsojo ir pamatė nudegimų randus jam virš antakių ir prie plaukų linijos.

– Stebuklas, ir tiek, – šeimininkas žvilgčiojo tai į Kėjų, tai į Larą. – Kas galėjo pamanyti, kad susidraugausit.

– Mes nesusidraugavom, – atsakė Kėjus. – Tiesiog taip atsitiko, kad kartu išalkom ir užsukom pas tave. Taigi, ar mus aptarnausi, ar visą vakarą aušinsi burną?

Keptasis Bobis geraširdiškai išsišiepė.

– O kaipgi, aptarnausiu. Nekantrauju pasiglemžti tavo pinigus. Ko norėsit?

– Dviejų porcijų šonkauliukų. Man be padažo.

– Aš atnešiu padažo atskirai ir jūs patys nuspręsit, ar jo reikia. Dar du butelius alaus?

– Atneši kartu su šonkauliais.

– Ką gi, tikiuosi greitai susirgti, – Bobis mirktelėjo Larai. Jis palingavo galvą, stebėdamasis gyvenimo netikėtumais, ir krypuodamas grįžo prie bufeto.

Kėjus išgėrė kelis didelius gurkšnius alaus. Lara gurkšnojo po truputį ir neskubėdama.

– Ar jūs praėjusią naktį buvote pakilęs į orą?

Kėjus nustojo gerti, bet laikė butelio kaklelį prie pat lūpų.

– Kodėl klausi?

Lara nusuko akis nuo jo lūpų ir alaus butelio.

– Paprasčiausiai smalsu.

– Atspėjai, skraidžiau. Ar žinai, kas yra „Piper Cub“?

Lara papurtė galvą, nors dabar apie tai turėjo šiokį tokį supratimą.

– Patogus, jeigu nori truputį palakstyti. Vis dėlto kodėl domiesi?

Lara nesiryžo prisipažinti, kad po jųdviejų ginčo mokyklos aikštelėje norėdama atvėsinti savo emocijas ji nuvažiavo už miesto ir matė, kaip beprotis, bet geras lakūnas žaidė su mirtimi, nebijodamas sudaužyti lėktuvo.

– Pagalvojau apie jūsų koją, – paaiškino Lara. – Jūs pasaugote ją vaikščiodamas. Vadinasi, jums sunku skraidyti.

– Dar truputį skauda, bet aš negaliu neskraidyti, kitaip išprotėsiu.

– Vadinasi, tokia pertrauka jums retenybė?

– Skraidyti – mano profesija. Aš dirbu pagal sutartis. Sutinku su kiekvienu siūlymu, jeigu jis įdomus.

– Tai jūsų kriterijus? Bet koks darbas, jeigu tik įdomus?

– Ir jeigu už jį gerai moka, – pridūrė Kėjus šypsodamasis. – Aš neparsisamdau už skatikus.

– Jūs galite rinktis klientus?

– Beveik visada. Kai kurie yra tikri milijonieriai. Važinėja brangiausiais, naujausiais automobiliais. Sudarydami sutartį jie netgi aptaria, kiek valandų gali skristi lakūnas be miego ir praėjus kelioms valandoms nuo alkoholio vartojimo.

Jie reikalauja visų dokumentų pagal Federalinės aviacijos valdybos reikalavimus. Tačiau pasitaiko ir turinčių visiškus kledarus. Kartais net nežinai, kaip tokiu įmanoma nutūpti paskirties punkte. O reikalavimai lakūnui minimalūs, jiems pakanka, kad jis matytų bent viena akimi.

– Ir jūs skraidote tokiomis sąlygomis?

– Skraidydamas kaip tik „tokiomis sąlygomis“ aš užsidirbau krūvą pinigų.

Klausydama jo pasakojimo, Lara nusprendė, kad pinigai jį mažiausiai domina.

– Jums patinka skraidyti, tiesa?

– Tai mano antras mėgstamiausias užsiėmimas po sekso. Kartais netgi geriau už seksą, nes nereikia įžanginių glamonių ir tuščių plepalų.

Lara nesileido provokuojama.

Kėjus kalbėjo toliau:

– Ten, viršuje, viskas taip gryna. Niekas netemdo proto. – Kėjus prisimerkė, tarsi ieškodamas tinkamo žodžio. – Tarp debesų viskas paprasta ir aišku.

– O man atrodo visiškai nepaprasta ir neaišku.

– Pilotavimas – tai Dievo dovana, – pasakė Kėjus, staigiai krestelėdamas galvą. – Arba esi gimęs skraidyti, arba ne. Jausti lėktuvą širdimi, o ne protu. Esi arba blogas lakūnas, arba geras, vidurio nėra. Tavo sprendimai arba teisingi, arba klaidingi. Viena klaida, ir tau galas. Viskas paprasta. Jokių svarstymų, abejonių. Iš karto nusprendi, ką daryti, o tada belieka pasikliauti Aukščiausiuoju.

– Argi šiandien buvo viskas paprasta? – priminė Lara.

– Man – taip. Aš nedalyvavau gelbstint vaiką, tik pilotavau sraigtasparnį. Tai viskas, ko iš manęs buvo reikalaujama.

Lara nepatikėjo, kad jis buvo abejingas įvykiams. Kėjus nenorėjo prisipažinti, kaip jam rūpėjo Letės Leonard gyvybė ir kaip jis būtų krimtęsis, jeigu mergaitė būtų mirusi pakeliui į ligoninę.

Keptasis Bobis atnešė alaus ir šonkauliukų.

Kiekviename dubenyje, be apetitą žadinančio mėsos gabalo, buvo kalnas keptų bulvių su lupenomis, kopūstų salotų su majonezu, griežinėlių saldaus raudonojo svogūno, dvi riekės baltos duonos ir nedidelė raudonoji paprika. Kėjus tuojau pat suleido dantis į savąją, tarsi tai būtų saldus vaisius. Vien nuo paprikos aromato Larai ištryško ašaros ir ji nustūmė ją į lėkštės kraštą. Šonkauliukai, kaip ir žadėjo Kėjus, buvo nepaprastai skanūs. Mėsa, ilgas valandas rūkyta virš kadagių šakelių, tirpte tirpo burnoje.

– Jūs visada svajojote tapti lakūnu? – paklausė Lara, baigusi valgyti vieną šonkauliuką.

– O tu visada svajojai būti gydytoja?

– Tik gydytoja ir niekuo daugiau.

– O kai buvai maža ir žaidei daktarę, – paklausė jis valiūkiškai šypsodamasis, – ar viskas būdavo kaip tikra?

– Žinoma, – patvirtino Lara taip pat šypsodamasi. – Nors nevisiškai taip. Draugėms greitai nusibosdavo, jos norėdavo žaisti mokytoją, kino žvaigždę arba manekenę. O aš vis norėdavau jas tvarstyti, kol tapdavo panašios į mumijas. Matuodavau temperatūrą ledinukų pagaliukais ir leisdavau vaistus kulinariniu švirkštu.

– Oho.

– Mano tėvai labai tikėjosi, kad išaugsiu šį žaidimą. Neišaugau.

– Jie nepritarė tavo pasirinkimui?

– Tėvai norėjo, kad nieko neveikčiau, tik susitikinėčiau su draugėmis, vaikščiočiau pietauti ir vakarieniauti į restoranus ir klubus, užsiimčiau labdaringa veikla. Žinoma, tai nieko blogo. Daugeliui moterų – tai svajonių gyvenimas. Bet ne man.

– Mamytė ir tėtukas to nesuprato?

– Negalėjo suprasti.

Kėjus klausiamai pakėlė antakius.

Lara paaiškino:

– Aš – vėlyvas vaikas. Galima sakyti, netikėta ir nemaloni staigmena. Bet jeigu jau atėjau į šį pasaulį, tėvai nusprendė

su tuo susitaikyti ir iki smulkmenų surikiavo mano tolesnį gyvenimą. Kai atsisakiau eiti jų numatytu keliu, jie nepraleisdavo progos priminti, kokia esu jiems našta. Gal tokia ir būdavau, – sukikeno Lara. – Kartą beveik visą dieną laikiau draugę „reanimacijoje“, kol sunerimę tėvai atėjo jos ieškoti. Jie rado ją mano miegamajame ant lovos kvėpuojančią pro kokteilių šiaudelius, įkištus jai į šnerves. Keista, kad ji neuždusو. Kitą mergaitę ruošiau „smegenų operacijai“ ir apkirpau beveik plikai.

Kėjus prunkštelėjo ir nusišluostė burną servetėle.

– O paskui dar istorija su Mole.

– O jai ką padarei?

– Aš ją išskrodžiau.

Kėjus kaip tik gėrė alaus ir sulig jos žodžiais užspringo.

– Ką, *ką*?

– Molė buvo mūsų kaimynų auksaspalvė retriverė. Nuostabus šuo, aš su ja žaisdavau nuo tada, kai išmokau vaikščioti. Molė susirgo ir...

– Tu ją operavai!

– Ne, ji pastipo. Nepaguodžiama kaimynė negalėjo prisiversti jos pakasti tą pačią dieną. Šunį suvyniojo į plėvelę ir paliko nakčiai garaže.

– Dieve. Ir tu atlikai jai skrodimą.

– Ir dar kokį! Prikalbinau draugę, svajojančią būti medicinos sesele, įeiti į garažą kartu su manim. Pasiėmėm keletą virtuvės įrankių...

Kėjus juokėsi glostydamasis pasmakrę.

– Mano pažįstamos mergaitės žaisdavo su barbėmis.

Lara pasiteisino:

– Molei neskaudėjo ir aš nusprendžiau, kad nebus nieko blogo, jeigu ją prapjausiu ir pažiūrėsiu į vidų. Aš norėjau sužinoti ką nors iš anatomijos, nors dar nebuvau girdėjusi tokio žodžio.

– Ir kas gi atsitiko?

– Kai tik ėmiau traukti iš Molės pilvo organus, mano draugė pradėjo siaubingai rėkti. Molės šeimininkė išgirdo triukš-

mą ir iškvietė policiją. Policininkai atvyko kartu su mano tėvais, kurie jau buvo pasigedę mūsų. Visi įsiveržė į garažą, pamatė tą siaubingą vaizdą, ir užvirė tikras pragaras. Aišku, tėvai pašiurpo ir pradėjo kaltinti vienas kitą, iš kurio „tas blogis galėjo būti paveldėtas". Kaimynė prisiekė daugiau su mumis nekalbėsianti. Draugės tėvai maniškiams pareiškė, kad man kažkas negerai ir mane reikia parodyti psichiatrui, kol netapau pavojinga sau ir aplinkiniams. Tėvai taip ir padarė. Po daugybės ilgų ir brangiai kainuojančių pokalbių su psichiatru paaiškėjo, kad esu visiškai normali vienuolikos metų mergaitė. Vienintelė mano keistenybė buvo didžiulis domėjimasis žmogaus anatomija grynai medicininiu požiūriu.

– Tikriausiai tėvai lengviau atsikvėpė sužinoję, kad duktė ne pabaisa.

– Nevisiškai taip. Juos ir toliau stebino mano keistas noras būti gydytoja. Tam tikra prasme jie negali su tuo susitaikyti iki šiol. – Lara nerūpestingai pirštu braukė paskui vandens lašą, riedantį per aprasojusį alaus butelį. – Mano tėvai – bendruomenės gerbiami žmonės. Jie brangina savo gerą vardą ir nenori jokių nesusipratimų. Aš jiems jų pažėriau ne vieną ir ne du, pradedant atėjimu į šį pasaulį ir baigiant... – Lara pakėlė akis ir susitiko su Kėjaus akimis. – ...Ir baigiant įvykiu Klarko name. Kaip ir jūs, pone Taketai, jie mane smerkė ne už santuokinę neištikimybę, o tik už tai, kad visi apie tą įvykį sužinojo.

Tą akimirką tiesiai ant jų stalo vidurio šleptelėjo žmogaus kūnas.

Devintas skyrius

Nešvarios lėkštės tarškėdamos nulėkė nuo stalo, o valgio likučiai pasklido ant seniai neplautų medinių grindų. Alaus buteliai irgi tėškėsi ant žemės. Vienas sudužo, kiti nuriedėjo.

Nuo kūno svorio stalas pavojingai pakrypo. Iš užvirtusio vyro nosies pliūptelėjo kraujas. Keikdamasis jis pašoko ir puolė skriaudiką.

– Metas eiti, – Kėjus ramiai atsistojo ir paėmė Larą už parankės. – Negalima, kad peštynės sugadintų tau pirmąjį įspūdį apie Keptąjį Bobį.

Larą pribloškė netikėtas prievartos protrūkis. Du jauni vyrai įnirtingai talžė vienas kitą ir per akimirką juos apstojo dvikovą kurstančių žiūrovų būrys. Lara, apimta siaubo, girdėjo, kaip nuo smūgių traška nosys, ir matė, kaip į visas puses tykšta kraujo purslai.

– Jie gali vienas kitą užmušti!

Kėjus tempė Larą durų link, bet ši spyriojosi ir gręžiojosi. Nekreipdamas dėmesio į jos priešinimąsi, jis atkakliai ragino ją nešdintis ir sustojo tik tam, kad paduotų Bobiui dvidešimt dolerių.

– Viskas kaip visada labai skanu. Ačiū.

– Savaime suprantama. Užeikit kartu dažniau.

Bobis nenuleido akių nuo mušeikų. Peštynės virto kruvinomis muštynėmis. Vaikinai iš visų jėgų vanojo vienas kitą ir koliojosi pačiais nešvankiausiais žodžiais.

– Aš neturiu teisės išeiti, – prieštaravo Lara. – Jiems reikės gydytojo pagalbos. Aš privalau ją suteikti.

Kėjus atsisuko ir abejingai pasižiūrėjo į mušeikas, kartu išstumdamas Larą pro duris.

– Garantuoju, tavo pagalbos jiems nereikės. Ypač tiems dviem. Tokie nemėgsta, kai kiti kiša nosį į jų šeiminius reikalus.

– Jie giminaičiai? – nustebo Lara.

– Įbroliai. – Kėjus ir Lara jau sėdėjo automobilyje ir suko iš aikštelės į kelią. – Lemas ir Smirdžius visada buvo geriausi draugai. Prieš porą metų Lemas įsižiūrėjo Smirdžiaus sesutę. Jie pradėjo susitikinėti. Smirdžiui tai nepatiko, jis žinojo, kad Lemas turi daug mergaičių. Smirdžius įspėjo Lemą, kad jeigu jis užtaisys jo seseriai vaiką, bus sumuštas negyvai. – Kėjus nutilo, lenkdamas didžiulį sunkvežimį.

Lara nekantraudama paklausė:

– Ir kas toliau?

– Lemas jai užtaisė vaiką ir Smirdžius jį kone mirtinai sumušė.

– Ir nuo tada jie kariauja?

– Ne, jie kaip ir anksčiau yra geriausi draugai. Misė, toji Smirdžiaus sesuo, sužinojo, kad brolis ketina pribaigti Lemą. Ji atsekė paskui juos, atrodo, į barą „Po palme" ir įsikišo į muštynes. Spyrė abiem į jautriausias vietas. Kai iškvietė šerifą, abu vaikinai graudžiai ašarojo, susiėmę rankomis už klyno. Misė pareiškė Lemui, kad arba jis ves ją, arba jinai jį iškastruos, o Smirdžiui pasakė, kad jeigu jam nepatinka, tegu... Na, Misė niekada negarsėjo geromis manieromis. Trumpai tariant, Lemas ir Misė susituokė, jiems gimė sūnus, ir visi dabar laimingi.

– Laimingi? – nustebo Lara. – O šiandien?

– Nieko ypatingo. Paprasčiausiai paišdykavo. Jiems tiesiog reikėjo nuleisti garą. Dabar jie tikriausiai vaišina vienas kitą bokalu.

Lara bejėgiškai palingavo galvą.

– Ta užeiga. Tie žmonės. Man visada atrodė, kad tos istorijos apie Teksasą kiek perdėtos. Pavyzdžiui, pasakojimas apie Keptąjį Bobį. Nejaugi tiesa, kad kaubojus Mažylis Pitas Polis padegė Bobio namą? Bobiui nusvilo plaukai, ir todėl jis taip pravardžiuojamas?

Dabar nustebo Kėjus

– Manai, aš meluoju?

– Nežinau, ką ir galvoti.

Lara žiūrėjo pro langą į peizažą, tarsi ten būtų buvusi nežinoma planeta. Ji niekada nedrįstų prisipažinti Kėjui esanti sukrėsta ir sutrikusi. Ar ji čia kada nors pritaps? Gal ji klysta, manydama, kad viskas bus gerai? Kartais Iden Pasas jai atrodė nesuprantamas ir bauginantis, tarsi visiškai svetimas kraštas.

– Čia viskas kitaip, – prisipažino ji nedrąsiai.

– Sutinku. Bent jau tau. – Jis parodė į artėjančias miesto šviesas. – Kiekvienas Iden Paso gyventojas turi savo istoriją. Galėčiau su tavim praleisti visą naktį ir vis tiek nespėčiau apie visus papasakoti.

Lara staigiai atsisuko ir pažvelgė į jį. Jis tyčia ištarė tokius žodžius. Ji tai matė iš jo akių.

Erzindamas Kėjus pridūrė:

– Bet man atrodo, daktare, kad nakties kartu mudu nepraleisime. Ką?

– Ne.

– Tikriausiai todėl, kad mūsų niekas nesieja? Ar ne taip?

– Mus sieja tik vienas dalykas. Klarkas. Mes abu pažinojome Klarką.

Paminėjus brolio vardą, gašlus Kėjaus žvilgsnis akimirką priblėso. Jo veidas pasidarė neįskaitomas.

– Reikia pripažinti, su broliu turėjom mažai bendro, gal tik tėvus ir tą patį namų adresą. Mudu mylėjom vienas kitą, netgi buvom geri draugai. Tačiau Klarkas buvo paklusnusis. O aš nepaisydavau taisyklių. Aš gerbiau jį už gerą būdą, o jis, manau, patyliukais pavydėjo mano laisvės.

Sunku patikėti, kad mudu broliai – tokie nepanašūs. – Kėjus nužvelgė Larą. – Pavyzdžiui, mudviem patiko visiškai skirtingos moterys.

– Abejoju, ar būtumėt abu patikę tai pačiai moteriai, – atšovė Lara.

– Tai tiesa. Būtų patikęs tik vienas iš mudviejų. Pavyzdžiui, jeigu šįvakar būtum važiavusi vakarieniauti su Klarku, nebūtum turėjusi laimės susipažinti su Keptuoju Bobiu. Būtum išsipusčiusi ir nuvažiavusi į kokį nors užmiesčio klubą. Ten grakščiai sukiotumeisi tarp prasisiekėlių ir visuomenės šulų. Jie visi tokie pat girtuokliai, melagiai, apgavikai ir paleistuviai, tik savo ydas slepia geriau negu Bobio klientai. – Jis pakreipė galvą. – Gerai pagalvojus, tau netgi labai pritiktų būti tame užmiesčio klube tarp veidmainių.

Lara ramiai išklausė įžeidimą.

– O dabar pasakykite, pone Taketai, kuo aš jus iš tikrųjų taip erzinu?

Šiandien kartą ji netyčia kreipėsi į Kėjų vardu. Pačią sunkiausią akimirką, kai reikėjo gelbėti Letę. Dabar labiau dera vėl vadinti vienas kitą pavarde. Tai padeda laikytis tam tikro atstumo.

Kėjus sustabdė linkolną prie jos namų, vos neužvažiuodamas ant išmėtytų Leonardų iškylos daiktų.

Padėjęs ranką ant sėdynės atkaltės, jis atsisuko į Larą.

– Mane kamuoja tai, kad visam pasauliui esi žinoma kaip šliundra. Tavo vyras užklupo tave su kitu. Bet tu elgiesi lyg niekur nieko. Apsimetinėji visai kitokia moterimi.

– Gal man užsikabinti atitinkamą užrašą ant kaklo?

– Manau, daugeliui tai patiktų. Man pirmiausia.

– Kaip jūs drįstate mane smerkti? Jūs apie mane nieko nežinote, juolab apie mano santykius su jūsų broliu! – Ji atidarė automobilio dureles. – Kiek aš jums skolinga už šios dienos paslaugas?

– Nieko.

– Aš nenoriu būti skolinga.

– Tu man *jau* skolinga, – pareiškė Kėjus. – Per tave Klarkas neteko visko, ką brangino. Jo jau nebėra, jis nebegali pareikalauti grąžinti skolos, bet aš esu jo atstovas. Ir galiu tave užtikrinti, kad kainuos brangiai.

– Jūs klystate, pone Taketai. Mano rankose visi vekseliai ir mokėsite jūs.

– Kaip čia taip išeina?

Lara iš aukšto pažiūrėjo į jį.

– Ar jūs mane nuskraidinsite į Montesangrę?

Įžūli šypsena dingo jam nuo veido. Nieko nesuprasdamas Kėjus akimirką į ją žiūrėjo. Paskui prisidėjo ranką prie ausies ir paklausė:

– Ar gali kalbėti aiškiau?

– Jūs girdėjote, ką pasakiau.

– Girdėti girdėjau, bet negaliu patikėti!

– Reikės patikėti.

Kėjus suglumo.

– Ar kada nors girdėjai žodžius „nė už ką gyvenime“?

– Jūs mane ten nuskraidinsite, pone Taketai, – pakartojo ji tvirtai, išlipdama iš automobilio. – Pamatysite.

– Žinoma, žinoma, daktare, – ėmė juoktis Kėjus, išvairuodamas linkolną į gatvę. Netrukus automobilis padidino greitį ir dingo iš akių.

– Aš tave myliu.

– Ir aš tave myliu.

Hevera Vinston ir jos draugas Taneris Hoskinsas stipriai apsikabinę gulėjo tankioje žolėje pasitiesę pledą. Netoliese ežero bangos tingiai teškeno į akmenuotą pakrantę. Vandenyje atsispindėjo pakilęs mėnulis.

Netgi karščiausiais vakarais iš ežero visada pūsdavo vėsus vėjelis ir tai ypač patikdavo ant kranto įsitaisiusiems jaunie- siems įsimylėjėliams. Iden Pase ežeras buvo laikomas pačia populiariausia pasimatymų vieta. Visi žinojo, kad jeigu kas nors susitikinėja prie ežero, vadinasi, draugauja rimtai.

Tarp Heveros ir Tanerio susiklostė kuo rimčiausi santykiai ir tęsėsi jau keturis mėnesius. Iki tol Hevera susitikinėjo su artimu Tanerio draugu, bet sužinojo apie jo romaniūkštį su kita mergina. Po audringo pasiaiškinimo prie mokyklos chemijos kabineto jiedu išsiskyrė.

Taneris atėjo pas Heverą į namus jos nuraminti. Jis labai užjautė merginą, vadino savo bičiulį besmegeniu mulkiu ir visaip ją palaikė. Hevera atidžiai įsižiūrėjo į Tanerį ir nutarė, kad jis dar geresnis už ją apgavusį niekšą.

Pasikalbėjusi su draugėmis ir sužinojusi, kad jos laiko Tanerį dėmesio vertu objektu, ji suteikė jų susitikimams visai kitokį pobūdį. Labai greitai visi sužinojo, kad jiedu su Taneriu – pora. Hevera liko labai patenkinta, kad viskas taip susiklostė.

Kadangi Hevera buvo viena populiariausių mokyklos merginų, Taneris iš laimės jautėsi devintame danguje. Kai jie bučiavosi pirmą kartą, Hevera jam į burną įkišo liežuvį, ir Taneris vos neišprotėjo iš malonumo. Visi vaikinai buvo vieningos nuomonės, kad Heveros nuostabi figūra, tokia kaip motinos, o motina buvo laikoma karščiausia Iden Paso moteryte. Mokyklos vaikinų drabužinėje buvo daug ir nepiktai svarstoma, kiek toli Tanerio ir Heveros santykiai pažengę.

Taneris labai santūriai atsakinėdavo tuos į juokelius. Dauguma vaikinų manė, kad jis gauna iš Heveros ko panorėjęs, bet galantiškai tyli, saugodamas jos reputaciją. Kiti tvirtino, kad jis nematė ir nelietė to, ką slepia Heveros maudymosi kostiumėlis.

Tiesa slypėjo kažkur per vidurį.

Pavyzdžiui, šįvakar Taneris atsagstė jai palaidinukę ir įkišo ranką į liemenėlę. Mergina leidosi glamonėjama tik virš liemens. Žemiau buvo draudžiama.

Tačiau abu kėsinosi peržengti uždraustąją ribą. Švelnus jo liežuvio prisilietimas prie Heveros spenelių pakylėdavo ją iki neregėtų aukštumų. Negalėdama įveikti geidulio, ji perbraukė jam ranka per šortų užtrauktuką.

Taneris kimiai sušuko:

– Atsargiai, Hevera!

Ji atsargiai padėjo ranką ant iškilimo po užsegimu. Iš draugių pasakojimų jau žinojo, kad tas daiktas pasidaro didelis ir stangrus. Ir vis tiek ji to bijojo. Bet buvo smalsu. Ir netgi troško pabandyti. Be to, draugės ją palaikys keistuole, jeigu ji šiame etape sustos ir neis toliau.

– Taneri, ar tu nori, kad aš tai padaryčiau?

– O Dieve! – suvaitojo jis ir ėmė skubiai graibyti užtrauktuką.

Taneris įkišo jos ranką į savo glaudes ir staiga ji pajuto savo rankoje pulsuojantį jauną penį.

Taneris nesuprantamai murmėjo, o ji droviai čiuopė neįprastą formą. Teoriškai Hevera žinojo, kaip tas baimę keliantis organas turi sutapti su jos kūnu, bet buvo sunku įsivaizduoti. Ir vis dėlto mintis apie tokį suartėjimą ją aistrino. Vaizduotėje iškilo daugybė erotinių scenų iš neseniai matytų Holivudo filmų, kuriuos motina jai buvo uždraudusi žiūrėti.

Tačiau jis viską sugadino.

– O Dieve! – sušuko Hevera. – Kas čia... *Taneri!* Fui!

– Atsiprašau, atleisk man, – sunkiai kvėpavo Taneris. – Negalėjau susilaikyti, Hevera...

Mergina pašoko ir pasileido prie ežero, pakeliui segiodamasi liemenėlę ir palaidinukę. Žvyruotoje pakrantėje atsiklaupė ir įkišo ranką į vandenį. Ji jautė pasišlykštėjimą ne tiek ištepusiu ranką skysčiu, kiek pačiu suartėjimu. Taip kvaila, taip žema, taip neromantiška. Visai nepanašu į gražias filmų meilės scenas.

Hevera ėjo pakrante, kol priėjo medinę žvejų prieplauką, patraukė iki pat jos galo, atsisėdo ant medinių grindų ir įsmeigė akis į vandenį. Po kelių minučių atėjo Taneris ir atsisėdo greta.

Kurį laiką jis tylėjo. Kai pagaliau prašneko, jo balsas trūkčiojo iš susijaudinimo:

– Atleisk, prašau tavęs. Man netyčia. Ar niekam nepasakysi?

Hevera suprato, kad Taneris jaučiasi pažemintas, ir ėmė gailėtis dėl savo šiurkštumo, nes ir pati buvo kalta. Ji paglostė vaikinui plaukus.

– Nesijaudink, Taneri. Aš tiesiog nesitikėjau ir audringai reagavau.

– Ne, tu teisi. Iš tikrųjų šlykštu.

– Nesakyk taip. Nereikia. Pamirškim. Aišku, aš niekam nepasakysiu. Tu blogai apie mane galvoji. Pamiršk, ir viskas.

– Negaliu, Hevera. Negaliu, nes... – Jis nutilo, tarsi stengdamasis sukaupti ryžtą, paskui išpoškino: – Jeigu mudu iš pat pradžių būtume darę viską kaip reikiant, taip nebūtų atsitikę.

Hevera vėl nukreipė žvilgsnį į mėnulio taką. Jis niekada nebuvo sakęs, kad nori tai padaryti iki galo. Hevera žinojo, kad jis nori. Tačiau viena yra žinoti, o kita – išgirsti tai iš jo paties. Girdėti yra kur kas baisiau, nes tai reiškia, kad ji turės pagaliau apsispręsti.

– Prašau, tik nepyk, – kartojo Taneris. – Paklausyk. Aš tave myliu, Hevera. Tu gražiausia, geriausia, šauniausia mergina iš visų. Aš noriu... na žinai, pažinti tave geriau. Noriu pažinti tave giliau... – pridūrė jis tyliai.

Tanerio žodžiai ją maloniai nustebino. Ji pajuto jaudulį slapčiausiose kūno kertelėse.

– Koks intymus pokalbis, Taneri.

– Aš neketinu tau sukti galvos. Aš rimtai kalbu.

– Suprantu.

– Apsidairyk, – jis parodė į tolumoje stovinčius automobilius. – Visi tai daro.

– Žinau.

– Na, tai kaip manai... ar norėtum?

Hevera pažvelgė į jo maldaujamas akis. Ar ji nori? Gal ir nori. Tačiau ne aistringos meilės jam vedama. Ji negalėjo įsivaizduoti, kad praleis visą gyvenimą su bakalėjininko sūnumi Taneriu Hoskinsu, turės vaikų ir anūkų, kartu pasens. Tačiau jis labai gražus ir ją dievina.

Truputį padvejojusi, ji ištarė tvirtą „taip".

Padrąsintas jaunuolis prisitraukė arčiau.

– Tau visai nėra ko bijoti, AIDS neužsikrėsim, nes gerai pažįstam vienas kitą. Aš labai stengsiuos, kad tu netaptum nėščia.

Jo nuoširdumas sujaudino Heverą, ji paėmė abiem rankom jo delną ir stipriai suspaudė.

– Man tai nerūpi. Aš žinau, kad būsi atsargus.

– Tai kas mums trukdo? Tavo tėvai?

Heveros šypsena dingo.

– Tėtis tikriausiai tave nušautų vien už tokias kalbas. O mama... – Hevera atsiduso. – Ji mano, kad mes tai jau darome.

Kaip tik todėl Hevera ir dvejojo. Mama. Hevera nenorėjo patvirtinti prastos Darsės nuomonės apie save.

Santykiai su tėvu buvo šilti. Ji – visas jo gyvenimas. Jo džiaugsmas ir pasididžiavimas. Jo brangutė. Jis nedvejodamas atiduotų už ją savo gyvybę. Hevera vylėsi, kad tėvas ją mylės, kad ir kas įvyktų.

Santykiai su motina nebuvo tokie aiškūs, mat Darsė staigi ir nenuspėjama. Ją mylėti nelengva, kitaip nei ramų ir patikimą tėvą. Fergusas pastovus kaip patekanti ir nusileidžianti saulė, o Darsė permaininga kaip vėjas.

Hevera prisiminė, kaip vaikystėje Darsė ją apvilkdavo puošnia suknele ir eidavo su ja į miesto centrą. Ji vaikštinėdavo su dukra pagrindine Teksaso gatve, užeidavo į parduotuves, sustodavo paplepėti su pažįstamais ir darydavo tai tam, kad atkreiptų į Heverą visų dėmesį. Darsė mėgo ja puikuotis.

Tačiau, vos tik jos grįždavo į namus, švelnūs motiniški jausmai kažkur dingdavo. Meilė, rodyta svetimiems matant, išnykdavo, o motina tuoj pat imdavo ruoštis kitam tokiam pasivaikščiojimui.

Sėsk skambinti pianinu, Hevera. Jeigu nerepetuosi, konkurse nieko nelaimėsi.

Nesikūprink, Hevera. Žmonės pamanys, kad esi neišdidi, jeigu kūpriniesi.

Nekramtyk nagų, Hevera. Pažiūrėk, kokios siaubingos tavo rankos, be to, tai šlykštus įprotis.

Nusiprausk veidą dar kartą, Hevera. Tau aplink nosį yra inkštirų.

Daug šokinėk, Hevera. Jeigu tingėsi, netapsi palaikymo komandos šokėja.

Nors Darsė tvirtino, kad stengiasi dėl dukters, Hevera jautė, kad motina labiau rūpinasi savo gerove. Ji taip pat jautė, kad po tariama motiniška meile Darsė slepia savo neapykantą ir netgi pavydą. Hevera negalėjo to suprasti. Motinos neturi pavydėti savo dukterims. Ką ji padarė ir kuo ji kalta, kad sukėlė tokį nenatūralų jausmą?

Kuo Hevera darėsi brandesnė, tuo dažniau ir priešiškiau jos kivirčydavosi. Darsė manė, kad Hevera jau gyvena lytinį gyvenimą, todėl jai nuolatos mėtydavo nemalonias užuominas ir kaltinimus.

Koks absurdas, – šyptelėjusi pagalvojo Hevera.

Jos motina pati gyveno palaidą gyvenimą. Visi, net mokinukai, žinojo jos reputaciją, bet niekas nedrįso apie tai užsiminti Heverai. Mat Hevera buvo labai visų mėgstama.

Tačiau gandai pasiekdavo ir jos ausį. Sunku apsimetinėti, kad nieko nežinai, ypač kai namie motina pasidaro visiškai nepakenčiama. Daugybę kartų Hevera galėjo mesti Darsei į veidą paskutines apkalbas, kad užkimštų jai burną. Tačiau nieko panašaus nedarė ir neketino daryti dėl tėvo. Ji nenorėjo nei jam kenkti, nei jo skaudinti.

Todėl, kai Darsė jai pamokslavo dėl draugystės su Taneriu ir stengėsi iškvosti, kiek toli jie nuėję, Hevera tokius tardymus iškęsdavo liūdnai tylėdama.

Ji neturėjo dėl ko sau priekaištauti, nes jiedu su Taneriu tik bučiuodavosi ir glamonėdavo vienas kitą. Heveros nenoras būti panašiai į motiną ir buvo svarbiausia jos susilaikymo priežastis. Dukra akivaizdžiai paveldėjo iš Darsės nepaprastą

geidulingumą, bet nenorėjo gyventi jo valdoma. Labiausiai Hevera bijojo įgyti kekšės reputaciją, kad žmonės nesakytų, „kokia motina, tokia ir duktė". Be to, ji neišduos tėvo meilės, kaip padarė mama.

Taneris tylėdamas sėdėjo greta, kantriai laukdamas, kada Hevera prabils.

– Žinai, Taneri, aš jaučiu tą patį, ką ir tu, – pasakė Hevera. – Tik galbūt esu kantresnė, – pridūrė ji švelniai šypsodamasi. – Bet aš tave myliu ir norėčiau su tavim pasimylėti.

– Kada? – kimiai paklausė Taneris.

– Kai bus tinkamas laikas ir tinkama nuotaika. Gerai? Primygtinai nereikalauk.

Taneris pastebimai nusivylė, bet su tuo susitaikė ir pasilenkęs ją švelniai pabučiavo.

– Ko gero, vešiu tave namo, nes paskui bus vėlu. Tavo motina sukels skandalą, jeigu pavėluosi bent pusę minutės.

Jie spėjo grįžti pačiu laiku. Tačiau Darsė jau laukė prie durų ir apdovanojo Tanerį nedraugišku žvilgsniu, o Heverai buvo paruošusi paskaitą apie tai, kaip padori mergina turi rūpintis savo geru vardu.

– Labas rytas.

– Labas rytas.

Bovis Keitas ir Džeinelena Taket žiūrėjo vienas į kitą per stalą ankštame kabinete prie sandėlio patalpų. Bovis nustebęs pamatė, kad jos akys yra tiesiai prieš pat jo akis. Per pirmą susitikimą jis neatkreipė dėmesio, kad Džeinelena yra beveik vieno ūgio su juo. Ji atrodė tokia grakšti, netgi gležna, stovėdama už masyvaus stalo ir negalėdama nuslėpti sumišimo, panašiai kaip kekšė bažnyčioje.

Ir kodėl kaip tik toks palyginimas jam šovė į galvą tikros ledi akivaizdoje? Tarsi bijodamas, kad ji perskaitys jo mintis, jis paskubėjo eiti prie reikalo.

– Gaila, nebuvau darbe, kai jūs skambinote į barą. Hepas,

noriu nusakyti, ponas Holisteris, man perdavė, kad aš ateičiau, kai bus patogu. Ar dabar patogu?

– Taip, patogu. Labai malonu, kad ponas Holisteris nepamiršo mano prašymo.

– Jis neblogai su manim elgiasi.

Džeinelena parodė Boviui į metalinę kėdę. Jis atsargiai atsisėdo, o ji iš pradžių rūpestingai pasitaisė palaidinukę ant nugaros ir tik paskui grakščiai atsisėdo į krėslą su ranktūriais. Kai kurie jos judesiai, kaip ir šis, buvo nepaprastai malonūs akims. O kartais, pavyzdžiui, kai Džeinelena žiūrėdavo tiesiai į jį, jos judesiai pasidarydavo mėšlungiški ir padriki, kaip ką tik gimusio kumeliuko. Bovis dar nebuvo sutikęs tokio baikštaus žmogaus. Jeigu jis padarytų nors vieną staigų judesį, ji, ko gero, apalptų iš baimės.

Keitas negalėjo suprasti, kodėl panelė Džeinelena Taket taip smarkiai jaudinasi dėl jų susitikimo. Jos rankose visi koziriai. Tai jis nuo jos priklauso, ji viską sprendžia, o ne atvirkščiai.

– Aš... – Jos balsas dingo. Ji atsikrenkštė. – Mūsų bendrovėje atsirado laisva vieta.

– Aš žinau, panele.

Jos didelės mėlynos akys dar plačiau atsivėrė.

– Žinote? Iš kur?

Ir kada jis pagaliau išmoks laikyti liežuvį už dantų?

– Aš... aš girdėjau, kad jūs išvarėte darbuotoją, nes apkaltinote jį vagyste.

– Jis *iš tikrųjų* vogė! – Jie abu sudrebėjo nuo jos garsaus riktelėjimo. Džeinelena akivaizdžiai susinervino dėl savo karščiavimosi. Bovis nusprendė atsargiau rinkti žodžius, o vienu kitu ir save užtarti.

– Aš niekada tuo neabejojau, panele Taket. Jūs ne tokia, kad apkaltintumėt žmogų be priežasties.

Bovis pats girdėjo, kaip mechanikas, visų vadinamas Maliu, gyrėsi, kad jį atleido „toji džiūsna kalė Taket“. Nors ir labai šiurkščiais žodžiais tas niekšas ją vadino ir itin nepa-

garbiai apie ją kalbėjo, Boviui panelė Taket – vis dar ta pati santūri, mandagi ledi, kokią jis matė pirmą kartą.

Bovis apsiklausinėjo ir sužinojo, kad Taketai – teisingi žmonės. Jie reikalauja, kad darbuotojai sąžiningai dirbtų, ir už tai gerai moka. Panelė Taket elgėsi kukliai, bet nenuolaidžiavo tinginiams ir dykinėtojams. Bilas Malis yra ne tik didelis melagis, bet dar ir vagis.

– Tas tipas Malis turi ilgą liežuvį ir yra siaubingai pasipūtęs, panele Taket, – pasakė Bovis. – Už tai aš nelabai tikiu šlykščiomis paskalomis, kurias jis skleidžia. Neverta gaišti jūsų brangaus laiko kalboms apie tą niekšą.

– Jis dirbo mechaniku.

– Žinau, panele.

– Siūlau tą darbą jums.

Jam suspurdėjo širdis, bet veidas liko neperprantamas. Bovis nutuokė, kad Džeinelena jį pakvietė norėdama duoti darbo, kita vertus, jis netikėjo likimo dovanomis ir laukė apgaulės.

– Būtų šaunu. Kada galiu pradėti dirbti?

Džeinelena sukiojo palaidinukės sagas.

– Turiu omenyje, – pratarė Džeinelena, – bandomajam laikotarpiui. Norėčiau pažiūrėti... kaip jums seksis.

Štai kaip. Ta pati apgaulė.

– Gerai, panele.

– Tai mūsų šeimos įmonė, pone Keitai. Esame jau trečia savininkų karta ir ant manęs gula visa atsakomybė...

– Jūs manęs bijote, panele Taket?

– Bijau? Ne, – atsakė ji, nenatūraliai šypsodamasi. – Na ką jūs, žinoma, ne. Paprasčiausiai jums gali nepatikti Taketų naftos bendrovėje. Galimas daiktas, jums bus sunku įprasti prie nuolatinio darbo, nes jūs neseniai išėjote iš... – Džeinelena pasimuistė krėsle. – Jeigu praėjus bandomajam laikotarpiui abi pusės bus patenkintos, aš jums pasiūlysiu nuolatinę vietą. – Džeinelena vėl sumišusi nusišypsojo.

Bovis irgi pasimuistė ant kėdės ir įsmeigė akis į skrybėlę sau ant kelių, lygindamas jos kraštus. Jeigu kas nors kitas, o

ne panelė Taket, būtų jam pasiūlęs bandomąjį laikotarpį, jis būtų pasiuntęs tą žmogų toli toli ir daugiau su juo nesikalbėtų. Bet tuoj prisiminė kas esąs, tad teko nuslopinti nepasitenkinimą.

– Sakykit, ar visi jūsų naujieji darbuotojai turi dirbti, kaip ten vadinasi, tą bandomąjį laikotarpį?

Džeinelena apsilaižė lūpas ir vėl ėmė sukioti palaidinukės sagas.

– Ne, pone Keitai. Atvirai sakant, pone Keitai, jūs esate pirmas išleistas iš kalėjimo žmogus, kurį ketinu priimti į darbą. Aš atsakau už kasdienio bendrovės darbo organizavimą. Nenorėčiau dėl to pasigailėti.

– Nepasigailėsite.

– Aš tuo neabejoju. Jeigu manyčiau kitaip, nebūčiau jūsų pasikvietusi pasikalbėti.

– Jūs galite susipažinti su mano byla kalėjimų departamente. Man smarkiai sutrumpino bausmės laiką už pavyzdingą elgesį.

– Aš jau kalbėjau su jus prižiūrinčiu policijos pareigūnu. – Bovis dirstelėjo jai į akis, ir Džeinelena nuraudo. – Aš maniau, kad tai būtina... norėjau sužinoti... kuo jūs prasikaltote.

– Ir jis jums pasakė?

– „Įžeidimas veiksmu“, tokie buvo jo žodžiai.

Bovis nusuko akis į šoną ir sukando apatinę lūpą, vėl pajutęs pagundą išeiti. Jis niekuo jai neįsipareigojęs, juolab neprivalo jai aiškintis. Keitas neketina niekam aiškintis.

Tačiau, nors ir labai keista, jis norėjo, kad Džeinelena Taket suprastų, kas jį pastūmėjo nusikalsti. Bovis negalėjo tiksliai pasakyti, kodėl jam tai taip svarbu. Gal dėl to, kad Džeinelena elgiasi su juo kaip su žmogumi, o ne kaip su buvusiu kaliniu.

– Tas išgama gavo, ko nusipelnė, – tėškė Bovis.

– Kodėl?

Bovis išsitiesė ant kėdės. Jis išklos faktus tokius, kokie jie yra, o ji tegu pati sprendžia, kas teisus, o kas kaltas.

– Aš iš jo nuomojau butą. Tikra skylė, bet aš neturėjau pinigų geresniam. Jis su žmona gyveno aukštu žemiau, po mano butu. Ji buvo labai gera moteriškė, tokių retai pasitaiko. Negraži, bet auksinės širdies.

Džeinelena supratingai linktelėjo.

– Ji manim rūpinosi. Įsiūdavo sagas ir šiaip padėdavo. Kartais atnešdavo sriubos, likusios nuo pietų, arba gabaliuką pyrago, sakydavo, kad viengungiai prastai maitinasi, negalima valgyti vien konservuotų pupelių.

Bovis sukiojo rankose skrybėlę.

– Kartą aš ją sutikau ant laiptų. Jos akis buvo pamušta. Ji nusisuko, kad aš nematyčiau, koks ištinęs jos kairysis žandas. Bandė teisintis, bet aš iš karto supratau, kas ją taip patvarkė. Ne kartą buvau girdėjęs, kaip vyras ją plūsta įvairiais keiksmažodžiais, bet nemaniau, kad jis dar naudoja ją kaip bokso kriaušę. Aš jį sutikęs ir pasakiau, kad jeigu ir toliau taip darys, išspardysiu jam subinę. Jis pasakė, kad nesikiščiau ne į savo reikalus. Po savaitės jis vėl ją primušė. Tą kartą vien žodžių neužteko. Aš jam smogiau kelis kartus, bet ji įsikišo ir ėmė maldauti, kad pasigailėčiau vyro.

Bovis lingavo galvą.

– Suprask tas moteris. Žodžiu, aš jį įspėjau, kad jeigu jis dar nors kartą jai suduos, aš jį pribaigsiu. Prabėgo du mėnesiai, jau maniau, kad jis pasitaisė. Tačiau kartą naktį nubudau nuo siaubingo triukšmo apačioje. Moteris rėkė, maldavo nemušti. Aš bėgte nubėgau į jų aukštą ir išlaužiau buto duris. Paskui moteris pasakojo, esą vyras ją taip trenkė į sieną, kad ji tik per stebuklą liko gyva. Kai įėjau, ji gūžėsi kampe, o vyras iš visų jėgų ją čaižė odiniu diržu. Aš tiesiog perskridau kambarį, įsikibau į jį ir pargrioviau ant žemės. Na, tada aš jį prilupau. Vos neužmušiau. Gerai, kad kažkuris kaimynas iškvietė policiją, kitaip būtų tekę sėsti į kalėjimą už netyčinę žmogžudystę.

Bovis susimąstė prisimindamas.

– Visą gyvenimą turiu reikalų su tokiais gyvuliais. Tiek daug jų matęs, kad kartais nebesusilaikau. – Bovis patylėjo,

žiūrėdamas sau į rankas. – Teisme jis neištvėrė ir pravirko, prašė Viešpaties ir žmonių dovanoti, prisiekinėjo, kad daugiau niekada nekels rankos prieš žmoną. Mano advokatas patarė pasakyti prisiekusiųjų teismui, kad neprisimenu, kaip jį užpuoliau, kad man pasimaišė protas ir aš nesuvokiau, ką darąs. Bet aš prisiekiau, padėjęs ranką ant Biblijos, sakyti tiesą ir tik tiesą, todėl neslėpdamas pasakiau, kad gailiuosi neužmušęs to niekšo. Pasakiau, kad vyras, mušantis bejėgę moterį, nusipelno mirties. Ir aš nesigailiu dėl to, kas įvyko. – Bovis nuolankiai gūžtelėjo pečiais. – Jį paleido, o mane uždarė į kalėjimą.

Po dar vienos tylos pertraukėlės Džeinelena atsistojo ir priėjo prie aukštos metalinės spintos. Iš ten paėmė kelias anketas.

– Noriu, kad jas užpildytumėte.

Bovis ir toliau sėdėjo, paskui pakėlė galvą, norėdamas į ją pažvelgti.

– Jūs norite pasakyti, kad priimate mane į darbą?

– Taip, jūs priimamas. – Ji pasakė, kokio dydžio iš pradžių bus mokamas atlyginimas, ir tuo jį visiškai pribloškė. – Po to, kai jūs man viską papasakojote, – pridūrė Džeinelena, – aš atsisakau bandomojo laikotarpio. Tai buvo nieko vertas sumanymas nuo pat pradžių.

– Ne, panele Taket, visiškai ne nieko vertas. Mūsų laikais niekuo negalima pasitikėti.

Jo šypsena vertė Džeineleną drovėtis. Ji akimirką padvejojo, paskui pasilenkė ir padėjo priešais jį anketas.

– Tai mokesčių inspekcijai ir dėl draudimo. Žinoma, tai vargas, bet be jų negalima apsieiti.

– Aš neprieštarauju dėl šių popierėlių, jeigu tik turėsiu darbą.

Panelė Taket jam paaiškino, kaip reikėtų pildyti skiltis; Bovis stengėsi susikaupti, o tai buvo nelengva, kai ji stovėjo taip arti. Ji maloniai kvepėjo. Ne taip aitriai kaip mergelės, kurias Bovis aplankė išėjęs iš kalėjimo.

Džeinelena kvepėjo šviežiai kaip muilas ir švarios, saulėje išdžiovintos paklodės. Jos rankų plaštakos buvo plonos, švelnios ir baltos. Jis negalėjo nuo jų atitraukti žvilgsnio, kol ji kilnojo dokumentus ir rodė, kur reikia pasirašyti.

Akies kampučiu Bovis galėjo matyti jos profilį. Džeinelenos negalėjai pavadinti gražuole, bet negalėjai ir negražia. Jos oda buvo lygi, balta, beveik permatoma. Veido išraiška švelni, atvira, ne taip kaip kitų moterų, aiškiai kažką prieš tave rezgančių. Ji atrodė sąžininga, nuoširdi ir gera, turinti tų savybių, kurias Boviui retai pasitaikydavo sutikti. Be to, jam patiko jos lygus ir švelnus balsas, koks tikriausiai būna motinos, dainuojančios lopšinę.

O jos akys... Viešpatie, tokios akys galėjo priblokšti vyrą penkiasdešimties metrų atstumu, jeigu ji mokėtų jomis naudotis savo labui.

Keitas nesuprato, kodėl Malis ir kiti vadino panelę Taket pliauska. Žinoma, iš šono jos nepavadintum figūringa moterimi. Jos grakštūs siauri klubai, plonas liemuo ir mažos krūtys. Jis kelis kartus paslapčiomis žvilgtelėjo į sagas, kurias ji taip mėgsta sukioti, ir pagavo save galvojantį, kad ir pats mielai jas pasukiotų kartu su ja. Bovis iš patirties žinojo, kad mažakrūtės turi jautriausius spenelius.

Bovis pabandė išsivaduoti iš erotinių vaizdinių. Kas jam atsitiko, kaip taip užsisvajojo apie panelę Džeineleną? Ji griežta, kantri, tikra ledi. Jei perskaitytų jo mintis, paduotų jį į teismą.

– Dėkoju, panele Džeinelena. Aš dabar pats susitvarkysiu, – pasakė jis šiurkštokai ir pasilenkė prie stalo, kad jos nematytų.

Užpildęs visas anketas, Bovis pastūmė jas per stalą ir atsistojo.

– Lyg ir viskas. Kada pradėti dirbti?

– Rytoj, jeigu jums tinka.

– Kuo puikiausiai. Į ką kreiptis?

Džeinelena pasakė brigadininko pavardę.

– Jis labai seniai dirba mūsų bendrovėje ir viską gerai žino.

– Ar žino, kad sėdėjau kalėjime?

– Jam pasakyti būtų sąžininga, bet jis ne toks žmogus, kad jums dėl to priekaištautų. Jis jums patiks. Brigadininkas jūsų čia lauks rytoj rytą ir parodys visus gręžinius, už kuriuos būsite atsakingas. Tikriausiai per kelias dienas judu su brigadininku juos apvažiuosite. Ar turite vairuotojo pažymėjimą?

– Taip, ką tik atnaujinau.

– Kur gyvenate?

– Keblus klausimas. Nuolatinio adreso dar neturiu. Hepas man užleido savo sandėliuką, bet daugiau ten nakvoti nebegalėsiu.

Džeinelena ištraukė stalčių ir išėmė storą čekių knygą bendrovės išlaidoms apmokėti.

– Išsinuomokite butą ir įsiveskite telefoną, kad prireikus jus galėtų rasti. Jeigu telefonų bendrovė pareikalautų užstato, tegu paskambina man.

Džeinelena išrašė čekį, išplėšė ir padavė Boviui. Trijų šimtų dolerių čekis jo vardu! Bovis nežinojo, ar džiaugtis, ar pykti.

– Aš neimu kyšių.

– Tai ne kyšis, pone Keitai, o avansas. Aš išskaičiuosiu po penkiasdešimt dolerių iš jūsų pirmųjų šešių atlyginimų. Ar taip tinka?

Bovis nebuvo pratęs prie gerumo ir pasitikėjimo, todėl sutriko. Su Hepu buvo papras̆čiau. Kaip daugumai vyrų, jiems nereikėjo rinktis žodžių. Suprasdavo vienas kitą be plepalų. Su moterimi viskas kitaip, ypač kai ji į tave žiūri skaidriomis, mėlynomis akimis, didelėmis kaip sidabrinis doleris.

– Tinka, – atsakė Bovis, vildamasis, kad panelė Taket nepastebėjo jo sumišimo.

– Puiku.

Džeinelena pakilo nuo kėdės ir ištiesė jam ranką. Bovis, akimirką kovojęs su impulsyviu noru pasivalyti savo delną į kelnes, greitai ją paspaudė, tuoj pat paleido jos pirštus ir

paskubomis atitraukė ranką. Dar akimirką vyravo nejauki tyla, paskui abu prašneko kartu.

– Jeigu jūs...

– Iki...

– Sakykite, – pasiūlė Džeinelena.

– Pirma jūs kalbėkite, panele.

– Norėjau pasakyti, jeigu neturite klausimų, laukiame jūsų rytoj rytą ateinančio į darbą.

– O aš norėjau pasakyti „iki rytojaus". – Bovis užsimaukšlino skrybėlę. – Šaunu, kad aš dabar turiu darbą. Man pasisekė. Ačiū jums, panele Taket.

– Nėra už ką, pone Keitai.

Tarpduryje Keitas stabtelėjo ir atsisuko į ją.

– Jūs kreipiatės į darbuotojus pavardėmis?

Atrodo, klausimas jai buvo netikėtas. Ji tylėdama papurtė galvą.

– Tada vadinkite mane Boviu, gerai?

Jis pastebėjo, kad Džeinelena gurktelėjo.

– Gerai.

– Boviu, o ne Bouviu kaip dainininką.

– Gerai.

Jausdamasis kvailai, kad pateikė tokį klausimą (koks jai skirtumas, kaip jį vadinti!), jis palietė ranka skrybėlę ir išėjo iš kabineto.

Dešimtas skyrius

– Kaip kepsnys, Kėjau, ar neperkepęs?

Džeinelenos klausimas nutraukė jo gilų susimąstymą.

Jis pažvelgė per stalą į seserį ir nusišypsojo.

– Kaip visada, labai skanu. Paprasčiausiai šiandien neturiu apetito.

– Tai todėl, kad spėjai išgerti viskio, – įsikišo Džodė.

– Tik lyžtelėjau. Beje, tu palaikei man draugiją.

– Tačiau šiandien man pakaks. O tu vakare dar kur nors pridursi, ir taip kiekvieną dieną.

– Iš kur tu žinai, ką aš darysiu vakare? Arba kitą dieną? Koks tavo reikalas!

– Baikit! – sušuko Džeinelena, užsikimšdama rankomis ausis. – Liaukitės šaukti vienas ant kito. Nejaugi mes nors kartą negalime ramiai pavakarieniauti?

Kėjus žinojo, kad sesuo nepaprastai sielojasi dėl jo barnių su motina.

– Atleisk, Džeinelena. Tu paruošei puikią vakarienę. Aš nenoriu jos sugadinti.

– Dievai nematė tos vakarienės. Man neramu dėl jūsų. Mama, tavo veidas raudonas kaip burokas. Ar gėrei šiandien vaistų?

– Gėriau, dėkoju už rūpestį. Bet, žinai, aš ne vaikas.

– Kartais tu elgiesi blogiau už vaiką, ypač kai reikia gerti vaistus, – švelniai papriekaištavo Džeinelena. – Tu pati mums drausdavai vaidytis prie stalo, kai buvome maži.

Džodė pastūmė į šoną lėkštę ir užsirūkė cigaretę.

– Jūsų tėvas draudė ginčytis prie stalo. Jis sakydavo, kad tai trukdo virškinti.

Džeinelena pagyvėjo, išgirdusi motinos žodžius. Ji menkai prisiminė tėvą.

– Ar tu prisimeni, Kėjau?

– Jis buvo labai griežtas dėl tokių dalykų, – šypsodamasis atsakė Kėjus. – Žinai, tu kartais man jį primeni.

– Nejuokauji? – Jos veidas ir grakštus kaklas parausvėjo iš malonumo. Ją buvo lengva nudžiuginti. – Tiesa?

– Tikra tiesa. Tavo akys kaip jo. Ar ne taip, Džode?

– Ko gero.

Ji mielai prieštarautų jam kas kartą netgi dėl paprasčiausių dalykų, bet jis nutarė neimti to į galvą.

– Mes visi trys paveldėjome mėlynas Taketų akis. Prisimenu, kaip pykdavau, kai žmonės mudviem su Klarku sakydavo: „Jūsų, berniukai, gražios akys. Visiškai tokios kaip jūsų tėčio.“

– Kodėl tu pykdavai? – pasidomėjo Džeinelena.

– Nežinau. Gal kad išgirdęs tuos žodžius jausdavausi esąs mamytės sūnelis. Negalima berniukui sakyti, kad jo kažkas „dailutis“ arba „gražutis“.

– Jūsų tėvui tai patiko, – atkirto Džodė. – Jis jautėsi patenkintas, kai žmonės jam pataikaudavo. Ypač moterys.

Kaip visada atviraširdiška ir naivi Džeinelena tarstelėjo:

– Tu, mama, tikriausiai labai didžiavaisi tokiu gražiu vyru.

Džodė nukratė pelenus nuo cigaretės į peleninės kraštą.

– Jūsų tėvas mokėjo būti žavus. – Jos veidas sušvelnėjo. – Tą dieną, kai gimė Klarkas trečiasis, jis man padovanojo šešis tuzinus geltonų rožių. Aš jam papriekaištavau dėl išlaidavimo, o jis atkirto, kad ne kasdien jam gimsta sūnus.

– O tą dieną, kai gimė Kėjus?

Džodės žvilgsnis akimirksniu prašviesėjo.

– Tą dieną man niekas nepadovanojo nė gėlytės.

Po įtemptos tylos Kėjus labai tyliai pasakė:

– Gal tėvas žinojo, kad jos tau nepatiks ir tu jas išmesi.

Džeinelena tuoj pat įsiterpė:

– Mama paaiškino, kodėl išmetė tavo gėles. Ji nuo jų čiaudėjo. Tikriausiai jos kėlė jai alergiją.

– Tikriausiai.

Kėjus nė akimirkos nepatikėjo. Savaitės pradžioje, norėdamas susitaikyti su Džode, Kėjus jai nupirko puokštę gėlių. Džeinelena gražiai jas sudėliojo vazoje ir pastatė ant tualetinio staliuko Džodės miegamajame, kol jos nebuvo namie.

Kitą dieną Kėjus pamatė gėles šiukšlių konteineryje prie užpakalinių durų. Jį ne tiek įžeidė tai, kad Džodė išmetė gėles, kiek tai, kad ji net neužsiminė apie puokštę tol, kol jis neparodė jai to nuvytusio įkalčio ir nepaprašė pasiaiškinti.

Ramiai, lediniu tonu Džodė paaiškino, kad nuo gėlių ją puola šienligė. Ji nė žodeliu nepagyrė puokštės grožio ir nė kiek neapgailestavo, kad negali ja džiaugtis. Džodė nepadėkojo Kėjui už dėmesį.

Kėjui jos dėkingumo nereikia. Jis gali apsieiti ir be šiltų žodžių. Tačiau jį iki širdies gelmių siutino, kad motina laiko jį kvailiu, priimsiančiu jos pasiteisinimą už gryną pinigą. Kėjus nenorėjo jai suteikti malonumo parodydamas savo skausmą ir nusivylimą ir dabar elgėsi taip pat abejingai kaip tą rytą, kai įmetė puokštę atgal į šiukšlių konteinerį.

Džodė nutraukė užtrukusią tylą.

– Kaip naujasis darbuotojas?

Džeinelena vos nesudaužė kavos puodelio. Jis garsiai tarkštelėjo į lėkštelę.

– Jis... Viskas gerai. Manau, jis bus geras darbuotojas.

– Aš dar nemačiau jo rekomendacijų.

– Atsiprašau. Pamirštu parnešti į namus. Bet meistras sako, kad jis susitvarko su užduotimis ir sutaria su kitais žmonėmis. Yra kuklus. Juo nesiskundžiama.

– Niekaip negaliu suprasti, kodėl Malis staiga išėjo iš darbo iš anksto nepranešęs.

Džeinelena papasakojo Kėjui, kodėl išėjo Malis, bet prašė nesakyti Džodei. Nesunku įsivaizduoti, kokia būtų buvusi jos reakcija sužinojus, kad patikimas darbuotojas pasirodė esąs vagis; nuo to, žinoma, jai būtų pakilęs kraujospūdis. Kėjus pažadėjo Džeinelenai tylėti.

Tačiau Kėjus taip pat žinojo, kad Bovis Keitas buvo ką tik išėjęs iš kalėjimo ir dar nespėjo įdegti Teksaso saulėje. Dar prieš tai, kai Džeinelena juos supažindino, Kėjus buvo matęs Bovį bare „Po palme". Hepas jam papasakojo apie Keitą.

Kėjus nebuvo nusistatęs prieš buvusius kalinius. Prieš kelerius metus jis pats praleido savaitę Italijos kalėjime. Keitas elgėsi draugiškai, bet nebuvo įkyrus. Jis laikėsi nuošaliai, sąžiningai atlikdavo savo darbą ir nesikišdavo į vaidus. To nebuvo galima pasakyti apie daugelį žmonių, nesėdėjusių kalėjime.

Užtat Džodė nelabai tikėjo, kad nusikaltęs asmuo gali pasikeisti. Ji nedovanodavo klaidų. Tikriausiai nebūtų norėjusi mokėti atlyginimo buvusiam kaliniui, todėl kuo mažiau ji žinos Keito biografiją, tuo geriau visiems. Malio nebėra; Džeinelena surado jam pamainą, štai ir viskas, ką Džodei reikia žinoti. Tačiau Džodė užuodė kažką negera ir jau nebe pirmą kartą grįžo prie tos temos.

Kėjus stengėsi neišsiduoti ir tikėjosi, kad Džeinelena elgsis taip pat. Deja, sesuo nemokėjo meluoti. Varstoma skvarbaus motinos žvilgsnio ji sukiojo rankoje šaukštelį.

– Keitas nevietinis?

– Ne, mama. Jis yra iš Vakarų Teksaso.

– Ką nors žinai apie jo šeimą?

– Man atrodo, jo tėvai mirę.

– Vedęs?

– Viengungis.

Traukdama dūmą, Džodė toliau įdėmiai žiūrėjo į Džeineleną. Po ilgai trukusios tylos ši nervingai žvilgtelėjo į brolį.

– Kėjus jį matė. Jis padarė jam gerą įspūdį.

To dar betrūko! Kėjus visiškai nenorėjo patekti į kryžminę ugnį. Ir vis dėlto jis ryžosi padėti seseriai.

– Jis geras vaikinas.

– Kaip ir Santa Klausas. Tai dar nereiškia, kad jis atskiria naftos gręžinį nuo skylutės savo užpakalyje.

Džeinelena krūptelėjo nuo vaizdingo motinos posakio.

– Bovis – ne naujokas. Jis nuo vaikystės dirba su nafta susijusius darbus.

Įtrauktas į pokalbį, Kėjus palaikė seserį.

– Keitas atlieka savo pareigas. Džeinelena juo patenkinta, kiti tarnautojai taip pat. Ko tau dar reikia? – Jis, žinoma, numano, ko nori motina: susigrąžinti jaunystę, sveikatą ir jėgas; ji nori visapusiškai kontroliuoti Taketų naftos ir dujų bendrovę ir širsta, kad duktė priėmė tarnautoją, nepasitarusi su ja. Jeigu Džeinelena būtų savarankiškai priėmusi į darbą net patį Džoną Rokfelerį, Džodė vis tiek būtų buvusi didžiai nepatenkinta. – Jis dirba jau... kiek, Džeinelena? Dvi savaites?

– Taip, dvi savaites.

– Ir dirba nepriekaištingai, – pridūrė Kėjus. – Mano supratimu, Džeinelena protingai pasirinko.

Džodė užsipuolė Kėjų neslėpdama paniekos:

– Galima pagalvoti, labai išmanai bendrovės reikalus!

– Aš nesu naftos gavybos ekspertas, – šaltai atrėmė Kėjus. – Tik pasakiau savo nuomonę, nes su juo susipažinau. Keitas nenusuka žvilgsnio, atrodo, neturi ko slėpti. Aš jį mačiau baigiantis darbo dienai. Jis buvo visas suprakaitavęs ir išsitepęs drabužius, o tai rodo, kad jis visą dieną dirbo kaitrioje saulėje.

Džodė išpūtė dūmų debesį į lubas.

– Atrodo, tas Keitas tau davė neblogą pamoką, kas yra darbas. Tau irgi būtų neprošal truputį paprakaituoti ir išsitepti rankas.

– Kėjus nesėdėjo be darbo, mama. Jis pataisė vartų užraktą.

– Tu tai vadini darbu? Aš turiu omenyje tikrą, sunkų darbą iki devinto prakaito.

– Norėjai pasakyti – darbą tavo naftos bendrovėje, – nors buvo tvirtai pasiryžęs valdytis, Kėjus pakėlė balsą.

– Gal nenumirtum, ką?

– Nenumirčiau. Tik tai ne mano daržas, o tavo.

– Ak, štai kodėl tu niekada nenorėjai dirbti bendrovėje? Dėl to, kad jai vadovauju aš? Ir jokia moteris tau neįsakinės?

Kėjus, linguodamas galvą, graudžiai nusišypsojo.

– Ne, Džode. Aš nenorėjau dirbti bendrovėje, nes tai manęs nedomina.

– Kodėl?

Džodė niekada nepasitenkindavo paprastu trumpu atsakymu. Ji visada reikalaudavo pasiteisinimų, paaiškinimų ir nuomonės pagrindimo, ypač jeigu ta nuomonė skyrėsi nuo jos. Nieko nuostabaus, kad tėvas ieškojo kitų moterų. Gyvenimas su Džode buvo nuolatinė kova, kurią ji visada troško laimėti. Vyrai labai greitai pavargsta nuo tokios kovos.

Stengdamasis likti ramus, Kėjus atsakė:

– Jeigu mes kaip anksčiau ieškotume naftos, jeigu mūsų kaip anksčiau lauktų iššūkiai, aš dar pagalvočiau. Gal iš tikrųjų būtų verta dirbti bendrovėje.

– Vadinasi, trokšti nuotykių?

– Rutina man nepatinka.

– Tada tau reikėjo gyventi per naftos bumą. Čia plūdo minios tokių tipų kaip tu. Rytų Teksase knibždėte knibždėjo avantiūristų, sukčių, šarlatanų ir šliundrų. Jie gyveno viena diena. Neturėjo ko prarasti. Jie negalvojo apie ateitį, jiems buvo į viską nusispjaut. Ir tai tu vadini gyvenimu? Tau gyventi – balansuoti ant lyno virš bedugnės ir būti suėstam krokodilų, vos tik į ją įkrisi? Tau, kaip ir tavo tėvui, svarbiausia – nuotykiai.

Kėjus stipriai sukando dantis, net suskaudo žandikaulius.

– Galvok, ką nori, Džode. – Paskui palinko į priekį ir baksnodamas smiliumi į stalą, pabrėždamas kiekvieną žodį, pareiškė: – Bet aš niekada gyvenime nesiterliosiu su tais smirdinčiais naftos gręžiniais.

– Kėjau! – suvaitojo Džeinelena.

Džodės pastumtos kėdės bildesys užgožė jos balsą. Motinos veidas pasidarė tamsiai raudonas.

– Tie smirdintys naftos gręžiniai leido tau neblogai gyventi! Jie tave maitino, girdė ir rengė, jie pirko tau automobilius ir mokėjo už tavo mokslus koledže!

Kėjus irgi atsistojo.

– Už tai aš nuoširdžiai dėkingas. Tačiau nejaugi man reikia tapti naftininku norint tau padėkoti už tai, kad mane pagimdei? Jeigu judu su tėvu būtumėte buvę santechnikai, nejau aš visą gyvenimą turėčiau kapstytis kanalizacijoje? Kodėl niekas nevertė Klarko dirbti bendrovėje, kodėl tik mane?

– Klarkas turėjo kitų planų.

– Iš kur tu žinai? Ar tu jo kada nors apie tai klausei? O gal jis tik vykdė *tavo* planus?

Džodė išsitiesė visu ūgiu.

– Jo ateitis buvo suplanuota iki smulkmenų ir jis būtų viską įvykdęs, jeigu ne ta kalė daktariūkštė, su kuria tu valkiojiesi po apygardą!

– Tai ypatingas atvejis, mama, – įsikišo Džeinelena. – Mergaitė būtų numirusi, jeigu ne Kėjus.

Vietos laikraštis parašė apie Letę Leonard pirmame puslapyje.

– Ačiū, Džeinelena, – pasakė Kėjus, – bet nereikia manęs ginti. Aš būčiau padaręs tą patį ir dėl šuns, o čia buvo mažas vaikas!

Tačiau Džodei kliuvo tik viena dramos detalė.

– Aš tave įspėjau laikytis kuo toliau nuo Laros Porter.

– Dėl Dievo meilės, aš tai dariau ne dėl jos. Dėl mergaitės!

– O pakvietei daktarę vakarieniauti irgi dėl mergaitės?

Kėjaus nenustebino ir nesutrikdė tai, kad Džodė žino apie jų apsilankymą pas Keptąjį Bobį. Jis gūžtelėjo pečiais.

– Aš buvau nevalgęs visą dieną. Taip sutapo, kad ji buvo su manim.

Džodės akys degė pykčiu.

– Kartoju paskutinį kartą. Būk nuo jos kuo toliau. Girtauk ir šlaistykis su kuo nors kitu.

– Ačiū, kad priminei, buvau pamiršęs. – Kėjus priėjo prie bufeto, įsipylė viskio ir demonstratyviai susivertė stiklinaitę.

Šnypšdama iš pasipiktinimo, Džodė apsisuko, ryžtingu žingsniu išėjo iš valgomojo ir patraukė laiptų, vedančių į antrą aukštą, link.

– Kodėl judu negalite taikiai sugyventi?

Kėjus jau ketino atsikirsti seseriai. Jį sustabdė graudi jos veido išraiška.

– Džodė pradėjo, ne aš.

– Žinau, su ja nelengva.

Kėjus pašaipiai sukikeno, išgirdęs ją taip sakančią.

– Ačiū, kad neišplepėjai apie Bovį Keitą. Mama niekada nesutiktų įdarbinti buvusio kalinio, net jeigu jis – pavyzdingiausias darbuotojas.

Kėjus pakėlė antakį.

– Pavyzdingiausias darbuotojas? Ar ne per anksti taip kalbėti?

– Dabar kalbam ne apie jį, – išsisuko sesuo. – Ar tu iš tikrųjų ją pakvietei?

– Ką? Larą Malori? Viešpatie, o kas čia tokio? Nuvažiavau pas Bobį šonkauliukų. Ji buvo su manim, nes aš ją vežiau iš aerodromo į namus. Va ir viskas. Ką, ar už tai mane reikia pakarti?

– Ji man skambino.

Kėjaus susierzinimas akimirksniu dingo.

– Ji ką?!

– Visiškai netikėtai ji man paskambino praėjusią savaitę darbo telefonu, prisistatė, buvo labai maloni ir pakvietė pietauti.

Kėjus nepatikliai nusijuokė.

– Ji pakvietė tave pietauti?

Jis buvo apstulbęs.

– Aš taip nustebau, kad nežinojau, ką atsakyti.

– Ir ką atsakei?

– Aišku, atsisakiau.

– Kodėl?

– Kėjau! Juk ta moteris sužlugdė Klarko politinę karjerą.

– Džeinelena, argi ta moteris jį prievartavo, grasindama pistoletu? – pasišaipė jis. – Ir labai abejoju, kad ji būtų pririšusi Klarką prie lovos. Nebent norėdama pasilinksminti...

– Kaip tu gali juokauti? – pasipiktino Džeinelena. – Kieno tu pusėje?

– Mūsų. Ir tu tai žinai. – Kėjus kurį laiką žiūrėjo į tolį, žaisdamas tuščia stiklinaite. – Vis dėlto tau reikėjo priimti jos kvietimą. Būtų įdomu žinoti, ką ji sugalvojo.

– Tu manai, kad daktarė kažką sugalvojo?

Kėjus patylėjo. Jis turi pripažinti, kad Lara Malori gerokai ūgtelėjo jo akyse po to, kai jis tapo jos atkaklios kovos dėl vaiko gyvybės liudytoju. Iš patirties Kėjus žinojo, kad net karo gydytojai retai taip kovoja dėl sužeistųjų gyvybės.

Drąsi ir ryžtinga sunkią akimirką Lara vis dėlto buvo pagrindinė skandalingos istorijos veikėja, sužlugdžiusi Klarko karjerą. Lara ne šiaip sau atsidangino į Iden Pasą. Ji turi kažkokį tikslą. Jai kažko reikia. Lara jam pati taip sakė, darydama užuominą apie vekselius, kuriuos privers jį apmokėti.

Jūs nuskraidinsite mane į Montesangrę.

Kėjus nė akimirkos nepatikėjo jos ketinimų rimtumu. Lara neslėpė blogos nuomonės apie tą šalį. Jos ten nenutemptų net laukiniai arkliai.

Tai kodėl ji taip pasakė? Kad jį supykdytų? Kad jį suklaidintų ir jis nesuprastų jos tikrųjų ketinimų?

– Jeigu ji skambino, vadinasi, jai iš tavęs kažko reikia, – tarė Kėjus.

– Pavyzdžiui, ko?

– Velniai žino. Gal kokio nors daiktelio atminimui iš Klarko vaikystės. Arba ko nors neapčiuopiamo, pavyzdžiui, bendruomenės pripažinimo. Tu gerbiama miesto pilietė. Gal Lara tikisi, kad pažintis su tavimi padės jai čia pritapti, o jai to būtinai reikia, jei nori dirbti gydytoja. Kitą kartą, kai ji paskambins...

– *Jeigu* paskambins.

– Būtinai paskambins. Daktarėlė atkakli. Tad jei kvies, sutik. Susitikimas su ja gali būti labai naudingas.

– Mamą ištiks priepuolis.

– O kam jai apie tai pasakoti.

– Vis tiek sužinos.

– Na ir kas? Tu juk suaugusi. Tavo sprendimai nebūtinai turi patikti Džodei.

Džeinelena padėjo ranką Kėjui ant peties ir primygtinai paprašė:

– Būk geras, Kėjau, susitaikyk su mama mūsų bendram labui.

– Aš stengiuosi, Džeinelena, bet ji spyriojasi.

– Tu klysti. Ji paprasčiausiai nežino, kaip tau nusileisti, nepamynus savo žmogiškojo orumo. Mama sena ir irzli. Ji vieniša, blogai jaučiasi ir, man atrodo, ją baugina mintys apie mirtį.

Kėjus pritarė seseriai, bet nežinojo, kaip jai padėti.

– Ką dar galiu padaryti, ko dar nebandžiau? Aš iš kailio neriuosi, kad jai įtikčiau. Net įteikiau gėlių. Matei, kuo tai baigėsi, – su kartėliu kalbėjo Kėjus. – Galvok ką nori, bet daugiau jai nesilankstysiu ir į sėdimąją nebučiuosiu.

– Aš neprašau, kad pataikautum. Ji ne iš tų, kurias galima apmulkinti. Iš karto pajus tavo nenuoširdumą. Bet ir pats stenkis nebūti su ja ūmus. Kai mama kalbėjo apie darbą, galėjai papasakoti, kur dirbai pastaruoju metu...

– Aš neketinu jai girtis savo laimėjimais. Nematau jokio reikalo. Negana to, motina mano reikalais nesidomi. Džodei atrodo, kad skraidau dėl pramogos. Net jei būčiau prezidento lėktuvo pilotas, ji vis tiek būtų nepatenkinta.

Kėjus pastatė tuščią stiklinaitę ant padėklo; visa jo laikysena rodė, kad jis nusivylęs.

– Džodė nenori, kad čia likčiau. Kuo greičiau išvažiuosiu, tuo bus geriau.

– Nedrįsk taip galvoti. Ir nesugalvok išvažiuoti, nepagerinęs su ja santykių. Mama taip ir neatsigavo po Klarko

mirties. Ji mano, jog tai silpnumas, bet nepajėgia jo įveikti ir išlieja pyktį ant tavęs.

– Aš visada buvau berniukas pykčiui išlieti. Ji manęs nemėgsta nuo pat pirmos mano gyvenimo dienos, kai tėvas nepadovanojo jai šešių tuzinų geltonų rožių.

– Tėvas ją įžeidė, Kėjau. Mama jį mylėjo, o jis ją įskaudino.

– Mama jį mylėjo?! – garsiai nusikvatojo Kėjus.

Džeinelena nustebusi ir sutrikusi žiūrėjo į brolį.

– Labai mylėjo. Nejaugi tu nesupranti?

Kėjus nespėjo atsakyti: kažkas paskambino į duris.

– Na, pamatysi, viskas susitvarkys. Neabejok. – Džeinelena spustelėjo jam ranką. – Eisiu atidaryti durų.

Kėjus netikėjo jos optimizmu. Jis įsipylė dar viskio ir išgėrė vienu mauku. Alkoholis nudegino burną ir gerklę, sudirgino skrandį. Išgėręs Kėjus nepajuto malonumo.

Jam nekėlė pasitenkinimo daugelis dalykų, kurie anksčiau patikdavo. Kas galėtų patikėti, kad prieš tempdamasis moterį į lovą jis vis dažniau susimąsto, ar ji to verta! Kėjus liūdnai žvelgė į gyvenimą ir negalėjo suprasti kodėl.

Dėl savo būsenos jis bandė kaltinti šautinę žaizdą ir patemptą kulkšnį. Tačiau koja jau beveik pagijo, o žaizda užsitraukė, iš jos liko tik nedidelis patinimas ir rausvas randas.

Kas jam darosi?

Tikriausiai jį kankina nuobodulys.

Kėjus turėjo labai daug laiko apmąstymams. Mintimis jis nuolatos grįždavo prie nelaimingo atsitikimo su Klarku ir visų tų aklavietėn vedančių spėlionių. Jam reikėjo įrodymų, bet kartu jis bijojo jų ieškoti, mat su jais galėjo paaiškėti kas nors, ko jis nebūtų norėjęs žinoti. Po kiekvienu akmeniu, kurį pastaruoju metu jis pajudina, knibždėte knibžda gyvačių. Gal kartais į kai kuriuos dalykus gyvenime geriau išvis nekišti nosies.

Laimė, jis vėl daug skraidė. Letę Leonard į Tailerį nugabeno, žinoma, ne tam, kad save pareklamuotų, bet nuo tada pasipylė telefono skambučiai. Jis jau atliko keletą pelningų

reisų ir jo dar laukė daug kitų. Kėjus visa tai darė ne dėl uždarbio, nors, aišku, pinigai visada neprošal. Iš tikrųjų jam žūtbūt reikėjo veiklos ir laisvės pojūčio, kurį teikdavo tik skrydis.

Tačiau dvasios ramybės nei gimtoji valstija, nei miestas, nei namas, kuriame gyveno, jam neteikė. Jis troško atsidurti nepažįstamoje šalyje, kur kalbama nesuprantama kalba ir valgomas visiškai kitoks maistas. Troško atsidurti ten, kur niekada niekas nebūtų girdėjęs apie Taketus.

Kėjus apkeliavo kone pusę pasaulio ieškodamas vietos, kur niekas nežinotų, kad jis yra Klarko Taketo brolis. Ir tiems ieškojimams nesimatė pabaigos. Nepažįstami žmonės labai greitai susigaudydavo.

– Taketas? Kartais ne buvusio Teksaso valstijos senatoriaus giminaitis? Jaunesnysis brolis?! Kas galėtų pagalvoti!

Klarkas buvo etalonas, su kuriuo Kėjų lygindavo visą gyvenimą.

„Kėjus jau beveik tokio pat ūgio kaip Klarkas."

„Kėjus bėga beveik taip greitai kaip Klarkas."

„Kėjus ne toks išauklėtas kaip Klarkas."

„Kėjus negavo garbės diplomo kaip Klarkas."

Galiausiai Kėjus pralenkė Klarką ūgiu. Paauglystėje pranoko Klarką sporte. Tačiau ir suaugęs būdavo lyginamas savo nenaudai. Gal ir keista, bet Kėjus niekada nepavydėjo Klarkui. Jis niekada nenorėjo būti panašus į brolį, bet visi aplinkui Klarką laikė sektinu pavyzdžiu. Ypač Džodė.

Vaikystėje Kėjus įsižeisdavo, kad motina akivaizdžiai labiau palaiko Klarką. Ji gal ir aprišdavo Kėjui nubalnotą kelį, bet niekada jo nepabučiuodavo. Priešingai, netgi apibardavo už dūkimą. Jo mažų dovanėlių, nupieštų piešinėlių Džodė pernelyg nebrangino, neprisegdavo prie veidrodžio ant tualetinio stalelio, tik vos metusi žvilgsnį padėdavo į šoną.

Paauglystėje jos šaltumas jį jau skaudžiai žeidė. Įžūliai maištingas elgesys ir neklusnumas buvo atsakymas į Džodės abejingumą ir Klarko sudievinimą. Ji buvo patenkinta sėkmingu Kėjaus žaidimu Iden Paso futbolo komandoje, bet tai veikiau buvo susiję su jos savimeile, o ne su jausmais sūnui.

Kėjus kaip įmanydamas stengėsi parodyti Džodei, kad jo visiškai nejaudina jos elgesys su juo, bet širdies gilumoje sielojosi ir negalėjo suprasti, kodėl yra atstumiamas.

Su branda atėjo supratimas, kad Džodė paprasčiausiai jam nejaučia motiniškos meilės. Kėjus jai nepatinka. Ir niekada nepatiks. Jis jau nebesuko dėl to galvos, jo tai jau nebejaudino. Jis su tuo susitaikė. Klarkas įsipainiojo į istoriją su ištekėjusia moterimi, bet už „pasileidimą" buvo baramas tik Kėjus.

Prieš kelerius metus, padaręs išvadą, kad stengtis pelnyti motinos palankumą, juolab meilę, – bergždžias reikalas, jis nusprendė: visiems būsią geriau, jeigu jis apskritai dingsiąs iš horizonto; kita vertus, klajoti skatino didžiulis vidinis noras.

Dabar jam priekaištaujama ir už tai.

Kėjų kankino nerimas ir nuobodulys, bet brolio mirties paslaptis nematomais siūlais jį rišo prie gimtųjų namų. Būtų gera vėl išvykti ieškoti vietų, kur galėtų ištirpti minioje, bet vos tik apie tai pagalvodavo, jam prieš akis iškildavo maldaujamas sesers veidas, ir jis pasijusdavo kaltas.

Jos nerimas buvo visiškai pagrįstas. Senėjimas ir jį lydinti sklerozė itin baugina tokio tvirto charakterio moteris kaip Džodė. Kėjus negalėtų be sąžinės graužaties užkrauti Džeinelenai ant pečių rūpinimosi motina. Jis pritarė sesers nuogąstavimui, kad užmaršumas ir minčių painiava rodo rimtesnę ligą, ne tik senatvinį nukriošimą. Jeigu Džodė netikėtai susirgs, jis sau nedovanos, kad yra už tūkstančių kilometrų nuo čia ir negali atvykti. Nors Džodė jo nelaiko idealiu sūnumi, ji vis tiek jo motina. Jis neturi teisės išvažiuoti iš Iden Paso.

– Kur tu, Kėjau?

Paskendęs savo mintyse, jis ne iš karto atsisuko, išgirdęs nedrąsų sesers balsą.

– Pas tave kai kas atėjo. – Džeinelena žiūrėjo į jį keistu klausiamu žvilgsniu.

– Kas atėjo? Ko reikia?

– Moteris.

Vienuoliktas skyrius

Lara pasirąžė: ištiesė nugarą, nutirpusias rankas bei kojas ir kelioms sekundėms sustingo tokia poza. Pamažu atsipalaidavo, pirštų galiukais pasitrynė akis, paskui vėl užsidėjo skaitymo akinius.

Per ankstyvą vakarienę pažiūrėjusi televizijos vakaro žinias, kitos laidos nebežiūrėjo, mat ji nežadėjo nieko įdomaus. Skaitymas irgi nebeviliojo po tų Virdžinijos įvykių, kuriuose ji pati dalyvavo. Nė vienas romanas siužeto vingiais, įtampa ir sukrėtimais negalėjo prilygti jos gyvenimui per pastaruosius penkerius metus. Sunku pajusti simpatiją veikėjai, kurios nelaimės niekingos, palyginti su jos pačios bėdomis.

Neturėdama pramogų, Lara nutarė pavartyti pacientų ligos istorijas. Ją visada traukė medicininės vingrybės.

Bendrakursiai skundėsi, kad mokslai sudėtingi, o Larai mokymasis buvo poilsis. Ji brangino kiekvieną studijų minutę, džiaugėsi gausia biblioteka, gilinosi į sudėtingus ligų atvejus ir jautėsi it nepasotinama smaližė saldumynų krautuvėje.

Kitaip nei jos tėvai, niekas iš profesorių ar bendrakursių jai nepriekaištavo dėl žinių troškimo, niekas neatkalbinėjo, kad medicina – netinkama profesija gerai išauklėtai merginai, galinčiai sau leisti pasirinkti patrauklesnę sritį.

Lara baigė Džonso Hopkinso universitetą trečia savo grupėje pagal pažangumą, tobulinosi internatūroje ir gavo teisę pasirinkti, kurioje ligoninėje atliks rezidentūrą. Jai glostė

savimeilę santūrus kolegų susižavėjimas, bet didžiausią malonumą teikė žmonių gydymas. Paprastas paciento ačiū jai buvo brangesnis už bendradarbių pagyras.

Deja, dabar tos džiugios akimirkos pasidarė retos. Štai kodėl Lara mėgo vartyti senas pacientų ligos istorijas ir peržiūrėti gydymo eigą nuo diagnozės iki pasveikimo.

Jos dėmesį atitraukė artėjančio automobilio burzgimas. Ji tikėjosi, kad automobilis pravažiuos pro šalį, bet, savo nuostabai, išgirdo, kad jis įsuko į jos kiemą, apvažiavo namą ir sustojo prie užpakalinių durų. Lara padėjo į šoną ligos istorijas ir greitai nuėjo per kambarį pasižiūrėti. Ją apėmė nerimą keliantis pažįstamas jausmas. Kaip ir tą naktį, kai ant jos slenksčio pasirodė Kėjus Taketas su kraujuojančia šautine žaizda.

Viskas buvo taip panašu, kad atidariusi duris ji beveik nenustebo, pamačiusi jį ant laiptų. Tik šį kartą Kėjus atvyko ne vienas.

Lara smalsiai pažvelgė į merginą, paskui perkėlė žvilgsnį į Kėjų.

– Aš dirbu nustatytomis valandomis, pone Taketai. Laikas būtų įsiminti. Tai nesunku. O gal šiaip atėjote manęs aplankyti?

– Ar galim užeiti?

Kėjus nenorėjo kivirčytis. Jo antakiai buvo suraukti, lūpos suspaustos. Jeigu jis būtų atėjęs vienas, Lara tikriausiai būtų užtrenkusi jam prieš nosį duris. Ji ir ketino tai padaryti, bet pažvelgusi merginai į veidą pamatė ašarų pėdsakus. Merginos akys ir nosis buvo paraudusios, drėgnos, skruostai išmušti rausvomis dėmėmis. Iš pabalusių krumplių buvo matyti, kaip stipriai ji rankose gniaužia šlapią popierinę nosinaitę.

Nors akivaizdžiai nelaiminga, mergina atrodė visiškai sveika, žydinti, tvirtai sudėta aštuoniolikmetė aukšta krūtine ir storomis šlaunimis. Ją būtų buvę galima pavadinti gražia, jeigu ne verksmingas veidas. Tamsūs, lygūs plaukai krito ant pečių. Rudų, sielvarto kupinų akių žvilgsnis ir akivaizdus sumišimas sustabdė Larą.

Ji rankos mostu pakvietė į vidų.

– Kuo galiu padėti?

Mergina tylėjo. Kėjus ją pristatė:

– Tai Helena Beri, daktare Malori. Jai reikia gydytojos pagalbos.

– Tu sergi? – kreipėsi Lara į merginą.

Helena skersa akim žvilgtelėjo į Kėjų.

– Nevisiškai taip.

– Galėsiu padėti tik tuo atveju, jeigu man viską papasakosi. Jeigu tau reikia bendros medicininės apžiūros, aš tave priimsiu iš ryto pačią pirmą.

– Ne! – paprieštaravo mergina. – Aš noriu pasakyti... Aš nenoriu, kad mane kas nors pamatytų... Aš negaliu...

– Tu turi apžiūrėti Heleną.

Lara atsisuko į Kėjų, kalbantį už merginą.

– Kodėl apžiūrėti? Jeigu ji sveika...

– Jai būtina ginekologinė apžiūra.

Lara nustebusi ir nieko nesuprasdama pažvelgė į Kėjų, laukdama tolesnio paaiškinimo. Jis tylėjo, iš jo veido nieko nebuvo galima suprasti. Mergina nervingai kramtė apatinę lūpą.

– Helena, – švelniai paklausė Lara, – tave išprievartavo?

– Ne, – toji įnirtingai papurtė galvą. – Nieko panašaus.

Lara patikėjo ir su palengvėjimu atsiduso.

– Aš ten palauksiu. – Kėjus staigiai apsisuko ir nuėjo koridoriumi į tamsų priimamąjį.

Jam išėjus stojo tyla. Prabėgo kelios sekundės, kol Lara prašneko. Ji nusišypsojo Helenai Beri drąsinama šypsena.

– Prašom čia.

Mergina nusekė paskui ją į kabinetą; Lara jai parodė į operacinį stalą.

– Ar man nusirengti?

– Ne. Ginekologiškai neapžiūrėsiu, kol nepasikalbėsime. Be to, aš niekada netikrinu be seselės pagalbos.

Lara taip elgėsi tiek savo, tiek pacientės labui. Su medikais mėgstančioje bylinėtis visuomenėje gydytojai kaip įmanydami

laikėsi atsargumo taisyklių. Dėl skandalingos praeities Lara buvo dar pažeidžiamesnė.

Merginos akys vėl prisipildė ašarų.

– Bet jūs turite mane apžiūrėti. Aš turiu žinoti... Aš turiu žinoti, kad nuspręsčiau, ką daryti.

Sutrikusi mergina draskė į gabalėlius šlapią popierinę nosinaitę. Lara paėmė merginą už rankos, kad sustabdytų jos nervingus judesius.

– Helena, – jos balsas skambėjo švelniai, bet valdingai. Iš pradžių ji turi nuraminti ligonę. – Prieš pradėdama apžiūrą, aš turiu apie tave šį bei tą sužinoti.

Lara paėmė kortelę, plunksnakotį ir užsirašė Helenos vardą bei pavardę. Tai padaryti buvo galima ir vėliau, bet kortelės pildymas leido merginai susiimti. Helena gyveno priemiestyje. Jai sukako aštuoniolika, gegužę ji baigė mokyklą. Jos tėvas – telefonų bendrovės darbuotojas, motina – namų šeimininkė. Ji turėjo dvi jaunesnes seseris ir brolį. Šeimoje niekas nesirgo rimtomis ligomis.

– O dabar pasakyk, – kreipėsi į ją Lara, padėdama į šoną kortelę, – kodėl tave pas mane atvežė ponas Taketas?

– Aš jo paprašiau. Aš nežinojau, ką daryti. – Jos veidas susiraukė, ji vėl ėmė kramtyti apatinę lūpą. Ašaros tekėjo jos putliais skruostais.

Lara suprato žinanti merginos bėdą ir tuojau priėjo prie reikalo.

– Tu manai, kad esi nėščia?

– Viešpatie! Aš tokia kvaila! – taip kalbėdama, Helena klestelėjo ant operacinio stalo, prisitraukė kelius prie krūtinės ir ėmė raudoti dar garsiau.

Lara greitai priėjo ir vėl paėmė ją už rankos.

– Helena, nusiramink. Mes dar nieko nežinome. Gal tu verki visiškai be reikalo. Gal pavojus netikras.

Jos balsas skambėjo švelniai ir raminamai, bet ji vos negriežė dantimis. Kilo neapsakomas noras turėti užtaisytą dvivamzdį ir suvarpyti juo Kėjui Taketui kiaušius. Verstis

į lovą visokias namų šeimininkes kaip Darsė Vinston yra viena, o suvedžioti moksleivę – visai kas kita.

Lara paglostė Helenai plaukų sruogas.

– Kada paskutinį kartą tau buvo mėnesinės?

– Prieš šešias savaites.

– Vadinasi, praleidai tik vieną kartą? Tai dar nereiškia, kad esi nėščia.

Helena smarkiai papurtė galvą.

– Reiškia! Man niekada nevėluoja.

Galbūt, pagalvojo Lara. *Bet mėnesinės gali užsilaikyti dėl daugybės priežasčių, o nėštumas tik viena iš jų.* Tačiau ji jau žinojo, kad ligoniai patys mėgsta nusistatyti diagnozę. Ji negalėjo visiškai atmesti Helenos prielaidos.

– Tu turėjai lytinių santykių?

– Taip.

– Be apsaugos priemonių?

Helena kaltai palinksėjo galvą.

Larai buvo apmaudu, kad paaugliai numoja ranka į prezervatyvus – pačią paprasčiausią, pigiausią ir patikimiausią priemonę, apsaugančią nuo nepageidaujamo nėštumo ir lytiškai plintančių ligų. Tokiame miestelyje kaip Iden Pasas atviras pokalbis apie šias priemones tikriausiai būtų sukėlęs konservatyviai nusiteikusių tėvų ir religinių grupių pasipriešinimą. Tačiau tai gyvybės ir mirties klausimas įtikinti paauglius, kuo jie rizikuoja, būdami lytiškai aktyvūs ir nesisaugodami.

– Ar jauti kokius nors pokyčius krūtyse?

– Galbūt. Bet nieko ypatingo. Bet aš jau pasidariau nėštumo testą namie.

– Ir kokie rezultatai? Teigiami?

– Jokių abejonių.

– Tie testai gana patikimi, bet visada išlieka klaidos tikimybė. Nueik į tualetą. Dabar padarysiu pirminį šlapimo tyrimą.

– Gerai. Bet aš tikrai nėščia.

– Ar tai tavo pirmas nėštumas?

– Taip. Kai jis sužinos, mane užmuš.

Helena nuėjo į šalia esantį tualetą. Pagalvojus apie tai, kad Kėjus ramiausiai sėdi priimamajame, Larai užvirė kraujas; ji norėjo nueiti ir išrėžti savo nuomonę apie jį. Tačiau nespėjo – Helena pasirodė greičiau.

– Aš padėjau indelį ant bakelio.

– Puiku. O dabar gulkis ant stalo ir pasistenk atsipalaiduoti.

Po kelių minučių pasitvirtino patys blogiausi Helenos būgštavimai.

– Taip ir maniau, – suaimanavo ji, kai Lara pasakė, kad nėštumo požymiai akivaizdūs. Helena vėl pravirko. Lara ją apkabino ir laikė glėbyje tol, kol rauda virto kūkčiojimu.

– Nenoriu tau duoti raminamųjų, kol negausiu galutinių rezultatų. Ar nori ko nors atsigerti?

– Kolos, jeigu galima.

Lara ją trumpam paliko, kol nuėjo atnešti gėrimo. Kai ji grįžo, Helena tyliai ašarojo, jau aprimusi. Ji godžiai išgėrė kelis gurkšnius.

– Helena, kokia tikimybė, kad kūdikio tėvas tave ves?

– Jokios, – sušnabždėjo ji. – Kūdikis jam visiškai nereikalingas.

Pykčio banga pakilo Larai iki gerklės.

– Suprantama. O kaip tavo tėvai? Ar jie tave palaikys?

– Jie mane myli. – Helenos akyse vėl pasirodė ašaros. – Tėvai neišvarys manęs iš namų. Bet tėtis yra mūsų bažnyčios seniūnas. Mama... Ką čia kalbėti, jie tiesiog numirs iš gėdos.

– O tu nori pagimdyti tą kūdikį?

– Nežinau.

– Galėsi jį atiduoti įvaikinti.

Mergina liūdnai palingavo galvą.

– Nemanau, kad jis leistų taip padaryti. Be to, jeigu pagimdysiu, žinau, kad atiduoti negalėsiu.

– Ar svarstei apie abortą?

– Tikriausiai tai vienintelė išeitis, – Helena sukūkčiojo ir prispaudė prie nosies popierinę nosinaitę. – Tik... tik suprantat, aš jį myliu. Aš nenoriu žudyti jo vaiko.

– Tu neturi nuspręsti dabar, – švelniai pasakė Lara, glostydama merginai ranką.

– O jeigu nuspręsiu darytis abortą, ar jūs man padėsite, kad niekas nesužinotų?

– Atleisk, Helena, bet ne. Aš nenutraukinėju nėštumų.

– Kodėl?

Kai matei mirštantį savo vaiką, nutraukti gyvybę kitam neužtektų jėgų, nebent reikėtų gelbėti motinai gyvybę.

– Tokia mano taisyklė, – paaiškino ji merginai. – Bet jeigu tu iš tikrųjų esi nėščia ir nuspręsi darytis abortą, aš viskuo pasirūpinsiu.

Helena linktelėjo, bet Lara abejojo, ar ji tikrai suvokia. Atrodė kiek apdujusi. Lara patapšnojo merginai per ranką ir pasakė turinti trumpam išeiti.

– Gulėk ramiai ir baik gerti kolą.

Lara išėjo į vestibiulį ir sukaupė visas jėgas prieš būsimąjį pokalbį. Priimamajame ji spragtelėjo jungiklį, ir patalpą užliejo šalta, ryški dirbtinė šviesa. Kėjus pusiaugulom drybsojo ant kėdžių. Markstydamasis nuo netikėtai plykstelėjusios ryškios šviesos, jis lėtai atsistojo.

– Kodėl jūs atvežėt merginą pas mane? – piktai paklausė ji.

– Tu sakei, kad tau reikia ligonių.

– Labai dėkoju už rūpestį, – kandžiai pasakė ji, – bet aš nenorėčiau kištis į dar vieną jūsų romanėlį.

Kėjus sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Sprendžiant iš tavo tono, Helena neapsiriko. Ji nėščia?

– Pagal visus požymius – taip.

Kėjus nuleido galvą ir tyliai nusikeikė.

– Kaip suprantu, jums tai nemaloni naujiena.

Kėjus staigiai pakėlė galvą.

– Tiesa, daktare. Visiškai.

– Turėtumėt apie tai pagalvoti iš anksto, prieš guldamas į lovą su nepatyrusiom merginom kaip Helena. Kodėl nenaudojote apsisaugojimo priemonių? Juk toks patyręs donžuanas visada jų nešiojasi. O gal jūsų vyriškasis „aš" draudžia naudoti tokį daiktą?

– Pala...

– Klarkas man pasakojo apie jūsų gašlius polinkius. Maniau, kad jis perdeda, bet, pasirodo, buvo teisus. Gal šiame mieste veikia Kėjaus Taketo moterų klubas? Norint į jį įstoti, tereikia perguleti su tamsta! – Lara degino jį piktu žvilgsniu. – Gal pakeiskit pavadinimą į „Kėjaus Taketo *mergaitės*"? – įgėlė Lara. – Kas jums darosi? Senstate? Ar ėmėte abejoti savo vyriškumu? Bandote sulaikyti blėstančią jaunystę versdamas į lovą moksleives?

– Koks tavo reikalas? – paklausė Kėjus ir prisimerkęs pridūrė: – Pavydi?

Lara mintyse keiktelėjo save, kad nusileido iki Kėjaus lygio. Leido jam atsikirsti tuo pačiu. Dalykiniu balsu ji pasakė:

– Helena rimtai galvoja apie abortą. Sutinku ją prižiūrėti, kol ji tvirtai apsispręs. Aš ja rūpinsiuos, jeigu ji lankysis čia viena, be jūsų.

– Ji čia apskritai daugiau nebepasirodys. Mes tik norėjom sužinoti, taip ar ne. – Kėjus įkišo ranką į užpakalinę nutrintų džinsų kišenę ir išsitraukė piniginę. – Kiek aš tau skolingas?

– Jūs man nieko neskolingas, bet aš noriu kai ko paprašyti mainais.

– Ko? Leisk, atspėsiu... Gal nemokamo skrydžio į Timbuktu?

Kaip Lara ir tikėjosi, Kėjus nepamiršo jų paskutinio pokalbio, bet praleido jo kandų klausimą negirdomis.

– Aš noriu, kad jūs man pažadėtumėte...

– Aš nieko nežadu moterims. Nejaugi Klarkas to neminėjo, kai pasakojo apie mano seksualinį gyvenimą?

Ji stengėsi nepakelti balso.

– Aš prašau nebenešti čia savo purvo. Jau antrą kartą jūs ateinate pas mane su savo nešvariais reikalais. Prašau manęs daugiau į tai nepainioti. Nenoriu turėti nieko bendro su jūsų jaunatviškomis šėlionėmis.

– Ar tai viskas?

– Taip, viskas.

Kėjus priėjo prie jos visiškai arti, taip arti, kad jų drabužiai lietėsi. Ji jautė jo kūno šilumą, jo kvėpavimą sau ant veido. Bet jis buvo įsiutęs. Dar akimirka, ir ji būtų pasitraukusi atgal, jeigu ne tvirtas užsispyrimas.

– Keista, daktare, – prašneko jis beveik pašnibždomis. – O aš maniau, kad tos jauntaviškos šėlionės tau labai patinka.

Lara narsiai atlaikė jo mėlynų akių žvilgsnį, paskui atsitraukė kelis žingsnius atgal ir nusisuko.

– Bandžiau nuraminti Heleną, kaip tik galėjau, – pasakė ji per petį. – Jeigu dar turite nors lašą padorumo, būkite šiandien jai švelnesnis. Nekaltinkite jos. Nepriekaištaukite. Jūs turite būti su ja kantrus ir supratingas, kol ji sprendžia, ką daryti.

– Dėkoju už patarimą, aš kaip tik švelnumo įsikūnijimas.

Lara metė į jį piktą žvilgsnį, apsisuko ir išėjo iš priimamojo. Prieš įeidama į apžiūros kabinetą, ji pabeldė į duris. Helena gulėjo aukštielninka ant minkšto stalo ir žiūrėjo į lubas, apkaltas garsui nelaidžiomis plokštėmis. Larai palengvėjo pamačius, kad ji nebeverkia.

Daktarė prisivertė nusišypsoti, vildamasi, kad jos šypsena neatrodo pernelyg nenatūrali.

– Kaip jautiesi?

– Geriau.

– Puiku. Kėjus tavęs laukia.

Ji padėjo Helenai nulipti nuo stalo ir jos išėjo į koridorių. Taketas jų laukė prie užpakalinių durų, lyg pasiruošęs greitai ir nepastebimai sprukti. Pasakyti, kad jo moralė prilygsta valkataujančio katino moralei, tolygu įžeisti visus valkataujančius katinus. Kaip gaila, kad šio žmogaus būdas neatitinka jo išvaizdos.

Pro prasegtą marškinių apykaklę buvo galima matyti tik dalį plačios krūtinės, kurią tada Lara matė apnuogintą. Džinsai glaudžiai aptempė jo siaurus klubus ir grakščias kojas. Klarkas retai vilkėdavo kasdieniais drabužiais, o džinsų niekada nemūvėjo. Lara nebuvo mačiusi nei jo, nei Rendalo

su kaubojiškais batais. Kėjaus batai akivaizdžiai buvo regėję šilto ir šalto.

Kėjaus Taketo moterys, – pagalvojo Lara su kartėliu.

Ar reikia stebėtis, kad toks simpatiškas vyras turi pasisekimą tarp moterų? Per keletą savaičių spėjo pergulėti su Darse Vinston ir aštuoniolikmete Helena. O kiek dar tokių? Tačiau nuotykis su Darse vieni niekai, palyginti su tuo, kas nutiko pasismaginus su šia gerokai jaunesne ir gyvenimo nepažįstančia mergina. Lara kažkodėl jautėsi juo nusivylusi.

Vis dėlto, pamatęs Heleną, jis išskėtė rankas, ir mergina puolė jam į glėbį. Keletą akimirkų Kėjus stipriai spaudė ją prie savęs ir pasilenkęs tyliai šnabždėjo jai į ausį, bet Lara nesuprato ką. Tarp kūkčiojimų Helena linkčiojo prispaudusi galvą jam prie krūtinės.

Paleidęs ją iš glėbio, Kėjus pasakė:

– Palauk manęs automobilyje, mieloji. Tuoj važiuosim.

Išeidama Helena tarstelėjo Larai ačiū. Kėjus tylėjo, kol Helena įlipo į automobilį, ir tik paskui pasakė:

– Aš pasirūpinsiu, kad ją prižiūrėtų patyręs gydytojas, bet ne tu.

Lara pasigailėjo, kad praranda pacientę; kita vertus, tai kaina, kurią ji moka už tai, kad jį išbarė. Šį kartą susilaikė nepasakydama nė žodžio, dėl kurio vėliau tektų gailėtis, tik linktelėjo. Ji norėjo tuoj pat viską pamiršti.

Tačiau Kėjus jai sudavė atsisveikinimo smūgį.

– Čia važiuodamas kai ką išgirdau per radiją. Gal tau bus įdomu. Letė Leonard mirė.

Kėjus ne vienintelis išgirdo apie mergaitės mirtį. Džodė sužinojo taip pat.

Iden Pasas buvo pusiaukelėje tarp Teksaso valstijos Dalaso ir Luizianos Šrivporto. Tokia geografinė padėtis leido Iden Paso gyventojams žiūrėti daugybę televizijos programų. Kabelinė televizija sudarė galimybę žiūrėti trijų pagrindinių

televizijos kanalų, taip pat CNN ir kitų svarbiausių stočių programas.

Džodė visada žiūrėdavo laidas iš Tailerio. Ji asmeniškai pažinojo stočių savininkus ir buvo pažįstama su laidų diktoriais. Žiūrėti laidas iš Tailerio – kaip susitikti su senais bičiuliais savo namuose.

Tą vakarą Džodė jautėsi labai pavargusi. Barnis su Kėjumi atėmė jai paskutines jėgas. Kivirčas ir pokalbis apie Klarką jaunesnįjį išsekino Džodę ir morališkai, ir fiziškai. Nors jau praėjo daugiau kaip dvidešimt metų nuo vyro mirties, mintys apie jį visada ją suerzindavo ir prislėgdavo.

Kai supykusi išėjo iš valgomojo, Džodė užlipo į savo kambarį ir įsijungė televizorių. Dešimtą valandą, kai buvo skaitomos žinios, jai jau visiškai merkėsi akys. Ji drybsojo lovoje, atsirėmusi į pagalves, bet pranešimas apie Letę Leonard ją pažadino iš snaudulio.

Išsibudinusi Džodė nuotolinio valdymo pulteliu padidino garsą. Pranešimas buvo trumpas, kartu buvo rodoma Letė, su ilgaausiu šunimi sėdinti prie kalėdinės eglutės tarp daugybės dar neišvyniotų dovanų.

Diktorius liūdnu veidu priminė žiūrovams neseniai Iden Pase įvykusį tragišką atsitikimą ir sudėtingą operaciją, deja, tik trumpam išsaugojusią Letei gyvybę. Mergaitė staiga mirė nuo plaučių embolijos, netikėtos ir ją gydžiusiems medikams, ir tėvams, patikėjusiems, kad mergaitė visiškai pasveiks. Pasakojimas apie ją užėmė ne daugiau kaip 20 sekundžių eterio laiko.

Džodė pritildė garsą, nusimetė antklodę ir atsikėlė iš lovos. Ji užsirūkė cigaretę ir ėmė vaikščioti pirmyn atgal po kambarį, giliai įtraukdama ir lėtai išpūsdama dūmus.

Pranešime nebuvo paminėta nei daktarė Lara Malori, nei Kėjus. Tikriausiai ir vieno, ir kito dalyvavimas šiuose įvykiuose liks nepastebėtas. Pačiai Džodei tas faktas buvo kaip akmenukas, įkritęs į batą. Jis nedavė jai ramybės.

Velniai rautų, ji juk liepė Kėjui laikytis nuo tos moters kuo toliau. Sūnus ne tik nepaklausė motinos, bet dar ir padėjo

daktarei gelbėti mirštantį vaiką. Džodė negali leisti, kad Lara Porter taptų vietos didvyre.

Tačiau ar ji liks didvyrė dabar, kai vaikas mirė? Ir apskritai – kas ta embolija? Kas ją sukelia? Ar galima jos išvengti? Džodė neturėjo supratimo, bet tiksliai žinojo, kad yra pasiruošusi iš kailio išsinerti aiškindamasi, ar čia nėra Laros Malori kaltės.

Džodė vis dar kūrė savo strategiją, bet į kambarį įėjo Džeinelena jai palinkėti labos nakties. Motina neatsakė į dukters apkabinimą. Ją erzindavo švelnių, net pačių nuoširdžiausių, jausmų reiškimas; jos nuomone, tai beprasmis laiko gaišimas.

Kvaila, kad ji negali atsikratyti kai kurių prisiminimų, pavyzdžiui, apie šešis tuzinus geltonų rožių, kurias jai padovanojo Klarkas jaunesnysis, pasaulį išvydus Klarkui trečiajam. Prisiminimas turėtų nuvysti ir virsti dulkėmis kaip geltonų rožių žiedlapiai. Kodėl ji negali pamiršti tų gėlių? Kas jose slypi, kad ji nuolatos jas prisimena?

– Labanakt, mama. Pabandyk užmigti. Nesugalvok keltis ir rūkyti vidurnaktį. Tau kenkia.

Kai tik Džeinelena uždarė duris, Džodė užsitraukė kitą cigaretę. Su cigarete rankoje lengviau rikiuodavosi mintys. Būna, kad ji be miego praguli valandų valandas, tamsoje rūkydama. Džeinelena to nežinojo, todėl nekankino nereikalingais priekaištais.

Džeinelena. Kas jai darosi pastaruoju metu? Ji išsiblaškiusi, dažnai užsižiūri į tolį susimąsčiusiu, kvailu veidu. Kartais susijaudina dėl visiško menkniekio. Mažmožiai, į kuriuos anksčiau nebūtų kreipusi jokio dėmesio, dabar ją išmuša iš pusiausvyros. Ji visiškai nebepanaši į save. Tikriausiai koks nors hormonų sutrikimas.

Tačiau Džodė negalėjo kvaršinti galvos dėl dukters, ją be paliovos kankino mintys apie Kėjų. Jis nepakenčiamas nuo tada, kai išvydo šį pasaulį, kai ji dvidešimt šešias valandas negalėjo pagimdyti. Dvidešimt šešios košmariškų kančių valandos vienumoje, nes niekur negalėjo rasti Klarko jaunesniojo.

Kėjus išvydo pasaulį tą pačią minutę, kai jo tėvas, kvepėdamas svetimais kvepalais, atvažiavo į ligoninę. Tada ir prasidėjo jos vargai su Kėjumi. Dar neįkvėpęs oro, naujagimis jau ėmė ją erzinti, ir vargšelis iš karto tai pajuto. Abipusis priešiškumas dar labiau sustiprėjo Kėjaus vaikystės metais, kai jis negalėjo susilaikyti nekrėtęs išdaigų ir nemalonumų.

Džodė norėjo, kad jis augtų kaip tiksli Klarko trečiojo kopija, bet broliai buvo visiškai nepanašūs. Klarkas visu savo elgesiu troško įtikti Džodei. Jis iš visų jėgų stengėsi užsitarnauti jos pagyrų. Jis būdavo nepaguodžiamas, jeigu Džodė pareikšdavo savo nepasitenkinimą.

Kiek Klarkas bandė įsiteikti motinai, tiek Kėjus stengėsi ją išvesti iš kantrybės. Visus Džodės reikalavimus ir lūkesčius Kėjus būtinai išpildydavo atvirkščiai. Kėjus būdavo laimingas, kai Džodė būdavo nepatenkinta; jam tai teikė džiaugsmo. Daug kartų ji savęs klausė, ar jis nesitrenkė automobiliu į medį tyčia, kad sužlugdytų jos svajones apie futbolininko profesionalo karjerą. Jis buvo toks užsispyręs, kad rodydamas nepaklusnumą jos valiai galėjo rizikuoti net savo gyvybe.

Širdies gilumoje ji didžiavosi jo dabartine sėkme, bet nepajėgė garsiai prisipažinti, nes tai būtų reiškę, jog sūnus daug pasiekė gyvenime be jos pagalbos.

Viena priežasčių, kodėl Kėjus taip mylėjo savo darbą, buvo ta, kad galėjo būti toli nuo namų. Ir nors Kėjus su Džeinelena tai neigė, Džodė žinojo: duktė jį pakvietė grįžti į namus, kad jis būtų šalia motinai mirštant. Jai tai kėlė nuoširdų pasibjaurėjimą. Jeigu ji jam anksčiau nerūpėjo, tai ir dabar nerūpės. Jis niekada jos nemylėjo ir niekada nepamils. Ir nėra ko čia burnos aušinti. Kam apsimetinėti, kad jie vienas kitam puoselėja kokius nors jausmus? Kėjus su Džeinelena mano, kad motina tuoj tuoj pakratys kojas. Džodė tai skaito jų akyse. Palaukite, aš jums padarysiu staigmeną!

Džodė sukikeno tamsoje ir tuojau pat užsikosėjo nuo tabako dūmų. Įdomu, kaip jiems patiks jos ilgaamžiškumas? Ji visą gyvenimą mokėjo stulbinti žmones. Su Džode Taket

reikia būti atsargiam. Jeigu kas nors netiki, tegu paklausia Ferguso Vinstono.

Džodė vėl nusijuokė ir šį kartą užsikosėjo skausmingai; tai jai priminė, kad dėl ilgaamžiškumo sprendžia ne ji.

Nuliūdusi ji ėmė keikti likimą. Džodė nenorėjo mirti. Ji dar turi daug reikalų, o svarbiausia – privalo išgyvendinti iš Iden Paso tą kalę Porter. Klarkas tikriausiai kuoktelėjo arba jam užtemo protas, kai jis iš pradžių jai nupirko, o paskui užrašė testamentu daktaro Patono verslą. Ką jis sau galvojo, po šimts?

Kėjus ir Džeinelena net nenumano, koks pavojingas visai jų šeimai ir visam, kas jiems brangu, Laros Malori buvimas Iden Pase.

Džodė dar nebuvo išsiaiškinusi, kas privertė daktarę persikelti į Iden Pasą. Ir vis dėlto ji gerai žinojo, kaip ir tai, kad saulė kyla rytuose, jog ta moteris čia atvažiavo ne vien tik dėl Klarko palikimo. Vadinasi, jai reikia dar kažko, kitaip ji paprasčiausiai būtų pelningai pardavusi daktaro Patono verslą ir niekada nesibrautų į Taketų valdas. Ji čia atvyko ne šiaip sau. Džodė bijojo aiškintis, bet tai padaryti reikia kuo greičiau, kol ji pati arba kuris nors šeimos narių nepateko į Laros Porter spąstus.

Ji, Džodė Taket, savo jėgomis ištrūko iš skurdo ir ištekėjo už turtingiausio apygardos žmogaus. Ne veltui ji daugelį metų vadovavo nepriklausomai naftos bendrovei, ne veltui tapo asmenybe, kurios bijoma ir kuri gerbiama; tokių aukštumų nepasieksi gulėdamas prieš saulę ir bandydamas atspėti kitų žmonių ketinimus. Džodė visada pirmoji ko nors imdavosi, kol kiti dar nebūdavo spėję susigaudyti. Gyvatė barškuolė puola nelaukdama, kol jai prispaus uodegą.

Džodė dar ilgai nemiegojo, rūkė ir kūrė įvairius planus. Kai surūkė iki filtro paskutinę cigaretę, ji jau žinojo, nuo ko pradėti.

Darsė atidarė automobilio langus. Vėjas išdraikė jai šukuoseną, bet ir išsklaidė tabako dūmus, įsismelkusius bare. Šis

tvaikas būtų galėjęs sukelti Fergusui įtarimą. Senelių namuose, kur gyvena jos motina, griežtai draudžiama rūkyti. Lankymasis toje prabangioje įstaigoje buvo geras pretekstas vakarinėms Darsės išvykoms. Pastaruoju metu ji vakarais išsiruošdavo kur kas dažniau nei anksčiau, norėdama atgauti savigarbos jausmą. Ponas Kėjus Taketas gerokai pasistengė, kad sumenkintų jos savivertės pojūtį.

Mintis, jog yra nebereikalinga, graužė ją kaip piktas kirminas. Štai kodėl pastaruoju laiku jos niekas nedžiugina. Ji negalės susirasti jokio kito vyro, kol neatkeršys Kėjui už įžeidimą.

Darsė netgi neturi galimybės parodyti, kokia ji jam abejinga. Keista, bet Kėjus nesilanko nė vienoje populiarioje užeigoje. Mieste kalbama, kad jis daug skraido užsakomaisiais reisais iš Dalaso į Litl Roką ir netgi į pietus iki paties Korpus Kriščio. Betgi negali jis skraidyti kiauras paras? Ką jis veikia tarp skrydžių? Kur leidžia laisvalaikį?

Gal su kita moterimi? Jos ausų tokios apkalbos dar nepasiekė, bet argi tokiame miestelyje ką nors nuslėpsi? Jo vardas nesiejamas su jokia vietos gražuole, išskyrus...

Darsė pašoko kaip nuo smūgio.

– Negali būti! – ištarė ji garsiai.

Kėjus Taketas ir Lara Malori? Juos kartu minėjo skraidinus mergaitę į Tailerį, bet čia nebuvo nieko įtartino.

Be to, daktarė išgarsėjo kaip žinoma širdžių ėdikė. Ji turėjo romaną su meilužiu tiesiog savo vyro panosėje. Netgi Darsė turi daugiau sąžinės ir sveiko proto neįsivelti į tokią avantiūrą.

Tiesa, kai kurie vyrai mėgsta moteris, pasiruošusias rizikuoti, ir tai suteikia nuotykiui ypatingo skonio ir jaudulio. Džeimsas Bondas apdovanodavo dėmesiu anaiptol ne vienuolynų skaistuoles.

Darsė suspaudė vairą iš visų jėgų. Jeigu Kėjus užmezgė slaptą romanėlį su buvusia brolio meiluže, ji jau pasistengs, kad ši žinia pasiektų kiekvieno Rytų Teksaso gyventojo ausis.

Ji pasirūpins, kad Taketas taptų visuotiniu pajuokos objektu. Tik pagalvokite, pakėlė brolio numestą nuograužą! Na ir na! Tokio idioto neverta gailėtis.

Tačiau ganduose turi būti nors trupinėlis tiesos, kitaip pajuokos objektu taps ji pati. Kaip įsitikinti, kad jis miega su Lara Malori? Darsė jos nė nepažįsta. Lara Malori tuojau pat įtars ką nors negera, jeigu Darsė ims jai piršti savo draugystę. Lara Malori nekvaila moteris.

Kaip užmegzti artimesnį ryšį su daktarėle, nesukėlus jai įtarimo? Reikėtų gerai pagalvoti, bet Darsė neabejojo, kad ką nors sugalvos.

Ji atrakino duris savo raktu ir, nedegdama šviesos, ant pirštų galų įėjo į namą, kad nepažadintų Ferguso ir antrame aukšte miegančios Heveros. Ji nenorėjo teisintis vyrui dėl vėlyvo grįžimo. Darsė nemėgo jam meluoti ir kiek galėdama to vengė.

Eidama pro svetainę, ji pamatė, kad vyras arba duktė pamiršo išjungti televizorių. Darsė užėjo į kambarį, o kai ėjo pro odinę sofą, nuo jos pašoko dvi išsigandusios būtybės. Iš nuostabos šaukdamos, jos puolė ieškoti išmėtytų drabužių.

Darsė uždegė šviesą, vienu žvilgsniu įvertino padėtį ir, nors viskas buvo aišku, rūsčiai paklausė:

– *Kas čia, po velnių, darosi?*

Dvyliktas skyrius

Pirmosios baptistų bažnyčios pastorius atidavė Viešpačiui Letės vėlę ir tarė paskutinį žodį prie mažo balto karsto. Širdį verianti Marionos Leonard dejonė aidu atsiliepė virš kapinių, keldama ją girdintiems šiurpą. Džekas Leonardas tylėjo, bet ašaros tekėjo jo išblyškusiu, sulysusiu veidu; jis jėga atitraukė žmoną nuo dukters karsto. Tas kraupus vaizdas buvo ne svetimoms akims. Žmonės ėmė skirstytis.

Lara stovėjo miniai už nugarų, stengdamasi likti kuo mažiau pastebima. Ji pasisuko norėdama eiti, bet ją apakino ryškus fotoaparato blyksnis. Lara instinktyviai pakėlė ranką, saugodamasi šviesos. Blykstelėjo antrą, trečią kartą.

– Ponia Porter, ką manote apie tai, kad Leonardai jums iškėlė bylą dėl nusikalstamo aplaidumo?

– Prašau?! – Kažkas prikišo jai prie burnos mikrofoną. Ji pastūmė jį į šoną. – Ką jūs kalbat? Beje, aš daktarė Malori.

Violetinės dėmės pagaliau dingo jai iš akių, ir ji priešais save pamatė minią reporterių, užstojančių jai kelią.

Lara pasuko į kitą pusę. Minia puolė paskui ją. Televizijos reporteriai ir operatoriai, nutaikę į ją mikrofonus bei kameras, bėgo greta. Laikraštininkus lydėjo paprasti fotografai su nepakenčiamomis blykstėmis. Prieš penkerius metus Lara neblogai išstudijavo žiniasklaidos atstovų naudojamą aparatūrą.

Ką čia veikia žurnalistai? Ko jiems iš jos reikia? Atrodė, kad kartojasi anų dienų košmaras.

– Prašom praleisti.

Atsisukusi atgal, ji pamatė, kad kiti Letės Leonard laidotuvių dalyviai susibūrė grupelėmis ir prislopintais, sujaudinusiais balsais aptarinėja tai, kas vyksta. Nors ne Lara surengė šį spektaklį, ji nenorom tapo pagrindine jo veikėja.

– Ponia Porter?

– Kartoju: mano pavardė *Malori*, – laikėsi savo Lara. – Daktarė Malori.

– Bet jūs buvote velionio JAV pasiuntinio Rendalo Porterio žmona?

Lara nuskubėjo per tvarkingai nupjautą pievutę gatvės link, kur už katafalko ir balto limuzino rikiavosi automobiliai.

– Ar jūs ta pati Lara Porter, velionio senatoriaus Taketo meilužė?

– Prašom pasitraukti. – Pagaliau Lara priėjo prie savo automobilio ir rausėsi rankinėje, ieškodama raktų. – Duokit man ramybę.

– Kodėl jūs atvažiavote į Iden Pasą, ponia Porter?

– Ar tiesa, kad senatorius Taketas jus čia atsivežė prieš savo mirtį?

– Ar judu vis dar buvote meilužiai?

– Ką žinote apie tą nelaimingą atsitikimą? Ar tiesa, kad senatorius ne nuskendo, o nusižudė?

– Ar Letė Leonard mirė dėl jūsų aplaidumo?

Tūkstančius kartų ji girdėjo panašius klausimus ir tapo jiems atspari. Jie atšokdavo nuo jos kaip kulkos nuo šarvų. Tačiau paskutinis klausimas ją privertė suakmenėti.

– Kaip? Ką jūs pasakėte? – paklausė Lara, žiūrėdama tiesiai į akis jaunai reporterei. – Malonėkite pakartoti.

– Ar dėl jūsų aplaidumo ištiko embolija, tapusi Letės Leonard mirties priežastimi?

– Ne!

– Jūs buvote pirma ją apžiūrėjusi gydytoja.

– Taip. Aš dariau viską, kas buvo įmanoma, kad išsaugočiau jai ranką ir gyvybę.

– Matyt, Leonardams taip neatrodo, nes jie iškėlė jums bylą dėl nusikalstamo aplaidumo.

Jeigu Lara seniai nebūtų išmokusi neparodyti, ką jaučia atakuojama įkyrių klausimų ir žodinių antpuolių, po šio būtų susvyravusi. Ji kuo ramiausiai žiūrėjo į reporterę, nors viduje virte virė. Jos veidas tarsi suakmenėjo, ir tardama žodžius Lara sunkiai judino lūpas.

– Aš ėmiausi pačių ryžtingiausių priemonių, kad išgelbėčiau Letei Leonard gyvybę. Jos tėvai tai puikiai žino. Manęs niekas neinformavo, kad iškelta baudžiamoji byla. Tai viskas, ką galiu pasakyti.

Jos atsakymas skalikų gaujos netenkino. Ir kai ji važiavo, reporteriai, kaip ir anksčiau, buvo nukreipę į gydytoją savo kameras, kaišiojo pro langą mikrofoną, šaukdami labai nemalonius klausimus. Ji įsikibo į vairą sukaitusiais delnais ir žiūrėjo tiesiai prieš save, nekreipdama dėmesio į smalsius minios žvilgsnius.

Rytas buvo šiltas ir truputį tvankus, bet Lara karščio nejautė, kol reporteriai savo klausimais jos negrąžino į siaubingą praeitį. Dabar suknelė lipo prie kūno, smilkiniuose tvinksėjo, o širdis daužėsi, grasindama iššokti iš krūtinės. Ją pykino.

Kas galėjo sukelti tokį spaudos dėmesį? Į Iden Pasą ji atvažiavo nepastebimai ir gyveno čia gana ramiai daugiau kaip metus. Pasaulyje kildavo naujų skandalų ir atsirasdavo naujų sensacijų; nusikaltimo vietoje būdavo sučiumpami nauji, dar daugiau negu ji prasikaltę nusidėjėliai. Laros Porter ir senatoriaus Taketo istorija jau labai seniai dūlėjo palaidota senų naujienų kapinėse.

Tačiau tik iki šio ryto. Iš mirusiųjų ją prikėlė Letės Leonard mirtis. Prieš publiką vėl stojo liūdnai išgarsėjusi Lara Porter.

Vis dėlto, kad ir koks skaudus Letės Leonard atvejis, jo kol kas nenušvietė nei šalies, nei valstijos žiniasklaida, apie jį rašė tik vietos žurnalistai. Žinoma, Letės ligos istorijoje buvo

įrašyta Laros Malori pavardė, bet tik labai gerą atmintį turintis žurnalistas galėjo susieti Iden Paso daktarę Lara Malori su senatoriaus Klarko Taketo meiluže Lara Porter. Tam reikia būti ypač įžvalgiam.

Laimė, paskutiniuose pranešimuose apie operaciją ir Letės būklės pagerėjimą Lara nebebuvo minima. Kuo mažiau viešumo, tuo geriau. Lara troško, kad jos pavardė išvis daugiau niekada nebebūtų skelbiama. Tačiau dabar ji būtinai nuskambės – kartu su nuosprendžiu *nusikalstamas aplaidumas*.

Per visą istoriją su Klarku, per Montesangrės įvykius Laros profesine kompetencija niekada nebuvo suabejota. Patyrusios gydytojos reputacija nenukentėjo net tada, kai buvo puolama jos moralė. Ji labai brangino tai, kas liko iš gero Laros Malori vardo.

Dabar, jeigu tik Leonardai užsimins, kad ketina bylinėtis, į visą jos profesinę veiklą bus žiūrima tarsi pro mikroskopą, ji bus išnarstyta po kaulelį, vėl bus paviešintas jos asmeninis gyvenimas. Aišku, jokių kaltę įrodančių faktų jie neras, bet darbas bus padarytas. Pats tikrinimo procesas privers visą žiniasklaidą prikurti skambių antraščių. Paprastiems žmonėms „įtariamasis“ yra tas pat, kas „kaltas“.

Vėl jos pavardė bus maišoma su purvais. Jos ir be to merdinčiai klinikai, vieninteliam jai likusiam svarbiam dalykui, bus suduotas mirtinas smūgis, po kurio ji jau nebepajėgs atsitiesti.

Be abejonės, kažkas žiniasklaidai pranešė, kad Letei Leonard pirmąją pagalbą suteikusi daktarė Malori yra ne kas kita kaip garsioji šliundra Lara Porter.

Kaip ji ir bijojo, prie jos namų jau rikiavosi televizijos kanalų ir laikraščių redakcijų automobiliai ir autobusiukai, apie tai bylojo užrašai ant jų. Vos tik ji įvažiavo į kiemą, ją apipuolė būrys reporterių. Lara prasibrovė pro juos ir įsmuko į namą pro užpakalines duris, kurias jau laikė atidariusi Nensė.

– Kas čia vyksta? – baisėjosi Nensė, užtrenkdama paskui Larą duris.

– Sako, Leonardai duoda mane į teismą dėl nusikalstamo aplaidumo.

– Ar jie proto neteko?!

– Tam tikra prasme. Iš skausmo.

– Tie tipai, dar labai švelniai tariant, – Nensė parodė į reporterius už lango, – sulėkė čia prieš valandą ir pradėjo daužyti į duris. Aš nežinojau, ką ir galvoti. Nuo tada ir telefonas skamba kaip išprotėjęs.

Iš tikrųjų telefonas plyšojo be perstojo.

– Nekelkite ragelio, Nense.

– Ką man daryti, daktare Malori?

– Paskambinkite šerifui Baksteriui ir paprašykite, kad lieptų reporteriams pasitraukti nuo namo.

– Ar jis gali tai padaryti?

– Jis jiems paaiškins, kad tai mano nuosavybė. Jie gali būriuotis gatvėje, o tai tikriausiai ir padarys. Keletą dienų būsime apgultos. Gal jums reikėtų pasiimti savaitę atostogų...

– Na jau ne. Aš nepaliksiu jūsų vienos tiems šakalams sudraskyti.

Lara nusivilko švarką, ir Nensė pastebėjo, kad pamušalas patamsėjęs nuo prakaito.

– Niekada nemačiau jūsų prakaituojančios, – tarstelėjo Nensė, paimdama švarką. – Jau maniau, kad išvis neturite prakaito liaukų.

– Tai nuo nervų. Reporteriai tikrąja prasme užpuolė mane kapinėse.

– Maitvanagiai.

– Apsispręskit, Nense, šakalai ar maitvanagiai. – Buvo gera suvokti, kad humoro jausmas nedingęs.

– Tas pats. Ir vieni, ir kiti minta dvėseliena. Čia reikėtų Klemo su medžiokliniu šautuvu. Jis juos kaipmat išvaikytų.

– Ačiū už pasiūlymą, bet atsisakysiu. Nepageidaujamo dėmesio man jau per akis, – liūdnai pajuokavo Lara. – Nespėjau įsitvirtinti kaip daktarė Malori, mažo miestelio terapeutė, ir štai aš vėl Lara Porter, ištekėjusi Klarko Taketo meilužė.

Nensės veide pasirodė užuojauta.

– Labai apmaudu, kad taip atsitiko.

– Dėkui. Draugų parama man dabar kaip niekad reikalinga, – atsiduso Lara. – Aš juk nesislėpiau, tik nutylėjau savo gyvenamąją vietą vengdama štai tokių nemalonumų. Kažkas tyčia išjudino vapsvų lizdą. Netikiu, kad čia apsieita be svetimų rankų.

– Pavardė – Taketai. O žaidimas vadinasi išdavystė.

Lara staigiai žvilgtelėjo į medicinos seserį.

– Turite omenyje Kėjų?

Nensė papurtė galvą.

– Anaiptol. Manau, tai senės darbas. Jūs bandote čia įsikurti. Pamažu, palengva, taikiai, o jai tai labai nepatinka. Ji išgirdo apie mergaitės mirtį, sužinojo, kad jūs suteikėte pirmąją pagalbą, ir pasinaudojo proga, kad sukeltų triukšmą.

– Ji galėjo tai padaryti, kai tik atvažiavau į miestelį.

– Tačiau tada visi būtų sužinoję, kad jus čia įtaisė Klarkas. O tai reikštų, kad jis jus vis dar mylėjo. Džodė nenorėjo, kad jums būtų paprasta. O dabar Klarkas bus niekuo dėtas.

Ko gero, Nensė teisi.

– Vargu, ar kas nors šiandien pas mus apsilankys, bet aš būsiu savo kabinete.

Lara nuleido užuolaidą, kad nematytų, kuo reporteriai pavertė pievutę prieš namą. Atsisėdusi prie stalo, ji ėmė sklaidyti telefonų knygą. Jautėsi labai pasikeitusi po tų įvykių Virdžinijoje, Klarko Taketo namuose. Dabar ji vyresnė, tvirtesnė ir be kovos nepasiduos. Ji prisitraukė telefoną ir surinko numerį.

– Panele Džeinelena!

– Viešpatie, Bovi! Ką jūs čia veikiate?

Panelė Taket sėdėjo prie virtuvės stalo ir žiūrėjo į telefoną, ji ką tik buvo padėjusi ragelį. Bovis įkišo galvą pro duris. Džeinelena rankos mostu pakvietė jį užeiti.

– Atrodo, kas kartą jus išgąsdinu, neleidžiu pabūti su savo mintimis. – Bovis sumišusiu veidu įėjo į kambarį. – Tarnaitė sakė, kad jūs virtuvėje. Jeigu atėjau ne laiku...

– Ne, nesijaudinkite. Tik nustebau jus čia pamačiusi.

– Iš pradžių aš užsukau į kontorą, paskui į sandėlį. Man pasakė, kad šiandien jūs anksti išėjote.

– Mama nekaip jautėsi, kai rytą ėjau į darbą, man buvo neramu. – Kaip visada, matydama Bovį, Džeinelena vos surezgė sakinį. Ji parodė į kėdę prie virtuvės stalo, priešais save. – Sėskitės. Kaip tik ketinau gerti arbatos. Ar išgersite su manim?

– Arbatos? – Bovis dvejodamas pažvelgė į verdantį ant viryklės virdulį. – Karštos? Lauke siaubingas karštis.

– Žinau, bet aš... aš mėgstu arbatą, – prisipažino Džeinelena ir, tarsi teisindamasi, gūžtelėjo pečiais. – Arbata ramina.

– Tikiu.

– Gal ko nors kito? Limonado? Kolos? Alaus? Kėjus laiko alų šaldytuve.

– Ne, dėkoju. Be to, aš negaliu sėsti. Aš purvinas.

Džeinelenai Bovis atrodė puikiai. Ji nematė jo nešvarių džinsų ir marškinių, kol jis neatkreipė jos dėmesio. Jo batai buvo aplipę purvu, už diržo užkištos odinės darbo pirštinės žemėtos, o skrybėlė dulkėta.

– Nekvailiokit, – tarė Džeinelena. – Mama per vasaros atostogas versdavo brolius dirbti. Jie pareidavo suprakaitavę, smirdintys. Nesakau, kad jūs smirdite, – skubiai pridūrė ji. – Tik bandau paaiškinti, kad virtuvė visada būdavo skirta darbo žmonėms... jiems pailsėti, atsipalaiduoti. – Pajutusi, jog tauškia niekus, ji nutilo. – Jūs tikriausiai atėjote pasikalbėti. Prašom sėstis.

Padvejojęs Bovis atsargiai atsisėdo ant paties kėdės kraštelio.

– Tikrai nenorite atsigerti? – pakartojo Džeinelena.

– Jeigu yra limonado... – Keitas atsikrenkštė. – Jūs buvote už tūkstančio kilometrų nuo čia, kai atėjau, – pasakė, nugėręs didelį gurkšnį.

– Turėjau labai nemalonų telefoninį pokalbį. – Džeinelena nutilo, svarstydama, ar verta su juo apie tai kalbėti. Bovis laukiamai į ją žiūrėjo; gal palengvėtų išsipasakojus kam nors, kas su tuo nesusijęs ir yra nešališkas. – Ar girdėjote apie mažą mergaitę iš Iden Paso, kuriai vos nenutrūko ranka?

– Girdėjau, kad ji mirė.

– Šiandien ją palaidojo. Kokia tragedija. – Džeinelena nutilo. – Pirmoji jai suteikė pagalbą ir nuvežė į Tailerį gydytoja...

– Malori.

– Taip. Ji ką tik skambino. Žinote, ji kadaise buvo... mano vyresniojo brolio...

– Žinau.

Džeinelena apdovanojo Bovį dėkinga šypsena.

– Vadinasi, įsivaizduojate, kaip mums nemalonu, kad ji apsigyveno Iden Pase.

– Kodėl?

Klausimas nuskambėjo taip netikėtai, kad Džeinelena apstulbo.

– Todėl, kad ji mums primena praeitį.

– Aišku.

Matyt, jos argumentas jam pasirodė netvirtas, ir Džeinelena nutarė paaiškinti:

– Lara Porter sužlugdė Klarko politinę karjerą.

Bovis palenkė galvą į šoną ir pasikasė kaklą, tarsi apgalvodamas jos žodžius.

– Ji nepanaši į imtynininkę. Sunku patikėti, kad Porter jį priveikė, išrengė ir nusitempė į lovą, ar ne taip?

Džeinelenai irgi buvo atėjusi į galvą tokia mintis, bet ji niekam to nesakė. Jeigu būtų prasižiojusi, Džodė būtų užrikusi taip, kad stogas kilnotųsi.

Džeinelena nutarė į tai daugiau nebesigilinti.

– Žurnalistai iš kažkur sužinojo, kad Lara Porter gyvena Iden Pase ir prisistato esanti daktarė Malori. Šįryt jie užsipuolė daktarę Letės Leonard laidotuvėse, ir ji turėjo kreiptis į šerifą Baksterį, kad jis išvaikytų minią nuo jos namų.

Bovis pasipiktino:

– Jie išdrįso drumsti mažos mergaitės laidotuves...

– Tikrai. Tai labai šlykštu. – Akimirką Džeinelena susimąstė apie tai, kad triukšmas dėl brolio ir Laros Porter ryšių netyla iki šiol. – Kalbama, kad Leonardai ketina ją paduoti į teismą dėl profesinio aplaidumo, – pasakė Džeinelena, paskui nutilo ir giliai įkvėpė. – Ji mano, kad dėl to kalta mano motina.

– O kaip jūs manote?

– Netikiu.

– Jūsų atsakymas netvirtas.

Jos pirštai iš pradžių palietė veidą, paskui ėmė ieškoti palaidinukės sagų. Tačiau sagų nebuvo, ir tada Džeinelena ėmė nervingai glamžyti audinį, paskui padėjo ranką ant stalo greta nepaliesto puodelio arbatos.

– Aš nežinau, kalta ji ar ne, – pagaliau prisipažino Džeinelena. – Daktarė Malori paskambino, norėdama pasikalbėti su mama. Meideila jai pasakė, kad mama ilsisi. Malori reikalavo leisti jai pasikalbėti su kuo nors iš šeimos narių. – Džeinelena stumdė ant stalo druskinę ir pipirinę. – Gaila, kad Kėjaus nėra namuose. Jis moka spręsti konfliktus. Jis sugebėtų jai atsakyti.

– O ką jūs atsakėte?

– Kad mūsų šeima niekuo dėta dėl jos nemalonumų.

– Manote, jai to užteko? – suabejojo Bovis.

– Ji pasakė nemananti, kad aš tokia piktavalė, bet iš mamos ir brolio galėtų visko tikėtis. – Džeinelena vos girdimai pridūrė: – Nesinori manyti, kad jie tokie žiaurūs. – Džeinelena kurį laiką žiūrėjo į tolį, paskui prisiminė svečią. – Atleiskite, Bovi, kad gaišinu jus su šeimos reikalais. Tai apie ką norėjote pasikalbėti?

Bovis gūžtelėjo pečiais.

– Gal ir neverta apie tai kalbėti. Keletą dienų svarsčiau, ar verta jus trukdyti dėl tokių dalykų. – Keitas pastūmė į šoną ant stalo gulinčią savo skrybėlę ir palinko į priekį. – Ar jūs kada nors pastebėjote ką nors keista dėl septintojo gręžinio?

– Ne, o kas?

– Gal ir nieko, bet vis dėlto nusprendžiau nusimesti akmenį nuo širdies. Matote, iš jo negaunam dujų tiek, kiek reikėtų. Bent taip aš manau. Jo išdirbis mažesnis negu kitų tokių pat gręžinių.

– Visi gręžiniai skirtingi.

– Taip, panele, žinau. Kiekvienas gręžinys turi savo charakterį ir jis nuolatos keičiasi. Kiekvienas turi savo keistenybių ir jas ne iš karto pastebėsi. Visai kaip moterys. Kiekvieną reikia skirtingai paglostyti.

Džeinelena staigiai nuleido galvą ir nepamatė, kad Bovis padarė tą patį. Jai nuraudo skruostai, bet čia juk kalbama apie darbą, tad ji paklausė:

– Koks jo vidutinis produktyvumas?

Dujos buvo matuojamos šimtais tūkstančių kubinių metrų.

– Du šimtai penkiasdešimt per dieną. Mano supratimu, jis turi būti didesnis.

– Mes nurašome keturis penkis procentus nuostolių, Bovi. Kartais net iki dešimt. Matyt, kažkur yra nedidelis nuotėkis ir dujos išgaruoja į orą.

Sukandęs lūpą Bovis pamąstė, paskui atkakliai papurtė galvą.

– Aš manau, nuostoliai didesni už planuojamus. Stebėjau tą gręžinį beveik mėnesį ir paskaičiavau, kad iš jo turi būti gaunama kur kas daugiau dujų, ypač atsižvelgiant į naftos kiekį, kurį mes iš jo išsiurbiame. Iš tikrųjų jo produktyvumas yra visų mažiausias.

– Jūs taip kruopščiai ištyrėte.

– Laisvu nuo darbo laiku.

Džeineleną užplūdo pasididžiavimas. Bovis įrodo esąs geras darbuotojas, atliekantis daugiau, nei jam priklauso pagal pareigas. Ji neapsiriko, priimdama jį į darbą.

Nors panelė Taket vertino Bovio pastangas, manė, kad jo nerimas nepagrįstas.

– Nežinau, ką jums pasakyti, Bovi. Septinto gręžinio produktyvumas atitinka mūsų apskaičiavimus.

– Apie tai pranešiau meistrui, bet jis numojo ranka, esą iš to gręžinio visada būdavo išgaunama mažai dujų. Tik aš niekaip negaliu suprasti, kodėl. Žinote, kartais mintis įlenda į galvą ir neduoda ramybės.

– Suprantu. – Džeinelena spoksojo į puodelį. Ilgokai patylėjusi, prašneko: – Na kas man darosi? Užuot galvojusi apie darbą, vėl prisiminiau mergaitę. Jos tėvas turi cheminę valyklą, į kurią mes duodame valyti savo drabužius. Jis geras, draugiškas žmogus. Įsivaizduoju, kaip jie su žmona dabar jaučiasi, mes juk patyrėme tokį pat skausmą, kai paskendo Klarkas. Aš tada maniau, kad mama neišlaikys, ir bus dvejos laidotuvės.

– Aš neturiu vaikų, bet nenorėčiau patirti, ką reiškia užkasti vaiką į žemę.

Džeinelena įdėmiai pasižiūrėjo į Bovį. Jis neturi vaikų, o ar buvo kada nors vedęs? Ji norėjo jam užduoti daug asmeninių klausimų, bet nesiryžo. Pavyzdžiui, kaip jis išmoko perprasti žmones. Jis sugeba atskirti melą ir mato žmones kiaurai.

Pasikliaudama jo nuojauta, Džeinelena paklausė:

– Kaip manote, Bovi, ar daktarė Malori iš tikrųjų padarė klaidą, kainavusią mergaitei gyvybę?

– Aš tik žinau, kad nėra vaistų net nuo slogos ir pagirių...

Džeinelena nusišypsojo.

– Kartą mačiau Larą Malori, bet ji man pasirodė tokia... dalykiška.

Kitaip nei aš, liūdnai pagalvojo Džeinelena. Pamačiusi Larą Malori, ji daugiau nebesistebėjo, kodėl Klarkas pastatė ant kortos viską, kad užkariautų tokią moterį. Ji atrodė ne tik graži. Jos akyse švietė supratingumas, ji darė išsilavinusios ir kompetentingos moters įspūdį.

Džeinelena negalėjo prisiversti nekęsti Laros Malori. Ji žinojo: prieštaringi jausmai nekankintų, jeigu daktarė būtų tuščiagalvė, paviršutiniška kvailutė. Iš tikrųjų buvo priešingai.

– Netikiu, kad ta moteris, kurią mačiau, būtų padariusi klaidą. – Šie žodžiai išsprūdo netikėtai netgi jai pačiai, ji

pasijuto išduodanti savo šeimą. – Aš žinau, kad turėčiau jos neapkęsti, bet...

– Kas jums taip sako?

– Mama.

– Ar jūs visada elgiatės taip, kaip sako mama? Ar niekada neturite savo nuomonės?

– Labai retai. – Džeinelena pagalvojo, kad toks prisipažinimas parodė Boviui, kokia ji mamos dukrelė. Tikriausiai dabar jis nustos ją gerbęs ir kaip asmenybę, ir kaip viršininkę.

Tačiau Laros Malori skambutis nedavė Džeinelenai ramybės. Ji negalėjo nuslėpti savo nerimo. Ji pasirėmė alkūnėmis galvą ant stalo.

– Viešpatie, ir kodėl ji susidėjo su Klarku! Jis būtų padaręs puikią politinę karjerą, kaip norėjo mama. Gal netgi būtų likęs gyvas. Mama būtų buvusi laiminga, o aš...

Džeinelena vos nepasakė, kad tada jai nebūtų reikėję šitiek stengtis dėl taikos šeimoje. Nepakeliamai sunku vienai rūpintis kiekvieno laime ir gerove. Ne tik sunku, bet ir išvis neįmanoma.

Nuo to vakaro, kai ta mergaitė atėjo į jų namus pasikalbėti su Kėjumi, jis pasidarė dar ūmesnis ir irzlesnis. Su Džode nebesipyko, bet tik todėl, kad kaip įmanydami vengė vienas kito. Į paprasčiausius klausimus Kėjus atsakinėdavo trumpai ir piktai: „taip“ arba „ne“. Vienas Dievas težino, ko prikimšta jo galva; Džeinelena bijojo spėlioti. Jis vaikščiojo po kambarius susikūprinęs, piktu ir karingu veidu. Kėjus negalėjo būti namie ir dažnai netikėtai dingdavo, o paskui taip pat netikėtai grįždavo.

O štai dabar dar vieną nerimo šaltinį jai sukūrė Lara Malori. Džeinelena nepajuto, kad jai skruostu nuriedėjo ašara.

– Kas atsitiko?

Ji pamatė, kad Bovis sujudėjo, bet nesitikėjo, kad jis ją palies. Kai sugrubę pirštų galai palytėjo Džeinelenai skruostą, ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį prasižiojusi iš nuostabos.

Prie jos retai kas prisiliesdavo, o jai taip trūko švelnumo, todėl Džeinelena apkabino Boviui ranką savąja.

Bovis sustingo vietoje. Jis nejudėjo – tik akys. Jos žvelgė tai Džeinelenai į akis, tai – į savo ranką, jos glaudžiamą sau prie skruosto, tai vėl jai į akis. Džeinelena irgi nejudėjo, bet viduje visa drebėjo. Ji pajuto sunkumą ir skausmą strėnose. Krūtys sustangrėjo ir maloniai dilgčiojo; jai norėjosi prie jų prispausti rankas, kad nuslopintų jaudulį.

Džeinelena negalėjo pasakyti, kiek ilgai jie žiūrėjo vienas į kitą. Ji buvo apkerėta jo gerų, liūdnų akių žvilgsnio ir jo pirštų, šlapių nuo jos ašarų, prisilietimo.

Jeigu Bovis nebūtų išgirdęs automobilio variklio gaudesio, netikėtai įėjęs Kėjus būtų pamatęs kambaryje tokį nebylų paveikslą.

Džeinelena greitai atsistojo ir atsisuko veidu į brolį.

– Kėjau, tu? Labas! – jos balsas skambėjo neįprastai garsiai ir skardžiai. – Ką tu čia veiki?

– Iš ryto čia dar buvo mano namai...

Kėjus įdėmiai pažvelgė į seserį ir į Bovį, kuris, kaip ir tikėjosi Džeinelena, mokėjo geriau už ją slėpti savo jausmus. Jos veidas degte degė, raudonis išpylė kaklą, ant jo smarkiai pulsavo gyslelė.

Kėjus išėmė iš šaldytuvo alaus skardinę.

– Sveikas, Bovi. Nori alaus?

– Ne, ačiū.

– Aš jam siūliau, bet jis labiau panoro limonado.

– Trumpam užėjau pas panelę Džeineleną pasakyti...

– Jis mano, kad septinto gręžinio vidutinė dujų išeiga labai maža, ir...

– Gal ten nieko... – įsiterpė Bovis.

– Jis mano, kad mums reikėtų žinoti, jeigu...

– Nutariau šiandien pranešti panelei Džeinelenai.

– Mes kaip tik tai ir darėme. Kalbėjomės, – nevykusiai užbaigė Džeinelena.

– Matau, – pralinksmėjęs Kėjus atidarė skardinę ir prisidėjo prie lūpų. – Ką gi, atleiskite, kad pertraukiau svarbų dalykinį pasitarimą.

– Ne, viskas gerai, – Bovis pačiupo skrybėlę, tarsi tai būtų buvęs svarbus nuodėmės įkaltis. – Aš jau ketinau eiti...

– Taip, jis jau ketino eiti, bet grįžai tu. Aš... aš tik palydėsiu jį iki durų, – visiškai sutrikusi, nedrįsdama pažvelgti nei į brolį, nei į Bovį, Džeinelena šastelėjo iš virtuvės ir nubėgo laukti svečio prieškambaryje, plačiai atidariusi duris. Ji stengėsi į jį nežiūrėti. – Ačiū už informaciją, Bovi.

Šis užsidėjo skrybėlę.

– Pamaniau, reikia jums apie tai pranešti. Juk tai jūsų pinigai.

– Aš patikrinsiu, kas atsitiko.

– Nemanau, kad tai puiki mintis.

Išgirdusi brolio balsą, Džeinelena staigiai atsisuko. Kėjus stovėjo, atsirėmęs petimi į valgomojo durų staktą, ir ramiai siurbčiojo iš skardinės.

– Kokia mintis? – nustebo Džeinelena.

– Kad tu tikrintum gręžinį.

– Kodėl ne?

– Todėl, kad nuo šios dienos Taketai vėl dėmesio centre.

– Na ir kas?

– O tai, kad reporteriai šniukštinės po kiekvieną Iden Paso kampelį. Žinoma, kol nenutiks įdomesnių istorijų. Kai jie iš manęs nieko nepeš, o galiu pasakyti, jog taip ir bus, jie ims spausti žinias iš tavęs. Bovi, – kreipėsi jis į mechaniką, – prižiūrėk mano seserį. Lydėk ją, jeigu ji panorės važiuoti prie gręžinių.

Bovis sumišęs pažvelgė į Džeineleną.

– Neįsižeiskite, bet mano viršininkė ji.

– Viršininkė ar ne viršininkė, bet padaryk man paslaugą, Aš prašau kaip jos brolis.

Bovio žvilgsnis vėl įsmigo į Džeineleną. Ji vos sulaikė pasipiktinimą ir tylėjo, bijodama ko nors prišnekėti.

Bovis nedrąsiai sumurmėjo:

– Gerai, pone Taketai.

– Vadink mane Kėjum.

– Taip, pone. Na, iki greito.

Negaišdamas Keitas įlipo į sunkvežimį ir išvažiavo. Iš jo veido buvo matyti, kad jam palengvėjo taip lengvai išsisukus.

Džeinelena atsigręžė į brolį.

– Man nereikia prižiūrėtojo!

– O aš manau, kad reikia, – atsakė Kėjus, nekreipdamas dėmesio į jos pyktį. – Jeigu prie tavęs pristos reporteris, aš jam spirsiu į užpakalį. Kils dar didesnis triukšmas, o to dabar visiškai nereikia.

Džeineleną papiktino, kad brolis įsakinėja jos tarnautojui, tuo pabrėždamas jos nesugebėjimą pasirūpinti savimi. Kita vertus, jo rūpestis turėjo pagrindo. Jeigu prie jos iš tikrųjų prikibs reporteris kaulydamas komentaro ir apie tai sužinos brolis, geriau nė nebandyti įsivaizduoti, ką jis jam padarys. Labai seniai, kai ji dar mokėsi mokykloje ir grįžo į namus iš pasimatymo verkdama, Kėjus puolė smaugti jos bičiulio, jai dar nespėjus paaiškinti, kad jie tik žiūrėjo labai liūdną filmą.

Prisiminusi, kad brolis linki jai kuo geriausio, Džeinelena nusiramino.

– Viskas *jau* blogiau, negu tu manai, – prisipažino ji. – Prieš kurį laiką čia skambino Lara Malori ir norėjo pakalbėti su mama. Ji mano, kad apie jos įsikūrimą Iden Pase žiniasklaidai pranešė mama.

Kėjus pasikasė pakaušį.

– Prakeikimas!

– Tu nustebęs?

– Ne. Stebina nebent tai, kad aš ir daktarė esame tos pačios nuomonės. Aš irgi įtariu, kad nagus čia prikišo Džodė. Pažįstu daug žurnalistų, bet tik keletas jų žinojo, kad Lara gelbėjo Letę; nesuvokiamas sutapimas, kad jie tai susiejo su ta sena istorija. – Jis metė žvilgsnį antro aukšto link. – Na ir gudri bestija.

– Nedrįsk taip kalbėti apie motiną.

– Čia komplimentas. Turi pripažinti, kad Džodė kūrybinga.

– Ar tu tai vadini kūrybingumu?

– O kaip dar?

Džeinelena susikrimto.

– Juk tu ten buvai, Kėjau. Tu ją matei. Ar daktarė Malori tikrai elgėsi aplaidžiai? Ar Leonardai turi pagrindo paduoti ją į teismą?

– Aš labiau buvau užsiėmęs pilotavimu, bet galiu patvirtinti, kad Lara tikrąja to žodžio prasme išplėšė mergaitę iš mirties nagų. Skrodimas parodė, kad embolija buvo nelemta gamtos klaida. Tai galėjo atsitikti bet kada. Kitas dalykas: Leonardai man neatrodė kerštingi žmonės. Jie labai tikintys.

– Todėl stebiesi, kad ieško atpirkimo ožio?

– Taigi. Neatmetu, kad Džodė paleido gandą apie bylą, nesvarbu ar tai tiesa, ar ne. Larą lengva apkaltinti.

Džeinelena klausiamai į jį pažiūrėjo.

– Kas? – paklausė Kėjus.

– Tu jau kelis kartus ją pavadinai Lara. Keista.

Kėjus patylėjo, paskui pasiteisino:

– Na, toks jos vardas, tiesa?

Džeinelena norėjo išsiaiškinti daugybę kitų klausimų.

– Sprendžiant iš balso, ji buvo labai supykusi. Liepė perduoti tau ir mamai, kad šį kartą jums nepavyks jos ištrenkti iš miesto. Ką ji turėjo omenyje?

– Ji ir jos vyras Rendalas Porteris buvo išsiųsti į Montesangrę. – Kėjus paniuro. – Ji įsikalė sau į galvą, kad Klarkas parūpino šį paskyrimą, pasinaudojęs savo pažintimis Valstybės departamente. Iš šalies paskyrimas atrodė rimtas ir solidus, o iš tikrųjų reiškė politinę tremtį.

Šie žodžiai pribloškė Džeineleną.

– Ar tu ja tiki? Nejaugi Klarkas buvo išdavikas?

– Išdavikas – gana stipriai pasakyta, bet mūsų brolelis puikiai mokėjo suktis iš nemalonių padėčių.

– Bet iš tos jis taip ir neišsisuko.

– Sutinku, – nenoriai patvirtino Kėjus. – Ir kol Lara bus čia kaip to priminimas, jis liks su tuo antspaudu.

– Vadinasi, tu vis dėlto pritari mamos poelgiui? Jeigu tai ji padarė?

– Ne, nepritariu. Aš irgi noriu, kad Lara Malori iš čia išsinešdintų. Bet, manau, ji tai padarys pati. – Kėjus dar kartą metė žvilgsnį į laiptų viršų. – Bet tu žinai Džodę. Ji ne iš tų, kurios leidžia įvykiams klostytis savaime. Jeigu viskas vyksta ne pagal jos planą ir norus, ji prisiima Dievo vaidmenį.

– Ak, Kėjau, neteisk jos taip griežtai. Nepamiršk, ji ligonė. Gal tu ją prikalbėsi apsilankyti pas gydytoją.

Kėjus nusikvatojo.

– Jei kalbinsiu aš, ji tikrai nesilankys. Bet sutinku, jai tikrai reikia pasitikrinti pas gydytoją ir pasidaryti tyrimus. – Kėjus padėjo ranką Džeinelenai ant peties. – Bijau, sesute, kad ją įtikinti teks tau. Pasistenk. – Jis spustelėjo jai petį ir pasiėmęs alų patraukė laiptais į antrą aukštą.

– Kėjau, tu šį vakarą išeini?

– Kai tik išsimaudysiu duše.

– Tu pakvietei Heleną Beri?

Jis sustojo kaip įbestas, paskui atsisuko į Džeineleną.

– Kodėl klausi?

Iš jo veido išraiškos Džeinelena pajuto, kad ši tema jam nemaloni. Ji taip pat suprato, kodėl Kėjus kartais kelia žmonėms baimę.

– Helena susitikinėjo su Džimiu Bredliu iš mokyklos. Šnekama... – ji nutilo ir apsilaižė lūpas, – ...kad jie staiga išsiskyrė.

– Na, ir?

– Paklausyk, Kėjau! – Sukaupusi drąsą, sesuo sudejavo: – Bet kodėl? Kodėl, galėdamas rinktis iš visų moterų, tu pasirinkai ją? Ji dvigubai už tave jaunesnė!

– Atsargiau, Džeinelena. Jeigu tu pradėsi knaisiotis po mano asmeninius reikalus, aš pradėsiu knaisiotis po tavuosius. – Jis nulipo du laiptelius ir sušnabždėjo: – Pavyzdžiui, pasidomėsiu, kas vyksta tarp tavęs ir Bovio Keito.

Jai apmirė širdis.

– Visiškai nieko!

– Nieko?! Tada kodėl taip puolei teisintis, kai užėjau į virtuvę? Nesu girdėjęs tokios greitakalbės nuo tada, kai Drendos Larson tėtušis mus abu užklupo ant šieno, kai mums buvo trylika!

– Bovis mūsų tarnautojas. Mes kalbėjomės apie reikalus.

– Gerai. Tebūnie taip, aš tavim tikiu, – nusileido Kėjus, gudriai šypsodamasis. – Bet tik jeigu tu patikėsi, kad mes su Drenda ieškojom šiene adatos.

Laros spėjimas pasitvirtino.

Praėjus savaitei po Letės Leonard laidotuvių, reporteriai iš Iden Paso persikėlė į kitas, skalsesnes ganyklas, kur galėjo ganytis ir tukti, maitindamiesi kitų žmonių bėdomis ir nelaimėmis. Tačiau tą savaitę jie nedavė Larai ramybės, vos tik ji iškeldavo koją iš namų. Šerifas Baksteris, nors ir nenoromis, vykdė savo pareigą ir vijo žurnalistus iš jos kiemo. Tačiau jų budėjimas gatvėje darė Larą belaisve.

Vietiniai Dalaso ir Šrivporto televizijos kanalai perdavė informaciją nacionalinėms televizijos stotims, bet Lara Porter ir tas pražūtingas vaidmuo, kurį ji atliko senatoriaus Klarko Taketo žlugimo istorijoje prieš penkerius metus, buvo trumpai paminėti tik pačioje žinių pabaigoje. Lara Porter vėl nieko nebedomino.

Leonardų pora taip pat neišvengė spaudos dėmesio, bet pasisamdė advokatą, kad tas kalbėtų jų vardu. Advokatas, neseniai baigęs Beiloro universiteto Teisės fakultetą, dar nebuvo spėjęs įgyti daug patirties, bet vis dėlto atliko savo užduotį neblogai ir nepabūgo reporterių klausimų krušos. Jis atkakliai tvirtino, kad jo klientai neturi ko pasakyti ir jiems dabar svarbiausia – įveikti savo skausmą, o tik paskui kalbėti apie kieno nors atsakomybę dėl dukters mirties.

Lara daug apie tai galvojo. Iškilus abejonėms dėl antikoaguliantų skyrimo Letės atveju, ji ilgai nagrinėjo visus galimus variantus ir įsitikino priėmusi teisingą sprendimą – Letei

nebuvo galima duoti tų vaistų. Kad visiškai nusiramintų, ji vis dėlto pasitarė su priimamojo gydytoju, į kurio globą Letė pateko iš Laros rankų. Jis pritarė jos sprendimui ir užtikrino ją palaikysiąs, jeigu šis atvejis pasiektų teismą.

Bėgo dienos, bet Lara negavo jokio pranešimo iš Leonardų advokato ir beveik patikėjo, kad gandai apie teismą taip ir liks gandais. Ji neabejojo, kad gandus skleidė kažkuris iš Taketų. Jos atkaklūs bandymai pasikalbėti su Džode Taket telefonu buvo tušti ir tik stiprino nusivylimo jausmą. Džodė iš tikrųjų sunkiai serga ir negali net pasikalbėti telefonu arba jos namiškiai Larai meluoja.

Lara bendravo telefonu ir su ekonome, ir su Džeinelena, o Kėjaus nematė ir negirdėjo nuo to vakaro, kai jis buvo atvežęs Heleną Beri. Tikriausiai jis nuleido juokais Laros prašymą nuskraidinti ją į Centrinę Ameriką. Progos dar kartą apie tai pasikalbėti nebepasitaikė, bet ji nė per nago juodymą neatsisakė šio ketinimo. Nuo plano įgyvendinimo ją kol kas atitraukė daugybė kitų įvykių.

Kai ji pabudo tą rytą, paskutiniai televizijos autobusiukai iš gatvės jau buvo dingę, bet dėl paskleistų gandų anksčiau užsirašę ligoniai buvo atšaukę vizitus. Nelengva likti optimiste, kai negali prisivilioti nė vieno ligonio. Visą rytą jiedvi su Nense bandė susirasti kokį nors užsiėmimą, nedrįsdamos pripažinti viena kitai, kad veiklos nėra.

Vidurdienį Lara išėjo iš kabineto, ketindama paleisti Nensę į namus. Jos didelei nuostabai, seselė su kažkuo šnekėjosi priimamajame.

– Mums reikia pas daktarę nedelsiant. Taip, žinau, mes neužsirašiusios, bet, atvirai kalbant, pacientų antplūdžio nesimato.

Tai buvo skardus, šaižus Darsės Vinston balsas.

Tryliktas skyrius

– Kuo galiu būti naudinga?

Išgirdusi Laros žodžius, Darsė atsisuko. Iš arti Darsė nebuvo tokia nepriekaištingai jauna, kokia atrodė ant mokyklos salės scenos. Švelnios, kol kas dar negilios raukšlės vagojo odą apie akis ir raižė kaktą. Darsė sumaniai naudojo kosmetiką, bet niekas negalėjo užmaskuoti metų naštos ir užslėpto kartėlio.

Lara buvo susidariusi nemalonų įspūdį apie Darsę Vinston, bet iš patirties žinojo, kad kartais galima ir klysti. Stengdamasi nebūti iš anksto priešiškai nusiteikusi, ji nusišypsojo ir padavė ranką:

– Laba diena, ponia Vinston. Aš Lara Malori.

Darsė klausiamai pakėlė vieną rūpestingai nubrėžtą antakį, ir Lara paaiškino, iš kur ją pažįsta.

– Mačiau jus kalbančią susirinkime. Jūs mokate įtikinti.

Vietoj atsako Darsė vėl pakelė antakį. Ji gręžė Larą žvilgsniu, tarsi norėdama atspėti, ką Lara žino apie jos „įsibrovėlį“.

Lara pasisuko į merginą, stovinčią greta motinos.

– O tu, jeigu neklystu, Hevera?

– Taip, ponia.

– Malonu susipažinti, Hevera.

– Mes atėjome kaip tik dėl jos, – pareiškė Darsė.

– Štai kaip? Kas atsitiko?

– Noriu, kad jūs išrašytumėte kontraceptinių tablečių.

– Mama, baik!

Mergina buvo išsigandusi, ir Lara tuo nesistebėjo. Pasitvirtino blogiausi Laros nuogąstavimai: Darsė – pirmarūšė niekšė. Nenorėdama daugiau trikdyti Heveros, Lara paklausė:

– Nense, kuris kabinetas paruoštas apžiūrai?

Nensė nedraugiškai nužvelgė Darsę.

– Trečiasis.

– Eime, Hevera. – Lara atidarė duris, kad mergina įeitų pirmoji.

Darsė puolė iš paskos.

– Ponia Vinston, įsitaisykite čia, kur jums patogiau. Nensė paprašys iš jūsų duomenų Heveros medicininei kortelei užpildyti. Jeigu norėsite atsigerti, Nensė jums paduos.

– Hevera mano duktė! – iš Darsės tono buvo aišku, kad ji įpratusi gniuždyti žmones ir viską gauti.

– Tai mano kabinetas, – pareiškė Lara taip pat užtikrintai, – o Hevera – mano pacientė. Aš gerbiu ir saugau savo ligonių konfidencialumą.

Daugiau neaiškindama Lara uždarė duris priešais supykusią, susiraukusią Darsę ir paliko merginą kabinete Nensės globai, kad ši padėtų nusirengti, išmatuotų kraujospūdį ir paimtų tyrimams kraujo bei šlapimo mėginius.

Po kurio laiko negarsiai pabelsdama Nensė iškvietė Larą iš kabineto. Kai abi ėjo pro priimamąjį, Nensė sušnabždėjo:

– O kaip numaldyti tą raganą?

– Numeskite jai kokį nors graužiką.

Nensė kilstelėjo nykščius. Kabinete Hevera sėdėjo ant apžiūros stalo kraštelio.

– Ar viskas gerai?

– Taip. Bet skauda, kai ima iš piršto kraują.

– Man irgi nepatinka.

– Bet vis tiek geriau negu tada, kai ima kraują iš venos. Bijau adatų.

– Ir aš jomis nesižaviu.

– Bet jūs daktarė.

– Aš dar ir žmogus.

Mergina nusišypsojo, jausdamasi ramesnė.

– Kada pradeda treniruotis šokėjų palaikymo komanda?

– Iš kur jūs žinote, kad aš šoku komandoje?

– Komandos gerbėjų klubas man atsiuntė lankstinuką ir kvietimą tapti jo nare. – Lara otoskopu tikrino jai ausis. – Jame mačiau tavo nuotrauką.

– Mes pradedame treniruotis kitą savaitę.

– Taip greitai? Sakyk a-a-a... – Prispaudusi liežuvį mentele, Lara apžiūrėjo Heverai gerklę. – Iki pamokų pradžios dar visas mėnuo.

– Taip, bet mes norime būti geriausios. Pernai laimėjome kelis prizus.

– O dabar ryk. Ar tau neskauda gerklės? – Lara čiupinėjo merginai kaklą.

– Ne, ponia.

– Puiku. Turi susirūpinti savo gerkle. Jeigu kur nors suskaus, tuojau pat atbėk. Palaikymo komandos šokėjos dažnai praranda balsą.

– Tikrai.

Lara pakėlė Heverai ant pečių užmestą skraistę ir pridėjo stetoskopą po kaire krūtimi. Hevera suvirpėjo.

– Taip, jis šaltas, – pasakė Lara šypsodamasi. Išklausiusi širdį, ji paklausė plaučius. – Prašom kelis kartus įkvėpti pro burną. Puiku. Ar mėnesinės reguliarios?

– Taip, ponia.

– Gausios?

– Tik pirmą ir antrą dieną. Paskui mažiau.

– Skausmingos?

– Taip. Tiesiog siaubingai.

– Ar ką nors vartoji?

– Midolį, aspiriną. Kitus panašius vaistus.

– Ar tau nuo jų geriau?

– Nieko, kentėti galima, – atsakė Hevera.

Lara padėjo merginai patogiai atsigulti ant stalo ir pakvietė Nensę, kad kartu su ja apžiūrėtų krūtis ir ginekologiškai.

– Bjauru, – tarstelėjo Hevera, kai Lara ją privedė prie ginekologinės kėdės.

– Žinau. Pasistenk atsipalaiduoti.

– Su malonumu, – kandžiai pajuokavo Hevera, kol Lara ruošė skėtiklį.

Baigusi apžiūrą, Lara paliko pacientę rengtis ir grįžo į savo kabinetą.

Hevera atėjo pas ją po kelių minučių. Lara parodė jai į sofą ir pati atsisėdo greta, kad sukurtų draugišką atmosferą.

– Kodėl tu nori gerti kontraceptines tabletes?

– Tai ji taip nusprendė.

– Tavo mama?

– Ji bijo, kad aš tapsiu nėščia.

– Ar yra tokia tikimybė?

Hevera sumišo.

– Tikriausiai... Aš nežinau. Draugauju su vaikinu, ir mes, suprantate...

– Klausinėju ne iš smalsumo, – nuramino Lara. – Aš čia ne tam, kad smerkčiau. Aš daktarė ir turiu rūpintis savo pacientų gerove. Bet pirma turiu apie juos kuo daugiau žinoti. – Ji palaukė, kol jos žodžius suvoks Hevera, paskui paklausė: – Ar esi turėjusi lytinių santykių?

Hevera pažvelgė į savo tvirtai sunertas rankas, padėtas ant kelių.

– Dar ne. – Ji dirstelėjo į duris. – Motina mano kitaip. Aš jai sakau, kad ne, bet ji netiki. – Žodžiai prasiveržė upeliais, Hevera skubėjo, pereidama į greitakalbę: – Ji užklupo mus su Taneriu svetainėje, kai glamonėjomės. Mes nieko blogo nedarėme. Aš tik nusivilkau palaidinukę ir liemenėlę, o Taneris marškinius, bet jai atrodė, jog mes buvome nuogi ir ji mus užklupo nusikaltimo vietoje. – Staiga ji pažvelgė į Larą. – Oi, atleiskite. Nenorėjau, kad nuskambėtų kaip užuomina į jus su senatorium Taketu.

– Aš nesupykau, – ramiai atsiliepė Lara. – Dabar kalbam apie tave, ne apie mane. Jei gerai supratau, motina tave užklupo su Taneriu ir padarė klaidingas išvadas?

– Ji tiesiog pasiuto, – patvirtino Hevera, išpūsdama akis. – Pradėjo taip garsiai šaukti, kad prižadino tėtį. Jis atbėgo su pistoletu rankoje, manė, kad vėl kažkas įsilaužė į namą. – Mergina atmetė kupetą žvilgančių rusvų plaukų. – Buvo tikras košmaras. Taneris aiškino, kad niekada man nepadarytų nieko blogo, bet mama jį išmetė iš namų ir nuo to laiko draudžia mums susitikinėti. Ji manęs niekur neleidžia, atėmė mano automobilio raktelius ir telefoną...

Heveros akys prisipildė ašarų.

– Aš gyvenu kaip kalinė. Tai baisu! Aš nepadariau nieko blogo! Ji elgiasi su manim, lyg būčiau kekšė. Tėtė bandė mus sutaikyti, bet mama ilgai neatleidžia ir nepamiršta. Aš jai tūkstantį kartų kartojau, kad esu skaisti. Taneris lietė pirštu, o ne...

Lara supratingai linktelėjo.

– Bet mama netiki. Šįryt ji pasakė, kad važiuosim pas jus, ir, noriu ar nenoriu, turėsiu gerti kontraceptines tabletes. Sakė, jeigu paleistuvausiu, bent neparnešiu jai į namus vaiko.

Lara užjautė merginą, nes Darsė buvo labai panaši į jos pačios tėvus. Jie laikėsi vienos taisyklės: daryk, ką nori, bet neįkliūk ir nepadaryk mums gėdos. Hevera šniurkštelėjo nosimi. Lara padavė jai dėžutę su popierinėmis servetėlėmis.

– Aš labai pasiilgau Tanerio. Jis mane myli. Labai. Ir aš jį labai myliu.

– Neabejoju.

– Jis man toks švelnus. Ne kaip ji. Aš jai niekaip neįtinku.

Lara palaukė, kol Hevera išsipūs nosį, paskui pasakė:

– Nėra jokių kliūčių išrašyti tau tablečių. Tu visiškai sveika.

– Ar tiesa, kad nuo jų storėjama?

Lara nusišypsojo.

– Svorio didėjimas gali būti pašalinis poveikis, bet nemanau, kad tai nutiks tokiai aktyviai ir energingai merginai kaip tu. – Lara atidžiai pažiūrėjo merginai į veidą. – Noriu, kad būtum ne tik fiziškai, bet ir psichologiškai pasiruošusi tam žingsniui. Ar tikrai tu to nori, Hevera?

Pacientė vėl metė žvilgsnį į duris.

– Taip, žinoma. Taneris žadėjo irgi saugotis, o jeigu dar ir aš gersiu tabletes, tada tikrai nepastosiu.

– Tik atmink, tabletės tavęs neapsaugos nuo lytiškai plintančių ligų. Patariu kas kartą naudoti prezervatyvą net ir su nuolatiniu partneriu. Ir draugėms patark tą patį.

Lara išrašė receptą ir abi išėjo iš kabineto. Priimamajame Darsė nekantriai vartė žurnalą. Kai tik jos pasirodė, Darsė numetė žurnalą.

– Na?

– Išrašiau Heverai tablečių ir norėčiau, kad ji ateitų po pusmečio pasitikrinti. Žinoma, ji turi pas mane ateiti, jeigu pajus pašalinį poveikį ar ką nors nemalonaus.

– Judvi ten buvot labai jau ilgai.

Lara nepradėjo ginčytis.

– Jūsų dukra – žavi jauna mergina. Mudviem buvo malonu pasišnekėti. Beje, norėčiau mokyklose skaityti paskaitas apie sveikatą. Ar aš galiu tikėtis pono Vinstono, kaip mokyklos tarybos pirmininko, pagalbos?

– Pati ir paklauskit.

– Taip ir padarysiu, – maloniai atsakė Lara, nekreipdama dėmesio į Darsės grubumą. – Aš su juo susitiksiu, kai tik prasidės mokslo metai.

– Kaip su jumis atsiskaityti?

– Tuo pasirūpins Nensė. – Lara atsisuko į merginą. – Linkiu sėkmės tavo šokėjų komandai. Stebėsiu tave iš tribūnos.

– Ačiū, daktare Malori. Aš jums pamojuosiu, – nusijuokė Hevera ir pridūrė: – Kaip neįprasta turėti moterį daktarę.

Motina su dukra buvo nuvažiavusios gana toli, ir pagaliau Darsė sudrumstė nejaukią tylą.

– Atrodo, abi labai susidraugavot.

– Ji maloni.

Darsė prunkštelėjo.

– Klarkas Taketas manė taip pat, ir žiūrėk, kuo tai baigėsi. Ji šiukšlė. Ji kelia vien rūpesčius.

Hevera nusisuko ir ėmė žiūrėti pro langą.

Pavydas – štai svarbiausia Darsės kritikos priežastis. Ji nesitikėjo ir nenorėjo, kad Lara Malori būtų tokia patraukli moteris. Malori laikėsi oriai ir išdidžiai. Kiekvienas jos judesys bylojo apie gerą auklėjimą ir mokėjimą elgtis visuomenėje. Ji atrodė tokia gaivi ir tvarkinga, kad Darsė pati pajuto poreikį išsimaudyti duše. Lara buvo grakšti kaip liepa ir niekur, net ant šlaunų, neturėjo nė vieno nereikalingo gramo riebalų. O tokių tankių žvilgančių plaukų jai galėtų pavydėti bet kuri moteris.

Tačiau ką joje mato vyrai, tiksliau, Kėjus Taketas? Ji nebuvo išraiškingų formų. Žvilgsnis tiesus, beveik vyriškas. Gal jos žvilgsnis įgauna ilgesingo paslaptingumo tik intymioje aplinkoje?

Nusprendusi aplankyti Larą Malori, Darsė laukė maždaug savaitę. Hevera su Taneriu jai suteikė puikią progą, bet mirė Leonardų mergaitė, ir miestas sujudo. Visi stebėjo kiekvieną Laros Malori žingsnį. Darsė nusprendė, kad vertėtų palaukti, kol aistros nurims. Ji troško susitikti ir apžiūrėti daktarę Malori iš arti, bet taip, kad niekas mieste nesuprastų, kaip ji miršta iš smalsumo.

Ar Lara dabar naujasis Kėjaus grobis? Po šimts, apsilankius pas tą moterį niekas nepaaiškėjo. Daktarė atrodo pernelyg šalta, kad patenkintų nežabotą Kėjaus apetitą, tačiau išorė gali būti apgaulinga. Žmonių skoniai labai skiriasi, o ypač – kai vyrai renkasi moteris.

Taigi, susipažinusi su Lara, Darsė suprato tik viena: duktė naiviai susižavėjo moterimi, galimas daiktas, atėmusia iš jos Kėjų. Žinoma, ji ir neturi į jį jokių ypatingų teisių. Jie susitiko bare ir pergulėjo tik tą vienintelį kartą, bet Darsė vylėsi, kad Kėjus taps jos nuolatiniu meilužiu. Taip ir būtų nutikę, jei nebūtų pasirodžiusi kita moteris. Tokia kaip Lara Malori.

– Ką judvi kalbėjotės apie mane? – irzliai paklausė Darsė. – Tikriausiai pasakei, kad aš ragana.

– Taip nesakiau.

– O ką sakei?

– Nieko. Kalbėjome bendrais žodžiais.

– Bet kodėl taip ilgai?!

Hevera atsiduso, lyg kalbėdamasi su mažu vaiku.

– Kalbėjom apie sportą, mėnesines, apie Tanerį, apie lytinį gyvenimą ir taip toliau.

– Ką ji pasakė apie lytinį gyvenimą?

– Kad neketina manęs smerkti.

– Ji bent jau ne veidmainė. Kitaip būčiau sakiusi: juokiasi puodas, kad katilas juodas. Ar ne taip?

– Turbūt.

– Maniau, skaitys paskaitą apie kontraceptinių tablečių žalą tavo amžiaus merginoms.

– Ne, – pavargusi pasakė Hevera. – Ji tik kalbėjo apie prezervatyvus.

– Prezervatyvus?

– Na taip. Mama, ar dabar gali grąžinti telefoną?

– Ką daktarė sakė apie prezervatyvus?

Hevera metė į ją nepatenkintą žvilgsnį, bet susitvardė ir greitai pacitavo:

– Kad jie geriausiai apsaugo nuo ligų, ir jeigu aš ir mano draugės ketinam santykiauti su vaikinais, visada turim juos naudoti.

– Ji tau patarė visada nešiotis prezervatyvų, jeigu pasimatymas baigtųsi seksu?!

– Panašiai. – Hevera abejingai gūžtelėjo pečiais. – Mamyte, ar tu man grąžinsi telefoną? Labai prašau. Ir raktelius?

Tuo metu Darsės galvoje gimė dar nevisiškai aiški mintis. Ji pasvarstė ir nutarė, kad tą mintį reikia išsaugoti ir išplėtoti. Staiga pasijuto geros nuotaikos ir šypsodamasi patapšnojo delnu Heverai per kelį.

– Žinoma, brangute. Kai tik grįšim namo. Bet pirmiausia

užvažiuosim pas tėvelį ir kartu su juo suvalgysim pyrago. Aš siaubingai elgiausi visą savaitę ir noriu tuoj pat išpirkti savo kaltę.

Bovis pasuko iš greitkelio į šoninį kelią, nutiestą už „Žaliosios pušies“ motelio, kaip tik tuo metu, kai Darsė lipo iš savo naujausio kadilako.

– Ar tai ponia Vinston?

– Taip. – Džeinelena jai pamojavo ranka. – Ar jūs pažįstate ją?

– Aš ją mačiau. O kas ten su ja?

– Jos dukra Hevera. Ji populiariausia mokyklos mergina.

– Graži, – įvertino Bovis, žiūrėdamas, kaip motina su dukra eina į motelį.

– Labai graži. Ji kartais dirba pas tėvą motelyje. Aš ją matau kiekvieną sekmadienį, kai mes ten ruošiame vaišes po sekmadienio pamaldų. Ji maloni, draugiška ir visų mylima.

Įdomu, ar dukra „visų mylima“ kaip motina, pagalvojo Bovis. Jis ne kartą buvo matęs Darsę bare „Po palme“, pradedant tuo vakaru, kai į miestą grįžo Kėjus Taketas, baigiant praeitu vakaru, kai ji triukšmingai žaidė biliardą su trimis nevietiniais vyriškiais, palikusiais namie žmonas ir atvykusiais pasilinksminti.

Visi mieste žinojo, kad Darsė – kalė. Taip pat gerai žinojo, kad Džeinelena Taket – garbinga jauna moteris. Štai kodėl Iden Paso gyventojai nustebę spoksodavo, pamatę ją su Boviu. Jie svarstė, ką panelė Džeinelena veikia kartu su tokiu nieko vertu žmogum kaip Bovis Keitas, negana to, buvusiu kaliniu!

Bovis pats tuo stebėjosi. Jis buvo dėkingas Kėjui ir keikė jį už tai, kad tas paprašė prižiūrėti jo seserį. Dėkingas, nes pirmą kartą gyvenime prisiartino prie tokios nepasiekiamos moters kaip Džeinelena. Keikė, nes jam vis labiau patiko būti kartu su ja.

Keitui buvo malonu ją matyti kasdien, juolab turėti kilnų pretekstą. Tačiau tai buvo trapi laimė. Kaip viesulas viską naikina pakeliui, taip ir kokia nors nesutramdoma jėga nutrauks šią palaimą. Neišvengiamos baigties laukimas ir spėliojimas, kada ir kaip tai nutiks, varė Bovį iš proto. Dabar jis gyveno nuostabioje pasakoje. Blogiausia, kad pasakomis jis netikėjo. Pasakos skirtos vaikučiams ir geraširdžiams mulkiams. Bovis gerai žinojo, kad jis ne kūdikis, tad ėmė manyti turbūt esąs mulkis.

Jis pats kasė sau duobę. Ir puikiai tai žinojo.

Tik negalėjo sustoti. Bovis naudojosi kiekviena proga pabūti su ja. Pavyzdžiui, šiandien. Kai išgirdo, kad panelė Taket ketina važiuoti apžiūrėti septinto gręžinio, jis įšoko į sunkvežimį ir, tarsi jam kas būtų padegęs uodegą, nurūko į kontorą, kol ji dar neišsiruošė.

Keitas ją sučiupo tą akimirką, kai ji ruošėsi eiti, ir priminė, kad Kėjus prašė jos neleisti vienos. Be to, sakė Bovis, privažiuoti prie gręžinio kur kas patogiau sunkvežimiu, o ne mažu automobiliu.

Džeinelena buvo nervų kamuolys ir slėpė akis. Galimas daiktas, gėdijosi ir nenorėjo būti pamatyta vienoje mašinoje su nusikaltėliu. Bovis negalėjo jos dėl to smerkti.

– Nuo čia kelias labai blogas, – įspėjo jis.

– Žinau, – atšovė ji. – Aš juo važiavau tūkstantį kartų.

Bovis apsimetė neišgirdęs jos pikto tono ir pasuko iš pagrindinio kelio. Negrįstas provėžuotas kelias dar kurį laiką driekėsi lygiagrečiai su greitkeliu už kelių šimtų jardų. Tarp jų buvo „Žaliosios pušies" motelis. Bovis girdėjo kalbų, esą prieš daugelį metų Džodė Taket apgaule atėmė iš Ferguso Vinstono teisę nuomotis naftos turintį sklypą.

Fergusas atvyko į Iden Pasą labai jaunas, turėdamas mažai pinigų ir daug vilčių. Jis įsigijo pigų žemės sklypą, iš pirmo žvilgsnio ne itin vertingą, užtat šalia greitkelio; negana to, sklido gandų, kad jame gali būti naftos.

Vinstonas susipažino su Džode, tuo metu dirbusia Klarkui Taketui vyresniajam, jau patyrusia žemės sklypų prekybos

agente. Džodė susidraugavo su Fergusu ir pasiūlė jam Taketų bendrovės geologo paslaugas – esą šis ištirsiąs sklypą ir padarysiąs specialisto išvadą. Po mėnesio darbo Džodė apgailestaudama Fergusui pranešė, kad jo žemėje naftos atsargų nėra.

Fergusas, tuo metu truputį įsimylėjęs Džodę, patikėjo, bet panoro dar vienos objektyvios nuomonės. Jis pasikvietė kitą geologą, o tas irgi nenudžiugino – sklypas tinkamas nebent keliui tiesti.

Fergusas nusiminė, bet nusprendė, kad jo ateitis susijusi ne su naftos gavybos pramone, kur labai didelė konkurencija, o su viešbučių verslu – laikinos pastogės pasiūla žmonėms, užsiimantiems naftos gavyba. Džodė ir toliau dėjosi esanti rūpestinga draugė, nuoširdžiai apgailestaujanti, kad Fergusas įklimpo bėdon su nieko vertu žemės sklypu. Ji pasisiūlė iš jo nupirkti tą sklypą su teise leisti jį eksploatuoti Taketų naftos bendrovei, galinčiai jį panaudoti mokesčių sumai sumažinti. O Fergusui tai pridės pinigų, kad galėtų pradėti statyti motelį.

Apsidžiaugęs, kad atsikratys nereikalingos nuosavybės ir susigrąžins dalį išlaidų, Fergusas už skatikus pardavė žemę ir visas teises eksploatuoti naudingąsias iškasenas, sau pasilikdamas tik ruoželį žemės palei kelią, kur ketino statyti motelį.

Tačiau blogos žemės gelmėse telkšojo visas ežeras puikios naftos; Džodė tai puikiai žinojo, kaip ir Taketų naftos bendrovės geologas, kaip ir antrasis geologas, Džodės papirktas, kad patvirtintų pirmojo melą. Dar nespėjo nudžiūti rašalas ant dokumentų, perduodančių teisę į žemę Taketų bendrovei, o ši jau pradėjo sklype statyti gręžimo bokštą. Kai iš gręžinio prasiveržė nafta, Fergusas vos neišprotėjo. Jis išvadino Džodę ir Taketus vagimis ir melagiais. Kai Džodė ištekėjo už Klarko jaunesniojo, Ferguso keiksmai pasidarė dar garsesni. Tačiau jis niekada nesikreipė į teismą dėl apgavystės, kurios auka tapo, ir žmonės nusprendė, kad visos jo garsios aimanos ne kas kita kaip kartėlis ir pavydas, Džodei pasirinkus ne jį, o Klarką jaunesnįjį.

Fergusas pastatė motelį, ir tas ėmė duoti pelną nuo pat pirmos darbo dienos. Tačiau net jeigu motelis būtų pasiekęs „Ritz-Carlton" lygį, Fergusas turtais vis tiek niekada nebūtų prilygęs Džodei. Giliai širdyje jis iki šiol pyksta ant Taketų.

Bovis sustabdė sunkvežimį prie metalinių pinučių tvoros, tvarkingu keturkampiu juosiančios gręžinį. Jis išlipo iš mašinos ir apėjo aplinkui, norėdamas padėti Džeinelenai išlipti iš kabinos, bet ji jau buvo nušokusi ant žemės. Bovis atrakino vartus.

Vienodai gaudė pumpavimo įrenginių variklis. Keitas jau buvo jas patikrinęs vos prieš kelias valandas. Jis tikrindavo kasdien, išskyrus poilsio dienas, kai gręžinius tikrindavo jo pamainininkas. Juos ir Džeineleną domino ne siurblys ar naftos cisternos, o dėžutė su matavimo prietaisais, kur įvairiaspalviai automatiniai rašikliai registravo slėgį vamzdžiuose, dujų temperatūrą ir judėjimo greitį. Laimė, septinto gręžinio dėžutė su matavimo prietaisais buvo prie pat gręžinio. Kartais tokias dėžutes įrengdavo kelių kilometrų atstumu.

Po ketvirčio valandos Bovis pasijuto visišku nevykėliu. Septintame gręžinyje nebuvo nutikę nieko įtartina. Matavimo prietaisai veikė be priekaištų. Jie nerodė jokio dujų nuotėkio tarp gręžinio ir skaitiklio. Viskas atrodė kuo puikiausiai.

– Tikriausiai manote, kad man ne visi namie, – atsiprašė Bovis.

– Aš taip nemanau, Bovi. Bet jeigu jums bus ramiau, leidžiu tarp gręžinio ir prietaisų įrengti kontrolinį skaitiklį.

Boviui pasirodė, kad Džeinelena šaiposi.

– Gerai, aš įrengsiu, – nesutrikęs priėmė iššūkį jis. – Gal žinote, ar iš to gręžinio kada nors buvo nutiesta atšaka dujoms deginti?

– Jeigu ir buvo, tai ji jau sunaikinta, nes taip liepė įstatymas. Taip nešvaistome dujų.

Jie pasuko atgal prie vartų. Bovis juos užrakino.

– Ar jūs apie tai sakėte mamai?

– Ne.

– Manėte, kad tai nesvarbu?

Džeinelena, jau priėjusi prie sunkvežimio, atsisuko į jį, prisidengusi ranka akis nuo saulės.

– Prašom man nepriskirti savo žodžių. Dabar aš stengiuosi kiek įmanydama nejaudinti mamos, jeigu ką nors galima nutylėti.

– Kokia jūs graži, panele Džeinelena.

– Ką jūs pasakėt? – sušuko ji. Jos plaštaka liko pridėta prie kaktos, kaip saugantis akis kepurės snapelis.

Kad tave kur. Štai ėmė ir leptelėjo. Bovis pasikasė pakaušį po skrybėle. Jis neketino jai patikėti savo minčių. Žodžiai patys išsprūdo. O dabar reikės aiškintis.

– Tiesiog... staiga pamačiau, kokia jūs graži, kai taip stovite... Kai saulė jums šviečia į akis, o vėjas draiko plaukus.

Nuo karšto sauso vėjo Džeinelenos suknelė prilipo prie kūno ir jis pirmą kartą galėjo gerai apžiūrėti jos linijas. Jo akimis, Džeinelenos figūra buvo labai graži, bet jis pasistengė neilgai tenkinti savo smalsumą, nes viršininkė gailiai susiraukė ir jos akys prisipildė ašarų, beje, visiškai ne nuo saulės.

– O Dieve! – sukūkčiojo ji. – Aš mirsiu iš gėdos!

Jos reakcija sukėlė Boviui nerimą. Ką tik išėjus iš kalėjimo mažiausiai reikia įsivelti į kokią nors istoriją su moterimi, kuri verkia ir sako, kad mirs. Jis nusišluostė sudrėkusius delnus į kelnes.

– Klausykite, panele Džeinelena, prašom nusiraminti. – Bovis nerimastingai apsidairė, tikėdamasis, kad niekas jų nemato. – Sakydamas... aš negalvojau nieko blogo. Aš jus tik saugau, ir viskas. Noriu pasakyti, aš ne...

– Jeigu brolis liepė mane prižiūrėti, tai nereiškia, kad turite mane apiberti melagingais komplimentais.

Bovis prisimerkė ir palenkė į šoną galvą, manydamas, kad blogai išgirdo.

– Ką jūs pasakėte?

– Aš nenoriu, kad jis mane saugotų, ir jūs taip pat.

– Kas jis? Ar turite omenyje brolį? Kėjų?

– O ką gi daugiau, – pasakė ji nusivylusi. – Kai jis jums liepė mane saugoti, negaliu nė žingsnio žengti be jūsų.

– Aš... Prašom atleisti už sukeliamus nemalonumus, bet aš pažadėjau Kėjui, kad jus prižiūrėsiu, ir tesiu savo pažadą. Aš jus prižiūrėsiu tol, kol jis pasakys, kad nebereikia.

– Tai štai, aš sakau, kad nebereikia. Nuo šiandien. Iden Pase reporterių nebėra. Man daugiau nėra ko jų bijoti, o jums nėra ko daugiau vargintis.

– Man ne vargas jus vežioti, panele Džeinelena.

– Aš pati moku vairuoti! Vairuoju nuo šešiolikos metų.

– Taip, panele. Aš žinau, bet...

– Ir išmanau apie prietaisų rodmenis ne blogiau už bet kurį vyrą. Ir be palydos.

– Žinau, kad išmanote.

– Ir jeigu laikote savo pareiga sekti mano pėdomis, tai nereiškia, kad privalote man sakyti tuščius komplimentus...

– Jie ne tušti...

– Kad paskui galėtumėt pasijuokti.

– Pasijuokti?

– Aš žinau, ką vyrai apie mane galvoja. Jie mane laiko išdžiūvusia senmerge. Malis sakė, kad vyrai šaiposi man už nugaros. Jūs stengiatės prisimeilinti mano broliui....

– Na, nutilkite, po galais, nors trumpam, – piktai ją nutraukė Bovis. – Aš niekam nesimeilinu. Supratot? Ir pamirškite brolį, nes jis neturi nieko bendra su tuo, ką pasakiau. Ir man visiškai nusispjaut, ką galvoja kiti vyrai. Aš turiu savo galvą ant pečių ir jeigu kas nors nepritaria mano nuomonei, man nusišvilpt. Pasakiau, kad esat graži, nes aš taip manau. Dieve! Kitos moterys pasakytų: „Ačiū, Bovi. Kaip malonu girdėti", ir viskas. Bet ne. Tai ne jums. Jūs iškraipėt mano žodžius, nes esat pikčiurna ir priekabių ieškotoja, garbės žodis, galima pagalvoti, kad jums į užpakalį rakštis įvaryta!

Žodžiai aidu atsiliepė ore, vėjas juos nunešė tolyn.

Bet per lėtai, nusiminęs pagalvojo Bovis. Atsitiko tai, ko niekada neturėjo įvykti jos akivaizdoje: jis pratrūko ir pri-

kalbėjo ko nereikia. Dabar Džeinelena jį išvarys iš darbo, ir jis galės kaltinti tik save patį.

Džeinelena žiūrėjo į jį išpūtusi akis, visa drebėdama, neišlemendama nė žodžio. Jos mėlynos akys – du gilūs ežerai, kuriuose paskęstų bet kuris vyras, – prisipildė ašarų. Ji susigūžė kaip nuo šalčio. Giliai įkvėpė ir sukando apatinę lūpą.

Bovis neišlaikė.

Dabar jis jau nebeturi ko prarasti: jis pasilenkė ir stipriai, bet greitai pabučiavo ją į lūpas. Bet kurią akimirką ji gali pradėti rėkti. Be to, jis už save neatsakys, jeigu bučinys užtruks. Tada jis iš tikrųjų iškrės didelę kvailystę ir vėl atsidurs kalėjime.

Vos tik atsitraukęs nuo jos lūpų, Bovis tuoj pat apsuko ją šimto aštuoniasdešimt laipsnių kampu ir įstūmė į mašiną. Pats įlipo į kabiną iš kitos pusės, įjungė triukšmingą variklį, girgždindamas įjungė pirmą pavarą ir nuvairavo sunkvežimį išvažinėtu keliu.

Visą kelią tylėdami juodu parsirado į tą patį sandėlį. Keitas prislopino variklį ir įsivyravo visiška tyla, tokia pat slegianti kaip ir karštis, kylantis virpančiomis bangomis nuo įkaitusios žemės.

Džeinelena tikriausiai buvo labai įsižeidusi ir nebegalėjo kalbėti, todėl Bovis ryžosi prabilti pats. Kurį laiką jis žiūrėjo į tolį pro nešvarų stiklą, paskui pasakė:

– Pastatysiu sunkvežimį į garažą ir atiduosiu jums raktus. Galėsite man atsiųsti paskutinio atlyginimo čekį paštu.

Bovis išgirdo, kaip Džeinelena gurktelėjo, bet nežiūrėjo į tą pusę, nes nebūtų pakėlęs jos paniekos.

Pagaliau silpnu balsu Džeinelena pasakė:

– Ar jūs daugiau nebenorite dirbti Taketų naftos bendrovėje?

Bovis taip staigiai pasuko galvą, kad vos neišsinarino sprando.

– Aš nenoriu dirbti?!

– O norite?

– O jūs norite, kad aš dirbčiau?

Džeinelena linktelėjo ir vos girdimai pasakė:

– Taip.

Bovis sėdėjo nejudėdamas, bijodamas viską sugadinti.

– Aš jums visokių dalykų prišnekėjau, panele Džeinelena... Aš neturėjau teisės sakyti tokių žodžių.

– Aš užaugau su broliais, Bovi. Dar ne tokių dalykų girdėjau. Žinau beveik visus tuos žodžius.

Džeinelena nusišypsojo, bet Bovis neatsakė į šypseną.

– O dėl... bučinio... už tai mane iš tikrųjų reikėtų išvaryti. Tik noriu, kad žinotumėt, aš taip pasielgiau, nes netekau galvos.

– Štai kaip. – Vėl tyla; įtampa didėjo sulig karščiu. Pagaliau Džeinelena paklausė: – Vadinasi, tai atsitiko impulsyviai?

Kažkas jos akyse privertė Bovį pasakyti tiesą.

– Ne, nevisiškai taip, panele Džeinelena. Aš jau seniai norėjau tai padaryti.

– Aš irgi.

Bovis negalėjo patikėti savo ausimis, nors žiūrėjo jai tiesiai į veidą. Bovis matė, kaip juda jos lūpos, tardamos žodžius, vadinasi, tai ne sapnas, o tikrovė, ir tai dar patvirtino staiga strėnose plykstelėjęs geismas.

Keitas daugiau neabejojo.

Jis pasislinko truputį arčiau. Ji klausiamai palenkė galvą. Abiejų galvos atsidūrė maždaug per sėdynės vidurį. Praėjo vos kelios sekundės nuo jos drovaus prisipažinimo, ir Bovis jau glaudė ją prie savęs, o ji iš visų jėgų apsikabino jam kaklą ir jie bučiavosi kaip išprotėję.

Jos lūpos, nors ir neįgudusios, jam atsiliepė noriai, bet Bovis irgi nebuvo bučinių ekspertas. Jis niekada neturėjo tikros mylimosios, o laisvo elgesio moterys ir kekšės bučiniams laiko negaišta. Todėl jiedu su Džeinelena turėjo vienodą patirtį ir kartu mokėsi, o kai Bovis liežuviu susirado jos liežuvį, abu suvaitojo iš malonumo.

Ar jos lūpos tikrai saldesnės už kitų moterų lūpas, o gal tai tik todėl, kad šis bučinys buvo pirmas toks švelnus ir nuoširdus?

Bovis padėjo ranką jai ant liemens. Trumpas virpulys perbėgo jos kūnu. Viešpatie, koks tai malonus žaidimas. Bovis norėjo ieškoti lūpomis to virpulio kaklu žemyn iki pat krūtinės, bet nedrįso.

Galiausiai Džeinelena atlošė galvą ir tankiai mirksėdama, tarsi busdama iš miego, pažvelgė jam į veidą. Ji buvo sumišusi. Jos skruostai degė, ji vos gaudė kvapą. Staiga ji sulaikė kvėpavimą, paskui iškvėpė ir tyliai nusijuokė.

– Man jau laikas, kitaip pavėluosiu vakarienei. Kėjus gali pradėti manęs ieškoti.

Bovis pasitraukė prie vairo.

– Tai jau tikrai.

– Rytoj pasimatysim.

Jos balse suskambėjo vos juntama klausiama gaidelė.

– Būtinai, – Bovis vos įstengė nusišypsoti, stengdamasis pažaboti nenorintį paklusti *tą velnio daiktą*.

Džeinelena užtrenkė duris, bėgte nubėgo prie savo automobilio, įsėdo į jį ir pajudėjo iš vietos. Bovis žiūrėjo jai įkandin, kol išsisklaidė dulkių debesis. Sėdėjo it prilipdytas prie vietos, žvelgdamas pro nešvarų stiklą, aplipusį negyvais vabzdžiais; jis apgalvojo jos paskutinius žodžius.

Ką gi, viskas paaiškėjo. Tie bučiniai. Džeinelenai Taket negerai su galva. Ji išprotėjusi.

Juk niekas niekada nemylėjo Bovio Keito.

Keturioliktas skyrius

– Miegi?

– Miegu. – Žadintuvas prie lovos rodė tris minutes po dviejų. – Kas kalba?

– Kėjus Taketas.

Lara sudejavo, giliau įsikniaubdama į pagalvę, vos neišmesdama telefono ragelio.

– Vėl kas nors nutiko?

– Taip.

Ji išgirdo nerimą jo balse ir visiškai pabudo. Aiškiai kažkas rimta. Lara atsisėdo ir užsidegė stalinę lempą prie lovos.

– Kas atsitiko?

– Ar žinai greitkelį, visų vadinamą Senojo Balardo keliu?

– Maždaug žinau, kur jis yra.

– Važiuok juo iki užeigos „Pieno ūkis" ir toliau dar tris kilometrus į pietus. Dešinėje bus nuokalnė. Jos nepravažiuok; ten stovi senas malūnas. Truputį pavažiuosi, ir kairėje stovės ūkininko namas. Prie jo pamatysi mano linkolną. Pasiimk daiktus.

– Kokius daiktus?

– Medicininius. Ir paskubėk.

– Aš...

Kėjus padėjo ragelį. Lara nusimetė antklodę, nuleido kojas ant grindų ir paskubom ėmė ruoštis. Iškvietimas skubus, ir ji viską darė automatiškai. Tik jau lėkdama tamsiu tuščiu keliu

pagalvojo, ar išvis dera atsiliepti į tokius skambučius. Jeigu Taketai iš tikrųjų nori ja atsikratyti visiems laikams, tai kas gali būti geriau, kaip vidurnaktį išvilioti melagingu prašymu, po kurio ji jau niekada negrįš į namus?

Lara užsivilko, ką rado po ranka, įsispyrė į sportbačius. Susimetė į krepšį instrumentus ir vaistus, tinkamus suteikti pirmajai pagalbai ir nesudėtingiems atvejams.

Galbūt ją vilioja į spąstus, bet ji negali atsisakyti. Keista, bet primygtinumas, skambėjęs Kėjaus balse, jai atrodė nuoširdus.

Ji pamatė malūną tik tada, kai pro jį pravažiavo. Jeigu Kėjus nebūtų jo paminėjęs, niekada nebūtų pamačiusi siauro tako be rodyklės. Lara pavažiavo atgal ir staigiai pasuko į dešinę. Beveik čia pat žibintai apšvietė kaimišką namą. Kaip Kėjus ir sakė, priešais namą stovėjo geltonas linkolnas. Ji sustojo šalia, pagriebė krepšį ir iššoko iš automobilio.

Galingais balsais sulojo šunys.

Kėjus stovėjo prie lango ir laukė jos atvažiuojančios. Kai tik ji įvažiavo į kiemą, jis išbėgo į priebutį. Deja, jis akimirką pavėlavo, ir gauja medžioklinių šunų, kurie buvo pasislėpę pakampiuose, iškišę iltis puolė prie automobilio. Jų lojimas ir urzgimas susiliejo į kurtinantį triukšmą. Išsigandusi Lara užsiropštė ant automobilio kapoto. Kėjus šaižiai sušvilpė, ir lojimas tuoj pat nutilo. Vizgindami uodegas šunys išsilakstė.

– Viešpatie, jie galėjo mane sudraskyti į gabalus.

– Dabar viskas gerai. Paskubėk.

Lara nedrąsiai nuleido vieną koją ant žemės. Iš tamsos pasigirdo grėsmingas urzgimas. Kėjus suriko: „Į vietą“, ir šuo nutilo.

Lara pasuko durų link.

– Kieno šis namas? Kodėl jūs mane čia iškvietėte?

– Helenai persileidimas.

Ji sustojo ir reikšmingai pažvelgė į jį. Staigiu galvos mostelėjimu jis pakvietė ją į vidų. Apšviestoje svetainėje Kėjus

pamatė, kad Lara nepasidažiusi. Nespėjusi nė susišukuoti ir jos plaukai netvarkingi. Tai jam priminė jų pirmąjį susitikimą. Tada ji nežinojo jo vardo. Tuomet Lara kelis kartus jam nusišypsojo, netgi pagrasino pranešti šerifui apie šautinę žaizdą. Šiandien Lara nesišypsojo. Jos veide matėsi triuškinanti panieka.

– Kur ji?

– Čia.

– Kada prasidėjo kraujavimas?

– Kraujavimas? – pakartojo Kėjus. – Ji tiesiog plūdo krauju, kai aš čia pasirodžiau.

Kėjus nuvedė ją siauru ilgu prieškambariu, kurio sienos buvo nukabinėtos įrėmintomis nuotraukomis, pasakojančiomis Berių šeimos istoriją. Kai kurios buvo pageltusios nuo laiko. Vienoje naujausių Helena su kepuraite ir mantija atsiima mokyklos atestatą.

Kėjus praleido Larą į priekį, ir ji įėjo į kambarį, kur viengulėje lovoje gulėjo Helena, spausdama prie krūtinės pliušinį meškutį, ir tyliai kūkčiojo.

– Helena, daktarė atvažiavo, – Kėjus priėjo prie lovos ir paėmė ją už rankos. Ši buvo suglebusi ir šalta; Kėjus pabandė jai savo delnais suteikti šilumos ir gyvybės.

Jis nežinojo, kas blogiau: jos dabartinė depresija ar prieš tai buvusi isterija. Helena jį surado telefonu bare „Po palme".

– Kažkokia moteris skambina, – pasakė Hepas, paduodamas jam ragelį. – Sako, jūsų sesuo patarė ieškoti čia. Atrodo, ji truputį susijaudinusi.

Aiškiai per švelniai pasakyta. Kėjus sunkiai girdėjo jos balsą per triukšmą bare, bet iš karto suprato, kad kažkas atsitiko. Atvažiavęs į Berių ūkį ir įbėgęs į namą, paskui į Helenos miegamąjį, jis pamatė ant paklodžių kraujo krešulius ir tuoj pat paskambino Larai Malori.

– Sveika, Helena, – Lara palinko prie merginos ir atsargiai pridėjo jai prie kaktos delną. – Viskas bus gerai. Aš viskuo pasirūpinsiu, nesijaudink.

Helena jos tarsi negirdėjo.

– Aš netekau kūdikio.

– Esi tikra?

Helena linktelėjo ir pažvelgė į kambario kampą, kur Kėjus buvo sumetęs į krūvą nuimtas nuo lovos kruvinas paklodes.

Lara kreipėsi į jį.

– Prašom išeiti.

Jis paspaudė Helenai ranką.

– Laikykis, brangioji. Jeigu manęs reikės, būsiu šalia, svetainėje.

Kėjus atbulom išėjo iš kambario. Lara kaip tik vyniojo Helenai ant rankos manžetę, norėdama išmatuoti kraujospūdį. Svetainėje Kėjus atsistojo prie plataus lango beveik per visą sieną ir įsmeigė akis į tamsą. Toli nuo miesto šviesų žvaigždės danguje žibėjo ypač ryškiai. Jis niekada nesiliovė stebėjęsis jų gausa. Kaip tik dėl to Kėjus mėgo skraidyti naktį. Tik naktį galima įvertinti erdvės begalybę ir atgauti dvasios ramybę.

Jeigu dabar jis galėtų būti ten, viršuje...

Vienas šuo įbėgo į prieangį, triukšmingai palakė vandens iš dubenėlio, atsigulė, pasidėjo galvą ant letenų ir užsnūdo. Liūdnai suklykė naktinis paukštis. Kartais seno namo sienos sugirgždėdavo ir tarsi atsidusdavo. Ir viskas. Visur tvyrojo tyla.

Kas gi darosi miegamajame? Kaip ilgai užtruks daktarė Malori? Laikas beveik sustojo. Kai durys pagaliau atsidarė, Kėjus puolė pasitikti Laros. Nenusimovusi chirurginių pirštinių, ji nešė išteptas paklodes.

– Jai negalima jų matyti. Jas reikia pamerkti.

Kėjus nuvedė ją į užpakalinę dengtą verandą prie didelės kriauklės įvairiems nešvariems darbams. Lara ten sudėjo paklodes ir užpylė šaltu vandeniu.

– Jūs neblogai pažįstate namą.

– Helenos tėvas, tavo žiniai, yra geriausias Rytų Teksaso medžiotojas. Aš daug kartų su juo medžiojau dar būdamas mokinukas.

– Štai kodėl mokate nutildyti šunis...

– Taip. O čia mes prausdavomės, kai išdarinėdavom laimikį.

Jis linktelėjo į kriauklę, pilną rausvo nuo kraujo vandens. Kraujo vaizdas anksčiau jam nekeldvo pasibjaurėjimo. Kėjus buvo matęs baisių karo žaizdų, žmonių, apdegusių iki kaulų per naftos gręžinių gaisrą; jis netgi matė nukirstą santuokine neištikimybe apkaltintos ir nuteistos musulmonės galvą. Manė turįs plieninius nervus ir jokie vaizdai neišmuštų jo iš pusiausvyros.

Klydo. Šįkart kraujo vaizdas jį stipriai sukrėtė. Įveikdamas šleikštulį, jis perbraukė ranka per veidą ir nusisuko nuo kriauklės.

– Apžiūrėjau išskyras, – pasakė Lara, tarsi skaitydama jo mintis. – Tai tikrai persileidimas.

Kėjus linktelėjo.

– Kur jos tėvai?

– Jie šiandien su mažesniais vaikais išvažiavo į Astronautų miestelį, – atsakė jis mechaniškai, žiūrėdamas, kaip ji maunasi nuo rankų pirštines. – Helena nesveikavo, todėl liko namie. Gerai padarė. Ji dar nebuvo jiems sakiusi apie nėštumą. Įsivaizduok, kas būtų buvę, jeigu tai būtų atsitikę ne namie ir ne lovoje. Baisu pagalvoti, – niūriai pridūrė jis.

– Be to, kuo mažiau žmonių žinos, tuo geriau, tiesa? Ypač jums. Dabar jūs vėl švarus, atsikratęs įkalčio.

Kėjui teko pasistengti, kad susitvardytų.

Kai vanduo kriauklėje pakilo iki kraštų, Lara užsuko čiaupą.

– Suleidau Helenai kraujavimą stabdančių vaistų ir daviau raminamųjų, kad galėtų užmigti. Tegu rytą ji ateina pas mane, aš padarysiu grandymą.

– Gerai. Jos tėvai turi grįžti tik rytoj vėlai vakare.

– Iki to laiko ji jau bus namie ir aš patariu jai pagulėti keletą dienų. Galės jiems pasakyti, kad serga skausmingomis mėnesinėmis, o tai beveik atitinka tikrovę. – Itin reikšmingai patylėjusi Lara pridūrė: – Taip pat labai rekomenduoju kelias savaites susilaikyti nuo lytinių santykių. Jeigu panorėsite pasilinksminti, susiraskite ką nors kitą.

Kėjus sugavo jos žvilgsnį. Pamėgdžiodamas jos piktą toną, paklausė:

– Pavyzdžiui?

Jie žiūrėjo vienas kitam į akis, ir staiga vėl pradėjo smarkiai loti šunys. Trinktelėjo automobilio durelės. Prieangyje pasigirdo skubūs žingsniai.

– Helena!

Kėjus apėjo Larą ir pasuko į svetainę. Viduryje kambario sutrikęs ir nežinodamas, kur dėtis, stovėjo Džimis Bredlis.

– Kėjau? – sušuko jis. – Ką jūs čia veikiat? Šiandien su draugais buvom nuvažiavę į Longvju prasiblaškyti. Kai grįžau, brolis man pasakė, kad skambinot ir liepėt atvažiuoti čia. Kas atsitiko? Kur visi? Kur Helena?

– Ji miegamajame.

Džimis nustebęs pažvelgė į Larą, ką tik įėjusią į kambarį, paskui nukreipė žvilgsnį į Kėjų.

– Kas čia darosi?

– Tai daktarė Malori.

– Daktarė? Helenai? – paklausė jis vis labiau jaudindamasis.

Kėjus padėjo ranką ant plataus jaunuolio peties.

– Jai įvyko persileidimas, Džimi.

– Jai kas... – vaikinas garsiai nurijo seilę, dar kartą žvilgtelėjo į Larą, paskui į Kėjų. – Viešpatie! – Jis puolė prie durų, per jas į koridorių ir įlėkė į Helenos miegamąjį. – Helena!

– Džimi! O, Džimi! Kokia nelaimė!

Kėjus pažvelgė į Larą. Ji nustebusi žiūrėjo į Kėjų, jos veidas išbalo, burna iš nuostabos prasivėrė.

– Man gaila tave nuvilti, – sausai prašneko jis, – bet tai buvo ne mano kūdikis. Helena kreipėsi į mane pagalbos, nes žinojo, kad manim galima pasitikėti.

Jis luktelėjo tik akimirką, kad Lara pajustų jo nuoširdų pasipiktinimą, paskui staigiai apsisuko ir nuėjo į Helenos miegamąjį.

Džimis sėdėjo ant lovos krašto, glausdamas mylimąją. Jis glostė jai nugarą, pečius. Abu verkė.

– Kodėl tu man nieko nepasakei, Helena? Kodėl?

– Aš bijojau, kad tu atsisakysi stipendijos ir mesi mokslus. Aš nenorėjau su kūdikiu būti tau našta.

– Mieloji, kol aš galiu žaisti futbolą, mane visur priims išskėstomis rankomis. Koledžui nesvarbu, ar aš turiu haremą ir krūvą vaikų. Tu turėjai man pasakyti. Įsivaizduoju, kiek tu viena iškentėjai.

– Kėjus padėjo. Aš žinojau, kaip tu jį gerbi. Kai visai susipainiojau, paprašiau jo pagalbos. Jis norėjo, kad tau pasakyčiau, bet pažadėjo niekam neišplepėti.

– Helena, aš nusprendžiau, kad daugiau nebegalima laikyti paslapties, – į pokalbį įsikišo Kėjus. – Džimis turėjo teisę žinoti, todėl šiandien aš jam paskambinau.

– Jūs teisingai padarėt, – karštai pritarė Džimis.

Helena įsikniaubė Džimiui į krūtinę.

– Aš labai tavęs ilgėjausi.

– Aš irgi. Kai tu mane palikai, labai supykau. Paskui įsižeidžiau. Aš negalėjau suprasti, kodėl tu nustojai mane mylėti.

– Aš nenustojau mylėti. Ir niekada nenustosiu mylėti. Aš myliu tave taip stipriai, kad bijojau tau sutrukdyti mokytis.

– Kaip tu gali, Helena, man sutrukdyti? Tu man skirta. Argi nežinai? – Džimis pasilenkė ir švelniai pabučiavo ją į lūpas, paskui tyliai pridūrė: – Kaip gaila, kad neišsaugojom savo kūdikio.

Helena vėl pravirko, ir Kėjus suprato, kad atėjo laikas jaunus įsimylėjėlius palikti vienus, leisti jiems išsiaiškinti savo jausmus ir susitaikyti su netektimi. Jis paėmė juodą Laros krepšį.

– Kol nėra tėvų, įsikurk užpakalinėje verandoje, – paliepė jis Džimiui. – O rytą nuvežk Heleną pas daktarę Malori. Niekas nieko nesužinos.

Jaunuolis linktelėjo.

– Ačiū, Kėjau. Jūs tikras draugas.

Kėjus pabučiavo savo pirštų galiukus, jais palietė Helenai kaktą ir išėjo iš kambario.

Jis rado Larą svetainėje, ji sėdėjo ant sofos, save apglėbusi rankomis. Lara priekaištingai pažvelgė į Kėjų.

– Galėjot man pasakyti.

– Ir atimti tau malonumą? Prisimink, kaip džiūgavai, mane niekindama.

– Atsiprašau.

Staiga Kėjus pasijuto labai pavargęs ir nenorįs toliau aiškintis santykių. Kas kartą susitikę, jie pasiruošę vienas kitam griebti už gerklės. Pastarųjų valandų įtampa padarė savo; Kėjus jautėsi išsekęs, karinga dvasia jį apleido.

– Pamirškim, – tepasakė jis.

Lara pakilo nuo sofos ir paėmė savo juodą krepšį. Jis tiesiog nusvėrė jai ranką, toks buvo sunkus.

– Kaip tu? – paklausė Kėjus. – Regis, nesveikuoji. – Ji taip pat atrodė nusikamavusi. – Tu labai išbalusi.

– Nieko nuostabaus. Jūs prižadinote mane iš gilaus miego ir aš neturėjau laiko parausvinti skruostų. – Lara pasuko durų link. – Ar aš galiu iš čia išeiti nesudraskyta tų pasiutusių šunų?

Kėjus išėjo iš namo kartu su Lara. Šunys buvo bepradedą skalyti, bet pakluso jo įsakmiam balsui. Vos tik įlipusi į automobilį, Lara padėjo galvą ant vairo.

– Gal tau reikia pagalbos?

– Aš paprasčiausiai pavargau. – Lara pakėlė galvą ir ištiesusi ranką uždarė dureles.

Kėjus žiūrėjo, kaip ji išvažiuoja. Žvelgė jai įkandin ir sėsdamas į linkolną. Lara važiavo lėtai ir netvirtai kaip pradedanti vairuotoja.

Kelio išsišakojime jis pagalvojo, ar nevertėtų grįžti į barą „Po palme“. Buvo jau labai vėlu. Iš lankytojų ten bus likę tik užkietėję alkoholikai. Kėjus nenorėjo prisigerti, bet jo netraukė ir grįžti į namus, kur jautėsi svetimas.

Užpakalinės Laros automobilio šviesos dingo už kalvos priešingoje pusėje.

– Velniop, – sumurmėjo jis, pasukdamas linkolną paskui ją.

Ji iš tiesų atrodė nekaip. Viskas per jį: tai jis ištraukė ją iš lovos vidurnaktį. Todėl dabar bent jau palydės ją grįžtančią į namus.

Lara nepastebėjo, kad Kėjus ją lydi, ir nemaloniai nustebo pamačiusi įvažiuojantį į kiemą linkolną kaip tik tuo metu, kai ketino rakinti užpakalines namo duris.

– Ne priėmimo valandos! – sušuko Lara. Kėjus nekreipė dėmesio į jos žodžius. – Ko jums dar reikia? Kodėl neduodat man ramybės?

Jos balsas trūkčiojo. Lara parodė savo silpnumą, ir jis, aišku, tai supras. Ašaros, kurias ji stengėsi sulaikyti, kol vairavo automobilį, užplūdo akis; ji matė Kėjų kaip pro rūką.

Lara nusisuko ir pabandė įkišti raktą į spyną, bet per ašaras niekaip negalėjo pataikyti į rakto skylutę.

Kėjus ištiesė ranką už jos nugaros.

– Duok, aš atrakinsiu.

– Nešdinkitės.

Jis atėmė iš jos raktą, greitai įkišo į užraktą ir atrakino duris. Įsijungė signalizacija. Kėjus įėjo į namą pirma jos ir tuojau pat nuėjo prie signalizacijos skydo.

– Koks kodas?

Lara norėjo jį pasiųsti po velnių, išmesti iš namų savo rankomis, bet nebeturėjo jėgų.

– Keturi nulis keturi penki.

Kėjus paspaudė skaičius ir kaukimas nutilo.

– Ryt pakeisiu kodą, – pagrasino ji verksmingu balsu.

– Kur kavinukas?

– Virtuvėje. Kam jums?

– Todėl, kad vos paeini, žiūrėk, tuoj pargriūsi. Puodelis stiprios juodos kavos padės pamiršti visas bėdas.

– Jūs esat mano bėda. Atstokit nuo manęs, ir viskas bus gerai. Norit man padėti? Tai labai paprasta. Tiesiog išeikit!

Lara nenorėjo parodyti, kaip stipriai jis ją veikia, bet nebemokėjo net apsimesti tvirta. Jos balsas užlūžo tariant du

paskutinius žodžius. Norėjo jam parodyti į duris, bet, užuot tai padariusi, prispaudė ranką prie lūpų, slopindama raudą; keliai sulinko ir ji klestelėjo ant artimiausios kėdės. Ašaros upeliais pabiro iš akių. Pečiai ėmė drebėti. Nors ir labai stengėsi, negalėjo sulaikyti garsaus kūkčiojimo.

Užsikniaubė ant kėdės atkaltės ir nuleidusi galvą davė valią ašaroms. Ji pamiršo savo išdidumą. Ilgai tramdytas sielvartas, kartėlis, skausmas pagaliau pratrūko.

Laimė, Kėjus nieko neklausinėjo ir nekalbėjo banalių paguodos žodžių. Jaukiai ramino kambario tamsa. Lara verkė tol, kol įsiskaudėjo galvą. Paskui sėdėjo, užsidengusi rankomis veidą, tik slopstanti rauda kartkartėmis supurtydavo kūną. Rauda pamažu nutilo. Emocijų audra buvo praėjusi.

Galiausiai ji pakėlė galvą, manydama, kad jis stovi šalia ir stebi šį spektaklį. Tačiau kambaryje nieko nebuvo, tik iš virtuvės į koridorių skverbėsi neryški šviesa. Lara sunkiai atsistojo, susiglostė plaukus ir nuėjo jos link.

Kėjus stovėjo atsišliejęs į spintelę. Degė tik viryklės šviesa, apšviečianti degiklius. Kėjaus veidą gaubė tamsa, jis gėrė kavą iš garuojančio puodelio. Buvo suradęs butelį brendžio. Jis stovėjo ant stalviršio. Lara užuodė brendžio aromatą, sumišusį su ką tik išvirtos kavos kvapu.

Pamatęs Larą, parodė į kavos aparatą.

– Įpilti?

– Ačiū, aš pati. – Nuo ilgo verkimo balsas buvo prikimęs. Jai nepatiko, kad Kėjus priešaušrio valandomis sukinėjasi jos valdose ir jaučiasi kaip namie. Kėjus Taketas, apsiskelbęs jos priešu, rausėsi jos spintelėse, čiupinėjo jos daiktus, o štai dabar siūlo jai kavos jos nuosavoje virtuvėje.

– Na kaip, geriau?

Lara įsiklausė, tikėdamasi išgirsti pašaipią gaidelę jo lyg ir nekaltame klausime, bet nieko panašaus nepajuto. Ji linktelėjo, įsipylė kavos, atsisėdo prie stalo ir gurkštelėjo. Kava buvo karšta ir stipri, tokią gali virti tik vyras.

– Galite eiti. Manęs prižiūrėti nereikia. Aš neketinu žudytis.

Nekreipdamas dėmesio į jos žodžius, Kėjus pasiėmęs butelį nuėjo nuo viryklės ir atsisėdo priešais ją. Jis šliūkštelėjo jai į puoduką brendžio.

Jo atkaklus tiriamas žvilgsnis nenoromis trikdė. Stipriomis, įdegusiomis rankomis jis laikė apkabinęs puodelį ir pirštų galiukais glostė jo paviršių. Lara nusuko akis į šoną: atrodė, tos rankos ją užhipnotizuos.

– Kas atsitiko?

Lara pasitaisė plaukus ir, įveikdama sumišimą, teatsakė:

– Ne jūsų reikalas.

Kėjus nuleido galvą ir tyliai nusikeikė.

Plaukai jam augo neklusniomis sruogomis. Netgi prieblandoje Lara galėjo įžiūrėti verpetus. Net geriausias kirpėjas turėtų su jais vargo. Gal todėl jis plaukus augina ir nešioja be madingo kirpimo.

Kai Kėjus pakėlė galvą, jo akyse ji pamatė pyktį.

– Neleisi man būti geram?

– Jūs nesat geras.

– Gal aš noriu pasikeisti!

Lara pavartė akis, tuo jį dar labiau siutindama.

– Na, pamirškim senas nuoskaudas, gerai? Visiems laikams. Gal pamirštum mano pavardę? Bent trumpam. O aš pasistengsiu pamiršti tavąją. Sutarta? – Kėjus žiūrėjo jai į akis, kol Lara jas nuleido. Kėjus tai palaikė sutikimu ir pasakė: – Ačiū tau už pagalbą. Kai pamačiau, kokia Helenos fizinė ir dvasinė būklė, supratau, kad vienas jai niekuo nepadėsiu. Viskas atrodė kaip siaubo filmas, o tu taip puikiai susitvarkei. Kaip tikra profesionalė. Tu... neįtikėtina.

Ir vėl Lara pabandė išgirsti pašaipą jo balse, bet neišgirdo. Ji suprato, kaip jam buvo sunku pasakyti tuos žodžius. Būtų nemandagu tylėti.

– Ačiū. – Paskui nelinksmai nusijuokė ir pridūrė: – Beje, aš niekada nesutrinku tokiose situacijose. Pamirštu baimę. O kai viskas baigiasi, išskystu.

Tyla, atrodė, bus begalinė. Kai Kėjus prašneko, jo balsas skambėjo švelniai, tarsi kviesdamas atverti širdį.

– Dėl ko taip raudojai, Lara?

Ją sujaudino ne tik jo tonas, bet ir kreipimasis į ją vardu. Ji vis dar dvejojo, neketindama jam atverti širdies. Tačiau koks dabar skirtumas? Jis jau tapo jos silpnumo akimirkos liudytoju. Nuo ilgo verkimo perštėjo gerklę. Lara atsikrenkštė.

– Dėl dukrelės. Prisiminiau savo dukrą.

– Taip ir maniau. Aš klausau.

Lara atlošė galvą, truputį pasukiojo kaklą.

– Kartais, kai turiu reikalų su kūdikiais, grįžta siaubingi prisiminimai. Vėl matau Ešlės mirtį. – Lara nusišluostė nosį popierine servetėle iš stovinčios ant stalo dėžutės. – Per pastarąsias dienas jau įvyko du tokie atvejai. Iš pradžių Letė Leonard. O dabar Helenos vaisius... Beprasmė mažytės, nekaltos, bejėgės būtybės mirtis... – Ji bejėgiškai gūžtelėjo pečiais. – Tokie dalykai mane sukrečia. Labai. – Lara nugėrė gurkšnį iš puodelio, kuris jos drebančiai rankai buvo per sunkus. Brendis buvo pats tas. Jis šildė ir ramino.

– Papasakok apie ją.

– Apie ką? Apie Ešlę?

– Gražus vardas.

– Ji ir pati buvo graži. – Lara tarsi pasiteisindama nusišypsojo. – Žinau, kiekviena motina taip galvoja apie savo vaiką, bet Ešlė iš tikrųjų buvo gražutė. Nuo tos akimirkos, kai gimė. Šviesiaplaukė, mėlynakė, tikras angeliukas. Mielas veidukas, rausvi skruostukai. Labai rami. Retai verkdavo net kūdikystėje. Atrodydavo, kad ji viskuo patenkinta. Visą laiką šypsojosi. Netgi nepažįstami žmonės tai pastebėdavo. Jos šypsena buvo kaip saulės šviesa. Pati švietė kaip saulutė. Užkrėsdavo šypsena visus aplinkui. Ir iš tikrųjų įnešė šviesos į mano gyvenimą,

Kava puodelyje baigė aušti. Lara apkabino jį rankomis, tarsi norėdama sulaikyti šilumą.

– Iki jos gimimo aš buvau labai nelaiminga. Rendalas visą laiką dirbo. Montesangrė – siaubingas kraštas. Nekenčiu jo.

Klimato, gamtos, žmonių. Tremtis buvo nykiausias mano gyvenimo laikotarpis. Bent tada man taip atrodė. Kas yra tikras sielvartas, sužinojau tik netekusi savo vaiko.

Lara vėl nutilo, kovodama su užplūdusiais prisiminimais. Ji prispaudė ranką prie lūpų ir sunkiai nurijo seilę. Kai vėl galėjo kalbėti, ėmė pasakoti toliau:

– Ešlė puošė gyvenimą netgi toje košmariškoje aplinkoje. Ją žindydama, aš įgaudavau jėgų kartu su ja. Kai nustojau žindyti, ilgai jaučiau tuštumą.

Lara padėjo ranką ant krūtinės, tarsi vėl pajutusi tą seną skausmą. Staiga ji atsipeikėjo, nuleido ranką ir pažvelgė į Kėjų.

Jis sėdėjo nejudėdamas, nenuleisdamas nuo jos akių.

– O paskui ji mirė.

– Ji nemirė. Ją nušovė, – pataisė Kėjus.

Lara gurkštelėjo kavos, bet ši jau buvo šalta, ir ji pastūmė puodelį į šoną.

– Jūs teisus, tai ne tas pat.

– Taip.

Lara laukė, ką jis dar pasakys, bet Kėjus tylėjo.

– Ką norite, kad dar papasakočiau?

– Nieko, – atsakė tyliai Kėjus. – Man atrodo, to nori tu.

Lara jau žiojosi pasiųsti jį po velnių, bet žodžiai sustingo ant lūpų. Ji neturėjo jėgų prieštarauti. Be to, jis, ko gero, teisus. Turbūt jai reikia išsikalbėti.

– Mes važiavom į svečius, – vėl prabilo Lara. – Turtingas vietos verslininkas rengė vieno iš savo septynių vaikų gimtadienį. Aš nenorėjau važiuoti, žinojau, kad viskas bus labai pompastiška. Montesangrės turtuoliai taip puikuojasi savo gėrybėmis, kad nori nenori pradedi suprasti sukilėlius. Bet Rendalas būtinai norėjo dalyvauti, nes šeimininkas buvo įtakingas žmogus.

Aš papuošiau Ešlę nauja suknele. Geltona. Jos spalva. Įrišau jai geltoną kaspiną ant paties viršugalvio, kur pačios tankiausios garbanos. – Lara palietė savo plaukus, norėdama parodyti kaip. – Mus vežė ambasados vairuotojas, taip

esą solidžiau. Rendalas sėdėjo ant priekinės sėdynės. Mudvi su Ešle – užpakalyje. Abi plojom katučių. Automobilis sustojo didelėje sankryžoje. Ešlė krykštavo ir juokėsi. Ji buvo laiminga.

Lara negalėjo kalbėti. Ji parėmė galvą ranka, užmerkė akis ir patylėjusi vėl prašneko:

– Stovėjome degant raudonai šviesai. Staiga automobilį apsupo ginkluoti sukilėliai su kaukėmis. Aš iš pradžių nieko nesupratau. Viskas vyko labai greitai. Vairuotojas staiga krito veidu ant vairo. Jam peršovė galvą iš arti. Antra kulka išmušė priekinį stiklą. Ji pataikė į Rendalą. Trečioji irgi buvo skirta jam, bet Rendalas nuvirto ant sėdynės. Kulka pataikė į Ešlę. Štai čia, – Lara parodė į kaklą. – Jos kraujas aptaškė man veidą ir krūtinę. Aš surikau ir užvirtau ant jos, norėdama ją pridengti. Štai tada pašovė ir mane, iš užpakalio į petį. Net nepajutau.

Ji vėl nutilo ir žiūrėjo priešais save. Jai buvo sunku pasakoti, bet ji žinojo, kad gijimas dažnai skausmingas.

– Praeiviai pradėjo rėkti. Žmonės iššoko iš automobilių ir pasileido į visas puses ieškodami, kur pasislėpti. Bet jiems negrėsė pavojus. Sukilėlius dominome tik mes. Trys iš jų atidarė priekines dureles ir pačiupo Rendalą. Jis rėkė ir priešinosi. Kažkuris iš užpuolikų jam trenkė pistoleto rankena į smilkinį. Rendalas prarado sąmonę, o tada jie nusinešė jį į savo sunkvežimį. Apie tai perskaičiau laikraštyje jau po jų teismo. Nieko nežinojau apie pagrobimą. Tik žinojau, kad mano mergaitė miršta. Aš tai suvokiau, bet negalėjau su tuo susitaikyti, – kalbėjo Lara prikimusiu balsu. – Aš rėkiau. Negalėjau sustabdyti kraujavimo. Įkišau pirštą į žaizdą kakle. Policija atvyko per kelias minutes, bet manęs tai nenuramino. Jie išplėšė man iš rankų Ešlę, nutempė mane į greitosios pagalbos mašiną. Daugiau nieko neprisimenu. Buvau praradusi sąmonę ir atsibudau tik Majamio ligoninėje.

Lara nejuto, kad skruostais rieda ašaros. Viena nuslydo į burnos kamputį. Lara ją nulaižė.

– Mūsų automobilio užpuolimas buvo oficiali revoliucijos pradžia. Sukilėliai užpuolė ir tą namą, į kurį važiavome. Jie ten surengė tikras skerdynes. Gyvų liko vos keletas, jie vėliau apie tai ir papasakojo. Mes būtume buvę nužudyti. Nesuprantu, kodėl jie mus užpuolė dar pakeliui. Dėl Rendalo pagrobimo Jungtinės Valstijos uždarė ambasadą Montesangrėje, tiksliau tariant, tai, kas iš jos liko po nuniokojimo, ir nutraukė diplomatinius santykius su nauja vyriausybe. Įvykdę nuosprendį sukilėliai grąžino Rendalo kūną į Valstijas. Tai buvo veikiau pasityčiojimas nei kilnumo gestas, nes jie taip pat atsiuntė Valstybės sekretoriui sušaudymo nuotrauką. Ešlės palaikų jie negrąžino, neatsiuntė nei jos kūno, nei karsto nuotraukų. Jokio dokumento apie jos mirtį. Nieko. Vašingtono reikalavimai pateikti papildomos informacijos arba grąžinti kūną liko be atsako. Po kurio laiko mūsų šalis išvis nustojo tuo domėtis. Aš dar ilgai nenuleidau rankų, bet mūsų vyriausybė nutarė, kad reikalas žlugęs. Viešpatie! – Lara užsidengė veidą rankomis. – Mano mergaitė vis dar ten. Aš su ja neatsisveikinau. Nepažiūrėjau į ją paskutinį kartą. Nepabučiavau. Ji ten kažkur viena, tame siaubingame krašte. Ji...

– Nurimk, Lara. – Kėjus greitai priėjo prie jos, atsistojo šalia, paglostė jai galvą. – Tu teisi. Tai iš tikrųjų buvo košmaras, bet Ešlei viskas baigėsi akimirksniu. Ji nepajuto nei baimės, nei skausmo.

– Visą skausmą teko pakelti man vienai. Ir aš dėkoju Viešpačiui už tai. Bet kartais skausmas toks nepakeliamas, kad, atrodo, ilgiau neištversiu. Aš nerandu palengvėjimo. – Lara prispaudė kumštį prie krūtinės. – Skausmas mane degina. Aš noriu susigrąžinti savo mergaitę!

– Nurimk, pagailėk savęs. – Kėjus ją pastatė ir apkabino. Staiga Lara įsikibo jam į marškinius, prisiglaudė veidu jam prie krūtinės.

– Aš niekada negalėsiu to pamiršti. Tačiau kai ko negaliu prisiminti. Tarsi iš filmo būtų iškirpti kadrai, o man atrodo, kad jie svarbiausi. Aš įtempiu atmintį, bet nieko iš to ne-

išeina. Kartais atrodo, tuoj tuoj viską išsiaiškinsiu, bet vėl viskas nuo manęs nutolsta. Lyg aš bijočiau sužinoti tiesą. Bijau to, ko nežinau.

– Ššš. Viskas gerai. Viskas baigėsi, daugiau tau niekas negresia.

Tuos žodžius jis šnabždėjo, įsikniaubęs jai į plaukus, paskui jo lūpos prigludo jai prie kaktos. Kaip gera būti apkabintai stipresnio už save. Lara neturėjo žmogaus, su kuriuo būtų galėjusi pasidalyti savo skausmu. Tėvai ją kaltino dėl visko, kas atsitiko, taip pat ir dėl Ešlės mirties. Draugai nusigręžė, kai jos, Klarko meilužės, pavardė sumirguliavo pirmuose laikraščių puslapiuose. Ne vienus metus ji nešė tą sunkią naštą. Kokia netikėta laimė nors akimirką pajusti ramstį, perkelti ant kieno nors pečių nors dalį sunkumų.

Kėjus pirštų galais suėmė ją už smakro, kilstelėjo ir lūpomis švelniai prisilietė prie jos lūpų.

– Nebeverk, Lara. – Ji jautė jo kvėpavimą. – Nereikia verkti. – Vėl nuslydo lūpomis per jos lūpas.

Ir pabučiavo ilgu, karštu, drėgnu, maldaujamu bučiniu.

Lara užsimerkė. Ją ėmė sukti šiltas sūkurys. Ji noriai pakluso ir leidosi į jausmų kelionę, kur svarbiausia susilieti, liesti, lytėti. Lūpomis prie lūpų, liežuviu prie liežuvio, vyrui prie moters. Lara buvo pamiršusi, kaip jai to reikia.

Jos atsakas buvo jausmingas. Ji rankomis godžiai įsikibo jam į pečius, išsilenkė, prisiglausdama prie jo kūno subtiliu moterišku judesiu, tyliu prašymu suartėti.

Tarsi iš toli Lara išgirdo jo negarsų keiksmą, paskui pajuto, kaip jo rankos nuslydo nuo jos pečių ant nugaros, po to žemiau, ant šlaunų, traukdamos ją prie savęs. Arčiau. Dar arčiau.

Gal tas netikėtas ir išblaivinantis sąlytis su jo kūnu arba sveiko proto sugrįžimas ar net pavojaus nuojauta sugrąžino ją iš jausmų vandenyno atgal į šaltą tikrovę.

Lara ištrūko iš jo rankų ir atsuko jam nugarą. Atsirėmė į stalą. Kelis kartus giliai atsiduso, nesėkmingai bandydama nuslopinti įsiplieskusį geismą.

– Nuskraidinkit mane ten.

Kėjus tylėjo.

Lara atsisuko į jį veidu.

– Nuskraidinkit mane ten. Aš turiu žinoti, kas atsitiko mano vaikui. Aš turiu pamatyti jos mirties liudijimą, paliesti žemę, kurioje ji palaidota. Sužinoti... bent ką nors.

Iš jo veido nieko nebuvo galima suprasti.

– Paskutinis susitikimas, paskutinis atsisveikinimas, tai, kas svarbu gyviesiems. Todėl mes ir rengiame laidotuves, sakome prie kapo kalbas, ruošiame šermenis.

Kėjus ir toliau tylėjo.

– Pasakykit ką nors, po velnių!

– Vadinasi, tu kalbėjai rimtai. Tu iš tikrųjų nori ten nuvažiuoti.

– Taip. Ir jūs mane ten nuvešite.

Kėjus susidėjo rankas ant krūtinės.

– Kodėl manai, kad ryšiuos tokiai kvailystei?

– O todėl, kad jums užtenka proto patikėti, jog esu teisi! Klarkas pasistengė, kad Rendalas būtų paskirtas į Montesangrę. Mano dukra žuvo per bailias jūsų brolio politines machinacijas!

– Tai dar reikia įrodyti, – atsakė jis. – Ir todėl, norėdama mane įtikinti, nutarei prie argumentų pridėti kelis karštus bučinius?

Jos veidas paraudo.

– Tai neturi nieko bendra... – paprieštaravo Lara.

Kėjus pašaipiai purkštelėjo.

– Žinai, daktarėle, tu pateisinai visus mano lūkesčius. Galima sakyti, netgi viršijai. – Kėjus tylutėliai švilptelėjo ir mostelėjo ranka, tarsi būtų nusideginęs. – Vienas bučkis, ir tu pasiruošusi, mažyte.

Kėjus dar kartą purkštelėjo, perliejo ją žvilgsniu ir pasuko durų link.

– Ieškokis kito kvailio. Aš apsieisiu ir be atostogų karo veiksmų zonoje. Ir neketinu naudotis brolio išmestomis nuograužomis.

—

Kėjui taip sugedo nuotaika, kad sėsti prie vairo buvo pavojinga. Vairavo linkolną greitkeliu kaip tanką, nepaisydamas kliūčių. Jis pyko ant Laros, bet tai irgi ne naujiena.

Keista tai, kad jis pyko ant savęs. Jis, kuris niekada neanalizuodavo savo veiksmų ir neatsiprašinėdavo už elgesį, dabar jautė kaltę, nes troško savo velionio brolio meilužės. Jeigu aplinkybės pasikeistų, jeigu Lara jį padrąsintų, jis jau dabar autųsi batus.

Viešpatie, nejaugi jis toks ištižėlis ir užsigeidė moters, pražudžiusios jo brolį! Džodė visiškai teisi kalbėdama apie jį. Kas geriau pažįsta vaiką, jei ne motina? Jis sugedęs iki kaulų smegenų kaip ir jo tėvas. Kai tik horizonte pasirodo moteris, jis pamiršta ir gėdą, ir sąžinę. Jeigu jis būtų kitoks, dabar jam nereikėtų tramdyti savo jausmų ir tarpkojo dramblio, jo nekankintų mintys apie jos bučinio skonį.

Vaikystėje ir jaunystėje jie su Klarku dalijosi arba buvo raginami dalytis daiktais – megztiniais, skutimosi losjonais ar riedlentėmis. Tačiau niekada nesikeisdavo moterimis. Netgi mokyklos šokėjomis. Netgi kekšėmis.

Tas tylus susitarimas atsirado jų jaunystės laikais, galimas daiktas, meilė buvo vienintelė arena, kurioje jie nenorėjo būti varžovai. Visi ieškodavo brolių panašumų, tačiau jų seksualiniai polinkiai būdavo visiškai nesulyginami. Kėjus niekada nenorėjo merginos, su kuria susitikinėjo Klarkas, ir nors jis nesistengė primesti broliui savo įsitikinimų, buvo tikras, kad Klarkas elgiasi taip pat. Štai kodėl Kėjaus aistra Larai Malori atrodė nepaaiškinama ir siutinanti. Tai buvo savo paties priesaikos sulaužymas.

Kėjus žinojo, kad tą peršulį geriau pamiršti, nes jo numalšinti vis tiek nepavyks. Nuodėmė geisti moters, suteršusios brolio vardą ir sugriovusios jo ateitį. Tačiau nuodėmingojo etiketė jam niekada nebuvo kliūtis. Kėjų galėtų sustabdyti nebent baimė apsikvailinti.

Štai kur buvo jo pykčio priežastis. Jis kaip paskutinis kvailys paleido seiles, kol Lara jam dėstė verksmingą istoriją. O jis dar virė jai kavą! Jis žengė dar toliau – ją apkabino. Ir pabučiavo.

– *Mėšlas!* – Kėjus trenkė kumščiu į vairą.

Ji tikriausiai dabar juokiasi, įžiebusi jam liepsną, kurią – jis žinojo – vargu ar užgesintų net dešimt kitų moterų. Moteris, leidžianti save taip bučiuoti, tikriausiai gerai žino, ko siekia. Ne veltui Lara tuojau pat prašneko apie kelionę į Centrinę Ameriką. Manė, įkaitinsiu jį taip, kad jis nuskraidins mane ne tik į Centrinę Ameriką, bet ir į Marsą.

Pasvajok, kandžiai pagalvojo Kėjus. Jį įaistrindavo daugelis moterų, bet netgi aistros įkarštyje jis neprarasdavo proto.

Kita vertus, ji neatrodė patenkinta, kad jis išeina. Ji atrodė netgi sutrikusi ir pažeminta kaip dabar jis. Taip, pasakojimas apie dukters netektį buvo labai liūdnas. Nors Lara pasitikėjimo nekelia, kodėl jis turėjo abejoti jos nuoširdumu, kai ji pasakojo apie dukters mirtį? Ji iki šiol neatsigavusi ir vis dar gedi mažylės.

Ją žindydama, įgaudavau jėgų kartu su ja.

Ji užkrėsdavo visus aplinkinius šypsena.

Lara dievino mergaitę ir jos netektį išgyveno sunkiau negu Rendalo nužudymą. Žinoma, po nešvaraus skandalo su Klarku jų santuoka kaip reikiant klibėjo. Ji prisipažino, kad buvo labai nelaiminga Montesangrėje. Tik dukters gimimas nuskaidrino jos gyvenimą. Jai Ešlė tapo dangaus dovana, atleidimo iš aukščiau ženklu. Visą savo meilę ir švelnumą po Klarko žūties ji skyrė Ešlei.

Staiga Kėjus nukėlė koją nuo pedalo. Linkolnas ėmė lėtinti greitį. Nematančiu žvilgsniu Kėjus žiūrėjo į tamsą, ten, kur rytuose brėško aušra. Tačiau jis nieko neįžvelgė. Netgi nepastebėjo, kad automobilis išvažiavo į kelio vidurį, o tada sustojo.

Jam ausyse skambėjo Laros žodžiai.

Šviesiaplaukė, mėlynakė.

Jos šypsena šildė kaip saulės šviesa. Visa kaip saulutė.

Kėjus kadaise pažinojo tik vieną žmogų, apibūdinamą panašiai ir lyginamą su saule.

Klarkas Taketas trečiasis.

– Tai bent šunsnukis, – sušnabždėjo Kėjus ir jo rankos nuslydo nuo vairo ant kelių.

Mylima Laros Malori mažylė buvo jo brolio duktė.

Penkioliktas skyrius

Olis Hoskinsas plunksnų šluotele braukė dulkes nuo kiaulienos, aitriųjų paprikų, kukurūzų ir tunų konservų dėžučių šeštoje eilėje. Kaip didelės nebrangių prekių parduotuvės valdytojas, jis galėjo pavesti tą užduotį bet kuriam savo darbuotojui, bet Olis mėgo fizinį darbą – klijuoti kainas, papildyti atsargas lentynose, dėlioti produktus – lengvą darbą, susidedantį iš paprastų ir nesudėtingų veiksmų. Proto nereikalaujantį darbą, kurį dirbant galima galvoti apie ką nors kita.

Penkiolika metų jis tarnavo Jungtinių Amerikos Valstijų laivyne, paskui jūreivystę metė. Nors Olis ilgų plaukiojimo mėnesių nesiilgėjo, jis vis dar pasvajodavo apie jūreivišką laisvę, kai pečių neslegia jokia atsakomybė. Hoskinsas niekada nenorėjo tapti karininku ir mieliau vykdydavo įsakymus, negu juos duodavo.

Kartą pavasarį, kai buvo išleistas į krantą Galvestone, jis susipažino su mergina, įsimylėjo ir po mėnesio ją vedė. Kai atėjo laikas vėl sudaryti plaukiojimo sutartį, žmona įkalbėjo jį to nebedaryti, ir abu persikėlė į jos gimtąjį miestą Iden Pasą, arčiau motinos.

Tikriausiai gyvenimas būtų labiau nusisekęs, jeigu būčiau likęs laivyne, galvojo Olis, dabar vaikščiodamas penkta eile tarp lentynų, ant kurių buvo tvarkingai išdėlioti miltai, cukrus, prieskoniai ir aliejus. Žmonos šeima jo taip ir nepriėmė

kaip savo. Jiems Olis buvo kilęs „kažkur iš šiaurės" ir jie pakentė jį tik dėl anglosaksų šaknų. Tai yra vos vos.

Praėjus dviem dešimtmečiams, jis kaip ir anksčiau nelabai mėgo žmonos giminių, kaip ir šie – jo. Pirmoji meilė seniai seniai nužydėjo, ir dabar Olį su šeima tesiejo vienintelis sūnus Taneris.

Abu tėvai savaip reiškė meilę. Motina dažnai trikdydavo Tanerį, įkyriai rodydama savo švelnumą. Ji daugiau nebepastojo po Tanerio gimimo, – dėl to kaltino Olį, ne save, – todėl rūpinosi sūnumi kaip lokė savo vieninteliu lokiuku. Jai ypač glostė savimeilę, kad Taneris susitikinėja su Hevera Vinston, populiariausia vyresniųjų klasių mergina, mat tai kėlė ponios Hoskins autoritetą draugių akyse.

Olis nebuvo nusiteikęs prieš Heverą. Mergina gražutė kaip lėlytė, draugiška, miela. Jis tik dėjo viltis, kad Taneris nesugadins draugystės neapgalvotu poelgiu. Olis nenorėtų, kad sūnus aptemdytų gyvenimo kelio pradžią, paklusdamas sveiko kūno šauksmui.

Dažnai, žiūrėdamas į Tanerį, Olis žavėdavosi gamtos žaismu. Nė trupinėlio nepaveldėjęs iš motinos, genetinis stebuklas Taneris išaugo protingas ir gražus jaunuolis. Ačiū Dievui, sportininkas. Jeigu jis būtų panorėjęs tapti dūdų orkestro muzikantu, vaistininku arba kosmoso specialistu, tėvai būtų nuo jo nusisukę kaip nuo nenormalaus. Tačiau Taneris gerai žaidė futbolą ir už tai buvo garbinamas prasčiokų pusbrolių ir dėdžių. Šie pripažino jį savu, visiškai pamiršę, kad jo atsiradimas šiame pasaulyje – Olio nuopelnas.

Olis tam neteikė didelės reikšmės. Taneris – jo sūnus, ir kiekvieną penktadienį tėvas alpdavo iš pasididžiavimo, kai futbolo aikštėje pasirodydavo dvidešimt antrasis numeris rausva ir juoda „velnių" uniforma. Kitas sezonas futbolo žvaigždei Taneriui turėjo būti dar sėkmingesnis.

Olis baigė lyginti dėžutes su krekeriais, sausainių pakuotes ir perėjo tvarkyti ketvirtos eilės. Tarp lentynų ėjo dvi moterys. Jaunesnioji stūmė pirkinių vežimėlį, vyresnioji laikė rankoje sąrašą ir rinkosi produktus pagal jį.

– Labas rytas, panele Džeinelena, labas rytas, ponia Taket, – maloniai pasisveikino Olis. – Kaip laikotės?

– Labas rytas, pone Hoskinsai, – atsiliepė Džeinelena.

– Oli, paprašykite mėsininko mums paruošti tris colio storumo bifšteksus. Ir tegu tai būna tikras colis. Praėjusį kartą jie buvo labai ploni ir kieti kaip puspadis. Neįmanoma sukramtyti.

– Labai atsiprašau, ponia Taket. Aš pats pasirūpinsiu, kad šiandien viskas būtų kaip reikiant. – Kaip visada panelė Džeinelena nors prie širdies dėk, o Džodė Taket tipiška ragana. Meilikaudamas jis pridūrė: – Džiugu jus matyti geros sveikatos.

– O jūs manėt, kad aš sergu?

Olis tik norėjo būti mandagus, bet Džodė jam atkirto tarsi įsižeidusi.

– Ne, ką jūs, – pasakė Olis, jausdamas, kad kaklaraištis jam veržia kaklą. – Tik girdėjau, kad šiek tiek negalavote. Žinote, kaip mieste sklinda gandai.

– Aš jaučiuosi puikiai. Pats matote.

– Mudvi su mama seniai buvome parduotuvėje dviese, – bandė sušvelninti nejaukią akimirką malonioji Džeinelena. – Nutarėm truputį prasiblaškyti.

– Labai džiaugiuosi matydamas jus abi. Nueisiu pasakyti mėsininkui apie bifšteksus, paketas jūsų lauks prie kasos.

Olis įsikišo plunksnų šluotelę į užpakalinę kelnių kišenę, nuėjo ir pasuko į kitą taką tarp lentynų, bet užvirto ant kitos moters stumiamo vežimėlio.

– Daktare Malori! – sušuko Olis.

– Laba diena, pone Hoskinsai, kaip gyvenate?

– Puikiai, puikiai.

Padėk mums, Dieve, pagalvojo Olis, Džodės Taket ir Laros Malori susitikimas neišvengiamas. Olis nenorėjo, kad jo parduotuvė virstų kovos lauku.

– Ar matėte, daktare Malori, arbūzus vaisių skyriuje? Šiandien atvežė iš Pietų Teksaso.

– Manau, kad viso arbūzo bus man daugoka.

– Galiu jį perpjauti per pusę.

– Ne, ačiū. Paimsiu melioną.

Nuo jos šypsenos jam sparčiau ėmė plakti širdis. Olis nebuvo užkietėjęs mergišius, nors jūrininkai visada tuo kaltinami. Tačiau jis ne toks aklas, kad nepastebėtų daktarės Malori grožio. Ir veidas, ir figūra – nors į vitriną statyk. Iden Pase jos pavardė tapo gundytojos sinonimu.

Tiesą sakant, Olis nė karto nepajuto, kad ji tokia ir būtų. Daktarė visada draugiška, bet visiškai nekoketiška. Galimas daiktas, jis ne jos skonio, bet apsigimusi koketė pasiruošusi flirtuoti su kiekvienu pasitaikiusiu, kad tik vyriškos lyties. Pavyzdžiui, Heveros motinėlė tikrų tikriausia paleistuvė. Jis nuoširdžiai tikėjo, kad Hevera neis Darsės pėdomis. Taneris protingas jaunuolis, bet ir jis ilgai netvers, jeigu toliau susitikinės su gražuole Hevera.

– Jeigu jums ko nors prireiks, daktare Malori, prašom kreiptis į mane.

– Dėkoju, pone Hoskinsai, būtinai.

Tačiau jis pajuto, kad katastrofa neišvengiamai artėja. Olis pasitraukė į šoną, norėdamas praleisti daktarę Malori, ir pagalvojo, ar nereikėtų jos įspėti, kad netoliese yra Džodė Taket. Jis vylėsi, kad daktarei Malori nereikia nei kavos, nei arbatos. Tačiau buvo per vėlu! Ji įstūmė vežimėlį į ketvirtą taką. Hoskinsas sustojo netoliese, apsimesdamas, kad dėlioja dėžutes ir stiklainius. Jis meldė dangų, kad moterys nekibtų viena kitai į plaukus.

Girgždantis daktarės Malori vežimėlis sustojo. Kelias sekundes buvo tylu, paskui jis išgirdo, kaip daktarė Malori pasisveikino:

– Labas rytas.

– Labas rytas, daktare Malori, – atsakė Džeinelena savo droviu tyliu balsu.

– Džiaugiuosi, kad jaučiatės geriau, ponia Taket, – pasakė Lara ir nutilo, suteikdama Džodei galimybę atsakyti į pasvei-

kinimą. Nesulaukusi atsako, ji pridūrė: – Kelis kartus skambinau jums į namus, norėjau pasikalbėti.

– Nėra apie ką kalbėti, – tik Džodė Taket galėjo paprasčiausius žodžius pripildyti tokių stiprių nuodų. – Eime, Džeinelena.

– Atleiskite, ponia Taket, bet mums reikia labai daug ką aptarti. Pavyzdžiui, pakalbėti apie Klarką.

– Jau geriau degčiau pragare, negu kalbėčiau su tamsta!

– Mama!

– Tylėk, Džeinelena! Eime iš čia.

– Ponia Taket. Ponia Taket? O Viešpatie, ponia Taket!

Iš pradžių daktarės balse skambėjo prašymas. Paskui klausimas. Tada išgąstis.

– Mama!

Olis Hoskinsas išmetė ant grindų dėžutes sausainių, skubėdamas į pagalbą ketvirtame take. Jis atbėgo kaip tik tą akimirką, kai Džodė Taket šonu užvirto ant savo vežimėlio. Ji išskėtė rankas į šonus delnais žemyn, tarsi norėdama atgauti pusiausvyrą. Vežimėlis nuvažiavo į priekį, palikdamas ją be atramos, ir ji nuvirto ant lentynų, pristatytų „Lipton" arbatos indelių ir pakelių. Keli indeliai nukrito ant grindų ir sudužo: ore pasklido kvapių miltelių debesis. Džodė iš pradžių trenkėsi į lentyną, paskui susmuko ant grindų ir liko gulėti nejudėdama tarp šukių ir arbatžolių.

Džeinelena atsiklaupė šalia jos.

– Mama, mama! – rėkė ji.

Lara Malori negaišo nė sekundės. Per akimirką ji atsidūrė greta Džodės.

– Kvieskite greitąją! – sušuko ji Oliui.

Olis, kaip ir dera buvusiam karininkui, davė komandą kasininkei, tuo metu pildžiusiai cigarečių atsargas stende priešais kasą. Ji pasileido bėgte prie telefono į kontorą. Prie lentynų ėmė būriuotis smalsuoliai, atvilioti Džeinelenos šauksmų. Palikę savo vežimėlius, jie plūdo iš visų pusių ir iš visų parduotuvės kampų. Olis paprašė jų pasitraukti į šoną, kad netrukdytų daktarei Malori teikti pagalbą poniai Taket.

– Laikykite ją už rankų. Kitaip ji susilaužys.

Džeinelena stengėsi sugauti mataruojančias Džodės rankas, kad ji neužsigautų į lentynas. Net jei ir nesusilaužytų, vis tiek jos būtų nusėtos mėlynėmis.

Daktarė pasirausė savo krepšyje ir ištraukė permatomą plastikinį raktų žiedą. Ji įkišo jį Džodei į burną ir prispaudė liežuvį.

– Dabar viskas gerai, – nuramino ji Džeineleną. – Ji gali kvėpuoti. Aš prispaudžiau liežuvį, kad jis netrukdytų orui patekti į plaučius.

– Bet ji pamėlo!

– Nieko, į plaučius pradėjo patekti deguonies. Ir toliau ją laikykite už rankų. Pone Hoskinsai, ar iškvietėte greitąją?

– Taip, ponia, – skubiai atsakė Olis. Jis atsisuko į kasininkę, toji patvirtindama linktelėjo galvą. – Kuo dar galiu būti naudingas?

– Suraskite brolį, – paprašė Džeinelena. – Tegu jis atvažiuoja.

Džodei iš burnos kampučių tekėjo seilės. Jos kojos vis dar trūkčiojo. Džeinelena sunkiai nulaikė motinai rankas. Daktarė Malori raktų žiedu spaudė Džodei liežuvį, bet ši vis tiek kvėpavo sunkiai tarsi nuvarytas arklys. Olis nejautė simpatijos Džodei, bet suprato, kad šiuo atveju reikia išvaryti žiūrovus.

– Prašom pasitraukti.

Žinoma, niekas nepajudėjo iš vietos. Olis prasispraudė pro didėjančią minią ir pasileido į savo kontorą, esančią pusaukštyje virš parduotuvės salės.

Prisiminęs, kad Kėjus Taketas – pilotas, jis pirmiausia paskambino į apygardos aerodromą. Kėjaus ten nebuvo, bet Balkis Vilis davė Kėjaus mobiliojo telefono numerį.

– Jis iš čia išvažiavo prieš penkiolika minučių. Pasiėmė su savim tą nešiojamą aparačiuką.

Jau po pusės minutės Kėjus atsiliepė mobiliuoju telefonu:

– Klausau.

– Pone Taketai? – Olis nervinosi. Jis niekada nebuvo susibaręs su Kėjumi, bet girdėjęs, kad kitiems taip nutinka. Netgi jo svainiai, apduję kaip zuikiai kovo mėnesį ir pasirengę dėl mažiausios smulkmenos paleisti į darbą kumščius, apie Kėjų Taketą atsiliepė labai pagarbiai.

– Čia Olis Hoskinsas iš savitarnos parduotuvės ir...

– Sveikas, Oli. Neseniai žiūrėjau „velnių" atkrintamąsias per televizorių. Taneris duos mūsų priešams šį sezoną.

– Ačiū, pone Taketai, ponia Taket parkrito čia, mūsų parduotuvės salėje...

– Parkrito?

– Jūsų sesuo ir...

– Ar jai viskas gerai?

– Ne, pone. Mes iškvietėme greitąją pagalbą.

– Atvažiuoju.

Olis padėjo telefono ragelį ir vėl nuskubėjo į ketvirtąjį taką tarp lentynų. Pirkėjai grūdosi abiejuose tako galuose.

– Atleiskite. Praleiskite mane. – Jis jautėsi patenkintas, kad žmonės klauso jo įsakmaus tono. – Visi pasitraukite. – Jis atsistojo daktarei Malori už nugaros.

– Jai priepuolis? – paklausė išsigandusi Džeinelena.

– Greičiausiai, bet ne pats rimčiausias. Tyrimai parodys. Ar anksčiau ją ištikdavo tokie priepuoliai?

– Ne.

Daktarė Malori pasilenkė virš gulinčios Džodės.

– Ponia Taket, greitoji pagalba jau važiuoja. Tuoj bus čia.

Džodė liovėsi burna gaudyti orą. Rankos ir kojos nustojo judėti ir suglebo. Lara ištraukė jai iš burnos plastikinį žiedą. Ant jo liko gilios Džodės dantų žymės, o tai paaiškina, kodėl daktarė Malori nekišo savo pirštų, kad atpalaiduotų kvėpavimo takus. Daktarė išsitraukė iš krepšio popierinę servetėlę ir nušluostė seiles Džodei nuo pasmakrės.

– Jus ištiko priepuolis, bet dabar jau praėjo.

– Mama, kaip jautiesi? – klausinėjo Džeinelena, pačiupusi Džodę už rankos.

– Ji dar nevisiškai atsigavo, – paaiškino daktarė Malori. – Bet po kelių minučių atsigaus.

– Praleiskit! Ko jūs čia visi grūdatės? Ar neturit ko veikti? Nešdinkitės iš čia!

Pro žioplių minią brovėsi Kėjus. Visi jam traukėsi iš kelio. Olis nuėjo jo pasitikti.

– Pasisekė, kad buvote netoliese.

– Ačiū, Oli, kad paskambinot. Išvarykit visus smalsuolius.

– Taip, pone! – Olis buvo beveik pasiryžęs atiduoti pagarbą Kėjui. Taketas mokėjo įsakinėti žmonėms. – Visi eikit šalin! Girdėjot, ką sakė ponas Taketas?

– Kėjau! Kaip gerai, kad atvažiavai! – sušuko Džeinelena. – Mamą buvo ištikęs priepuolis.

– Džode, kaip jautiesi?

– Patrauk ją nuo manęs...

Kėjus atsiklaupė prie motinos, bet žiūrėjo tik į daktarę veriančiu žvilgsniu.

– Kas jai?

– Kaip jums jau sakė sesuo, ją ištiko priepuolis. Gana rimtas, bet ne mirtinas.

Kėjus pasilenkė prie motinos.

– Greitoji jau važiuoja, Džode, – pasakė jis raminamai. – Laikykis.

– Išvaryk ją. Nenoriu, kad ji mane liestų... – sunkiai vebleno Džodė, bet jos žodžių prasmė buvo aiški.

– Daktarė Malori tau išgelbėjo gyvybę, mama, – švelniai priminė Džeinelena.

Džodė pabandė atsisėsti, bet jai nepavyko. Ji įsmeigė kupiną neapykantos žvilgsnį į Larą. Senoji neturėjo jėgų išreikšti priešiškumo, bet žudikiškas žvilgsnis buvo iškalbingesnis už visus žodžius.

Kėjus staigiai mostelėjo galva.

– Eik iš čia, daktare. Ji nenori tavęs matyti. Tavo buvimas tik kenkia.

– Kėjau, jeigu ne... – įsikišo Džeinelena.

– Bet... – norėjo paaiškinti ir Lara.

– Girdėjai, ką pasakiau?! – suriko jis. – Dink iš akių!

Oliui pasirodė, kad vyras ir moteris žiūri vienas į kitą visą amžinybę, tarsi matytų tai, ko negali matyti kiti.

Galiausiai daktarė Malori atsistojo. Ji aiškiai buvo pribloškta, jos balsas drebėjo.

– Jūsų mama rimtai serga ir visą laiką turi būti prižiūrima gydytojo.

– Susitvarkysim patys.

Nors tie žodžiai buvo skirti ne Oliui, šis net krūptelėjo nuo šiurkštaus tono ir neapykantos kupino žvilgsnio.

– Ačiū, daktare Malori, – tyliai pasakė Džeinelena. – Mes pasirūpinsime, kad mamai būtų suteikta medicininė pagalba.

Jie atsisakė daktarės Malori paslaugų, todėl ji apsisuko ir nuėjo. Minia prasiskyrė, kaip ir einant Kėjui. Lara nenuėjo pasiimti savo vežimėlio su pirkiniais, o pasuko tiesiai durų link.

Olis žiūrėjo jai įkandin su vis didėjančia pagarba. Ji laikėsi nepaprastai oriai. Nesliūkino pro žiopsotojus primušto šuns išraiška; ėjo išdidžiai iškėlusi galvą, nepabūgusi nei Taketų, nei smalsuolių. Olis nusprendė pats asmeniškai pristatyti jai pirkinius, kai viskas nurims.

Pasigirdo sirenos kauksmas ir po akimirkos į salę įbėgo greitosios pagalbos felčeriai. Jie paguldė ponią Taket į vežimėlį, įkėlė į mašiną ir greitai išvažiavo. Kėjus ir Džeinelena geltonu linkolnu nudūmė iš paskos.

Tarp lentynų pabirusi arbata buvo seniai sušluota, tačiau pirkėjai nesiskirstė, aptarinėdami, ką matė ir girdėjo, pasakodami apie įvykį ką tik atėjusiems pirkėjams, nemačiusiems nepaprasto reginio. Ypač ilgai buvo svarstoma, ar labai rimtai serga Džodė. Vieni kalbėjo, kad tokių kaip ji net mirtis iš karto nepaima ir Džodė trauks iki šimto metų. Kitiems atrodė, kad ji vos neatidavė Dievui savo sielos. Dar kiti spėliojo, kas gi bus su Taketų naftos bendrove. Ar su Džodės mirtimi – kad ir kada tai nutiktų – ateis galas įmonei? Kėjus gal liausis

skraidęs po pasaulį ir apsistos Iden Pase, o panelei Džeinelenai pakaks sumanumo ir patyrimo perimti į savo rankas valdymo vadžias. Nuomonių buvo pačių įvairiausių.

Tačiau daugiausia aistrų virė kalbant apie daktarę Larą Malori ir tai, kad Džodė atstūmė jos pagalbą net būdama ant mirties slenksčio. Tiems, kurie jau buvo pamiršę, buvo priminta liūdna garsioji daktarės ir senatoriaus Taketo istorija.

Olis nepritarė piktiems liežuviams. Žinoma, jo nuomonė nedaug reiškė, bet jis manė, kad žmonės neteisingi daktarei Malori. Argi ji neišgelbėjo nuo mirties vaidingosios Džodės Taket, nors širdyje tikriausiai troško, kad senė užspringtų savo pačios liežuviu?

Daktarė Malori kone apsiašarojo, kai Olis tą pačią dieną jai pristatė paliktus pirkinius. Lara pritrūko žodžių dėkingumui išreikšti ir pakvietė Olį užeiti į namus išgerti ko nors gaivinančio. Galimas daiktas, ši moteris kadaise suklupo, bet dabar sunku rasti mielesnį žmogų, nutarė Olis Hoskinsas.

– Galit įsivaizduoti? Senoji Džodė guli ant grindų vidury parduotuvės ir mataruoja rankomis kojomis kaip išprotėjusi. Bet jai užteko jėgų atsisakyti Laros Malori medicininės pagalbos!

Vinstonų virėja vakarienei iškepė vištienos su sūrio padažu. Darsė daugiau plepėjo, negu valgė. Fergusas susikaupęs dėjo į burną gabaliuką po gabaliuko. Heverai atrodė, kad vištieną kažkas jau buvo valgęs, ir knibinėjo šakute po lėkštę, apsimesdama, kad valgo. Dabar, kai ji geria kontraceptines tabletes, buvo apskaičiuota kiekviena kalorija, ir ji neketino didinti normos, kimšdama tokį jovalą.

Negana to, jai sugadino apetitą Darsė, su pasitenkinimu klodama paskalas, sklandančias po visą miestą apie ponios Taket priepuolį. Darsė kirpykloje sužinojo visas šlykščias smulkmenas ir perpasakojo, dusdama iš susijaudinimo.

– Ji prisišlapino į kelnes. Džodė Taket! Galit įsivaizduoti? – šaipėsi Darsė. – Tai vadinama nesusilaikymu.

– Tai vadinama šlapimo nelaikymu, Darse, – pataisė Fergusas. – Norėčiau, kad prie vakarienės stalo tokių kalbų nebūtų.

Hevera prisitraukė stiklinę šaltosios arbatos.

– Tanerio tėtis sakė, kad daktarė Malori išgelbėjo poniai Taket gyvybę. Ja dėta, aš negelbėčiau senos bezdalės.

Darsė vos neišmetė šakutės.

– Nieko sau išauklėtos merginos žodžiai! Tavo vaikiška meilė Larai Malori darosi nepakenčiama, Hevera.

– Aš visiškai neįsimylėjusi. Tik, manau, kvaila, kad ponia Taket atsisakė gydytojos pagalbos. Jau geriau pasinaudoti bet kokio, net ir nekenčiamo, daktaro pagalba negu mirti. Ar aš neteisi?

– Džodė Taket vienintelė mano kitaip, – pasakė Fergusas, šluostydamasis burna servetėle. – Tos moters širdis akmeninė. Pritariu tau, Hevera. Aš jai būčiau leidęs uždusti.

– Kaip visada, judu susivienijot prieš mane, – nepatenkinta Darsė pastūmė lėkštę.

– Susivienijom? – nustebo Fergusas. – Kodėl mes apskritai turime palaikyti kieno nors pusę? Tai iš viso ne mūsų reikalas.

– Tai va! – sušuko Darsė. – Aš tik nesuprantu, kodėl Hevera laiko tą prasčiokę Larą Malori kažin kokia didvyre.

– Ar galiu eiti nuo stalo? – paklausė Hevera pavargusiu balsu.

– Ne, negali! Tu nieko nevalgei.

– Aš neturiu apetito. Be to, troškinys labai riebus. Tai apsunkina skrandį.

– Kadaise būčiau buvusi laimingiausia mergaitė, jeigu man kas nors būtų viręs pietus!

– Mama, nepradėk!

Dar viena sena graudi dainelė apie skurdžią mamos vaikystę, pagalvojo Hevera.

– Jeigu ji nenori, tegu nevalgo, – pasakė Fergusas.

– Tu, žinoma, ją palaikai.

– Ačiū, tėveli. Mudu su Taneriu vėliau užkąsim.

– Tu šiandien susitinki su Taneriu? – paklausė Fergusas.

– O kaipgi. – Hevera pažvelgė į motiną ir pergalingai nusišypsojo. – Mūsų santykiai dabar oficialūs.

– Oficialūs?

– Nuolatiniai, – pabrėžė Darsė, nenuleisdama akių nuo dukters. – Negaliu sakyti, kad aš sužavėta.

Hevera, atlaikydama motinos žvilgsnį, dar gurkštelėjo arbatos. Darsė ją vertė reguliariai vartoti kontraceptines tabletes ir dabar Hevera jai už tai atsilygino: kas kartą, eidama į pasimatymą su Taneriu, ji primindavo motinai, kad jie gali mylėtis kiek tik nori.

Darsė buvo priversta tylėti, ypač girdint Fergusui. Jis nežinojo apie kontraceptikus ir būtų sukėlęs skandalą, sužinojęs, ką Darsė leidžia dukrai. Jis senamadiškai tikėjo, kad moralinės nuostatos patikimai saugo nuo nesantuokinio sekso.

Heverai buvo malonu žinoti, kad motina jaučia nuolatinę įtampą. Reikšmingais žvilgsniais ir užuominomis ji leisdavo suprasti, kad dabar gyvena aktyvų lytinį gyvenimą. Tačiau iš tikrųjų jiedu su Taneriu dar nebuvo peržengę tos ribos. Ne todėl, kad Hevera jo nemylėjo, ne todėl, kad bijojo pastoti, ir ne todėl, kad bijojo tėvų bausmės.

Priežastis – ta pati kaip ir anksčiau. Hevera nenorėjo būti panaši į motiną.

Taneris gerai ją suprato. Nuo to vakaro prie ežero, kai apsijuokė, jis tapo švelnus, kantrus ir dėkingas už meilės trupinius, kuriuos ji jam numesdavo, ir nieko daugiau iš jos nereikalavo.

Fergusui Hevera tebebuvo mylimas angeliukas, ir ji stengėsi išlaikyti tą įvaizdį. Tačiau jos santykiai su motina smarkiai pablogėjo. Motina ir duktė virto dviem slaptomis priešininkėmis, moterimis, paskelbusiomis viena kitai šaltąjį karą. Anksčiau pažymėta fronto linija dabar apaugo apkasais.

– Nežinojau, Hevera, kad žaviesi daktare Malori, – tarė Fergusas, maišydamas kavoje cukrų. – Nė nežinojau, kad judvi pažįstamos.

– Mama mane buvo nuvedusi pas ją konsultuotis. Argi ji tau nieko nesakė?

– Paprasčiausiai pasitikrinti, – skubiai paaiškino Darsė. – Jai reikėjo sveikatos pažymėjimo, kad galėtų šokti grupėje, o pas gydytoją kitame mieste reikėtų laukti savo eilės visą mėnesį. Pamaniau, neverta atsisakyti daktarės Malori paslaugų vien dėl to, kad ji kadaise turėjo romaną su Klarku Taketu. O mums kas? Tai buvo prieš šimtą metų. Be to, Džodės Taket priešas automatiškai yra tavo draugas, tiesa, Fergusai?

– Reikia pripažinti, daktarė Malori parodė didelę drąsą, atsikraustydama į mūsų miestą. Be to, ji turi visuomeninių idėjų. Man tai patinka.

– Judu kalbėjotės? – pasidomėjo Darsė.

– Vakar. Ji nori pasikalbėti su vyresniųjų klasių mokiniais apie seksualinę atsakomybę. Manau, Iden Pasui ši tema šiek tiek per drąsi, bet aš jai pasakiau, kad išklausysime jos pasiūlymų kitą savaitę per mokyklos tarybos posėdį.

Kelias akimirkas Darsė žiūrėjo į vyrą, neištardama nė žodžio. Paskui pasakė:

– Tu teisus, Fergusai. Tai tiesiog akiplėšiška. Ją pasmerkė už svetimavimą, o ji dar drįsta kalbėti apie seksualinę atsakomybę!

– Ji pabrėžė, kad neketina moralizuoti. Tik nori įspėti paauglius apie pavojų sveikatai.

– Manau, vietos bažnyčia tokiems renginiams nepritars. Taip pat abejoju, ar čia pavyks išvengti moralizavimo. Daktarei Malori pačiai trūksta moralės. Ji liepė Heverai visada nešiotis prezervatyvą.

– Ji taip nesakė! – sušuko Hevera.

– Sakė panašiai, – pasitaisė Darsė. – Nespėsim apsidairyti, kai vaikučiai į mokyklą dėžutėse su pusryčiais pradės nešiotis gumytes ir paskubom poruosis per pertraukas.

– Darse, prašyčiau! – pratrūko Fergusas. – Neversk Heveros klausyti tokių paistalų!

– Atsibusk ir prasikrapštyk akis, Fergusai. Vaikai dabar viską puikiai žino. Kai tik Lara Malori uždegs jiems žalią šviesą, jie ims tratintis kaip triušiai.

Fergusas susiraukė.

– Daktarė neketina propaguoti sekso, tik nori perspėti apie galimas pasekmes.

– Nejaugi? Gerai ji tau susuko galvą. Paprasčiausiai jos verslas šlubuoja, o jeigu mergaitės viena po kitos taps pilvotos, ji turės daugiau darbo.

– Mama, tu šneki nesąmones.

– Nutilk, Hevera! Aš kalbuosi su tavo tėvu.

– Bet tu iškraipai daktarės Malori žodžius. Tai nesąžininga.

– Tai suaugusiųjų pokalbis, o tavęs niekas neprašė įsikišti!

Hevera ėmė nekęsti motinos dar labiau ir svajojo demaskuoti jos melą. Tačiau meilė tėvui vertė ją tylėti. Darsė tai žinojo ir naudojosi dukters silpnumu. Motinos veide pasirodė patenkinta šypsena. Hevera triukšmingai atstūmė kėdę ir pasipiktinusi išlėkė iš valgomojo.

Ji girdėjo, kaip motina pasakė:

– Pirmyn, Fergusai, kviesk daktarę Malori į mokyklos tarybos posėdį. Įdomu bus pažiūrėti, kaip pasipils žiežirbos.

– Pamaniau... Tikriausiai man nereikėjo ateiti.

Dabar, kai stovėjo priebutyje priešais Laros Malori namo duris, be to, dar apšviesta ryškios virš galvos kabančio žibinto šviesos, Džeinelena jautėsi visiška kvaiša. Nebūtų nustebusi, jeigu daktarė Malori būtų užtrenkusi duris jai prieš nosį. Ji turėjo teisę taip pasielgti.

– Malonu jus matyti, panele Taket. Užeikite.

Džeinelena įėjo ir apsidairė.

– Jau vėlu. Tikriausiai nederėjo jūsų trukdyti.

– Ne, ką jūs. Kaip jaučiasi mama?

– Nelabai gerai. Aš atėjau su jumis apie tai pasikalbėti.

Iš priimamojo Lara nusivedė Džeineleną į gyvenamąją namo dalį.

– Kaip tik ketinau išgerti vyno. Ar jūs nepalaikysite man draugijos?

Jos įėjo į jaukų kambarį, kur ant stalelių gulėjo knygos ir žurnalai, o žvakidėse degė kvapios žvakės. Televizorius rodė klasikinį nespalvotą filmą.

– Mėgstu senus filmus, – paaiškino Lara šypsodamasi. – Turbūt todėl, kad jie visada laimingai baigiasi. – Ji išjungė televizorių. – Aš turiu tik šablį. Ar tiks?

– Aš labiau norėčiau kokio nors nealkoholinio gėrimo.

– Dietinės kolos?

– Taip, ačiū.

Kol Lara suvaikščiojo į virtuvę, Džeinelena stovėjo nejudėdama vidury kambario. Ji įėjo į priešo irštvą, o jis pasirodė esąs labai malonus. Dvi sienos buvo nukabinėtos lentynomis su medicinos knygomis, buvo ir grožinės, gražiai įrištos literatūros minkštais viršeliais. Virš židinio, kur anksčiau buvo pritvirtinta elnio galvos iškamša, dabar kabojo Endriaus Vajeto* graviūra. Ant staliuko prie sofos stovėjo mergaitės nuotrauka sidabriniais rėmeliais.

– Tai mano dukra.

Džeinelena sudrebėjo, išgirdusi Laros, grįžtančios su stikline kokakolos, balsą.

– Jos vardas buvo Ešlė. Ją nužudė Montesangrėje.

– Žinau. Man jūsų labai gaila. Ji buvo graži mergytė.

Lara linktelėjo.

– Turiu tik dvi nuotraukas. Viena čia, o kita kabinete. Jas turiu tik todėl, kad išsaugojo mano tėvai. Visi kiti daiktai dingo Montesangrėje. Norėčiau turėti ką nors iš dukters daiktelių. Guminį kramtuką. Meškutį, krikšto suknytę. Bet ką. – Lara papurtė galvą, tarsi nuvydama prisiminimus. – Prašom sėstis, panele Taket.

* Andrew Vyeth (1917–1979) – amerikiečių dailininkas realistas.

Džeinelena atsargiai pritūpė ant sofos. Lara atsisėdo į supamąją kėdę, kurioje, matyt, sėdėjo prieš ateinant Džeinelenai. Greta ant kėdutės gulėjo megzta skara, ant apskrito staliuko stovėjo taurė vyno.

– Jūsų motina ligoninėje?

Džeinelena papurtė galvą.

– Ne? – Lara tokio atsakymo nesitikėjo. – Manau, tokios būklės ją reikėjo paguldyti į ligoninę nors vienai dienai.

– Žinau, kad reikėjo. – Džeinelena beveik verkė. Ji pešiojo staltiesėlę, padėtą po stikline su kola. – Aš atėjau todėl... kad noriu sužinoti, ką tada norėjote pasakyti. Jūs ten buvote per priepuolį. Noriu paklausti, ką apie tai manote kaip gydytoja.

– Jūsų motina nenorėjo išgirsti mano nuomonės.

– Labai atsiprašau, kad ji su jumis taip elgėsi, daktare Malori, – nuoširdžiai pasakė Džeinelena. – Jeigu dabar liepsite man išeiti, aš jus suprasiu.

– Aš neturiu dėl ko jus išprašyti. Jūs neatsakote už savo motinos žodžius ir elgesį.

– Tada pasakykite, ką manote apie jos ligą.

– Būtų neetiška abejoti kito gydytojo diagnoze, juk aš net neapžiūrėjau ligonės.

– Labai prašau. Man reikia su kuo nors apie tai pasikalbėti, o nėra su kuo.

– O su broliu?

– Jis kaip nesavas.

– Jūs taip pat.

– Taip, bet kai Kėjų užgriūva rūpesčiai, jis... – Džeinelena nuleido akis. – Sakykim, šiuo metu iš jo mažai naudos. Prašom, daktare Malori, pasakykite savo nuomonę.

– Remdamasi tik tuo, ką mačiau?

Džeinelena linktelėjo.

– Jūs gerai suprantate, kad galiu klysti?

Džeinelena vėl linktelėjo.

Lara gurkštelėjo vyno. Pažiūrėjusi į dukros nuotrauką, giliai įkvėpė, paskui lėtai iškvėpė. Ji nukreipė žvilgsnį į Džeineleną.

– Ko jūsų motinai davė, kai atvežė į ligoninę?

– Gydytojai ją apžiūrėjo, bet ji atsisakė ten likti.

– Neprotingai pasielgė. Jai nustatė kokią nors diagnozę?

– Gydytojas sakė, kad ją ištiko priepuolis, bet nestiprus.

– Sutinku. Ar padarė kraujo tyrimus?

– Taip. Jai išrašė vaistų kraujui skystinti. Jūs tuos vaistus taip pat patariate vartoti?

– Taip, be to, pakartoti tyrimus ir nuolat stebėti. Ar jie padarė kardiogramą?

– Klausiate, ar tikrino širdies veiklą? – Lara linktelėjo. – Ne. Gydytojai primygtinai siūlė, bet ji nenorėjo pasilikti ligoninėje net trumpam.

– Ar jai skenavo smegenis?

– Taip, bet tik po to, kai Kėjus prigrasino, kad ją suriš, jeigu ji nesutiks. Gydytojas sakė, kad rimtų smegenų audinio sutrikimų nėra. Aš nežinau, kaip reikėtų suprasti.

– Tai reiškia, kad jūsų motinos smegenų audiniai nėra apmirę, nors ir nepakankamai aprūpinami krauju. Tai gerai. Vis dėlto smegenų aprūpinimas krauju gali nutrūkti. Ar jis nepasiūlė ištirti ultragarsu miego arterijos Doplerio metodu?

– Neprisimenu. – Džeinelena pasitrynė smilkinį. – Gydytojas kalbėjo labai greitai, o mama taip aršiai protestavo, kad...

– Toks tyrimas padėtų nustatyti, ar kur nors neužsikimšusios kraujagyslės. Jeigu iš dalies užsikimšusios, gali grėsti insultas, o kaip jo padarinys – ir nuolatinis neįgalumas arba mirtis.

– Gydytojai taip ir sakė, – prisiminė Džeinelena. – Kažką panašaus minėjo.

– Ar jie nesiūlė padaryti angiogramos, kad nustatytų užsikimšimo vietą?

– Mama atsisakė. Ji piktinosi ir triukšmavo, nerišliai kalbėjo ir aiškino, kad jai paprasčiausiai sukasi galva, ir viskas. Pareiškė, kad jai reikia grįžti į namus pailsėti.

– Ar ilgai ji negalėjo aiškiai kalbėti ir kontroliuoti savo judesių?

– Kai grįžom į namus, viskas buvo praėję be pėdsakų.

– Taip greit atgavę jėgas žmonės mano, kad jiems tik apsisuko galva. – Lara palinko į priekį. – Ar jūsų motina skundžiasi užmaršumu? Ar pasitaiko, kad neryškiai mato?

Dženelena perpasakojo Larai, apie ką ji kalbėjosi su Kėjumi jam grįžus į Iden Pasą.

– Ji niekada neprisipažįsta, bet mes žinom, kad jai dažnai sukasi galva. Aš ją kalbinu nueiti pas gydytoją, bet ji nesutinka. Tikriausiai bijo išgirsti ką nors nemalonaus.

– Aš negaliu pasakyti tikslios diagnozės jos neapžiūrėjusi, – perspėjo Lara, – bet man atrodo, kad ją kankina priepuoliai, kuriuos mes vadiname ateroskleroze. Tai smegenų kraujotakos sutrikimas.

– Tiek suprantu.

– Kai įvyksta toks priepuolis, sutrinka smegenų aprūpinimas krauju. Kažkas panašaus į elektros trumpąjį jungimą. Dalis smegenų tarsi išsijungia. Pablogėja regėjimas, pasidaro neaiški kalba ir sukasi galva – tai tos ligos požymiai. Jeigu į juos nekreipsite dėmesio, ligonį gali ištikti sunkus priepuolis. Šiandien tikriausiai buvo pats rimčiausias įspėjimas. Ar ji kada nors skundėsi galūnių tirpimu?

– Ne, argi ji pasakys...

– Ar jos kraujospūdis aukštas?

– Labai. Mama geria vaistus, kad jis būtų normalus.

– Rūko?

– Po tris pakelius per dieną.

– Ji tuojau pat turi mesti rūkyti.

Dženelena liūdnai nusišypsojo.

– Nė už ką pasaulyje.

– Įkalbėkite ją laikytis dietos ir vengti cholesterolio. Ji turi saikingai mankštintis. Ir nepamiršti gerti vaistų. Visa tai gali padėti išvengti gyvybei pavojingo priepuolio, bet garantijos nėra.

– Vadinasi, visiškai išgyti negalima?

– Kai kuriems ligoniams, užsikimšus kraujagyslei, padeda chirurginė operacija. Ji gana nesudėtinga. Deja, tam reikia

visapusiškai ištirti jūsų motiną ir gauti jos sutikimą, kitaip nieko nebus. – Jausdama Džeinelenos neviltį, Lara pridūrė: – Labai užjaučiu. Atminkite, aš galiu ir klysti.

– Labai abejoju, daktare Malori. Jūs pasakėte beveik tą patį, ką ir ligoninės gydytojas. Ačiū už pagalbą. Ir už kolą. – Džeinelena pastatė nė nenugertą stiklinę ant stalo ir atsistojo.

– Esant tokioms aplinkybėms, vargu ar tapsime draugėmis, bet galime paisyti nors išorinio mandagumo. Galite mane vadinti Lara.

Džeinelena nusišypsojo, bet nieko neatsakė. Prieškambaryje prie durų jos nustebo pamačiusios, kad lauke lyja. Pasikalbėjo apie orą, o tai buvo kur kas paprasčiau negu aptarinėti Džodės ligą. Pagaliau jos paspaudė viena kitai ranką.

– Jūs galėjote nesutikti su manim kalbėtis. Ir nepakviesti užeiti. Aš jums labai dėkinga.

– O aš jums dėkoju, kad atėjote su manim pasitarti. Tikėkimės, kitą kartą jūs mane aplankysite ne tokia liūdna proga.

– Kitą kartą? Jūs mane kviečiate užeiti?

– Na, žinoma. Užeikite bet kada.

– Jūs labai maloni, daktare... Lara. Dabar aš suprantu, kuo jūs sužavėjote mano brolį.

Lara atmetė plaukus, pakėlė akis į apsiniaukusį dangų ir liūdnai nusijuokusi pasakė:

– Klystate, Kėjui aš visiškai nepatinku.

– Kėjui? – nustebo Džeinelena. – Aš turėjau omenyje Klarką.

Šešioliktas skyrius

Bovis pasistatė džinsinės striukės apykaklę ir prisispaudė prie namo sienos. Karnizas menkai saugojo nuo lietaus ir vėjo gūsių. Bovis peršlapo.

Jis negalėjo pats sau paaiškinti, kodėl vėlų vakarą lietui lyjant stovi prie Taketų namų. Dabar galėtų sau sėdėti patogiai įsitaisęs priešais nusipirktą televizorių. Jo nuomojamas namo priestatas nebuvo labai patogus, bet jame bent jau sausa.

Geras ar blogas *oras*, jis neturi ką čia veikti. Džodės Taket sveikata – tik šeimos reikalas. Vargu ar jie apsidžiaugtų, kad painiojasi svetimas. Privažiavęs prie namo, jis atkreipė dėmesį, kad Kėjaus linkolno, kaip ir Džeinelenos automobilio, nėra. Jis paslėpė savo mašiną, bendrovės sunkvežimį, už garažo tolėliau. Prie namų stovėjo tik ekonomės automobilis.

Bovis neketino jai pasirodyti. Na ir ką gi jis jai pasakytų? Tarkim, tiesą, kad nerimauja dėl panelės Džeinelenos, kaip ji jaučiasi po to, kas atsitiko jos motinai savitarnos parduotuvėje. Tada ekonomė gali paklausti, koks apskritai jo reikalas, ir jis turės pripažinti, kad joks, o tada ji jam lieps nešdintis, be to, dar pagrasins iškviesti policiją.

Štai todėl Bovis ir pasislėpė tamsiame kampe, stovėdamas iki kulkšnių vandenyje. Jis negalėjo paaiškinti, ko jam reikia. Bovis tiesiog žinojo, kad jam reikia čia būti. Negana to, jis ketino čia pasilikti, kad ir kas nutiktų, nors ir tvanas, kol pats neįsitikins, kad panelei Džeinelenai nieko blogo neatsitiko.

Bovis jos nematė nuo tos dienos, kai jie bučiavosi ir ji netikėtai pasakė, kad jį myli. Aišku, Bovis ja nepatikėjo. Kažkas privertė ją pasakyti kvailystę, gal ji pavargo per dieną ar perkaito saulėje. Po visko ji tikriausiai norėjo išsiplėšti liežuvį.

Bovis irgi sugeba nemąstydamas visko prikalbėti, todėl jis užjautė panelę Džeineleną ir vengė jos, kad ji nesidrovėtų ir nesugalvotų kaip nors paaiškinti savo keisto elgesio. Bovis pajuto, kad ir Džeinelena jo vengia.

Tačiau toks slėpynių žaidimas negalėjo ilgai tęstis. Vis tiek jiems reikės susitikti, pavyzdžiui, šiandien, nors ji turi svarbesnių rūpesčių. Bovis niekuo negali padėti panelės Taket motinai. Tačiau jis gali pažadėti panelei Taket, kad nepasinaudos pranašumu, suteiktu visiškai nepaaiškinamo ir keisto jos poelgio.

Tolumoje pasirodė automobilio šviesos. Boviui suvirpėjo širdis, kai automobilis pasuko iš pagrindinio kelio į Taketų namus. Bovis smarkiai prisispaudė prie sienos, kad jo nepamatytų, jeigu tai būtų ne Džeinelena. Kalbama, kad Kėjus po sėdyne laiko užtaisytą pistoletą. Gal tai tik plepalai, bet Bovis nenorėjo tuo įsitikinti savo kailiu. Jeigu Kėjus išvys nepažįstamą žmogų, pirma iššaus, o paskui aiškinsis, kas jis toks.

Pro lietaus uždangą šviesos lėtai artėjo. Bovis pažino Džeinelenos automobilį. Ji pastatė automobilį prie namų, išlipo iš jo ir nubėgo prie užpakalinių durų. Pirmosios durys su apsauginiu tinkleliu gailiai sugirgždėjo, vadinasi, Džeinelena jas atidarė. Ji jau įkišo raktą į antrų durų spyną, ir Bovis tyliai pašaukė ją vardu.

Džeinelena išsigandusi atsisuko. Lietaus lašai varvėjo jos išbalusiu veidu, kol ji žiūrėjo į tamsą.

– Bovi! Ką jūs čia veikiate?

– Ar viskas gerai?

– Taip. Jūs kiaurai permirkote. Ar seniai jūs čia? Užeikite.

– Nereikia, jau galiu važiuoti namo. – Bovis įsivaizdavo, kaip jis apgailėtinai atrodo: nuo skrybėlės kraštų varva vanduo, o kelnės žemiau kelių – visiškai šlapios. – Tik norėjau

sužinoti, kaip jūs jaučiatės po to, kas atsitiko rytą. Visi sako, kad ponia Taket sunkiai serga.

– Labai gaila, bet tai tiesa. – Džeinelena atrakino duris ir pakvietė Bovį į vidų.

Jis nenoriai įėjo į virtuvę ir sustojo prie pat slenksčio.

– Nusivilkite striukę, – paliepė Džeinelena. – Taip pat nusiaukite. Batuose žliugsi vanduo.

– Aš nenoriu jums sukelti rūpesčių.

– Kokie ten rūpesčiai. Tuoj sužinosiu, kaip jaučiasi mama, ir paleisiu Meideilą į namus, paskui išvirsiu jums kavos.

Džeinelena nuėjo per tamsią virtuvę į namą, bet pusiaukelėje sustojo.

– Nesugalvokite išeiti.

Džiaugsmas užplūdo Boviui širdį, užgniaužė gerklę. Džeinelena nesudrebėjo, nesuriko iš baimės ir neapalpo, kai jį pamatė. Geras ženklas. O dabar ji prašo, netgi liepia, jam pasilikti.

– Ne, panele. Niekur nedingsiu.

Kai Džeinelena išėjo, Keitas nusiėmė šlapią skrybėlę, nusivilko striukę ir pakabino ant užpakalinių durų kabliuko. Šokčiodamas ant vienos kojos, nusimovė vieną batą, paskui kitą ir pastatė juos šalia kitų, matyt, Kėjaus batų. Kojinės irgi buvo permirkusios, bet jam palengvėjo pamačius, kad jos neskylėtos.

Bovis atsargiai nutipeno linoleumu išklotomis grindimis. Šviesos nedegė ir stovėjo prie lango, žiūrėdamas, kaip lietus upeliais teka nuo stogo. Po kurio laiko jis išgirdo tylų pokalbį prie pagrindinių durų, paskui pamatė Meideilą, einančią per balas prie savo automobilio, plastikiniu gobtuvu prisidengusią įmantrią šukuoseną.

Išgirdęs Džeinelenos žingsnius, Bovis atsisuko.

– Kaip jūsų mama?

– Miega.

– Vadinasi, jai geriau?

– Nevisiškai taip. Ji nenori vykdyti gydytojo nurodymų, labai užsispyrusi ir nesupranta, kad šį rytą buvo įspėjimas. Mama netiki, kad rimtai serga.

– Girdėjau, kad ji tvirto charakterio.

– Jeigu nepasakius stipriau.

– Gal jos būklė ne tokia bloga, kaip sako daktarai?

– Tikėsimės.

– Jie mėgsta perdėti, kad išviliotų daugiau pinigų.

Iš jos veido išraiškos Bovis suprato, kad ji tuo netiki ir žino, jog jis taip pat netiki.

– Ką gi, – pasakė Džeinelena atsidusdama. – Aš juk žadėjau jums išvirti kavos.

– Neverta vargintis.

– Ne, išvirsiu. Aš ir pati noriu išgerti puodelį. Šiandien man neteks daug miegoti, tad kava pravers.

Džeinelenos balsas trūkčiojo ir į sandėliuką ji ėjo netvirtu žingsniu. Ji neuždegė šviesos tikriausiai todėl, kad jis nematytų jos ašarų. Bovis žinojo, kad ji verkia.

Indelis su kava vos neiškrito jai iš rankų. Ji niekaip negalėjo atskirti popierinio filtro nuo supresuotos krūvelės. Paskui išbarstė ant stalo kavos granules.

– Viešpatie, kokia negrabi. – Ji pakratė pirštus ir pakandžiojo apatinę lūpą.

Bovis jautė, kad iš jo naudos, kiek iš ožio pieno.

– Gal prisėskite, panele Džeinelena, o aš išvirsiu.

– Aš norėčiau, kad jūs... – ištarė ji ir niekaip negalėjo užbaigti sakinio. – Aš norėčiau...

– Ko, panele?

Džeinelena atsisuko ir maldaujamai į jį pažiūrėjo.

– Aš nedrįstu jūsų prašyti, Bovi.

– Tik pasakykite.

Džeinelena tylutėliai aiktelėjo, jai nusviro galva, ir ji visa suglebo. Bovis ją sugavo, apsivijo rankomis, prisitraukė ir prispaudė prie krūtinės. Džeinelena buvo labai gležna ir jis bijojo, kad per stipriai ją spaudžia, bet ji patikliai jam padėjo galvą ant peties.

– Bovi, ką reikės daryti, jeigu numirs mama? Ką daryti?

– Toliau gyventi, štai ką.

– Bet koks tada bus mano gyvenimas?

– Priklausys nuo jūsų.

Džeinelena šnirpštelėjo nosimi.

– Jūs nesuprantate. Iš mūsų šeimos liko tik Kėjus ir mama. Aš nenoriu jų netekti. Jeigu mama numirs, o Kėjus išvažiuos, aš čia liksiu viena.

– Jūs ir viena kuo puikiausiai susitvarkysite, panele Džeinelena.

– Ne, nesusitvarkysiu.

– Kodėl taip sakote?

– Todėl, kad aš niekada neturėjau savojo „aš“. Žmonėms Džeinelena Taket egzistuoja tik kaip šeimos dalis. Aš esu Klarko jaunesniojo duktė. Klarko ir Kėjaus sesuo. Džodės dukra. Jau dvejus metus beveik savarankiškai vadovauju bendrovei, bet visi mano, kad aš nė žingsnio nežengiu be mamos. Tam tikra prasme jie teisūs. Mama man visada nurodydavo, ką reikia daryti, o aš jai paklusdavau iš dalies todėl, kad ji retai klysta, bet svarbiausia, kad nepasitikėdama savim nedrįstu reikšti savo nuomonės. Kai jos nebus, kas tada? Kuo aš virsiu? Kas aš pati esu?

Bovis ją paleido iš glėbio ir truputį krestelėjo.

– Jūs – Džeinelena Taket, štai kas esate. Ir to pakanka. Jūs stipresnė, negu manote esanti. Kai ateis laikas veikti savarankiškai, jums nereikės svetimos pagalbos.

– Aš bijau, Bovi.

– Ko?

– Aš bijau patirti nesėkmę. Nepateisinti lūkesčių. – Džeinelena susijuokė, bet juokas skambėjo liūdnai. – Jeigu atvirai, bijau, kad pateisinsiu visų viltis, bet su trenksmu patirsiu gėdingą nesėkmę, kai šalia nebus mamos, duodančios man nurodymus.

– Taip neatsitiks, – pareiškė Bovis, ryžtingai krestelėdamas galvą. – Jūs turite didelę patirtį. Žmonės jūsų klauso. Jūs nuovoki. Visad maniau, kad man netrūksta proto, bet kai esu su jumis, garbės žodis, jaučiuosi kvailys.

– Jūs – ne kvailys, Bovi. Jūs labai protingas. Niekas niekada nepastebėjo jokių netikslumų septinto gręžinio išeigoje.

– Tik sukėliau nereikalingą paniką.

– Bet mes apie tai nežinojome, kol neįtaisėme kontrolinio prietaiso.

Bovis įrengė kontrolinį skaitiklį tarp gręžinio ir savirašio aparato. Rodmenys sutapo. Dujos galėjo nutekėti bet kurioje linijos vietoje. Norint surasti tą vietą, jam reikėjo keisti kontrolinio skaitiklio vietą, kol rodmenys pasikeis. Tai užtruktų be galo ilgai. Bovis patikrino dokumentus, ir iš tikrųjų paaiškėjo, kad gręžinys kadaise turėjo atšaką, bet ją uždarė prieš daugelį metų. Bovis jautėsi idiotas, kad dėl menkniekio pakėlė tokį triukšmą.

Džeinelenos rankos vis dar buvo padėtos jam ant liemens ir jis galvojo tik apie tai. Pagaliau jis pasakė:

– Labai jus užjaučiu, panele Džeinelena, žinau, kaip jūs mylite mamą. Tikiuosi, ji gyvens iki gilios senatvės ir jums dabar nereikia sielvartauti. Tačiau ir su ja, ir be jos esate savarankiškas žmogus. Jūs neturite savęs laikyti kieno nors dukterimi arba seserimi... arba žmona. Jūs pati esate asmenybė. Ir jūsų galvelė gerai dirba, nesvarbu, ką sako kiti.

– Koks jūs man geras, Bovi, – sušnabždėjo Džeinelena.

– Koks aš čia geras, kokia iš manęs nauda...

– Tai netiesa! Labai didelė. Pavyzdžiui, man. Jūs pabrėžiate mano teigiamus bruožus, o ne trūkumus. Supraskite mane teisingai. Aš žinau savo silpnąsias vietas, aš su jomis gyvenu kiekvieną dieną, taip pat žinau, kad esu nekvaila, bet ir nelabai protinga. Aš drovi, nepasitikiu savo jėgomis. Ir dar esu negraži. Kitaip nei broliai.

– Negraži? – nustebo Bovis. Jį taip pritrenkė jos žodžiai, kad jis net nebegalėjo prisiminti, nuo kada pradėjo ją laikyti gražia. – Jūs visų gražiausia mergina, kokią aš buvau kada nors sutikęs, panele Džeinelena.

Sutrikusi Džeinelena nuleido galvą.

– Jūs neturite man taip sakyti. Tik dėl to, ką aš jums tada pasakiau.

Bovis sumišęs atsikrenkštė.

– Noriu pasakyti, kad nepalaikiau jūsų žodžių rimtais.

– Nepalaikėte rimtais?

– Ne, panele.

– Štai kaip. – Iš jos veido buvo matyti, kad ji visiškai sutrikusi. Pagaliau ji pakėlė į Bovį akis. – Kodėl?

Bovis mindžikavo nuo kojos ant kojos.

– Todėl... Na todėl, kad aš žinau, jog jūs ne tai turėjote omenyje. Štai kodėl.

Džeinelena apsilaižė lūpas ir giliai atsiduso.

– Ne, aš turėjau omenyje tai, Bovi.

– Tiesa?

– Aš jums tai pasakiau iš visos širdies. Ir jeigu jūs, na, jeigu... jeigu jūs kada nors panorėsite mane dar kartą pabučiuoti, aš neprieštarausiu.

Bovio galvoje ėmė taip stipriai spengti, kad beveik nutildė lietaus barbenimą į stogą. Širdis ėmė plakti taip smarkiai ir veržliai, kad net suskaudo krūtinę, užgniaužė gerklę, ir jis vos pajėgė kalbėti.

– Aš labai noriu jus dar kartą pabučiuoti, panele Džeinelena. Ir dar kaip noriu.

Bovis suėmė rankomis jos veidą, prikišo lūpas prie jos lūpų. Jos pravertos lūpos noriai atsakė į jo bučinį. Šį kartą jiems nereikėjo jokios repeticijos. Jie praleido įžangą ir iš karto priėjo prie esmės, nuo tos pačios vietos, kur sustojo praėjusį kartą, ir jų bučinys buvo toks ilgas, kad, atsiplėšę vienas nuo kito, jie negalėjo atgauti kvapo.

Bovis prisispaudė lūpomis jai prie kaklo, o ji sunėrė rankas jam ant nugaros.

– Bovi, aš niekada nemaniau, kad gali būti taip gera.

– Aš irgi. O aš ne naujokas.

Jie bučiavosi vėl, ir dar kartą, ir vienas bučinys buvo geresnis už kitą, ir kiekvienas – vis aistringesnis. Jie bučiavosi tol, kol ėmė perštėti lūpas ir pasidarė sunku tramdyti jausmus.

Bovis galėjo atvėsinti savo karštį gelmėje tarp jos grakščių šlaunų, bet nesiryžo. Džeinelena instinktyviai ir beveik

vaikiškai naiviai prigludo prie jo kūno, žengdama tą žingsnį, kuriam Bovis pritrūko drąsos.

Paskui jie visiškai prarado galvas. Čia būtų neatsispyręs ir šventasis, o Bovis Keitas niekada savęs nepriskyrė prie tokių.

Bovis įkišo ranką jai po sijonu, sugriebė pilną saują šilku pridengtų jos sėdmenų ir pradėjo juos maigyti, pilvo apačia trindamasis jai į pilvą. Viskas vyko savaime. Bovis nesvėrė ant svarstyklių nei „taip", nei „ne". Jeigu jis būtų gerai pagalvojęs, jį būtų apėmęs siaubas. Tai, kas vyko, buvo tiesiog neįsivaizduojama.

Švelnus Džeinelenos aiktelėjimas grąžino Bovį į tikrovę. Jį apėmė gėda ir pasišlykštėjimas savimi.

Bovis tuojau pat paleido ją iš savo glėbio. Netaręs nė žodžio, jis trim dideliais žingsniais perėjo virtuvę, pagriebė batus, striukę, skrybėlę ir išbėgo į prieangį, o iš čia – į pliaupiantį lietų.

Kaip tik tą akimirką, kai jis pribėgo prie stovinčio už garažo sunkvežimio, vingiuotas žaibas perskrodė tamsą, sujungdamas padebesius su žeme akinamai ryškiu blyksniu, lydimu galingo trenksmo ir ozono kvapo.

Bovis neabejojo, kad Viešpats norėjo jį mirtinai nutrenkti. Tačiau šį kartą Jis nepataikė.

—

Nuo griaustinio suskambėjo buteliai ir indai ant bufeto.

– Baisi audra, – tarstelėjo Hepas Holisteris, pildamas Kėjui dar vieną stiklą.

– Tokiu oru negalėjau kilti. Šiandien turėjau parskraidinti į Midlandą naftos verslininką su žmona.

– Sveikinu, Kėjau. Vadinasi, tau vis dėlto pakanka proto neskraidyti tokiu oru.

– Tai ne man, o jo žmonai. Pareiškė nenorinti, kad lėktuvas sudužtų.

Hepas palingavo galvą smerkdamas Kėjaus neprotingumą ir ėmėsi aptarnauti kitus lankytojus, nepabūgusius audros ir

sugužėjusius į barą „Po palme". Vieni žaidė biliardą, kiti laukė savo eilės, stovėdami atsirėmę į lazdas ir gurkšnodami iš butelių alų. Kai kurie žiūrėjo beisbolo rungtynes dideliame projekciniame televizijos ekrane, įtaisytame aukštai palubėje viename baro kampe. Lankytojai stoviniavo grupelėmis po du ir po tris.

Tik Kėjus gėrė vienas baro gale. Iš jo liūdno veido ir gunktelėjusių pečių buvo galima spręsti, kad jo nuotaika bloga. Visi Iden Pase jau žinojo apie įvykį parduotuvėje, todėl niekas jam nebedrumstė ramybės ir jį užjautė.

Gerdamas antrą stiklą Kėjus ir toliau galvojo apie Džodę, bet jo mintyse neliko nė lašelio gailesčio motinai. Jis su malonumu ją būtų apdovanojęs stipriu spyriu į užpakalį. Ligoninėje ir vėliau, kai jie su Džeinelena, nepaisydami gydytojų įkalbinėjimų ir sveiko proto, ją parvežė į namus, ji garsiai aimanavo, ginčijosi ir nė už ką nesileido paguldoma į lovą.

– Aš pasamdžiau tau nuolatinę slaugytoją, Džode, – pasakė Kėjus, kol Džeinelena ją ir toliau įkalbinėjo. – Džeinelena užsiėmusi darbe. Aš dažnai išvažiuoju. O Meideila, nors ir gera ekonomė, mes nemanom, kad galėtų padėti, jeigu tave ištiktų panašus priepuolis kaip šiandien. Reikia, kad kas nors visą laiką būtų prie tavęs.

– Kokia puiki mintis, Kėjau! – apsidžiaugė Džeinelena. – Sutinki, mama?

Nekreipdama dėmesio į Džeineleną, Džodė išpūtė iš burnos cigaretės dūmus.

– Vadinasi, tu pats nusprendei man pasamdyti slaugytoją?

– Ji gyvens mūsų namuose ir priklausys tik tau.

– Aš pati galiu apsitarnauti, ačiū. Nenoriu, kad kas nors mane prižiūrėtų, kontroliuotų, kištųsi į mano reikalus, o vos tik man užmerkus akis dar ir apvogtų.

– Tariausi su geriausia Dalaso agentūra, – kantriai paaiškino Kėjus. – Tarp jų darbuotojų nėra vagilių. Išdėsčiau mūsų reikalavimus. Paaiškinau, kad tu įgali ir tau nereikia ypatingos priežiūros. Jie kol kas ieško tinkamos kandidatės,

bet žadėjo, jog medicinos seselė atvažiuos rytoj ne vėliau kaip iki vidurdienio.

Džodės akys susiaurėjo iki plyšelių.

– Paskambink jiems. Atšauk. Kas, po velnių, tau suteikė teisę spręsti už mane?

– Mama, Kėjus daro taip, kad tau būtų kuo geriau.

– Aš pati sprendžiu, kas man geriausia. Tegu jis nesikiša į mano gyvenimą. Tu irgi, – Džodė ištraukė Džeinelenai iš rankų savo švarką, kurį toji padėjo jai nusivilkti. – Ir nešdinkitės lauk iš mano kambario. Abu!

Jie pakluso įsakymui, bijodami sukelti naują priepuolį.

Kėjus labai nerimavo dėl Džodės. Pamatęs motiną gulinčią savitarnos parduotuvėje ant grindų apsiseilėjusia pasmakre, pasigailėjimo vertą dėl savo bejėgiškumo, jis pats vos neprarado sąmonės. Tačiau jį atvėsino tai, kad kiekvienas bandymas ja pasirūpinti sulaukdavo atkirčio ir sukeldavo žodžių audrą.

Kas jam pikti žodžiai, kuriais ją apibėrė Džodė? Ji plūsta jį visą gyvenimą. Jų barniai nieko verti, palyginti su jos sveikata. Džodė nesuvokia savo ligos rimtumo, ir tai dabar svarbiausia. Ji pakratys kojas, jeigu nesigydys. Tik beprotis gali taip juokauti su mirtimi.

Čia Kėjus, kreivai šypsodamasis, sau priminė, kad pats dar šiandien buvo pasiruošęs pakilti į orą, nepaisydamas uraganinio vėjo ir artėjančios audros. Ir būtų kilęs, jeigu nebūtų apsigalvoję lėktuvą pasamdę keleiviai.

Tačiau tai buvo rizikingas žaidimas su neaiškia baigtimi. Argi galima jį lyginti su tuo, kai tave įspėja, kad tavo kišenėje yra granata su ištrauktu žiedu ir kad ja reikia tuojau pat atsikratyti, kitaip mirsi arba, o tai dar blogiau, vegetuosi iki gyvenimo pabaigos?

Apygardos ligoninės gydytojas, nieko neslėpdamas, pranešė jiedviem su Džeinelena liūdną Džodės diagnozę. Kėjus norėtų sužinoti dar kieno nors nuomonę. Pavyzdžiui, Laros Malori.

Velniai rautų viską. Jis mostelėjo Hepui dar kartą pripilti jam stiklą.

Jau ko nereikia prisiminti, tai Laros Malori. Tačiau ji su juo visur, ji užvaldė jo visas mintis ir nepalieka nė minutei. Nematomai ir negirdimai Lara apsigyveno jo širdyje, visuose proto ir kūno kampeliuose.

Ar brolis – jos vaiko tėvas? Ar apie tai žinojo jos vyras? Ar žinojo pats Klarkas? Ir ar nepagreitino Klarko savižudybės smurtinė jo dukters mirtis?

Jeigu taip, ar turi jis dėl Klarko ir dėl Laros vykti į Montesangrę sužinoti vaiko mirties aplinkybių?

Ne, nė už ką. Tai ne jo reikalas. Niekas jo nepaskyrė Klarko patikėtiniu. Tai jos bėda. Tegu ji pati ją ir sprendžia. Jis čia niekuo dėtas.

Tačiau kuo ilgiau Kėjus galvojo, tuo labiau tikėjo, kad Ešlė buvo jo dukterėčia. Jis stengėsi varyti lauk tokias mintis, bet nesėkmingai. Sunku pamiršti, kaip nevilties apimta Lara pasakojo apie tragišką dukters mirtį. Dieve, nejau galima tai patirti ir neišsikraustyti iš proto?

Dar prieš dvi savaites jis galėjo prisiekti, kad niekada neužjaus Laros Malori. Tačiau po jos pasakojimo tik pabaisa galėtų likti abejingas tokiam sielvartui. Todėl jis ir apkabino Larą. Stengėsi nuraminti. Ją pabučiavo.

Pykdamas ant savęs, Kėjus vienu mauku ištuštino stiklą, paskui pradėjo jį sukioti ant poliruoto stalviršio.

Na gerai, pabučiavo Larą. Ir ne šiaip kukliu, atsargiu bučiniu. Jis bučiavo ištekėjusią savo brolio meilužę ir dabar jį kankina sąžinės graužatis. Lara jį apkaltino pasinaudojus jos silpnumu, bet ji klydo. Taip, Kėjus apsimetė, kad ji puikiai suprato jo ketinimus, bet, tiesą sakant, kai jis ją bučiavo, jam net į galvą nešovė, jog jis bučiuoja apgavikę, neištikimą žmoną, išvedusią Klarką iš doros kelio. Jo rankose, kai jos lūpos taip nuolankiai pakluso jo lūpoms, ji buvo tik moteris, kurią jis norėtų laikyti apkabinęs visą gyvenimą. Kėjus elgėsi pagal savo paties nustatytas taisykles: jam nerūpi jos pavardė.

– Nuobodžiauji? Žiūrėsi į tuščią stiklinę ar užsakysi ko nors damai?

Nepatenkintas, kad kažkas nutraukė mintis, Kėjus pakėlė galvą ir šalia pamatė Darsę Vinston.

– Iš kur tu atsiradai?

– Nutariau palaukti, kol nustos lyti. Tai pavaišinsi ar ne?

Priėjo Hepas. Kėjus linktelėjo ir Darsė užsisakė degtinės su toniku. Kėjus daugiau gerti nepanoro.

– Aš gersiu viena? Kaip žema, – Darsė papūtė kruopščiai nudažytas lūpas.

– Tai ir norėjau pasakyti.

Darsė nugėrė iš stiklo, kurį priešais ją pastatė Hepas.

– Tu sunerimęs dėl mamos?

– Atstok.

– Aš iš tikrųjų tave labai užjaučiu, Kėjau.

Taketas labai abejojo, ar šiame gyvenime Darsei rūpi kitas žmogus, bet dėkingai linktelėjo.

– Apie ką tu dar galvoji?

– Apie nieką.

– Meluoji. Tu nepatenkintas. Gal tuo, kad Helena Beri grįžo pas Džimį Bredlį? Sako, dabar tarp jų liepsnoja tokia meilė, kokios nebuvo prieš tai, kai tu juos išskyrei.

Kėjus nuleido galvą taip žemai, kad pasmakre palietė krūtinę. Paskalų absurdiškumas privertė jį prunkštelėti.

– Kas čia juokingo?

– Tas mūsų miestelis. Mėnulis gali nukristi ant Žemės, gali įvykti naujas Didysis sprogimas ir atsirasti nauja Visata, o vietos gyventojų mintys suksis tik apie viena – kas su kuo dulkinasi.

– O tu su kuo dulkiniesi?

– Mano reikalas.

– Niekšas. – Darsė pažvelgė į jį taip nuožmiai, kad Kėjus vėl ėmė juoktis.

– O tu šiandien išsipuošei, Darse, – tarė jis, nužvelgęs jos paprasto kirpimo suknelę ir kuklias basutes aukšta pakulne.

Žinoma, ant Darsės jokie drabužiai neatrodė paprastai ir kukliai. O ši suknelė, pasiūta iš šviesiai rausvo šilko, jai labai tiko, ypač prie rausvų plaukų. Suknelė buvo truputį ankšta ties krūtine ir ji paliko neužsegtas tris viršutines sagas, kad matytųsi gundantis tarpas. Dėl aukštų pakulnių jos grakščios ilgos kojos atrodė dar grakštesnės ir ilgesnės. Darsė rengdavosi labai gundančiai ir tai buvo sunku paneigti.

– Grįžtu iš Knygų bičiulių draugijos susirinkimo, – paaiškino Darsė.

– Iden Pase yra Knygų bičiulių draugija? Aš net abejoju, ar yra biblioteka.

– Žinoma, yra. Ir draugijoje keturiasdešimt du žmonės.

– Nejaugi? Ir visi moka skaityti?

– Kaip juokinga. – Darsė išmaukė degtinę su toniku ir trinktelėjo stiklą ant stalviršio. – Dėkoju už vaišes. Paskambink, kai būsi geros nuotaikos. Pastaruoju metu tu tikra rakštis.

– Kaip tau pavyko jos atsikratyti? – pasidomėjo Hepas, kai pasipiktinusi Darsė išmovė iš baro. Jis paėmė nešvarų stiklą ir įmerkė į kriauklę su muilinu vandeniu.

– Argi svarbu? – burbtelėjo Kėjus.

Vis dar lijo, bet Kėjus nekreipė dėmesio į blogą orą ir netgi nepasistatė striukės apykaklės, eidamas į automobilį.

Jis įsėdo į linkolną, įkišo raktą į variklio spynelę ir tik tada pamatė ją. Ji pasislinko arčiau prie jo ant geltonos odinės sėdynės ir padėjo ranką jam ant šlaunies.

– Aš žinau, kas tau yra.

– Tu neturi nė menkiausio supratimo, Darse.

– O tu pamiršai, kad aš labai gera tokių dalykų ekspertė. Turiu šeštą jausmą. Man reikia tik pažvelgti į vyrą, ir aš jau žinau, ko jis nori.

– Tikrai tikrai?

– Tikrai. Kai vyras geidžia, nuo jo sklinda kvapas, kaip ir nuo moters.

– Jeigu tu sakai tiesą, paskui tave turėtų bėgioti visas būrys patinų.

Darsė palaikė jo žodžius komplimentu ir sugriebė jam tarp kojų.

– Tu manęs nori, Kėjau. Aš žinau. Tik esi pernelyg išdidus, kad paprašytum atleisti už tai, ko prišnekėjai man tada per susirinkimą.

Darsė pradėjo jį glostyti, ir Kėjus turėjo pripažinti, kad ji puikiai tai sugeba.

– Mes elgiamės kaip maži vaikai. Nė vienas nenorime žengti pirmo žingsnio į susitaikymą. Nejaugi abu kankinsimės dėl kažkokio išdidumo?

Darsė pradėjo jam smaukti džinsus. Kėjus netrukdė, dėdamasis esąs pašalinis stebėtojas. Jis norėjo įvertinti savo reakciją. Ji ištraukė penį ir pradėjo jį masažuoti rankomis. Šis ėmė kietėti.

– Ak, širduk, – prašneko Darsė atsidusdama. – Taip ir žinojau, kad tau trūko stebuklingo Darsės prisilietimo.

Ji nusišypsojo gundančia šypsena ir pasilenkė jam virš kelių. Ji braukė liežuviu tai švelniai ir atsargiai, tai lėtai ir šiurkščiai. Glamonėjo lūpomis iš pradžių vos juntamai, o paskui negailestingai. Kandžiojo ir bučiavo. Ji gerai žinojo, ką daranti.

Kėjus atlošė galvą ir stipriai užsimerkė. Jis jos netroško, todėl nustebo, kad kūnas atsiliepia į jos veiksmus. Kita vertus, ko čia stebėtis? Jis yra dulkinęsis su daugybe moterų nė nežinodamas jų vardų. Jis jas dažniau pamiršta, negu prisimena. Jos viso labo daro tai, ką jis ir pats gali pasidaryti. Tai tik kūno iškrova, dėl kurios nereikia sukti galvos.

Jis tik džiaugėsi, kad Darsė nesugalvojo bučiuotis į lūpas. Tai būtų pernelyg asmeniška. Jis neketino dalinti savęs moteriai, kuri jam nerūpi. Ši jam netgi nepatinka.

Jeigu Darsė būtų lindusi bučiuotis, jos nepasotinamas liežuvis būtų sunaikinęs kito bučinio, kurio jis negalėjo pamiršti, skonį. Kėjus saugojo tą prisiminimą, kaip senas žmogus saugo užrakinęs karo apdovanojimus. Kartais Kėjus leisdavo sau prisiminti tą bučinį, jo svaigų švelnumą, kaip kad senas kareivis išsiima ir apžiūri medalius, prisimindamas šlovės

dienas. Tačiau pasimėgavęs prisiminimais ir pykdamas už savo silpnumą, Kėjus varė šalin sentimentus, kaip senas žmogus, gėdydamasis tokio jausmingumo, stipriai užtrenkia savo relikvijų dėžutės dangtelį.

Liūdna, – galvojo jis, – kad žmonės ilgisi to, ko nėra ir nebuvo.

Dabar Kėjus stengėsi apie nieką negalvoti, protu atsiskirti nuo kūno, leisdamas kūnui elgtis kaip nori. Jis nė nepalietė Darsės. O paskutinę akimirką jis tik stipriai suspaudė vairą, kad net pabalo pirštai. Paskui ramiai užsisagstė džinsus.

Darsė išsitiesė, atsidarė rankinę, išsitraukė popierinę servetėlę ir grakščiai nusausino lūpas.

– Ar tu žinai, iš ko aišku, kad Dievas yra vyras?

Kėjus tylėjo; jis jau buvo girdėjęs tą juokelį.

– Nes jeigu Jis būtų moteris, sperma būtų saldi kaip šokoladas.

– Žavinga.

Darsė arba nepajuto, arba praleido pro ausis pasišlykštėjimą, pasigirdusį jo žodžiuose. Kikendama pasitrynė krūtimis jam į ranką.

– Tai kur įsitaisysim? Gal ant tos prabangios galinės sėdynės? – pasiūlė Darsė, žvelgdama į salono galą. – Gaila, kad dabar nebegamina erdvių automobilių kaip anksčiau. Ne tokie buvo kaip tas. Noriu pasakyti, patogiausia, kur man yra tekę...

– Labanakt, Darse. Važiuoju namo.

– Dar ko! Mes dar nebaigėm.

– Aš baigiau.

– Tu nori pasakyti, kad man...

– Tu darei, ką norėjai. Aš tavęs neverčiau, – priminė Kėjus ramiu balsu. – O dabar nešk iš čia savo užpakalį, aš važiuoju.

Darsė spjovė jam į veidą.

Greičiau už puolančią kobrą Kėjus pačiupo ją už plaukų ir atlošė jai galvą.

– Aš tavęs nenužudžiau, kai tu mane pašovei, bet galiu užmušti už šitai.

Septynioliktas skyrius

Darsė patikėjo. Kėjus garsėjo nevaldomu būdu. Tačiau ir ji ne iš tų, kurios nusileidžia.

– Paleisk mane, šunsnuki!

Kėjus atgniaužė kumštį ir paleido jos plaukus.

– Dink, – sukomandavo Kėjus.

– Dingsiu. Bet pirma tu išklausysi, ką aš apie tave galvoju. Tu nesveikas. Ne šiaip nesveikas, o ligonis!

– Puiku. Dabar, kai nustatėme diagnozę, čiuožk iš mano automobilio.

– Tau galvoj negerai, ir tai ne dėl storulės Helenos Beri, o dėl Laros Malori.

Jam trūktelėjo dešinė akis, bet jis pats liko pavojingai ramus. Supratusi, kad užčiuopė skaudamą vietą, ji sudavė dar vieną smūgį.

– Nejaugi nesupranti, koks esi apgailėtinas, susidėjęs su buvusia brolio paklode? – šaipėsi ji.

– Užsičiaupk.

– Garsioji daktarėlė sugriebė rūstųjį Kėjų Taketą už vienos vietos. Vyresniojo brolio patirtis tavęs nieko neišmokė, a?

Darsė suprato, jog laikas sustoti, bet negalėjo atsisakyti malonumo matyti, kaip jis gūžiasi nuo jos smūgių. Nuo pat jaunystės ji mokėjo šokdinti kiekvieną vyrą. Išskyrus Kėjų. Tai žeidė jos savimeilę, nors ji ir suprato, jog tai nemirtina.

– Jau dulkinaisi su ja, Kėjau? – šaipėsi Darsė, prikišusi savo veidą prie jo veido. – Ir kurį gi ji šaukė aistros pagauta –

tave ar Klarką? Įdomu, kuris iš jūsų geresnis meilužis – senatorius Klarkas Taketas ar jo jaunėlis broliukas? Todėl ji tave ir traukia? Nori jai įrodyti, kad sugebi geriau už Klarką?

Kėjus taip ryžtingai puolė iš mašinos, kad Darsė atšlijo. Jis atplėšė automobilio dureles ir iššoko laukan, paskui, pasilenkęs į vidų, pačiupo ją už suknelės ir ištraukė iš automobilio. Lietus tuoj pat sušlapino šviesiai rausvą šilką. Basučių pakulnės įstrigo purve.

Nekreipdamas dėmesio į jos klyksmus ir keiksmus, Kėjus vėl įsėdo į automobilį ir įjungė variklį. Kai jis norėjo uždaryti dureles, Darsė įsikibo į rankeną.

– Kur tu skubi, Kėjau? Gal pas brolio meilužę? Tu tapsi pajuokos objektu, kai visi apie tai sužinos. O kad visi sužinos, galiu lažintis iš tavo kiaušių. Aš jau pasistengsiu. Negana to, kad ji kekšė, ji dar yra tavo mirusio brolio kekšė!

– Kekšės bent žino savo kainą ir jos reikalauja. O tu, Darse, dirbi veltui.

Kėjus patraukė į save ir užtrenkė dureles, įjungė pavarą ir pajudėjo iš vietos. Šlapias smėlis ir purvas ištepė madingas raštuotas Darsės pėdkelnės ir elegantiškas basutes...

Darsė siuntė jam įkandin keiksmažodžius. Čia pat, pliaupiant lietui, pasižadėjo gerai pamokyti tą šunsnukį. Ji suras jo silpnąją vietą ir smogs, kai jis mažiausiai tikėsis. Tik ne šiandien. Ji palauks, kol pyktis atslūgs, ir kruopščiai viską apgalvos.

Darsė nuklampojo į savo automobilį. Vieną dalyką ji tiksliai žinojo: niekas niekada nežemins ponios Darsės Vinston ir niekada niekam tai nesibaigs geruoju.

– Dėkoju už dėmesį, ponai, – pasakė Lara, baigdama savo kalbą septyniems Iden Paso mokyklos tarybos nariams. – Tikiuosi, atkreipsite dėmesį į mano siūlymą organizuoti neįtrauktus į mokymo programą lytinio švietimo seminarus. Jeigu kils kokių nors klausimų, laukiu jūsų skambučių.

– Jūs pateikėte įtikinamų argumentų ir išvardijote svarbias problemas, – pasakė Fergusas Vinstonas. – Žinoma, tai labai delikati tema. Mums reikės pagalvoti. Gal prireiks savaitės ar dviejų vienam ar kitam sprendimui priimti.

– Suprantu, pone Vinstonai. Dėkoju, kad jūs...

Lara nutilo, nes jai už nugaros atsidarė durys. Visų žvilgsniai nukrypo į tą pusę ir veiduose pasirodė nuostaba. Lara atsisuko. Į kabinetą įėjo Darsė Vinston. Paskui ją įslinko Džodė Taket.

Lara vos neatšoko į šalį, pamačiusi Darsės akyse degantį pyktį. Ponia Vinston patenkinta apsidairė aplinkui; Džodė net nepažvelgė į Laros pusę.

Visi septyni tarybos nariai skubiai atsistojo. Tačiau tik Fergusas prabilo. Jis kreipėsi į žmoną vardu, bet nenuleido akių nuo Džodės Taket.

– Ko atėjai, Darse? Tai uždaras posėdis.

– Dabar jis bus atviras. – Džodė vis dar atrodė nekaip, bet jos balsas jau buvo įgijęs ankstesnio tvirtumo.

– Ji primygtinai reikalavo leisti jai dalyvauti, – paaiškino Darsė. Fergusas pagaliau nukreipė šaltą žvilgsnį nuo Džodės į žmoną. – Atleisk, Fergusai. Taip, tu manęs prašei niekam nesakyti darbotvarkės, kol jos neaptars mokyklos taryba, bet vienas punktas man protu nesuvokiamas, ir aš turiu ką nors daryti.

Lara pakilo iš savo vietos.

– Dabar žodis suteiktas man, ponia Vinston. Jeigu norite kalbėti mokyklos tarybos posėdyje, siūlau jums laikytis nustatytų taisyklių ir susitarti dėl to iš anksto, kaip padariau aš. Tikiuosi, taisyklės visiems vienodos. – Ji atsisuko ir pabrėžtinai pažvelgė į Fergusą.

Fergusas tikrąja to žodžio prasme tvilkė Darsę kupinu neapykantos žvilgsniu. Atrodė, jis pasiruošęs pasmaugti žmoną, kad toji atsivedė Džodę.

– Daktarė Malori teisi, – patvirtino Fergusas. – Jeigu judvi su Džode norite ką nors pranešti tarybai, turite laikytis nustatytų taisyklių. Negalima čia įsiveržti ir trukdyti mums dirbti.

– Jeigu tai būtų paprastas dalykas, mes taip nesielgtume, – sutiko Darsė. – Bet...

– Aš pati pasakysiu. – Džodė nekantriai priėjo prie stalo, prie kurio sėdėjo mokyklos tarybos nariai. Neabejodama, kad visi žiūri į ją, Džodė be užuolankų paklausė: – Ar jūs visi iš proto išsikraustėte?

Kai kurie nariai nusuko akis. Visi tylėjo. Pagaliau Fergusas jai pasiūlė kėdę.

– Man labiau patinka stovėti.

– Kaip norite.

– Aš visada elgiuosi, kaip noriu.

Džodė ir Fergusas neslėpė savo priešiškumo vienas kitam. Visi buvo sumišę ir stengėsi nežiūrėti į jų pusę, tik viena Lara pajėgė kalbėti.

– Pone Vinstonai, aš reikalauju, kad tarybos nariai patvirtintų, jog sutinka išnagrinėti mano siūlymą.

Niekas į ją nekreipė dėmesio.

Džodė atsisuko į pastorių Masį.

– Aš jūsų nesuprantu, pamokslininke. Kiekvieną sekmadienį iš katedros smerkiate paleistuvystę. O dabar nusprendėte leisti paleistuvei, sulaužiusiai santuokinę ištikimybę, kalbėti su mūsų jaunimu apie seksą? – Ji prunkštelėjo, parodydama nepasitikėjimą ir panieką. – Tokiu atveju aš nesuprantu, kodėl turiu aukoti jūsų bažnyčiai.

Pastorius sumišęs nusišypsojo.

– Mes dar nieko nenusprendėme, Džode. Tik išklausėme daktarės Malori siūlymą. Galite būti tikra, ji neims propaguoti nuodėmės.

– Štai kaip? – Džodė pažvelgė į Darsę. – Pasakykite jam tai, ką pasakėte man.

Darsė išėjo į priekį ir atsistojo tiesiai po lempa palubėje, tarsi patyrusi artistė, visada pasirenkanti scenos vidurį. Susijaudinusiu, trūkčiojamu balsu ji prabilo:

– Prieš dvi savaites vedžiau Heverą pasitikrinti sveikatos pas daktarę Malori. Hevera paskui man sakė, kad daktarė Malori jai patarė einant į pasimatymą visada neštis prezervatyvą.

– Aš taip nesakiau! – sušuko Lara. – Aš tik įspėjau Heverą, kad lytiškai santykiauti be prezervatyvo pavojinga. Matyt, mano žodžiai buvo klaidingai suprasti. Arba Hevera ne taip mane suprato, arba ponia Vinston tyčia iškraipo mano žodžius, turėdama savų tikslų.

– Nieko panašaus, – išpoškino Darsė. Paskui, atsisukusi į tarybos narius, kalbėjo toliau: – Negana to, ji pasakė Heverai, kad ši patartų nešiotis prezervatyvus visoms savo draugėms. Sakykite, kas tai yra, ar ne paauglių raginimas ištvirkauti? Jiems tik užsimink, ir jų nebesustabdysi. Juk žinote, kaip būna su jaunimu. Pratinti juos nešiotis prezervatyvus – tai tas pats, kas oficialiai leisti... – Darsė sumišusi nudūrė akis.

Lara norėjo pasiteisinti ir papasakoti, kad Darsė atvedė jai Heverą kaip tik dėl to, kad ji išrašytų kontraceptinių tablečių. Tačiau ji negalėjo atskleisti gydytojo paslapties. Darsė klastingai nusišypsojo.

– Aš įspėjau Heverą neturėti atsitiktinių santykių ir nekeisti partnerių, – prisipažino Lara. – Paprašiau patarti ir draugėms. Bet aš jokiais žodžiais nepropagavau paleistuvystės.

– Jūs ekspertė tuo klausimu?

– Darse, prašyčiau, – sudejavo Fergusas. – Nesileiskim į asmeniškumus. Dabar kalbam apie mūsų miesto jaunimą.

– Amen, – pridūrė pastorius. – Tiesą sakant, abejoju dėl atvirų diskusijų sekso tema organizavimo. Mūsų jaunimas ir be jo turi įvairiausių pagundų. Jų protai – tai suartas laukas. Mes turime į jį sėti sėklas, iš kurių išaugtų sveiki dvasiniai želmenys, ir jokių dvejonių dėl velnio pagundų.

– Pamokslininke, palikite tai sekmadieniui, – paprašė Džodė. – Bet džiaugiuosi užsitikrinusi jūsų paramą ir suprantu, kad balsuosite prieš tą sumanymą.

Džodės žvilgsnis nuslydo išilgai ilgo stalo, paeiliui sustodamas ties kiekvienu mokyklos tarybos nariu. Jis praslydo pro Larą, tarsi ji būtų tuščia vieta.

– Esu tikra, jeigu truputį pagalvosite, taip nuspręsite visi. Jeigu ne, turėsiu peržiūrėti kai kuriuos savo planus.

– Kokius planus? – pasidomėjo vienas tarybos narys.

– Mano sūnus Klarkas visada su dėkingumu prisimindavo mokyklos metus Iden Pase ir pabrėždavo, kad kaip tik čia jis įgijo pagrindus savo politinei karjerai. Jis pareiškė norą kaip nors mokykloje įsiamžinti. Pavyzdžiui, nauja Klarko Taketo vardu pavadinta sporto salė. Atėjo laikas, kai man pasidarė sunku lipti stačiais laiptais į tribūną žiūrėti krepšinio rungtynių. Ir dar. Tos elektroninės švieslentės, kaip jūs manote, labai neblogas dalykėlis? O ką, jeigu Iden Pasas bus pirmas apygardoje miestas, kurio mokykla turės naują salę ir švieslentę? Nušluostytume nosį kitoms mokykloms, a?

Lara nuleido galvą. Mintyse ji girdėjo, kaip užkala karstą, kuriame laidos jos siūlymą.

Džodė palūkėjo, suteikdama galimybę idėjai užvaldyti jų protus, paskui kalbėjo toliau:

– Aš gimiau Iden Pase. Čia gyvenu visą savo gyvenimą. Baigiau dvylika mūsų mokyklos klasių, kaip ir trys mano vaikai. Visada sakydavau, kad mūsų mokykla – viena geriausių valstijoje. – Džodė pabarbeno į stalą strazdanotų plaštakų krumpliais. – Tačiau akimirksniu pakeisiu savo sprendimą, jeigu leisite tai moteriai ištarti nors vieną žodį mokyklos pastate. Dėl Dievo meilės, pasakykite man, kaip jai tai išvis atėjo į galvą, kai visa šalis nuo didelio iki mažo žino jos reputaciją? Ir dar norite, kad tokia moteris mokytų jūsų vaikus? – Jos veidas paraudo. Ji sunkiai kvėpavo. – Aš jau geriau mirsiu, bet neleisiu jai prie manęs prisiliesti. Jūs žinote, aš tuščiai žodžiais nesišvaistau. Paklauskite tų, kurie antradienį buvo parduotuvėje.

– Jūsų mintį supratau, ponia Taket. – Lara jau išsigando, kad senę ištiks naujas priepuolis. Ji nenorėjo, kad ją kaltintų dėl Džodės mirties. – Esu tikra, visi čia esantys žino, kokia jūs nepatenkinta, kad norėjau jums išgelbėti gyvybę. Pasitraukiu iš kovos lauko, nes neketinu dalyvauti šiose žeminančiose rietenose. Be to, puikiai suprantu, kad esu pasmerkta pralaimėti. Aš neturiu galimybės papirkti mokyklos tarybos sporto salėmis ir švieslentėmis.

– Prašyčiau! – įsikišo pastorius. – Aš nenoriu girdėti jūsų nešvarių užuominų.

Lara nekreipė į jį dėmesio.

– Bet pirmiausia aš jums nusileidžiu todėl, kad bijau, jog iš tų peštynių jūs neišeisite gyva.

Pirmą kartą po pasirodymo posėdyje Džodė pažvelgė į Larą.

– Ne, čia jūs klystate. Aš nenumirsiu tol, kol neišvarysiu pačios iš miesto. Savo miesto. Klarko miesto. Aš nenumirsiu, kol jūsų iš čia neiššluosiu ir neišvalysiu šios vietos oro.

Lara ramiai susirinko spausdintus savo kalbos lapus, susidėjo į juodą odinį portfelį ir kartu su rankinuku pasikišo po pažastimi.

– Dėkoju, ponai, kad išklausėte. Jeigu negausiu atsakymo, manysiu, kad mano siūlymą atmetėte.

Nė vienam nepakako drąsos pažiūrėti Larai į akis ir tai jai suteikė šiokį tokį pasitenkinimą. Ji apsisuko ir išėjo iš kabineto.

Darsė išsekė paskui. Lara nuėjo tiesiai prie durų ir tik tada sustojo.

– Aš žinau, kodėl manęs nekenčia Džodė Taket, – pasakė ji. – O jūs kodėl manęs nekenčiate? Ką aš jums padariau?

– Tiesiog manau, kad kiekvienas žmogus turi turėti savo vietą. Jums ne vieta Iden Pase. Jūs čia nepritapote. Ir niekada nepritapsite.

– O koks jūsų reikalas, pritapsiu ar ne? Kuo aš jums trukdau, ponia Vinston?

Darsė tik prunkštelėjo.

– Turbūt kažkas yra, – nutęsė Lara. – Dėl nesuprantamų priežasčių jūs mane laikote pavojinga. – Gal Darsės neapykanta jai susijusi su Kėjum Taketu? Lara ginė nuo savęs nemalonią mintį. – Patikėkite, ponia Vinston, jūs neturite nieko, ko aš galėčiau pavydėti.

Darsė apsilaižė lūpas kaip katė prie dubenėlio su grietine.

– O dukters?

Lara net susvyravo nuo moters žiaurumo.

– Aš jūsų neįvertinau, – atsitokėjusi pripažino Lara. – Jūs ne tik pikta ir egoistė, jūs pilna nuodų.

– Man nusispjaut ant visų ir visko, daktare Malori. Kai man ko nors reikia, aš einu tiesiai prie tikslo. Manęs niekada negraužia sąžinė, todėl aš iš tikrųjų pavojinga. Atminkite tai, kai važiuosite iš miesto.

Lara palingavo galvą.

– Aš niekur neišvažiuosiu. Kad ir ką jūs kalbėtumėt su Džode Taket ar dar su kuo nors, kad ir kaip man grasintumėte, jūs nepajėgsite manęs iš čia išvaryti.

Darsė plačiai nusišypsojo.

– Bus linksma.

Juokdamasi ji apsisuko ir nuėjo atgal į mokyklą. Jos juokas pikčiausiu aidu atsiliepė koridoriuje.

Darsė išsišnirpštė į nosinaitę su monograma.

– Aš negaliu, kai tu ant manęs pyksti, Fergusai.

Palydėjusi Džodę Taket, Darsė grįžo į namus, kur jos jau laukė vyras. Ji buvo mačiusi jį tokį supykusį ant kitų žmonių, bet niekada nematė tokio supykusio ant jos. Darsė išsigando. Fergusas – tai tvirtovė, tarp kurios sienų ji gali pasislėpti, ištikus bėdai. Jis buvo jos nepakeičiamas ramstis, jeigu reikalai imdavo blogai klostytis.

– Nustok mane barti, – meldė Darsė drebančiu balsu.

– Atleisk. Aš nepajutau, kad kalbu pakeltu tonu.

Darsė sukūkčiojo, paskui nušluostė nosine ant blakstienų išskydusį tušą.

– Juk aš tai padariau tik dėl tavęs.

– Kad neatrodo, Darse.

– Daktarė Malori tave įstūmė į siaubingą padėtį. Būdamas mokyklos tarybos pirmininkas, tu turėjai būti jai malonus ir patenkinti jos prašymą susitikti. Tiesa?

– Tiesa, – atsargiai sutiko Fergusas.

– Bet esu tikra, tu nenorėjai, kad ji organizuotų lytinio švietimo seminarus ir dalytų į kairę ir į dešinę mokiniams,

taip pat ir mūsų dukrai, gumytes. Aš pabandžiau tave gelbėti iš nepatogios padėties.

– Ir pakvietei Džodę Taket? Dieve. – Jis persibraukė ranka per kiaušinio pavidalo galvą. – Mudu susituokę tiek daug metų, o tu manęs visai nepažįsti. Aš nenoriu turėti reikalų su Džode. Juolab nenoriu, kad ji mane gelbėtų. Tai žmogus, kuriam mažiausiai norėčiau būti skolingas.

– Žinau, Fergusai. Viską žinau. – Jos balse pasigirdo verksmingos gaidelės. – Tačiau ypatinga padėtis reikalauja ir ypatingų priemonių.

– Net beviltiškiausiu atveju aš nesikreipsiu pagalbos į Džodę Taket! Vieną vienintelį kartą aš ja patikėjau, o ji man sutraiškė kaulus, ketvirčiavo ir išplėšė liežuvį. Žmonės iki šiol juokiasi, kaip ji mane apsuko aplink pirštą.

– Nebesijuokia.

– Tai todėl, kad plušau iki devinto prakaito. Dabar mano pavardė miestelyje šį bei tą reiškia, kad ir kaip tai nepatinka Džodei Taket.

– Tada nusiramink. Tu jai parodei, ką sugebi.

– To maža. Ir visada bus maža.

Darsė beviltiškai atsiduso.

– Barnis baigėsi, Fergusai, tu nugalėjai. Džodė jau senė...

– Ji tik keleriais metais vyresnė už mane.

– Argi galima jus lyginti, ji apskritai jau suvaikėjusi! Negana to, ją dar kankina šimtas ligų. Trumpai tariant, dėl visko, kas įvyko, kalta daktarė Malori.

– Bet ji kalbėjo labai protingai.

Darsė vos susivaldė nenusikeikusi. Bet labai tyliai pasakė:

– Žinoma. Ji protinga. Jos namo sienos nukabinėtos diplomais. – Darsė nusišluostė nosį. – O aš viso labo esu nemokyta namų šeimininkė. Nemokša.

– O, mieloji. Atleisk.

Fergusas atsisėdo greta jos ant lovos krašto ir paėmė už rankos. Per bendro gyvenimo metus ji sugebėjo įtikinti Fergusą, kaip jai skaudu, kad neturi aukštojo išsilavinimo. Jeigu reikėdavo, Darsė visada griebdavosi tos gelbėjimosi priemonės.

– Aš visiškai nenorėjau pasakyti, kad daktarė Malori už tave protingesnė.

Skruostu jai nuriedėjo viena vienintelė ašarėlė.

– Ką čia slėpsi, ji tokia ir yra. Ir dar intrigantė. Ne veltui sukiojosi tarp politikų. Ji sugebėjo įkalti į galvą Heverai, kad jai viskas galima. O dabar dar ir tu ją palaikai.

– Ne, mažyte. Viskas ne taip. Aš tiesiog supykau, kad tu pasikvietei į pagalbą Džodę.

– Prisiekiu, aš ir nemaniau, kad tau reikia pagalbos, – Darsė ištiesė ranką ir paglostė jam skruostą. – Aš turėjau kitą priežastį.

– Kokią gi?

– Norėjau pastatyti Larą Malori į vietą. O kas galėjo tai geriau padaryti už jos didžiausią priešę? Nejaugi nesupranti, Fergusai? Džodė atliko už tave visą nešvarų darbą, o tu, būdamas mokyklos tarybos pirmininkas, nuskinsi visus laurus, išsigelbėdamas nuo daktarės kartu su jos vadinamosiomis pažangiomis idėjomis.

Gilios raukšlės pasirodė ant Ferguso kaktos – jis svarstė Darsės žodžius.

– Man tai į galvą neatėjo.

Darsė koketiškai iš po blakstienų pažvelgė į jį.

– Kaip tu manai, daktarė Malori gražutė?

– Gražutė? Ko gero. Taip, gražutė.

– Ar ji gražesnė už mane?

– Ne, brangenybe, – Fergusas paglostė jai plaukus. – Niekas žemėje negali tau prilygti.

– O aš esu tavo, Fergusai. – Prisiglaudusi prie jo, Darsė sušnabždėjo: – O tu esi visų geriausias vyras pasaulyje. – Ji apkabino jam kaklą. – Tu nepagalvosi apie mane blogai, jeigu aš pasakysiu, kad noriu dabar pasimylėti?

– Dieną?!

– Tai nepadoru, žinau, bet, Fergusai, aš taip tave myliu, kad noriu tuojau pat tai įrodyti.

– Hevera gali...

– Ji dar visą valandą bus šokių treniruotėje. Nagi, brangusis. Kai tu supyksti ir šauki ant manęs, aš tiesiog tirpstu. Tada tu toks vyriškas, aš labai susijaudinu... Sudrėkstu... ten... Na, supranti...

Fergusas nurijo seilę, jo didelis Adomo obuolys pakilo, paskui vėl nusileido.

– Aš... nežinau...

– O tu pajusk. – Darsė paėmė jo ranką ir įkišo sau po sijonu, o kai jis palietė jos tarpkojį, apsimetė, kad netenka sąmonės. – O Dieve! – duso ji.

Neprabėgo nė penkių minučių, ir Fergusas buvo visiškai pamiršęs ir barnį, ir jo priežastį. Darsė bučiavo, glamonėjo ir šūkčiojo, vaizduodama, jog yra apimta aistros ir nusipelno atleidimo.

Jeigu Fergusas ir numanė, kad užkibo ant meškerės, jis su malonumu užmerkė į tai akis.

Po dviejų savaičių Lara pripažino, kad jai grasindamos Darsė Vinston ir Džodė Taket veltui žodžiais nesisvaidė. Po trijų savaičių ji buvo pasiruošusi šaukti „Gelbėkit!" Po to įvykio parduotuvėje, kai Džodę ištiko priepuolis, pas daktarę Larą Malori neapsilankė nė vienas pacientas.

Nensė kas rytą pareigingai ateidavo į darbą ir užsiimdavo susigalvotais darbais, kad greičiau bėgtų valandos ir pasibaigtų darbo diena. Lara leido dienas skaitydama naujus medicinos žurnalus. Ji save tikino turinti pasinaudoti priverstiniu poilsiu, esą jai pasisekė, kad būdama laisvesnė gali susipažinti su medicinos naujovėmis ir tyrimais. Tačiau ji negalėjo visą laiką savęs apgaudinėti. Gydytojai, priimantys daug ligonių, retai turi laiko skaityti.

Lara negavo jokių žinių iš jauno advokato, kurį buvo pasisamdę Džekas ir Mariona Leonardai. Jeigu jie ir iškėlė jai teismo bylą, Lara apie tai nieko nežinojo. Tačiau ji neabejojo, kad teismas, susipažinęs su faktais, kaltinimą jai panaikins.

Tiesa, teismo procesas ir su juo susijęs triukšmas spaudoje suduos nepataisomą smūgį jos profesinei veiklai ir visiškai ją demoralizuos. Lara kabinosi į viltį, jog Leonardai atsisakė to žingsnio.

Mokyklos tarybos nariai jos taip ir nesusirado. Darsė mobilizavo visus savo pažįstamus, tėvų ir mokytojų komiteto narius. Jie siuntė laiškus mokyklos tarybai, reikalaudami neleisti patekti į mokyklų sistemą nepageidaujamiems asmenims įgyvendinti žalingų projektų. Vietos laikraščio redaktorius kasdien gaudavo tėvų ir garbės piliečių laiškų, piktai smerkiančių daktarės Malori siūlymą. Laiškų mintis buvo viena ir ta pati: Iden Pasas nepasiruošęs įtraukti į mokymo programą tokių amoralių projektų. Ir niekada nebus pasiruošęs. Nepritarimas buvo audringas ir visuotinis.

Kad ir kur pasirodydavo Lara, ją arba ignoruodavo, arba sutikdavo pašaipiomis šypsenomis, o, pasitaikydavo, ir atvirai įžūliais žvilgsniais, nes tokios slidžios temos siūlymas piršo mintį, kad ji pati yra laisvo elgesio.

Lara tapo raupsuotąja. Ji – Iden Paso miestelio Estera Prin*. Lara niekada nebūtų patikėjusi, kad šiuolaikinėje Amerikoje galimas toks visuotinis persekiojimas, jeigu pati nebūtų tapusi jo auka. Ji ėmė tikėti, kad galiausiai išsipildys Džodės Taket pranašystė: ji sulauksianti tos dienos, kai Lara Malori išvyks iš Iden Paso.

Tačiau tik tada, kai Lara Malori įgyvendins tai, dėl ko ji čia atvažiavo.

Taketai iš jos padarė atstumtąją**. Jie paliko ją be darbo. Tačiau ji neduos ramybės Kėjui tol, kol jis neįvykdys jos reikalavimo: nuskraidins ją į Montesangrę. Ir tuojau pat.

---

* Estera Prin – amerikiečių rašytojo Natanielio Hotorno (1809–1864) romano „Rausvoji raidė“ veikėja. Ji buvo visų persekiojama ir ujama už tai, kad pagimdė nesantuokinį kūdikį.

** Atstumtasis – žemiausios indų kastos narys.

Aštuonioliktas skyrius

– Jis čia?

Prie angaro stovėjo geltonas linkolnas.

– Ne, daktare, jo čia nėra, – atsakė Balkis, nuoširdžiai stengdamasis padėti. – Bet šį vakarą jis turi grįžti. Jeigu tik nesumanys pasilikti Teksarkane. Niekada nežinai, kada Kėjus ką sugalvos.

– Ar neprieštarausite, jeigu aš čia truputį palauksiu?

– Prašom. Tik gali atsitikti taip, kad veltui sugaišite laiką.

– Vis dėlto palauksiu.

Balkis palingavo galvą, stebėdamasis dėl nesuprantamų žmonių norų. Kur kas paprasčiau perprasti mechanizmus ir jų veikimą negu žmogaus poelgius. Murmėdamas panosėje, mechanikas nuėjo prie remontuojamo lėktuvo.

Lara panoro laukti Kėjaus lauke, gryname ore, o ne tvankiame angare. Po pusvalandžio ji pamatė tolumoje mirksinčias lėktuvo šviesas ir išgirdo motoro gaudesį. Danguje, tamsiai mėlyname rytų pusėje, blyškiai violetiniame virš galvos ir rausvai auksiniame vakaruose, nebuvo nė debesėlio. Kadaise Kėjus jai aiškino, kokią palaimą jam teikia skraidymas. Tokiomis naktimis kaip šioji Lara taip pat jautė mistinį ryšį su dangumi.

Kėjus švelniai nutupdė dvimotorį „bičkraftą“ ir nuvairavo jį į angarą. Kai jis išlipo iš kabinos, Lara stovėjo betonuotoje aikštelėje prie angaro. Kėjus iš karto ją pamatė, bet jo veide

nebuvo nei nuostabos, nei džiaugsmo, nei nusivylimo ar pykčio, tad ji negalėjo atspėti, kokia jo nuotaika.

Rąžydamasis ir lankstydamas nutirpusias rankas, jis pasuko prie jos.

– Havajuose, kai sutinka gražutė mergina, ji dovanoja vainiką. – Tirštėjančioje prieblandoje ji matė jo baltus dantis. – Žinai, tokį, kokį kabina ant kaklo.

– Žinau, – sausai tarstelėjo Lara.

– Tokia gudruolė, viską žinai.

Jis pasuko plačių angaro vartų link, o ji nuėjo kartu.

– Ką jūs dabar veiksite?

– Atiduosiu Balkiui raktus.

– O paskui?

– Gausiu man priklausančius pinigus.

– Ką šiandien skraidinote?

– Ūkininką ir jo padėjėją iš Arkanzaso, jie buvo atskridę pažiūrėti buliaus. Šį rytą skridau jų į Teksarkaną. Visą dieną jie derėjosi su Andersonu, buliaus šeimininku, garsiu vietos gyvulių augintoju. Tai jo lėktuvas. Jis mane pasamdė, kad juos čia atskraidinčiau, o paskui parvežčiau atgal.

– Geras lėktuvas. – Lara pažvelgė į jį.

– Kainuoja devyniasdešimt penkis tūkstančius. Vadinasi „Queen Air“.

– Pavadinimas panašus į čiužinio.

– Taikliai pasakyta, – nusišypsojo Kėjus. Jie įėjo į angarą. – Ei, Balki.

Mechanikas atsisuko ir Kėjus jam numetė raktus.

– Viskas gerai?

– Puikiai palaksčiau. Kur mano pinigai?

Balkis nusišluostė į skudurą rankas ir nuėjo pirma jų į tą patį nedidelį kambarį, kur Lara rado Kėjų snaudžiantį Letės Leonard nelaimės dieną. Balkis uždegė lempą ant stalo, ištraukė iš stalčiaus paprastą baltą voką ir padavė jį Kėjui.

Kai Balkis išėjo, Kėjus atidarė voką ir perskaičiavo pinigus, paskui jį įsikišo į marškinių krūtinės kišenę.

– Jis moka jums grynaisiais? – paklausė Lara.

– Aha.

– Ir jokios sąskaitos? Jokių dokumentų?

– Aš su savo klientu sudarau žodinę sutartį. Ko dar reikia?

– O mokesčių tarnyba?

– Aš moku mokesčius.

– Nuoširdžiausiai tikiu. O Federalinė aviacijos valdyba?

– Kiekvienam skrydžiui reikia užpildyti krūvą popierių. Ar verta terliotis?

– Ir jums nereikia niekam pateikti skrydžio grafiko ir kitų panašių dalykų?

– Aukštis iki dvylikos kilometrų – nekontroliuojama oro erdvė. Tik stebėk ir saugokis.

– Ir jūs niekada nepakylate aukščiau tos ribos?

Jam aiškiai nusibodo būti kamantinėjamam.

– Ieškai skrydžių instruktoriaus, daktarėle? Turiu licenciją, galiu greitai išmokyti. Aš brangiai imu, bet užtai labai gerai išmokau.

– Aš neketinu tapti lakūne.

– Tai ką čia veiki – atėjai pakvėpuoti grynu oru?

– Norėjau su jumis pakalbėti.

– Atidžiai klausau.

Kėjus iš senamadiško šaldytuvo išsiėmė alaus skardinę, tada atsirėmė alkūne į tą seną trantą, užvertė galvą ir mauktelėjo.

– Dėl darbo.

Jis atitraukė nuo lūpų skardinę ir susidomėjęs pažvelgė į Larą.

– Tu atsisakei pilotavimo pamokų ir, kaip suprantu, kalbėsim ne apie dar vieno ligonio nuskraidinimą į ligoninę.

– Ne.

Kėjus tylėdamas ilgai į ją žiūrėjo, paskui atkišo jai skardinę.

– Nori?

– Ne, ačiū.

Kėjus dar kartą gurkštelėjo iš skardinės.

– Na? Mirštu iš smalsumo.

– Aš noriu, kad nuskraidintumėt mane į Montesangrę.

Taketas neskubėdamas baigė gerti alų ir taikliai švystelėjo tuščią skardinę į šiukšlių dėžę. Jis atsisėdo ant sukamosios kėdės, atsilošė ir padėjo kojas ant stalo kampo, pakulne pastumdamas stalinę lempą į šoną.

Lara stovėjo. Nebuvo kur sėstis, nebent ant sudedamosios lovelės. Šiaip ar taip, ji vis tiek būtų atsisakiusi.

– Prašai jau ne pirmą kartą, o aš vis atsisakau. Gal tu blogai girdi?

– Aš nejuokauju.

– A, nejuokauji! – dėjosi surimtėjęs Kėjus. – Atleisk. Hmm. Vadinasi, ketini šokti su parašiutu?

– Aišku, ne. – Lara sudėjo rankas ant krūtinės.

– Ar tik nesiūlai tūpti Montesangrės teritorijoje? Jei taip, tada tau galvoje negerai.

– Aš kalbu visiškai rimtai.

– Aš irgi, daktare. O kaip tavo ispanų kalba? Gal laikas atnaujinti įgūdžius? Ar žinai, ką reiškia Montesangrė?

– Taip. Kruvinasis kalnas. Aš pati įsitikinau, kad pavadinimas visiškai atitinka tikrovę. Dar nepamiršau, kaip mano rankomis tekėjo šiltas dukters kraujas.

Kėjus nuleido kojas ant grindų ir išsitiesė ant kėdės.

– Tada kurių velnių tu nori ten grįžti?

– Jūs žinote atsakymą. Aš jau kelerius metus bandau tai padaryti nuo tada, kai atgavau sąmonę Majamio ligoninėje. Nėra kaip ten patekti legaliai. Tai uždara šalis.

– Todėl sugalvojai nelegaliai pasinaudoti manim?

– Tam tikra prasme taip.

– Tam tikra prasme ten sunku likti gyvam.

– Aš gerai suprantu.

– Ir vis tiek nori vykti?

– Privalau.

– O aš neprivalau.

– Taip, neprivalote. Tik pagalvojau, kad jums ta kelionė bus įdomus nuotykis.

– Galvok iš naujo. Man vadina kuo tik nori, tik ne kvailiu. Jeigu trokšti ten keliauti ir nusisukti sprandą, tavo reikalas, bet aš branginu savo kūno dalis, todėl prašau išbraukti mano kandidatūrą iš savo planų.

– Išklausykite, Kėjau.

– Nenoriu.

– Jūs man skolingas.

– Čia tu taip sakai. Aš taip nemanau.

– Jums tikriausiai bus malonu sužinoti, kad po jūsų motinos priepuolio pas mane nebeatėjo nė vienas ligonis. Džodė atstūmė mano pagalbą. Jūs šiurkščiai mane įžeidėt žmonių akivaizdoje.

– Neturėjau laiko mandagumams. Mano motina buvo prie mirties.

– Taigi! Ir kai visi sužinojo, kad Taketai geriau mirs, negu priims mano pagalbą, aš praradau ir tuos keletą pacientų, kuriuos turėjau. Ištisi įdirbio mėnesiai nuėjo perniek. Pasitikėjimas, kurį taip sunkiai įgijau, buvo pakirstas per vieną akimirką keliais neapgalvotais žodžiais. Nuo to laiko aš neturiu darbo.

– Man plyšta širdis nuo jūsų kančių.

Lara, norėdama susitvardyti, giliai atsiduso.

– Mokykloje norėjau organizuoti lytinio švietimo seminarus. Tai labai rimtas dalykas, ypač naudingas vietos jaunimui.

– Apie tai rašė laikraštyje.

– Bet laikraštis nerašė, kaip Džodė papirko mokyklos tarybą, kad ji nepriimtų mano programos.

– Gal tu iš tikrųjų moki siutinti žmones.

– Palyginti su jūsų motina, aš tik kukli mėgėja. Kai ji su manim susidorojo, aš dar kvėpavau, o mane pribaigė jūsų mylimoji Darsė.

– Žinai, aš esu girdėjęs apie tokią psichikos ligą kaip tavo. Ji vadinasi persekiojimo manija.

Lara nekreipė dėmesio į jo žodžius.

– Aš uždariau savo kliniką. Šiandien atsisakiau Nensės paslaugų. Mano karjeroje pertrauka. Jūs savo pasiekėte.

Jūsų šeima man atėmė bet kokią galimybę dirbti Iden Pase. Todėl dabar jūs turite man padaryti paslaugą.

– Aš tau nieko neskolingas.

– Mano klinika uždaryta, bet tai nereiškia, kad aš išvažiuosiu iš miesto. – Jai liko vienas vienintelis koziris ir ji nusprendė juo pasinaudoti. – Jūsų motina prisiekė, kad išgyvens iki to laiko, kai aš gėdingai išvyksiu iš Iden Paso. Bijau, kad ji tos dienos nesulauks. Aš galiu čia gyventi be pajamų, kol baigsis mano santaupos, ir jeigu būsiu labai taupi, tai atsitiks tik po kelerių metų.

– Niekai. Tu labai mėgsti savo darbą. Tu jo neatsisakysi.

– Galiu pasiaukoti.

– Kad apnuodytum mums gyvenimą?

– Iš tikrųjų taip. Bet aš sutinku derėtis. Aš jums nusileisiu, ir jūsų šeima atgaus ramybę, jeigu nuskraidinsite mane į Centrinę Ameriką. Kai tik grįšim, aš tuojau pat iš čia išvažiuosiu. Patikėkite, man tai bus nedidelė auka. Aš pavargau nuo nuolatinio priešiškumo ir apkalbų. Kas kartą išeidama iš namų turiu galvoti, ką sakyti ir daryti, kad išlaikyčiau aplinkinių egzaminą. Štai ką jums pasakysiu, – pabrėžė Lara, lenkdamasi prie jo per stalą, – mano manymu, Iden Paso gyventojai patys yra niekam tikę. Riboti siaurakakčiai, veidmainiai ir bailiai, besilankstantys pagiežingai senai moteriai. Nuskraidinkite mane į Montesangrę, Kėjau, ir aš paliksiu miestą jūsų valiai. Ne todėl, kad aš jam bloga, o todėl, kad jis blogas man!

Kėjus patylėjo, paskui pasirąžė ir išskėtė rankas.

– Tai viskas, ką norėjai pasakyti?

Lara linktelėjo.

– Puiku, – pasakė jis atsistodamas. – Man metas. Aš alkanas kaip vilkas, Džeinelena laukia su vakariene.

Lara sugriebė jį už rankovės.

– Tu, šunsnuki, nedrįsk su manim kalbėti iš aukšto! Tavo šeima mane pažemino, atėmė darbą, bet manęs taip lengvai nenusikratysit!

Kėjus numetė jos ranką.

– Klausyk, man nusispjaut į vietos intrigas ir apkalbas. Man nerūpi, ką mano motina daro mokyklos taryboje ar kitur. Jeigu reikalas manęs nejudina, nekišu trigrašio. Taip, tu labai gera gydytoja ir tavo klinika man kartą kitą buvo naudinga, bet man visiškai neįdomu, ką tu ten darai – operuoji smegenis, sėdi be darbo ar apskritai užsidarei. Beje, tavo žiniai, Darsė Vinston – man ne mylimoji. O jeigu tave traukia į šalį, kuri yra mūsų valstybės juodajame sąraše, tai ir keliauk! Ir nesvajok, kad tau padėsiu!

– Kaip patogu – staiga tapote teisuoliu, – pasipiktino Lara, rodydama į kišenę jam ant krūtinės. – Tas, kuris kasdien skraido nelegaliais užsakomaisiais reisais!

– Mano atsisakymas nesusijęs su morale. Aš nenoriu rizikuoti gyvybe, ir viskas. Negana to, aš netikiu tavim ir tavo ketinimais. Todėl veltui gaišti...

– O jeigu Ešlė gyva?

Kėjus nutilo ir įsmeigė į ją veriamą žvilgsnį.

– E-e-e... Kėjau? – duryse stovėjo Balkis, nedrąsiai žvilgčiodamas tai į vieną, tai į kitą. – Aš jau eisiu. Tu pats viską užrakinsi?

– Žinoma. Labanakt, Balki.

– Labanakt. Labanakt, daktare.

Jie palaukė, kol Balkis išeis. Jo atėjimas truputį sumažino įtampą. Kėjus nusigręžė nuo jos ir sulygino pirštais plaukus.

– Ar tokia galimybė yra? – paklausė Kėjus.

– Reikalas tas, kad aš tiksliai nežinau. Vis dar viliuosi, kad ji galbūt gyva. Jie negrąžino jos kūno kaip kad tėvo. – Lara lėtai pasitrynė pakaušį. – Žinoma, kaip gydytoja, ir ypač žinodama jos sužalojimo rimtumą, aš suprantu, kad nėra ko tikėtis. Ji numirė ir ją palaidojo. Kažkokioje nežinomoje vietoje, svetimoje žemėje. Aš noriu parsivežti jos palaikus ir palaidoti Amerikos žemėje.

Kėjus atsisuko į ją ir toliau tylėjo.

– Man reikia jūsų pagalbos, – primygtinai prašė ji. – Aš noriu iš ten kaip nors susigrąžinti dukterį. Bet negaliu ten

patekti. Netgi valstybės, palaikančios gerus santykius su Montesangre, praktiškai neturi oro ryšio su ta šalimi, nes ten visą laiką neramu. Net jeigu ten patekčiau, mane kaip Amerikos pilietę iškart išsiųstų atgal.

– Tikriausiai taip ir būtų.

– Aš tuo neabejoju. Bendravau su žmonėmis, patekusiais į tokią padėtį. Montesangrėje liko daugelio amerikiečių giminės ir artimieji, jų likimas nežinomas. Paieška neduodavo jokių rezultatų. Jeigu jie ir atskrisdavo į Siudado oro uostą, su jais nesiterliodavo: uždarydavo į kalėjimą kelioms valandoms ar dienoms, o paskui grąžindavo į oro uostą ir įlaipindavo į lėktuvą skristi atgal. Kai kurie pasakojo, kad vos išnešė sveiką kailį, ir aš jais tikiu.

– Kaip tik dėl to nenoriu ten skristi, tūpti, palikti lėktuvą ir eiti nežinia ko ieškoti, – pasakė Kėjus.

– Jeigu kas nors gali ten nuskristi ir iš ten grįžti, tai tik jūs, Kėjau. Klarkas jus girdavo, koks sumanus esate lakūnas. Jis pasakojo, kad skraidindavote krovinius arba ką nors gelbėdavote net sudėtingiausiomis aplinkybėmis, kad mėgstate rizikuoti. Kuo pavojingesnė užduotis, tuo jums įdomiau. – Ji nutilo, norėdama atgauti kvapą. – Tarkim, sutinkate. Ar galėtumėte gauti lėktuvą?

– Labai miglotos galimybės.

– Bent pakalbėkim apie tai. Ar galite gauti lėktuvą?

Kėjus akimirką pagalvojo.

– Vienas žmogus yra manęs prašęs padaryti lėktuvo avariją, kad galėtų gauti draudimą. Jis smarkiai įklimpęs į skolas ir pasiūlė man, jeigu liksiu gyvas, trisdešimt procentų draudimo sumos.

– Ir jūs galite taip padaryti? Sudaužyti lėktuvą ir išsigelbėti?

– Jeigu viską daryčiau tinkamai, – paaiškino Kėjus šyptelėdamas. – Tai labai viliojantis pasiūlymas. Visa krūva šlamančiųjų. Bet rizika labai didelė.

– Ir jo finansinė padėtis vis dar sunki?

– Kiek žinau, taip.

– Ir jis dar turi lėktuvą?

– Kiek žinau, taip.

– Vadinasi, jis sutiktų, kad skristumėt jo lėktuvu ir sukeltumėt rizikingą situaciją. Jeigu lėktuvas negrįš, jis gaus draudimą ir sau pasiliks visą sumą. Jeigu laimingai grįšim, sumokėsim už lėktuvo nuomą. Kiek jis panorės?

– Tai puikus lėktuvas. „Cesna-310". Ir palyginti nesenas. Na, turint omenyje skrydžio nuotolį... tarkim, dvidešimt tūkstančių.

– Dvidešimt tūkstančių, – aiktelėjo Lara, negalėdama patikėti. – Tiek daug?

– Tai tik apytikris skaičiavimas. Be mano dalies.

– Jūsų dalies?

– Jeigu ten tapsiu gyvu taikiniu kokiam nors partizanui su automatu... taip, noriu savo dalies.

Iš jo veido išraiškos Lara suprato, kad jo paslaugos jai ne pagal kišenę.

– Kiekgi?

– Šimtas tūkstančių. – Pamatęs jos nuostabą, patikslino: – Sumokėti iki išvykstant.

– Tai praktiškai viskas, kiek turiu.

Kėjus gūžtelėjo pečiais.

– Ką padarysi. Bent jau nereikės skiepytis. Na ir gerai. Aš bijau injekcijų.

Kėjus vėl pabandė praeiti pro ją. Šį kartą Lara atsistojo jam ant kelio ir pagriebė jį už rankų.

– Jūs mane nervinat. Manau, jūs tai suprantate ir darote man iš pykčio.

– Ką darau?

– Su manimi elgiatės niekinamai. Kalbate iš aukšto. Turėkit sąžinės! Aš jums neleisiu visko paversti farsu. Jūs žinot, kaip man visa tai svarbu.

Kėjus pasinaudojo tuo, kad jos rankos uždėtos jam ant rankų, ir prisiartino prie jos; Lara traukėsi, kol nugara atsirėmė į seną metalinę spintą.

– Na, patikslinkim, kaip tau visa tai svarbu.

– Tai viso mano gyvenimo tikslas. Kitaip nejaugi aš prašyčiau Taketo pagalbos?

Ją jaudino jo kūno artumas. Jo akys atsidūrė prie pat jos veido. Tačiau ji nesuteiks jam malonumo ir nė už ką neparodys savo silpnumo. Lara dar aukščiau pakėlė smakrą ir nenuleido akių.

– Ko gero, Lara, dar pasakysi, kad aš esu vienintelis tavo išsigelbėjimas?

– Dėl jūsų aš atsikrausčiau į šį miestą. – Jis suglumo, kaip Lara ir tikėjosi. – Klarkas man suteikė galimybę dirbti mėgstamą darbą, bet aš ja nebūčiau pasinaudojusi, jeigu ne jūs. Norėjau susipažinti su jo drąsiuoju broliu, galinčiu skraidyti „bet kur, bet kada". Žinojau, kad jūs čia negyvenate, bet taip pat žinojau, kad vis tiek kada nors grįšite. Nusprendžiau vienaip ar kitaip priversti jus nuskraidinti mane į Montesangrę. Jūs teisus, jūs iš tikrųjų vienintelė mano viltis.

Kėjus jos klausėsi atidžiai, aiškiai priblokštas tokio prisipažinimo. Tačiau jis greitai susitvardė. Jo veide pasirodė įžūli šypsena.

– Vadinasi, galiu nurodyti savo kainą?

– Jūs jau ją nurodėte. Šimtas tūkstančių dolerių.

Kėjus ištiesė ranką ir negrabiai paglostė jai skruostą.

– Kurių aš atsisakau, kad galėčiau tave išdulkinti.

Ji kilstelėjo ranką, norėdama nustumti jo pirštus, bet tik suspaudė pirštais jam riešą.

– Taip ir maniau, kad išsityčiosit iš mano prašymo. Tikėjausi, kad žinote, kas yra kilnumas, bet jums nežinomas toks jausmas. Jūsų nedomina niekas pasaulyje, tik jūs pats!

– Pagaliau, daktarėle, pradedi suprasti, – sušnabždėjo Kėjus. – Tu net neįsivaizduoji, kokia laimė būti laisvam kaip vėjas.

– Laisvam kaip vėjas? Jūsų brolis kaltas dėl Ešlės mirties. Iš visų mūsų, nuodėmingųjų, tik ji viena buvo visiškai nekalta tų įvykių auka. Dėl to buvo atsakingas Klarkas. Dabar atsakinga jaučiuosi aš.

Lara paleido jam riešą.

– Aš prarandu išdidumą, kai kalbama apie Ešlę. Daugiau niekada gyvenime nepamatysiu savo mergytės, bėgiojančios po žolę, neišgirsiu, kaip skambina pianinu, niekada nepabučiuosiu jos apdraskyto keliuko ir nepasimelsiu kartu su ja prieš naktį. Turiu vienintelį norą: palaidoti dukrą gimtojoje žemėje. Jeigu dėl to reikia pergulėti su jumis, man tai bus nedidelė kaina.

Gašlų jo akių blizgėjimą pakeitė abejingumas. Jis atšlijo nuo jos, pamažu, ne iš karto.

– Kaip teisingai pastebėjai, daktarėle, aš neturiu kilnumo jausmo. Galiu tik padėti senutei pereiti per gatvę, ir tai viskas, daugiau iš manęs nesitikėk. Aš visiškai nepanašus į brolį nei išvaizda, nei elgesiu, nei įpročiais. Daryti visus gerus darbus aš užkroviau jam. Ir nors man labai smalsu, kuo tu jį patraukei, aš vis dėlto susilaikysiu.

Eidamas per slenkstį Kėjus jai mestelėjo per petį:

– Nepamiršk užtrenkti durų, kai išeisi.

– Tu pavėlavai.

– Žinau.

– Mes nepradėjom be tavęs.

– Be reikalo, aš nealkanas.

Kėjus ir Džodė pasikeitė sakiniais tarsi kulkosvaidžio serijomis. Kėjus nuėjo tiesiai prie staliuko ir įsipylė didelę porciją viskio.

– Šiandien kiauliena su pupelėmis, Kėjau, – pasakė Džeinelena. – Juk tu mėgsti pupeles. Sėskis, aš tau įdėsiu.

– Nesirūpink, aš su jumis pasėdėsiu, bet nevalgysiu.

Kėjaus nuotaika buvo siaubingai subjurusi nuo tada, kai Lara Malori jo paprašė padėti išvežti iš Montesangrės mažos mergaitės, galbūt jo dukterėčios, kūną. Ar tik Klarkas nenusižudė dėl sąžinės graužimo? Anksčiau Kėjus nenorėjo nė girdėti apie savižudybę. Dabar jį ėmė kankinti abejonės.

Jis paėmė nuo staliuko ir atsinešė ant pietų stalo grafiną su viskiu.

Nekreipdamas dėmesio į nepritariamą motinos žvilgsnį, Kėjus įsipylė dar.

– Kaip praėjo diena, Džode? Kaip jautiesi?

– Jaučiuosi puikiai. Beje, kaip visada. Truputį pavargau, o visi išpūtė didžiulį burbulą.

Kėjus nepradėjo su ja ginčytis, bijodamas, kad jai nepakiltų kraujospūdis. Nuo priepuolio dienos jis buvo nepaprastai atsargus ir pataikavo jai, nedrįsdamas prieštarauti.

Jis kaip ir anksčiau manė, kad reikia pasamdyti nuolatinę slaugytoją, bet apie tai nebeužsiminė. Kėjus išsisukinėjo nuo Džodės laidomų nuodingų strėlių, būdamas tikras, kad svarbiausia jos blogos nuotaikos priežastis yra baimė. Jeigu jį patį ištiktų toks priepuolis, tai ir jis, ko gero, taip puldinėtų kiekvieną.

– O kaip tu, Džeinelena? Kas naujo?

– Nieko. Viskas kaip paprastai. Ką šiandien veikei?

Kėjus joms papasakojo apie gyvulių augintoją iš Arkanzaso.

– Andersonas man gerai sumokėjo. Lengvas darbelis, nors ir nuobodus.

– Tai visų didžiausia bausmė, kiek tave pažįstu! Tu negali pabūti ramiai, – tarė motina.

Pakėlęs stiklinaitę su viskiu, Kėjus ją pasveikino atspėjus.

– Visiškai kaip tėvas, – niekinamai mestelėjo Džodė. – Tau visada kas nors nutinka.

– O kas čia blogo?

– Kėjau, desertui – pudingas. Ar valgysi?

– Aš tau pasakysiu, kas čia blogo. – Džodė nekreipė dėmesio į nedrąsų Džeinelenos bandymą išvengti barnio. – Tu esi didelis vaikas, gyvenantis išsigalvotame pasaulyje. Ar ne laikas būtų tau subręsti ir užsiimti kuo nors naudingu?

– Mama, jis sudarė sutartį su viena miško pramonės bendrove. Purškia pušynus nuo kenkėjų. Gelbėti miškus – naudingas darbas.

Džodė negirdėjo dukters žodžių. Visą dėmesį ji sutelkė į Kėjų.

– Gyvenimas nėra vien tik nuotykiai. Gyvenimas – tai kasdienis darbas, kai saulė šviečia ir kai lyja, patinka tau ar ne.

– Argi čia gyvenimas, – atsiliepė Kėjus. – Skamba kaip nuobodybė.

– Gyvenimas – ne vien pramogos.

– Sutinku. Štai kodėl jų reikia ieškoti. Arba pačiam surengti.

– Kaip tavo tėvas?

– Iš tikrųjų. Todėl, kad jis negalėjo jų rasti namie. – Kėjus ėjo bedugnės pakraščiu. – Jis jų ieškojo su kitomis moterimis kitose lovose.

Džodė pašoko nuo kėdės kaip spyruoklės pamėtėta.

– Aš neleisiu pilti pamazgų prie mano pietų stalo.

Kėjus taip pat atsistojo ir puolė Džodę.

– O aš neleisiu pilti pamazgų ant mano tėvo.

– Tėvo? – pakartojo Džodė pašaipiai. – Koks jis tėvas. Jo ištisus mėnesius nebūdavo namie.

Skausmingas prisiminimas. Kiek kartų vaikystėje jis žiūrėdavo, kaip tėvo automobilis dingsta už posūkio, ir su kartėliu galvodavo, kad vėl jį pamatys po daugelio dienų ir mėnesių.

Ne, jis atsilygins Džodei.

– Jis *nuo* tavęs bėgdavo, o ne nuo vaikų.

– Kėjau! – perspėjo Džeinelena.

Tačiau Kėjus jau pradėjo siautėti. Prasiveržė užtvanka, laikiusi skriaudą, ir jis jau nebevaldė piktų žodžių srauto.

– Tu per visą gyvenimą man nepasakei nė vieno gero žodžio ir vaikystėje neparodei švelnumo. Tu ir su tėvu taip elgeisi! Ar tu su juo kada nors normaliai kalbėjai, o ne pamokslavai už pražangas? Ar tu su juo kada nors juokavai ar juokeisi? Tik vienas dalykas tau rūpėjo – prakeikta naftos žaliava! Ar tu jį kada nors nuraminai ar paguodei, kai jam buvo liūdna? Ar apkabinai ir priglaudei prie krūtinės? Iš tavęs tikėtis šilumos – tai tas pats kaip glamonėti grąžtą!

– Kėjau! – dabar jau rėkė Džeinelena. – Mama, sėskis. Tu atrodai...

– Tavo tėvui nereikėjo mano meilės. Jį viskuo aprūpindavo viso pasaulio kekšės. Su viena tokia kekše jis buvo ir tą dieną, kai tu gimei. – Džodė kelis kartus sunkiai atsiduso. – Mano gyvenime su Klarku Taketu buvo vienas džiaugsmas – tavo brolis.

– Šventasis Klarkas, – su kreiva pašaipa ištarė Kėjus. – Gal jis ir nebuvo toks šventas, kaip tu manai. Šiandien aš kalbėjausi apie jį su jo buvusia meiluže. Atrodo, daktarė Malori kaltina Klarką, kad jis išsiuntė visą jų šeimą į Centrinę Ameriką, kur du iš jų žuvo. Ji prašė, kad ten ją nuskraidinčiau ir padėčiau susigrąžinti dukters kūną. Tiesa, įdomus dalykėlis?

– Tikiuosi, atsisakei? – Džeinelena su siaubu žiūrėjo į brolį.

– O kodėl ne? Pinigai yra pinigai.

– Ten vis dar neramu. Ten kasdien žudomi žmonės.

Atsakydamas Džeinelenai, Kėjus nenuleido nuo Džodės akių.

– Daktarė Malori mano, kad mes, Taketai, privalome tai padaryti. Už mano pagalbą ji pažadėjo išvykti iš Iden Paso ir daugiau niekada čia nebegrįžti.

– Aš tau draudžiu skristi, ar girdi? – Džodės balsas drebėjo iš pykčio.

– Netgi jeigu taip aš padėsiu tau atsikratyti Laros Malori?

– Argi galima tikėti nors vienu jos žodžiu? Nedrįsk net pagalvoti, kad skrisi į Centrinę Ameriką!

Kėjus prispaudė ranką prie širdies.

– Aš labai sujaudintas, mama, kad tu rūpiniesi mano saugumu.

– Man nusispjaut į tavo saugumą. Aš gelbsčiu Klarko reputacijos likučius. Jeigu tu skrisi su ta kekše, būsi vertas, kad tau ten nuplėštų tavo kvailą galvą!

Džeinelena sušuko, atsilošdama į kėdės atkaltę, ir užsispaudė ranka burną.

– Kalbėk, Džode, nesivaržyk! – sušuko Kėjus. – Pasakyk, kad jeigu nebėra Klarko, tai ir man neverta gyventi šiame pasaulyje!

Džodė pačiupo žiebtuvėlį ir cigarečių dėžutę, apsisuko ir išėjo iš kambario.

Kėjus ilgai stovėjo laikydamasis sustingusiomis rankomis už poliruotos kėdės atkaltės. Krumpliai pabalo nuo įtampos, tarsi bet kurią akimirką jis ketintų pakelti sunkią ąžuolinę kėdę ir trenkti ją į žemę.

Jis prisiminė, kad greta yra Džeinelena, tik tada, kai ji prašneko.

– Tu pasakei... siaubingą dalyką. Mama taip supyko, kad negalėjo paaiškinti, koks tu neteisus.

Kėjus liūdnai pažiūrėjo į ją. Rankos paleido kėdės atkaltę. Jis apsisuko ir nuėjo durų link, paskui sustojo.

– Ne, Džeinelena, tu klysti. Ji nieko nepasakė, nes aš teisus.

Lempa ant naktinio staliuko prie lovos netikėtai užsidegė, Lara akimirksniu pabudo, pasisuko į šviesą, paskui atsisėdo, širdis plakė kaip pašėlusi.

– Ką jūs čia veikiate? Kaip jūs čia patekote?!

– Nulaužiau durų spyną, – atsakė Kėjus. – Pamiršai pakeisti signalizacijos kodą.

Kėjus žiūrėjo į jos nuogą krūtinę. Lara sėdėjo dar neatsipeikėjusi iš miego ir nespėjusi prisidengti antklode. Kurį laiką jis tylėjo. Paskui tyliai nusikeikė, stvėrė chalatą nuo kojūgalio ir numetė jį Larai.

– Apsirenk. Reikia pasikalbėti.

Netardama nė žodžio, priblokšta jo pasirodymo miegamajame, Lara taip ir padarė. Ji nuleido kojas nuo lovos krašto.

Kėjus vaikščiojo po kambarį pirmyn ir atgal, kramtydamas apatinę lūpą.

– Mes negausim leidimo nutūpti. Ar tu apie tai pagalvojai?

– Ne. Tai yra taip. – Lara vis dar buvo kaip rūke. Ji nusibraukė plaukus nuo kaktos ir pasistengė susikaupti. – Leidimo niekada negausim. Aš tai suprantu.

– Ir ką gi?

– Aš turiu žemėlapį su pažymėta privačia nutūpimo aikštele.

– ONPŽ?

– Prašau?

– Oro navigacinis pasaulio žemėlapis. Specialus lakūnų žemėlapis.

– Manau, kad ne. Jis atrodo kaip paprasčiausias žemėlapis.

– Vis tiek geriau negu nieko. Kur tu jį gavai?

– Man jį atsiuntė.

– Ar pasitiki tuo žmogumi?

– Tai katalikų dvasininkas, tėvas Džeraldas. Mes susidraugavome, gyvendami Montesangrėje.

– Maniau, maištininkai išžudė visus dvasininkus.

– Jų labai daug išžudė. Bet jis išgyveno.

Svarstydamas Kėjus atsisėdo į supamąjį krėslą, stovintį šalia lovos taip arti prie Laros, kad jų keliai beveik lietėsi.

– Atrodo, dvasininkas tarnauja ir jūsiškiams, ir mūsiškiams.

– Labai galimas daiktas, – sutiko Lara. – Jis tvirtina, kad laikosi neutralumo.

– Žodžiu, žiūri, iš kur vėjas pučia.

– Tačiau tik taip jis gali tarnauti Aukščiausiajam.

– Arba išgelbėti savo kailį.

– Taip, – nenoriai sutiko Lara. – Bet aš neturiu pagrindo juo nepasitikėti. Be to, daugiau neturime kuo pasikliauti.

– Gerai. Kol kas apie tai pamirškim ir pereikim prie kito klausimo. Ar ten yra radarų?

– Manau, yra, tik jie netobuli. Kaip ir visa kita. Technikos aprūpinimo klausimu ta šalis dešimtmečiais atsilieka nuo viso pasaulio.

– Ar ta aikštelė toli nuo Siudado oro uosto?

Mintyse Lara pavertė kilometrus myliomis.

– Maždaug už keturiasdešimties mylių.

Kėjus švilptelėjo.

– Visiškai arti. Įdomu, kaip aš sugebėsiu išvengti radarų?

– Turi būti koks nors būdas. Narkotikų prekeiviai kasdien taip daro.

Kėjus keistai pažvelgė į Larą.

– Aš niekada neskraidinau narkotikų.

– Aš taip ir nesakiau...

– Bet pagalvojai. – Jis kurį laiką veriamai į ją žiūrėjo, paskui nekantriai gūžtelėjo pečiais. – Tiek to. Manyk, ką nori.

Kėjus vėl ėmė vaikščioti po kambarį. Larai ant liežuvio galo kirbėjo daugybė klausimų, bet ji nedrįso klausinėti. Pirmiausia jai knietėjo sužinoti, kodėl Kėjus apsigalvojo. Neramiai, tarsi žvėris narve, jis žingsniais matavo jos miegamąjį.

– Jeigu mums pavyks patekti į jų oro erdvę nepastebėtiems radaro, jeigu nutūpimo aikštelė iš tikrųjų yra...

– Na?

– Ką toliau darysim?

– Aš galiu susitarti su tėvu Džeraldu, kad atvažiuotų mūsų pasiimti.

– O paskui?

– Yra pogrindinė organizacija, gabenanti siuntinius, laiškus ir kitus daiktus į šalį ir iš jos. Taip aš gavau iš Montesangrės žemėlapį. Visus metus laukiau, kol jį atsiųs, ir jau kelis mėnesius jį turiu. Per tą organizaciją aš galiu pranešti tėvui Džeraldui mūsų atvykimo laiką.

– Tam vėl prireiks metų?

– Ne. Aš jau visus įspėjau. Jie laukia mūsų žinios.

– Iš kur toks įsitikinimas, kad aš sutiksiu?

– Aš buvau tikra, kad jus įkalbėsiu.

Jie nutilo, nenuleisdami vienas nuo kito akių. Kėjus pirmas nukreipė žvilgsnį.

– Ar dvasininkas kalba angliškai?

– Jo pavardė Malounas. Jis airių kilmės amerikietis.

Kėjus vėl nusikeikė.

– Vadinasi, jis ypač įtartinas ir nuolat sekamas.

– Nemanau. Montesangrė jam beveik gimtoji šalis, tėvas Džeraldas pagal charakterį veikiau Lotynų Amerikos pilietis

negu airis. Puikiai žino, kur kokie pavojai tyko. Jis ten gyvena daug metų ir žino, kaip jų išvengti. Nusileidimo aikštelė taip pat gana saugi. Tėvas Džeraldas pranešė, kad ji yra pakrantėje, kalnų papėdėje, vešlioje vietovėje.

– Dieve mano, tai bent „saugi“ vieta! Man reikės naktį skristi virš atviros jūros, žaisti slėpynių su radarais, leistis džiunglėse ir visą laiką žiūrėti, kad nesitrenktume į kalną ar kad nebūtume numušti! – Kėjus pamatė, kad Lara nori kažką pasakyti, ir pakėlė rankas. – Žinau, žinau. Narkotikų prekeiviai taip daro kasdien. Gal netgi naudojasi ta pačia aikštele.

Kėjus vis dar vaikščiojo po kambarį. Ji netrukdė jam galvoti.

– Gerai. Tarkim, mums pavyks nusileisti nesudužus ir nesudegus, maištininkai arba jų priešininkai mūsų nenušaus lipančių iš lėktuvo, tarkim, tas ne itin patikimas dvasininkas mūsų lauks. Kur jis mus veš?

– Į sostinę, Siudadą.

Kėjus ranka persibraukė per veidą.

– Bijojau, kad tai pasakysi.

– Tikriausiai kažkur ten palaidota mano dukra.

Kėjus pažvelgė į jos miegant susivėlusius ir išsidraikiusius plaukus.

– Tu ten būsi kaip baltoji meška vidury Sacharos dykumos! Kaip tu viską įsivaizduoji? Imsi kastuvą ir pradėsi kasti lyg niekur nieko?

Lara aiktelėjo.

– Atleisk. Tikriausiai aš storaodis. – Kėjus atsisėdo į supamąją kėdę ir prakalbo švelnesniu tonu: – Aš labai abejoju, Lara, kad tau leistų iškasti karstą. Ar bent apytikriai žinai, kokiose kapinėse palaidota tavo dukra?

– Ne.

– O tas tėvas... Kuo ten jis vardu?

Lara papurtė galvą.

– Savo paskutiniame pranešime jis užsiminė, kad pradėjo paiešką. Ten jau kelerius metus neregistruojami civilinės

padėties aktai. Galimas dalykas, jis jau ką nors rado. Tai ir viskas, ką aš galėjau padaryti.

– O jeigu jis taip nieko ir nesužinos?

– Tada aš pati imsiu ieškoti.

– Niekai. Tai neįmanoma.

– Ne toks jau beviltiškas dalykas, kaip jums atrodo. Pasiuntinybėje dirbo vienas jaunas ir daug žinantis vietos žmogus. Jo pažintys itin plačios. Jį priėmė dirbti techninį darbą, bet labai greitai Emilijus, toks jo vardas, tapo dešiniąja Rendalo ranka; jis versdavo oficialius dokumentus. Rendalas visai prastai kalbėjo ispaniškai. Emilijus buvo labai nuovokus ir iniciatyvus. Jeigu aš jį surasiu, jis mums padės.

– Jeigu jį surasi.

– Galimas daiktas, jis žuvo per pasiuntinybės užpuolimą. Jo pavardės nebuvo žuvusiųjų sąraše, bet sąrašas gali būti netikslus. Jeigu jis gyvas, tikriausiai kur nors slepiasi. Maištininkai, be abejonės, laiko išdavikais visus, kurie dirbo Jungtinių Valstijų pasiuntinybėje.

– Tarkim, jo nėra tarp gyvųjų arba mes jo nerandam. Kas tada?

– Tada aš veiksiu savarankiškai.

– Ketinate taip smarkiai rizikuoti?

– Aš pasiruošusi viską padaryti, kad parsivežčiau Ešlę.

– Suprantama. Tu netgi pasiruošusi savo puikų kūną duoti sudraskyti tokiam senam pasileidusiam vilkui kaip aš.

Jo žvilgsnis įsmigo jai virš kelių, kur truputį prasiskyrė chalatas.

Lara sėdėjo nejudėdama.

Kėjus greitai atsistojo.

– Susisiek su tais pogrindininkais. Surink visą prieinamą informaciją. Nieko nepraleisk. Nepasikliauk savo atmintimi, viską užsirašyk. Man reikia visokiausių duomenų. Saulės tekėjimo ir laidos laiko, oro temperatūros, kokie ten gyventojai, kaip ribojamas greitis keliuose, man reikia žinoti viską iki smulkmenų, viską, ką tik prisiminsi. Leisk man spręsti, kas

svarbu, o kas ne. Tokiomis aplinkybėmis pati nereikšmingiausia smulkmena gali tapti gyvybės ir mirties klausimu. Mes neimsim daug daiktų. Pasiimk vieną krepšį, kurį lengva nešti. Neimk nieko vertingo, nieko, ką būtų gaila išmesti, jeigu tektų. Atmink, kad mums reikia iš šalies išvežti karstą. Tai bus, jeigu mus lydės sėkmė. Mums pakaks rūpesčių. Turi klausimų?

– O iš kur gausite lėktuvą?

– Aš viskuo pasirūpinsiu, ginklu taip pat.

– Ginklu?

– Manai, vyksiu į medžioklę be ginklo? Moki šaudyti?

– Išmoksiu.

– Pradėsim mokytis, kai tik gausiu ginklą. Aš atsakau už viską, bet paskui man atsilyginsi.

– Aš sutinku.

– Tik viena sąlyga. Neklausinėk manęs nei apie ginklą, nei apie lėktuvą. Jeigu pareigūnai ką nors suuos ir pradės klausinėti, ramia sąžine galėsi pasakyti, kad nieko nežinai.

– O ką jūs pasakysite?

– Ką nors sumeluosiu ir pasistengsiu, kad tai būtų kuo įtikinamiau. Kada skrendam?

– Kai tik gausite lėktuvą.

– Pranešiu.

Lara pakilo nuo lovos krašto.

– Ačiū, Kėjau. Aš jums labai dėkinga.

Kėjus sustojo priešais ją. Jo judesiai ir žodžiai staiga tapo nebe tokie šiurkštūs.

– Ar tavo pasiūlymas vis dar galioja?

Lara pažvelgė jam į sublizgusias akis ir pajuto, kad virpa kojos; ji tikino save – tai iš palengvėjimo, kad Kėjus pagaliau sutiko, o ne dėl tos erotinės energijos, kurią skleidė kiekviena jo kūno ląstelė.

Nuleidusi galvą, ji atrišo diržo galus. Chalato skvernai prasiskyrė. Lara palaukė akimirką, tada nusimetė nuo pečių chalatą, jis nukrito ant lovos.

Lara stovėjo priešais Kėjų visiškai nuoga.

Abu tylėjo. Ore tvyrojo įtampa. Lara nežiūrėjo į Kėjų, bet jautė, kaip jo žvilgsnis slysta jos kūnu. Jai pašiurpo oda, tarsi Kėjus iš tikrųjų būtų lietęs ją akimis. Jis žvilgsniu glostė jai krūtis, pilvą, šlaunis.

Larą išpylė karštis. Kūną virpino jaudulys. Krūtys įsitempė. Ausų lezgeliuose tvinksėjo. Apėmė stiprus kūniškas geidulys.

– Pažiūrėk į mane.

Lara pakėlė galvą.

– Pavadink mane vardu.

– Kėjau. – Iš pradžių pašnibždomis, paskui garsiau: – Kėjau.

Kėjus padėjo delną jai ant sprando ir pasilenkė prie jos. Bučinys buvo reiklus. Kiekvienas liežuvio prisilietimas buvo nedraugiškas, piktas... tik iš pradžių. Pamažėl jis ėmė kažko įnirtingai ieškoti... galbūt atsako į savo stiprų troškimą.

Jis jį pajuto. Bet viskas pasibaigė taip pat netikėtai, kaip ir prasidėjo.

– Kol kas pasiimu dešimt tūkstančių. – Jo balsas buvo nepaprastai ramus, bet lūpos judėjo tarsi medinės. – Galutinai atsiskaitysim, kai grįšim. Jeigu grįšim.

Kėjus nusisuko.

Lara pačiupo nuo lovos chalatą ir prispaudė prie krūtinės.

– Kėjau!

Jis sustojo jau ant slenksčio, truputį padelsęs, atsisuko į ją.

– Aš žinau, kodėl tai darau. O tu? – Lara klausiamai papurtė galvą. – Kodėl tu staiga sutikai? Kokia tau iš to nauda?

– Jokios, išskyrus niekingus dešimt tūkstančių. Mat aš, kaip ir tu, neturiu ko prarasti.

Devynioliktas skyrius

– Tu mylėjai mano brolį?

Klausimas nuskambėjo labai netikėtai.

Lara sėdėjo užmerktomis akimis, bet nuo įtampos neėmė miegas. Perštėjo akis. Ji blogai miegojo paskutines kelias naktis prieš kelionę.

Prabėgo jau daugiau kaip pusvalandis, kai jie paskutinį kartą apsikeitė žodžiais. Niekas nedrumstė tylos, išskyrus dviejų variklių gaudesį. Jie išskrido iš Braunsvilio popiet, ir jau kelias valandas po jais iki pat horizonto driekėsi laukinis Meksikos peizažas. Palikęs Jukatano pusiasalį kairėje, Kėjus kurį laiką skrido virš Ramiojo vandenyno, o paskui apsigręžė.

Jie artėjo prie Montesangrės iš jūros pusės, bet dar nematė sausumos.

Danguje kabojo mažytis mėnulio pjautuvas; Kėjus suplanavo kelionę taip, kad skristų per mėnulio delčią. Jis užgesino sparnų šviesas. Visiškoje tamsoje silpnai švietė vien prietaisų skydas.

Lara pajuto, kad Kėjus įsitempė ruošdamasis sunkiam nusileidimui, ir neblaškė jo dėmesio nereikalingomis kalbomis. Jie išskrido iš Iden Paso vidurdienį, nusileido Braunsvilyje, ten ir papietavo. Lara neturėjo apetito, bet Kėjus reikalavo, kad ji pavalgytų.

– Nežinia, kada valgysim kitą kartą, – pasakė jis.

Kėjus pripylė degalų į lėktuvą, matyt, priklausantį tam į skolas įklimpusiam žmogui, nes tai buvo „Cesna-310". Kaip ir buvo tartasi, Lara neklausinėjo. Ruošdamasis skrydžiui, Kėjus išmetė iš lėktuvo dvi sėdynes iš penkių tikriausiai tam, kad būtų vietos karstui. Taip pat jis įrengė lėktuve navigacinę sistemą.

– Jis vadinasi „loranas", – paaiškino Kėjus. – Nustatau reikiamo geografinio taško plotį ir ilgį, o tas protingas daiktelis man jį suranda. Ar gali duoti koordinates?

Lara sugebėjo gauti tą svarbią informaciją iš pogrindinės organizacijos, bet, laukdami duomenų, jie praleido daug neramių dienų.

– Mes negalim skristi per pilnatį, – pyko Kėjus. – Jeigu tas tavo dvasininkas neatsiųs koordinačių iki dvidešimt penktos, mums reikės laukti dar visą mėnesį.

Galėjo atidėti skrydį dar mėnesiui, bet abu nekantravo leistis į kelionę kuo greičiau. Ilgesnis laukimas tik stiprintų įtampą. Nervai buvo nepaprastai įtempti. Laimė, paskutinio termino išvakarėse tėvas Džeraldas pranešė reikalingas koordinates.

Už sėdynių Kėjus sudėjo kuprines su pakaitiniais drabužiais ir tualeto reikmenimis. Gydytojos krepšį Lara prikimšo vaistų ir instrumentų. Kėjus pasiėmė krepšį su kamera ir keliais objektyvais. Jeigu jie sukeltų Amerikos valdžios pareigūnų įtarimus, – bet Kėjus užtikrino Larą, kad vargu ar taip atsitiks, – jie galėtų juos palaikyti pora, skrendančia į Čičen Icą fotografuoti piramidžių.

Viename sparne buvo slėptuvė, kur jis įkišo šautuvą. Kabinoje Kėjus laikė revolverį ir pistoletą. Lara, juos pamačiusi, negalėjo paslėpti išgąsčio.

– Vienas tau, – Kėjus padavė jai revolverį.

– Jis labai sunkus, galiu išmesti.

– Užtikrinu, neišmesi, kai prireiks. Laikyk abiem rankomis, kai šaudysi.

– Rendalas norėjo mane išmokyti šaudyti, kai atvažiavome į Montesangrę, bet aš atsisakiau.

– Turint tokį ginklą, nereikia būti geru šauliu. Tai „Magnum 357". Tiesiog nukreipk jį į taikinį ir paspausk gaiduką. Tai kažkas panašaus į rankinę patranką. Tu neišvengiamai sunaikinsi arba stipriai sužalosi savo taikinį.

Lara sudrebėjo iš siaubo nuo tos minties. Nepaisydamas jos baimės, Kėjus ją kelis kartus pamokė šaudyti iš revolverio ir parodė, kaip jį užtaisyti.

Taigi jie buvo pasiruošę. Ir štai jie nebetoli tikslo. Jų laukė daugybė nenumatytų aplinkybių, ir Kėjus dėl kai kurių ją įspėjo, o kai ką nutylėjo, kad jos neišgąsdintų.

Ar klausimas apie Klarką buvo vienas būdų išblaškyti jai mintis apie laukiančius pavojus?

Lara atsisuko ir pažvelgė į jį iš šono. Kėjus buvo nesiskutęs jau visą savaitę.

– Natūrali maskuotė, – pareiškė jis, kai Lara jam priminė, kad būtina skustis. Šeriai ant skruostų darė jį dar patrauklesnį, suteikdami jam populiarių filmų herojų išvaizdą.

– Ar aš mylėjau Klarką? – pakartojo Lara. Ji žiūrėjo į priekį, įsmeigusi akis į bedugnę tamsą, ir stengėsi negalvoti apie tai, jog ta pažangiausios technologijos dalelė skrenda virš beribio Ramiojo vandenyno. Jos supratimu, aerodinamika prieštarauja logikai. Lėktuvas tamsioje tuštumoje atrodė nepaprastai mažytis ir siaubingai pažeidžiamas.

– Taip, aš jį mylėjau, – Lara pajuto, kaip Kėjus pasuko galvą, norėdamas į ją pažvelgti. Ji tebebuvo įsmeigusi akis į priekį. – Štai kodėl jo išdavystė nepakeliama. Jis metė mane žvėrims sudraskyti ir iš saugios priedangos žiūrėjo, kaip mane plėšo į gabalus. Jis ne tik neatėjo man padėti, nuosprendis dėl jo tylos pasidarė dar sunkiau pakeliamas. Aš nesitikėjau, kad Klarkas gali būti toks niekšas ir silpnadvasis.

– Užtat nepaprastai drąsus, atsivesdamas meilužę į savo miegamąjį, kai jos vyras miegojo gretimame kambaryje, – tarstelėjo Kėjus. – Ar tai buvo netoliaregiškumo apraiška? Kartais nuo drąsos iki beprotybės būna tik vienas žingsnis. Kodėl tu taip rizikavai, kai buvo toks didelis pavojus būti demaskuotai?

– Ko žmogus nepadarai iš meilės. Mes iš meilės beprotiškai elgiamės ir sau kenkiame. Elgiamės taip, kaip niekada nesielgtume įprastomis sąlygomis. Tą savaitgalį atmosfera namuose buvo nerami. Visi tarsi kažko laukė. – Lara pažvelgė į savo rankas, patrynė delną į delną. – Stipri aistra priverčia pamiršti sveiką protą ir galimus padarinius. Ji nugali demaskavimo baimę. – Lara atsiduso ir pakėlė galvą. – Aš turėjau matyti pavojaus požymius. Jie buvo akivaizdūs. Neišvengiamai artėjo katastrofa. Tačiau prieš viską užmerkdavau akis.

– Trumpai tariant, judu apėmė tokia gyvuliška aistra, kad netekote proto?

– Nesakyk man pamokslų. Tave pašovė dėl tos pačios „gyvuliškos aistros" ištekėjusiai moteriai! Be to, tai buvo labai seniai. Kam raustis praeityje?

– Todėl, kad jeigu neišnešiu sveiko kailio iš tos Dievo prakeiktos bananinės respublikos, norėčiau tikėti, kad būsiu žuvęs dėl kilnaus tikslo. Norėčiau tikėti, kad mano beširdžiam broliui buvai daugiau negu žaisliukas, o jis tau – daugiau nei tavo nelaimingo santuokinio gyvenimo pramoga.

Lara norėjo jį pasiųsti po velnių. Tačiau dabar jos gyvybė – jo rankose. Be Kėjaus ji mažai turi galimybių šioje avantiūroje išlikti gyva. Nori nenori juos vienija bendras tikslas. Nereikėjo pradėti barnio.

– Aš mylėjau Klarką, – pasakė Lara, – nors mūsų santykiai baigėsi nelaimingai. Nuoširdžiai tikiu, kad ir jis mane mylėjo. Ar to jau pakanka pavadinti šį mūsų rizikingą žingsnį kilniu?

– Ar jis buvo Ešlės tėvas?

To Lara nesitikėjo. Akimirką ji neteko žado. Ji niekada neužsiminė, kad Klarkas galėjo būti jos dukters tėvas. Net žurnalistai pėdsekiai su pačiais aštriausiais iltiniais dantimis jai taip giliai nekando. Kita vertus, kaip tik Kėjus turėjo teisę pirmas užduoti tokį klausimą. Bet vis tiek buvo skaudu.

– Negaliu atsakyti į šį klausimą.

– Nori pasakyti, nežinai? Kad smaginaisi ir su vienu, ir su kitu?

– Aš susilaikysiu ir neatsakysiu. Atsakysiu, kai atliksim tai, dėl ko vykstame.

– Koks skirtumas?

– Tai tu paklausei apie Klarko tėvystę. Tu dabar ir atsakyk, koks tau skirtumas.

– Suprantama. Manai, jeigu ji yra Taket, aš ypač stengsiuosi. – Jis keiktelėjo sau po nosim. – Nemaniau, kad taip blogai apie mane galvoji. Ir kurgi aš esu tavo gyvenimo vertybių skalėje? Viename lygmenyje su mėšlu? Ar dar žemiau?

Pykčio proveržiai visiškai nereikalingi. Jų dar laukia sunkūs išbandymai.

– Klausyk, Kėjau, tarp mūsų, žinoma, yra nesutarimų. Mes prikalbėjom vienas kitam daug nemalonių dalykų. Kai kas pasakyta teisingai. O kai kas iš pykčio. Bet aš tavim pasitikiu. Jeigu nepasitikėčiau, nebūčiau prašiusi pagalbos.

– Tu neturėjai kitos išeities.

– Galėjau ką nors pasamdyti.

– Tu neturi pinigų.

– Tu teisus, bet tai manęs nebūtų sustabdę. Vis tiek būčiau jų gavusi, nors būtų tekę laukti tėvų mirties ir palikimo.

– Ir nutarei, kad mes, Taketai, tau skolingi.

– Ne visai taip. – Lara dvejojo, ar verta tęsti. Kėjus pažvelgė į ją. – Iš tikrųjų aš atvažiavau į Iden Pasą, kad įkalbėčiau tave nuskraidinti mane į Montesangrę. Bet nesitikėjau, kad būsi toks patikimas ir tai įvyks.

Akimirką jie tylėdami žiūrėjo vienas kitam į akis. Lara nukreipė žvilgsnį.

– Pažadu, pakeliui atsakysiu į visus klausimus. O dabar liaukimės vienas kitą užgauliojię, gerai? Aš pirmoji pasižadu.

Kėjus tylėjo. Kai vėl prašneko, jo žodžiai neturėjo nieko bendro su Ešle.

– Greitai bandysim kaip nors leistis, – pasakė jis ramiu balsu.

– Ką turi omenyje?

– Mes arba pasieksime pakrantę ir rasime nusileidimo aikštelę, arba baigsis degalai ir įkrisime į vandenyną. O dabar aš tau patariu truputį snūstelėti.

– Juokauji?

Kėjus šyptelėjo.

– Juokauju.

– Tavo juokai nevykę.

Lara įsmeigė žvilgsnį į horizontą, bet tamsoje nieko negalėjo įžiūrėti. Kėjus atidžiai sekė prietaisų rodmenis. Ji pajuto, kad lėktuvas pradėjo leistis.

– Mes leidžiamės?

– Iki penkių kilometrų, jeigu pasirodytų, kad jų radaras jautresnis, negu manome. Tu tikra, kad dvasininkas mūsų lauks?

– Nesu garantuota. – Kėjus tūkstantį kartų jos klausė to paties. Į visus tuos klausimus ji galėjo tik taip atsakyti. – Jam pranešė apytikrį mūsų atvykimo laiką. Kai tėvas Džeraldas išgirs motoro gausmą, uždegs šviesas nusileidimo aikštelėje.

– Šviesas, – nusijuokė Kėjus. – Geriausiu atveju konservų skardines su žibalu.

– Jis mūsų lauks ir padarys viską, ko reikia.

– Vėjas sustiprėjo iki dvidešimties mazgų*.

– Tai blogai?

– Idealu būtų, jeigu jis būtų mažesnis kaip dešimt mazgų. Esant keturiasdešimčiai mazgų negalima leistis. Gerai, sutinku nusileisti esant dvidešimčiai. Pakrantėms būdingas šoninis vėjas. Įdomu, ar arti prie kranto kalnai?

– Kodėl klausi?

– Jau vėlu, vadinasi, gali užslinkti rūkas ir mes nepamatysime ne tik šviesų, bet ir kalnų. Kol į juos nesirėšime.

Lara pajuto, kad rankos sudrėko.

– Ar negalėtum pasakyti ko nors malonaus?

– Galiu.

– Tada pasakyk.

– Jeigu aš žūsiu, Džeinelena taps dvigubai turtingesnė.

* 1 mazgas = 1,852 km/h.

– O aš maniau, kad tu bebaimis lakūnas! – sušuko nevilties apimta Lara. – Dvidešimto amžiaus dangaus valdovas. Ar ne tu man gyreisi, kad gali skraidyti kuo tik reikia, kada reikia ir kur reikia.

Kėjus nesiklausė.

– Matau krantą. – Kėjus patikrino vietą pagal „Joraną". – Atskridome. Dabar dairykis šviesų. Viskas priklauso nuo tavęs.

– Kodėl nuo manęs?

– Nes man reikia žiūrėti, kad neatsitrenkčiau į prakeiktus kalnus ir nepakilčiau aukščiau kaip penkis kilometrus. Čia kaip pavyks. Gerai, kad nėra rūko.

Uolėtas krantas vos matėsi horizonte. Prieš daugelį amžių dalis uolų atskilo nuo žemyno, įkrito į vandenyną ir virto sala, dabar vadinama Montesangre. Geologijos požiūriu, tokį reiškinį galima laikyti neseniai įvykusiu. Jūra dar nespėjo paversti stačių uolų lygiais smėlėtais paplūdimiais. Todėl virš Montesangrės kilo kalnai, sukurdami nesvetingą peizažą.

Tad šalis netapo žydinčiu rojumi, kaip jos labiau klestinčios kaimynės, stiprinančios savo ekonomiką pelnu, gaunamu iš Šiaurės Amerikos ir Europos turistų. Toks ekonominis netolygumas ne kartą sukėlė ginkluotus konfliktus tarp Montesangrės ir artimiausių Centrinės Amerikos šalių.

Žiūrint iš viršaus, kalnų virtinė buvo panaši į C raidę, viršutinė jos išlanka yra šalies šiaurinė siena, vidurinė dalis driekiasi pakrante daug kilometrų, pagaliau vėl užlinksta ir baigiasi. Tos raidės viduryje išsidėsčiusi sostinė – Siudado miestas. Devyniasdešimt penki procentai Montesangrės gyventojų gyvena pačiame mieste ir aplinkiniuose kaimuose. Už miesto ribų driekiasi tankios džiunglės, kur nėra nieko, išskyrus laukinius žvėris, tankią augmeniją ir kelias indėnų gentis, gyvenančias taip pat kaip prieš šimtus metų, tolimas nuo šiuolaikinės civilizacijos, jos privalumų ir ydų.

Larai teks vėl atsistoti ant Montesangrės žemės. Pirmą kartą ji čia buvo iki tos dienos, kai ją, sužeistą ir be sąmonės, išskraidino į Jungtines Amerikos Valstijas. Vis aiškiau

matėsi krantai, ir ją ėmė vis didesnis baimės jausmas. Lara prisiminė, kokia nelaiminga buvo čia atvažiavusi su Rendalu. Tomis tolimomis dienomis tik mintis apie kūdikį, kuris turėjo greitai išvysti pasaulį, palaikė ir stiprino iškankintą dvasią. Ir dabar Ešlė buvo vienintelė priežastis, kodėl ji čia veržėsi.

– Apsidairyk, ar nėra netoliese kokio nors lėktuvo, – paprašė Kėjus. – Aš negaliu vairuoti lėktuvo ir kartu akylai stebėti apylinkių.

– Niekas nežino, kad mes atskridome.

– Tu taip manai. Reikia būti budriems, kad virš mūsų uodegos nepakibtų karinis sraigtasparnis.

Lara pažiūrėjo į Kėjų. Kabinoje buvo gana vėsu, bet prakaitas tekėjo jo šeriais apaugusiu veidu. Visas jos kūnas taip pat apsipylė prakaitu.

– Mums nėra kur dingti, reikia tik leistis, – sumurmėjo Kėjus, žiūrėdamas į prietaisus. – Be degalų netgi negalėsime nutūpti. Ir kurgi tos prakeiktos šviesos?

Palinkusi į priekį ir iš visų jėgų įtempusi žvilgsnį, Lara žiūrėjo į kranto liniją. Ji matė tik siaurą paplūdimo ruoželį, o už jo – medžių tankmę. Toliau tamsia siena kilo kalnai.

Kas, jeigu tėvo Džeraldo nebus numatytoje vietoje? O jeigu tardydami jie privertė jį viską iškloti? Gal maištininkai sužinojo, kad Amerikos pasiuntinio našlė grįžta į šalį? Pavojus grėsė ne tik jos, bet ir Kėjaus gyvybei. Jiems nėra iš kur tikėtis pagalbos. Jie pateks į rankas žiauriems kalėjimo sargams, o Lara žinojo, kad šios šalies gyventojai jų vargu ar pasigailės. Geriausia išeitis – aviakatastrofa ir staigi mirtis.

– Velnias.

– Kas atsitiko?

– Reikia kilti aukštyn. Laikykis.

Kėjus paspaudė pedalą, ir lėktuvas staiga šovė aukštyn. Lara pažvelgė apačion: jie vos neužkliuvo už kalnų viršūnių. Kėjus pradėjo leistis link pačių nuokalnių, apaugusių brūzgynais, ir vėl atsidūrė prie bangų mūšos linijos.

– Tai kurgi *padrė*, Lara?

– Nežinau. – Ji nervingai kandžiojo apatinę lūpą. Lara buvo įsitikinusi, kad tėvas Džeraldas jų neapgaus.

– Ar ką nors matai?

– Ne.

– Palauk. Atrodo, matau...

– Kur?

– Dešinėje pusėje.

Kėjus padarė dar vieną manevrą, nuo kurio jai viskas susijaukė viduje. Lara užsimerkė, norėdama atgauti pusiausvyrą. Kai atsimerkė, horizontas buvo savo vietoje, apačioje žybčiojo trys mažytės ugnelės. Paskui pasimatė dar viena.

– Tai jis! – sušuko Lara. – Jis neapgavo! Aš juk sakiau!

– Laikykis. Dabar leisimės.

Kėjus išlygino lėktuvą ir ėmė mažinti greitį bei aukštį. Ugnies taškai atsidūrė visiškai šalia. Jie nusileido smarkiai trinktelėdami. Lėktuvas šokinėjo riedėdamas nelygiu žemės taku. Kėjus iš visų jėgų spaudė pedalus. Jis beveik ant jų stovėjo. Nusileidimo juosta buvo įkalnėje, kad būtų galima sulėtinti greitį ir sutrumpinti stabdymą. Tačiau Larai atrodė, kad lėktuvas niekada nesustos. Jie sustojo pavojingai arti medžių, augančių tako gale.

Kėjus išjungė variklius. Jie su palengvėjimu atsikvėpė. Kėjus padėjo jai ant kelio ranką.

– Na kaip, viskas gerai?

– Taip. – Larai reikėjo išlipti pirmai, nes ji buvo arčiausiai durų.

– Palauk! – Kėjus sėdėjo nejudėdamas, labai atidžiai įsižiūrėdamas į tamsą už lėktuvo langų. – Aš noriu pamatyti, kas atėjo mūsų pasitikti su gėlių puokšte.

Jie nutilo. Už jų šešios ugnys, po tris iš abiejų tako pusių, užgeso viena po kitos.

Dešinė Kėjaus ranka gulėjo Larai ant kelio. Kairiąja jis išsitraukė iš po sėdynės pistoletą. Kėjus anksčiau buvo Larai sakęs, jog tai devynių milimetrų kalibro bereta. Jis atitraukė spyną ir įdėjo šovinį į šovininę. Pistoletas buvo paruoštas šūviui.

– Kėjau!

– Mes puikus taikinys. Aš neketinu taip lengvai atsisveikinti su gyvybe.

– Bet...

Kėjus pakėlė ranką, parodydamas, kad nutiltų. Ji taip pat išgirdo artėjančio automobilio ūžimą. Atsisukusi atgal, Lara tamsoje pamatė visureigio kontūrus. Jis privažiavo prie lėktuvo ir sustojo. Vairuotojas išlipo iš mašinos ir priėjo prie lėktuvo.

Kėjus nukreipė beretą į šmėklišką figūrą.

Lara su palengvėjimu atsiduso.

– Tėvas Džeraldas. Vienas.

– Tikiuosi.

Lara atidarė duris ir atsargiai sparnu nusileido žemyn.

– Tėve Džeraldai! – sušuko Lara, nušokdama ant žemės. – Ačiū Dievui, jūs čia!

– Džiaugiuosi jus vėl matydamas, ponia Porter.

Lara ištiesė jam ranką ir jis apkabino ją savo šiltais, drėgnais delnais.

– Gerai atrodote, – pagyrė Lara.

– Jūs taip pat.

– Ar sužinojote, kur palaidota mano dukra?

– Labai gaila, bet nesužinojau. Bandžiau, bet veltui. Labai liūdna.

Naujiena nemaloni, bet Lara nieko kito nesitikėjo.

– Suprantu, kaip sunku ieškoti.

Kėjus nušoko ant žemės.

– Susipažinkite, Kėjus Taketas.

– Tėve, – pasakė jis pagarbiai, – ačiū, kad atsiuntėte koordinates. Be jų mes niekada nebūtume jūsų radę.

– Džiaugiuosi, kad pravertė.

– Ar esate tikras, kad jūsų nesekė?

– Man atrodo, ne.

Kėjus suniuro.

– Gerai, pirmiausia paslėpkime lėktuvą, kol jo dar nepamatė.

– Užtikrinu jus, – nuramino dvasininkas, – mes saugūs.

– Nesu linkęs patikėti. Kur slėpsim?

– Prasidėjus revoliucijai, prekyba narkotikais labai sumažėjo. Tuo taku jau seniai nebesinaudojama. Atsivežiau mačetę ir, kol jūsų laukiau, iškirtau nedidelę aikštelę. – Jis parodė į tankią džiunglių sieną, iš pirmo žvilgsnio neįžengiamą. – Dar padirbėkime.

Iškirtę dar truputį krūmų, visi trys nustūmė lėktuvą nuo nusileidimo tako, pasiėmė kuprines ir šautuvą, paskui apklojo lėktuvėlį šakomis.

– Atoki vieta, – paaiškino dvasininkas Kėjui, iš visų pusių apžiūrinėjančiam užmaskuotą lėktuvą. – Jį sunku bus įžiūrėti netgi dieną. Leiskite, aš jums padėsiu, ponia Porter.

Jis paėmė kuprinę, krepšį su kamera ir nuėjo į visureigį. Kėjus užsimetė ant peties savo kuprinę ir šautuvą, paskui sušnabždėjo Larai:

– Pamiršai mane įspėti, kad *padrė* yra alkoholikas.

– Jis aukojo mišias. Tu jauti vyno, geriamo per mišias, kvapą.

– Kur jau ne. Jamaikos romas. Aš jo tiek daug išgėriau, kad su niekuo nesupainiosiu.

– Tu neturi teisės kritikuoti.

– Man nusispjaut, net jeigu jam patinka arklio šlapimas, kad tik būtų patikimas.

Larai nespėjus apginti *padrės*, jie priėjo prie visureigio. Tėvas Džeraldas, turintis tik keturiasdešimt metų, bet atrodantis kaip šešiasdešimties, padėjo Kėjui sukrauti daiktus.

– Jeigu neprieštarausite, tegu ponia Porter sėda priekyje, jai ten bus patogiau.

– Žinoma. – Kėjus lengvai liuoktelėjo per priekinę sėdynę ir įsitaisė užpakalyje. – Iš čia aš galiu saugoti užnugarį.

– Jūs teisus, – dvasininkas nusišypsojo Kėjui. – Gyvename neramiais laikais.

– Pafilosofuosim su jumis prie taurelės. O dabar lekiam. Ir kuo greičiau.

Jeigu tėvui Džeraldui ir nepatiko Kėjaus užuomina, jis to neparodė. Pasodinęs Larą priekyje, sėdo prie vairo.

– Geriau nedegti žibintų, kol neatvažiavome iki miesto. Naktį keliuose kartais patruliuojama.

– Kas patruliuoja? – pasidomėjo Kėjus.

– Visi, kam šauna į galvą. Kasdien kiti.

– O koks dabar politinis klimatas? – paklausė Lara.

– Permainingas.

– Tik to dar betrūko, – tyliai pasakė Kėjus.

– Senasis režimas stengiasi atsikovoti pozicijas. Prezidentas Eskavezas vis dar pogrindyje, bet sklinda gandai, kad jis nori surinkti kariuomenę ir atgauti ankstesnius įgaliojimus.

– Maištininkai vargu ar pasiduos be kraujo praliejimo, – spėjo Lara.

– Sutinku, – patvirtino dvasininkas, – bet Eskavezas jiems mažai rūpi. Buvęs prezidentas mano, kad tauta jam kaip ir anksčiau ištikima, bet klysta. Niekas nenori, kad grįžtų despotizmas, vyravęs iki revoliucijos. Eskavezas – paprasčiausias senukas, save raminantis iliuzijomis, ir veikiau yra kliuvinys negu grėsmė. Maištininkai turi rimtesnių bėdų.

– Kokių gi? – paklausė Kėjus. Darbuodamasis mačete, jis suprakaitavo ir dabar, nusivilkęs marškinius, jais nusišluostė veidą, kaklą ir krūtinę.

Lara jam pavydėjo nesivaržymo. Ji duso nuo karščio. Palaidinukė prilipo prie kūno.

– Didžiausia bėda – trūksta lėšų, – atsakė Kėjui dvasininkas. – Trūksta ginklų ir maisto produktų. Žmonės nusivylę. Kelerius metus praleidus karinėse džiunglių stovyklose, revoliucija jau nebėra tokia viliojanti. Žmonės pavargo nuo karo, bet jie labai bijo savo vadų, todėl neišsiskirsto į namus. Jie kenčia nuo bado ir ligų, ilgisi šeimų. Kai kurie nematė savo artimųjų nuo tada, kai buvo nuverstas Eskavezas. Maištininkai slepiasi džiunglėse, iš ten puldinėja kaimelius ir atiminėja iš gyventojų maistą. Labiausiai jie kariauja tarpusavyje. Nuo tada, kai nužudė Chorchę Peresą Martinesą...

– Jis nužudytas? Mes Jungtinėse Amerikos Valstijose apie tai negirdėjome, – nustebo Lara. Peresas buvo Eskavezo armijos generolas, surengęs prieš jį karinį sąmokslą. Maištininkai laikė Peresą engiamos liaudies gelbėtoju.

– Jį nužudė vienas bendražygis daugiau kaip prieš metus, – paaiškino dvasininkas. – Paskui daug mėnesių vyko kova dėl valdžios. Tai vienas leitenantas, tai kitas pasiskelbdavo Pereso įpėdiniu, bet niekas negalėjo maištininkų suvienyti. Jie susiskirstė grupelėmis, būriai nesusitardavo tarpusavyje. Galiausiai kontrrevoliucionieriams, tokiems kaip Eskavezas, pradėjo sektis. Neseniai pasirodė dar vienas Pereso šalininkas, apsiskelbęs nauju maištininkų armijos vadu. Per pastaruosius mėnesius jį ėmė daug kas remti, bet veikiau todėl, kad jo bijo. Kalbama, kad jis labai žiaurus ir, norėdamas sustiprinti savo padėtį, prieš nieką nesustos. Elis Korasonas del Diablas, Velniaširdis, taip jį vadina. – Tėvas Džeraldas pažvelgė į Larą. – Jis neapkenčia amerikiečių.

Lara neturėjo ko atsakyti. Ji pažvelgė į Kėjų ir suprato, kad jis nuo jos nenuleidžia atidaus, įtempto žvilgsnio.

– Vargu ar galėjom tikėtis ko kito, – teisinosi Lara.

– Taip, čia kur kas blogiau.

– Aš jums paruošiau šiokių tokių drabužių, – tėvas Džeraldas parodė į ryšulį Larai prie kojų. – Jums reikia persirengti prieš įvažiuojant į miestą.

Jie važiavo duobėtu keliu, be aiškios krypties vinguriuojančiu per džiungles. Kas kartą, kai pasigirsdavo naktinio paukščio klyksmas, Laros kūnas pašiurpdavo, nors tvyrojo tvankus ir drėgnas karštis. Plaukai šlapiomis sruogomis prilipo prie kaklo, ypač kai ji užsimetė ant galvos storą skarelę, kokią nešioja ištekėjusios Montesangrės moterys. Visos merginos kovėsi kariuomenėje kaip ir vyrai.

Ryšulyje Lara taip pat rado beformę spalvotą kartūninę suknelę, kuri buvo tokia plati, kad ji apsimovė ją per kojas, iš pradžių užsitraukdama iki šlaunų ir tik paskui įkišdama rankas į rankoves. Lara ją susijuosė per liemenį diržu.

Kėjui dvasininkas paruošė marškinius ir kelnes iš paprasto audinio, kokius vilki valstiečiai, ir šiaudinę skrybėlę. Jie baigė persirengti kaip tik tą akimirką, kai visureigis užvažiavo ant kalno. Apačioje priešais juos driekėsi mirksinčios Montesangrės sostinės ugnys.

Pamačius nekenčiamą miestą, Laros širdis prisipildė baimės ir pasišlykštėjimo. Jeigu jai tuo metu būtų leidę rinktis, ji tikriausiai būtų atsisakiusi savo beprotiško sumanymo ir grįžusi į lėktuvą. Tačiau kažkur čia, gatvių labirinte, buvo palaidota jos duktė.

Tarsi pajutęs jos nerimą, tėvas Džeraldas sustabdė visureigį.

– Jūsų planas mirtinai pavojingas, ponia Porter. Pagalvokite dar kartą.

– Aš turiu surasti savo dukrą.

Tėvas Džeraldas įjungė pavarą ir uždegė žibintus. Jie važiavo žemyn vingiuotu keliu. Siauras kelkraštis staigiai baigėsi praraja. Lara baimindamasi galvojo, kiek romo prieš išvažiuodamas išgėrė tėvas Džeraldas. Kai tik ratai užvažiuodavo ant minkštos kelkraščio dirvos, ji griebdavosi už sėdynės krašto.

Tačiau blogas kelias ir alkoholinis tėvo Džeraldo apsvaigimas buvo niekai, palyginti su tuo, kas jų dar laukė. Jie išvažiavo iš už posūkio, ir juos tuojau pat apakino rankinių žibintuvėlių šviesa ir apkurtino riksmai:

– *Alto!* Stok!

Visureigį apsupo maištininkai su atgręžtais į juos automatais.

Dvidešimtas skyrius

Džodė pasibeldė į Džeinelenos miegamąjį.

– Tu, mama?

Džodė atidarė duris, bet liko stovėti ant slenksčio. Ji jau pamiršo, kada paskutinį kartą buvo užėjusi į dukters kambarį, ir kai kas jame jai buvo visiškai nematyta. Tačiau pažino vyšnios medžio lovą, komodą ir tualetinį staliuką; tie daiktai stovėjo Džeinelenos kambaryje nuo tada, kai ji pradėjo lankyti mokyklą.

Apmušalai buvo nauji arba jai tai tik pasirodė. Žydros ir aukso spalvos derinys atrodė pernelyg ryškus ir įmantrus. Džodė prisiminė, kad Džeinelena prašė leidimo remontuoti miegamąjį, bet kada tai buvo, negalėjo prisiminti. Prieš penkerius metus, o gal prieš du mėnesius?

Džeinelena sėdėjo supamojoje kėdėje su pagalvėlėmis iš ryškaus kartūno, jai po kojomis stovėjo pufas su tokiu pat užtiesalu, o ant kelių ji laikė knygą minkštais viršeliais. Šalia stovėjo nedidelė bronzinė lempa, apšviesdama dukterį švelnia šviesa. Džodė nepatenkinta pastebėjo, kad Džeinelena atrodo beveik graži.

Jau prieš daugelį metų Džodė padarė išvadą, kad iš dukters neišaugs pritrenkianti gražuolė. Bet, užuot nusiminusi, ji kaip tik apsidžiaugė ir nuo to laiko dėjo visas pastangas, kad Džeinelena ir būtų, ir jaustųsi nepatraukli. Ji niekada nevilkdavo dukters ryškiomis puošniomis suknelėmis ir

parinkdavo labiausiai jai netinkančią šukuoseną. Norą patikti vyrams Džodė traktavo kaip skaudžią moterišką silpnybę. Ji žiūrėjo, kad Džeinelena nepatektų į tokius spąstus.

Džeinelena noriai ėjo motinos pramintu keliu. Ji užaugo protinga, sumani moteris, kuriai niekaip nepriklši lengvabūdiškumo arba koketiškumo. Ji pernelyg rimta, kad kuo nors susižavėtų. Kukli išvaizda buvo patikima apsauga nuo vėjavaikių, avantiūristų ir visų vyriškos lyties negerumų. Džodė manė, kad dukteriai gyvenime labai pasisekė.

Džeinelena turėjo tik vieną didelį trūkumą – Taketų akis. Jo akis. Jis seniai miręs, bet ta jo gyva atmintis, ženklas, kuriuo pažymėti visi trys vaikai, iki šiol glumindavo Džodę. Tarsi Klarkas jaunesnysis dabar būtų su ja kambaryje ir stebėtų kiekvieną jos judesį mėlynomis dukters akimis.

– Kas, mama? Kaip jautiesi? Ar kas nutiko?

– Jaučiuosi puikiai. Iš ko sprendi, kad nesveikuoju?

Džeinelenos nuostaba buvo visiškai paaiškinama. Džodė niekada neieškojo dukters draugijos, ir dar tokį vėlų metą. Juk beveik vidurnaktis. Džeinelena jau senokai buvo palinkėjusi motinai labos nakties, bet Džodė negalėjo užmigti. Ji be paliovos rūkė ir vaikščiojo po kambarį. Jos kūnas reikalavo poilsio, bet galva toliau dirbo, o mintys šmėkščiojo viena po kitos.

Džodę visada kankino nemiga; kai dar buvo netekėjusi, negalėdavo užmigti, nes galvodavo apie tai, kaip šeimai išbristi iš vargo. Kas naktį gulėdavo nesumerkdama akių, klausydama, kaip ramiai šnarpščia dvi jos seserys, ir kūrė planus, kaip visiems laikams atsikratyti skurdo.

Tornadas, sugriovęs jos gimtuosius namus ir pražudęs šeimą, buvo likimo ranka.

Pradėjus dirbti Taketų naftos bendrovėje jos lankstus ir nerimstantis protas kiauras naktis galvodavo apie darbą. Vėliau ji leisdavo be galo ilgas naktis, įniršusi vaikščiodama pirmyn atgal po savo tuščią miegamąjį, vaizduotėje regėdama baisius scenarijus, kuriuose dalyvauja Klarkas jaunesnysis ir nežinomos moterys.

Stengdamasi nepasiduoti kartiems prisiminimams, Džodė paklausė:

– O kur tavo brolis?

– Kėjus?

Džodė pažvelgė į ją kaip į beprotę.

– O kas gi kitas?

– Jis kažkur išvykęs.

Blogiausia, kad Džeinelena buvo pernelyg stropi mokinė. Ji nemurmėdama paklusdavo, darydavo viską, ko iš jos reikalaujama, nesipyriodama, nekeldama rūpesčių, bet kartu ji vargino motiną savo rūpestingumu. Atsidavimo išraiška jos veide vesdavo Džodę iš kantrybės. Dabar kaip tik ir buvo toks atvejis. Džodei knietėjo ją sugriebti už pečių ir gerai papurtyti.

– Išvykęs į Centrinę Ameriką? Taip? Jis ten nuskraidino tą kalę, kad tik mane įskaudintų.

– Jie su daktare Malori išskrido į Montesangrę, bet ne todėl...

– Kada išskrido?

– Šiandien. Jie mano, kad naktį jau bus ten. Kėjus sakė, jeigu bus galimybė, paskambins, bet vargu ar jam pavyks.

Džodė kone suakmenėjo. Ji iš visų jėgų įsitvėrė į durų rankeną, bet chalato rankovė slėpė pirštus nuo Džeinelenos akių.

– Jis visiškas kvailys. Ji tik pamojo pirštu, o jis jau ir atbėgo, – Džodė niekinamai iškreipė lūpas. – Jis kaip tavo tėvas, pasirengęs lipti į lovą pas kiekvieną moterį, jam nesvarbu, kas ji yra ir kiek jam tai kainuos.

– Kėjus sutiko, nes daktarė Malori nori iš ten parsivežti savo mažos dukrytės palaikus.

Bandymas pažadinti jausmus Džodės nesušvelnino.

– Kada jie grįžta?

– Tiksliai nežino. – Džeinelenos akys prisipildė ašarų. – Kėjus paliko laišką. Aš turėsiu jį atplėšti, jeigu jis... Jeigu jis...

Jeigu nebūtų laikiusis už durų rankenos, Džodė tikriausiai būtų pargriuvusi, negalėdama atlaikyti tokio smūgio. Jai reikėjo kuo greičiausiai išeiti, kol emocijos jos neišdavė.

Netardama nė žodžio, ponia Taket išėjo į koridorių ir energingai užtrenkė paskui save duris. Tik tada ji davė savo jausmams valią. Džodė susikūprino, nuleido galvą ir sugniaužta į kumštį ranka nuslopino beišsiveržiantį graudų riksmą.

Truputį palaukusi, grįžo į savo miegamąjį. Ją kaustė baimė, ji jautėsi be galo vieniša.

Kėjus pasilenkė, ištraukė iš po sėdynės „magnumą" ir įspraudė jį Larai į rankas.

– Laikyk, – sušnabždėjo jis. – Ir nebijok juo pasinaudoti.

Lara nesiginčijo. Maištininkai apsupo automobilį iš visų pusių. Jų veidai nežadėjo nieko gero. Lara paėmė revolverį ir paslėpė suknelės klostėse ant kelių.

– Laba diena, *senjorai*, – mandagiai pasveikino ginkluotus žmones tėvas Džeraldas. Kėjus jų priskaičiavo apie dešimt. Kiti, ko gero, slėpėsi krūmuose. Jėgos aiškiai buvo nelygios.

– *Quién es?* Kas jūs? – Kareivis maskuojančia apranga, apsikabinėjęs ginklais, atsiskyrė nuo grupės. Jo tonas buvo priešiškas, o žvilgsnis – įtarus ir nepatiklus.

Dvasininkas prisistatė. Kareivis nusispjovė ant žemės. Tėvas Džeraldas neparodė baimės, kalbėdamas taisyklinga ispanų kalba:

– Mudu pažįstami, Rikardai Gonzalesai Vela. Aukojau gedulingas mišias už tavo motiną.

– Prieš šimtą metų! – suriko kareivis. – Kai mes dar tikėjome panašiais niekais!

– Ar tu daugiau nebetiki Dievo?

– O kur jis buvo, kai niekadėjai Eskavezo įsakymu žudė prašančias duonos moteris ir vaikus?

Tėvas Džeraldas nenorėjo leistis į religinius ar politinius ginčus, ypač kai kiti kareiviai garsiais šauksmais palaikė savo draugą, mojuodami iškeltais ginklais.

Jaunasis maištininkas kurį laiką piktai žiūrėjo į tėvą Džeraldą, paskui nukreipė žvilgsnį į Larą, kuri žemai nuleido galvą slėpdama veidą.

– Kas ta moteris? – Rikardas bedė šautuvo buože Laros pusėn. – O jis?

– Jie iš priekalnės kaimelio. Jos vyrą nužudė, kai jis gynė kaimą nuo kontrų. Ji nėščia. O čia jos vyro brolis, – tėvas Džeraldas parodė nykščiu į Kėjų, kuris susitraukė ant užpakalinės sėdynės ir tylėjo, – jis pats turi keturis sūnus. Jis negali išmaitinti dar dviejų burnų. Aš pasisiūliau ją paimti į miestą, kad ji mano namuose padirbėtų ekonome už nakvynę ir valgį, kol susiras darbo.

Vienas kareivių nedviprasmiškai patikslino, kokias „pareigas" jai reikės atlikti dvasininko namuose.

Kėjus, truputį graibydamasis ispaniškai, suprato iš jo žargono, kad Larai reikės mylėtis su *padre* klūpant.

Rikardas plačiai nusišypsojo, pritardamas grubiam draugo pajuokavimui, bet tuoj vėl surimtėjo. Jis niekinamai apžiūrėjo Kėjų.

– Esi stiprus ir tvirtas. Kodėl tu ne kariuomenėje? Eliui Korasonui reikia kareivių.

Kėjus pajuto, kaip jam suskaudo paširdėje, bet apsimetė, kad negirdi klausimo. Laimė, tėvas Džeraldas pats tęsė pokalbį.

Jis pakvietė Rikardą prieiti arčiau. Pastarasis pakluso, jo ginklai kraupiai skambčiojo tamsoje. Kėjus išgirdo, kaip keli kareiviai spragtelėjo automatų spynas, ir norėjo pats padaryti tą patį, išsitraukdamas pistoletą iš valstietiškų marškinių rankovės.

Tėvas Džeraldas pabaksnojo sau smiliumi į galvą ir, pritildęs balsą, pasakė:

– Jis nesveiko proto, tinkamas tik melžti ožkas ir sėti pupas, iš jo jokios naudos. – Jis iškalbingai gūžtelėjo pečiais.

– Bet tu sakai, kad jis turi keturis sūnus, – nepatikėjo Rikardas.

– Visi gimė vienas po kito, su devynių mėnesių ir dešimties minučių pertrauka. Kvailelis pats nesupranta, kad daro vaikus.

Kareiviai garsiai nusikvatojo, ir Rikardas nusiraminęs paklausė:

– Kada jis grįš į kaimą?

– Po kelių dienų.

Rikardas iškišo dantis besijuokdamas.

– Gal mums verta aplankyti jo žmoną, kol jo nėra. Gal jai ten vienai liūdna.

Visi pradėjo juoktis, taip pat ir tėvas Džeraldas.

– Bijau, drauguži, kad ji tave blogai sutiks. Ji džiaugiasi, kad gali kelias dienas pailsėti.

Rikardas ranka parodė į kelią.

– Mes jūsų daugiau netrukdome. Jūs tikriausiai nekantraujate, kad našlė kuo greičiau imtų šeimininkauti.

– Dėkoju, *senjorai*, – kreipėsi tėvas Džeraldas į kvatojančius kareivius. – Tesaugo jus Viešpats, taip pat ir Elį Korasoną del Diablą.

Tėvas Džeraldas įjungė pirmąją pavarą. Kėjus pajuto, kaip baimė atslūgsta. Vos visureigis pajudėjo iš vietos, Rikardas staiga jiems įsakė sustoti.

– Kas atsitiko, drauguži? – paklausė tėvas Džeraldas.

– Šiandien čia visiškai žemai virš kalnų iš jūros pusės skrido lėktuvas. Ar tu jį matei?

– Ne, bet girdėjau variklio gaudesį. Tikrai lėktuvo. Maždaug prieš valandą. Štai ten, – tėvas Džeraldas parodė į kalnus, bet toliau nuo tos vietos, kur jie paslėpė „Cesną". – Maniau, kad jis gabena jums ginklus.

– Taip ir buvo, – Rikardas melavo taip pat begėdiškai kaip ir tėvas Džeraldas. – Elio Korasono kariuomenei nieko netrūksta, ypač drąsos. Jeigu reikės, mes pasiruošę kautis iki paskutinio atodūsio plikomis rankomis.

Tėvas Džeraldas atidavė pagarbą ir nukėlė nuo stabdžių koją. Daugiau jų niekas nestabdė. Jie laisvai atsiduso tik toli nuvažiavę.

– Puikiai jums pavyko, *padre*! – šūktelėjo Kėjus nuo užpakalinės sėdynės. – Net aš nemoku taip meluoti.

– Labai gaila, bet man ne pirmą kartą tenka griebtis melo, kad išgelbėčiau žmonėms gyvybę.

– Lara, kaip tu?

– Gerai. – Ji linktelėjo. – Manote, mus dar gali sustabdyti? – paklausė Lara dvasininko. Jos balsas iš po skarelės, dengiančios ne tik galvą, bet ir veidą, skambėjo dusliai.

– Tikriausiai ne, bet jeigu taip atsitiktų, mes jiems pasakosim tą patį. Nuleiskite galvą, tarsi jus būtų apėmęs didelis sielvartas.

– Mane iš tikrųjų apėmęs sielvartas, – atsakė Lara.

Kėjus dar kartą jai patarė nepaleisti iš rankų revolverio, nes pavojus dar nepraėjo. Lara tylėdama linktelėjo.

Senais laikais Siudade gyveno daugiau kaip milijonas gyventojų. Kėjus buvo įsitikinęs, kad dabar vargu čia buvo likę bent pusė jų. Gatvės ištuštėjo. Žinoma, reikėjo atsižvelgti į laiką, tokią valandą visuose miestuose daugumą gatvių gaubia tamsa. Tačiau šiame mieste gatvės buvo ne šiaip tamsios ir miegančios – jos atrodė tarsi išmirusios.

Kvartalai, kuriuose kadaise šurmuliavo gyva prekyba ir stovėjo gražūs namai, dabar buvo virtę griuvėsių krūvomis. O ten, kur namai stovėjo, jie žiūrėjo į pasaulį aklinai užkaltomis akimis. Įstiklintuose languose nedegė nė menkiausia švieselė. Vejos ir skverai buvo ištrypti ir apaugę piktžolėmis. Visur vešėjo krūmai ir karojo lianos. Džiunglės bandė atsiimti sau priklausančius plotus, mesdamos žmogui iššūkį.

Sienos, tvoros mirguliavo užrašais, ginančiais vieną ar kitą chuntą. Jos kovojo viena su kita, bet jas vienijo vienas dalykas: neapykanta Jungtinėms Amerikos Valstijoms. Piešiniai vaizdavo Amerikos prezidentą karikatūrišku ir žeminančiu pavidalu. Panašiai buvo išniekinta ir vėliava. Kėjus lankėsi daugybėje šalių, nedegančių meile Jungtinėms Valstijoms, bet niekur nebuvo justi tokios visuotinės neapykantos. Atrodė, ji sklinda iš kiekvieno kampelio.

– Viešpatie! – sušuko Lara.

Kėjus nesąmoningai pažvelgė į priekį. Ant žibinto stulpo kabojo moters kūnas. Laidas jai veržė kaklą, išžiota burna atrodė kaip tamsi duobė, knibždanti musių.

– Tai Elio Korasono darbas, – paaiškino tėvas Džeraldas apmirusiems iš siaubo keleiviams, kai jie važiavo pro siūbuojantį lavoną. – Montesangrės moterys kariauja kartu su vyrais. Jos privalo tarnauti kariuomenėje, ir jeigu nusikalsta, jas teisia taip pat griežtai kaip ir vyrus.

– Kokį ji padarė nusikaltimą? – paklausė Lara kimiu balsu.

– Ją demaskavo kaip šnipę, perduodančią žinias Eskavezui. Jai išpjovė liežuvį. Ji užspringo savo krauju. O kūną pakabino judrioje sankryžoje, kad pamokytų tuos, kurie sugalvotų būti neištikimi Korasonui del Diablui.

Kėjus nekaltino tėvo Džeraldo už slaptą alkoholio gurkšnojimą; šiaip ar taip, dvasininkas labai rizikavo, teikdamas jiems pagalbą.

– Štai mes ir namie, – pareiškė tėvas Džeraldas, kai visureigis įvažiavo į aptvertą kiemą. – Viskas pasikeitė nuo tada, kai jūs čia gyvenote, ponia Porter. Saujelė tikinčiųjų, kurie liko ištikimi Bažnyčiai, bijo būti demaskuoti. Kasdien aukoju mišias, bet paprastai vienas jose ir dalyvauju, nes nebeliko parapijiečių. Todėl bažnyčiai trūksta pinigų, ištuštėjo jos pinigų rinktuvė.

Kėjus išlipo iš mašinos ir apsidairė. Iš trijų pusių kiemą supo vijoklių apraizgytos mūro sienos.

Tėvas Džeraldas parodė į arką, pro kurią jie įvažiavo į kiemą.

– Prieš trejus metus čia buvo labai gražūs ornamentuoti geležiniai vartai. Sukilėliai juos nusavino.

– Labai primena mūsų pilietinį karą, kai sąjungininkų kariuomenė liejo patrankų sviedinius iš ketaus tvorų. Kuo virto jūsų vartai?

– Ietimis. Jie nukirto galvas keliems Eskavezo kariuomenės generolams, jas užmovė ant smailių vartų virbų ir laikė pastatę centrinėje aikštėje, kol jos supuvo. Tai įvyko netrukus, kai išvykote, ponia Porter.

Lara nesudrebėjo, neišbalo ir neapalpo.

– Eime į vidų, – pasakė ji ramiu balsu. – Aš pamiršau, kiek daug čia moskitų.

Kėjus žavėjosi jos drąsa. Tikriausiai ją užgrūdino šiandien patirtas pavojus ir ką tik matytas žvėriškumo paliudijimas. Paskui jis prisiminė, kad ji pati prieš kelerius metus tapo to žvėriškumo auka.

Viena kiemo siena sutapo su išorine ispaniškos architektūros bažnyčios varpinės siena; varpinėje varpo nebebuvo.

Kita siena juosė bažnyčios mokyklą, deja, pasak tėvo Džeraldo, jau uždarytą.

– Aš norėjau mokyti katekizmo, bet visos chuntos reikalavo, kad vaikus mokytų prievartos ir keršto, o tai nesuderinama su Kristaus mokymu. Vienuolės liko ištikimos Bažnyčiai, bet jos bijojo dėl savo gyvybės. Tėvai, baimindamiesi represijų, nustojo leisti vaikus į mokyklą. Pamažu nebeliko mokinių. Aš uždariau mokyklą ir paprašiau, kad vienuoles perkeltų į Jungtines Amerikos Valstijas. Jos visos sutiko išvažiuoti, nes daug bažnyčios tarnų buvo nuteisiami mirties bausme. Kurį laiką tuščioje mokykloje gyveno našlaičiai, karo aukos. Jų čia buvo dešimtys. Jų tėvai arba žuvo, arba, palikę vaikus, prisidėjo prie grupuočių. Kartą čia atvažiavo sunkvežimiai su kareiviais ir pagrobė vaikus. Aš taip ir nesužinojau, kur juos išvežė.

Tėvas Džeraldas priėjo prie namo.

– Štai kur aš gyvenu ir dirbu. Darau tai, kas man dar leidžiama, – baigė jis, atidarydamas sunkias medines duris.

Namas Kėjui atrodė labai ankštas, jis buvo įpratęs prie dangaus platybių virš galvos. Dvasininko būstą sudarė labirintas iš miniatiūrinių kambarių siaurais langais ir žemomis lubomis su medinėmis sijomis. Kėjui reikėjo gerokai pasilenkti, kai eidavo pro duris. Pečiais jis beveik lietė tamsių vingiuotų koridorių sienas. Kojos kelis kartus užkliuvo už nelygių akmeninių grindų plokščių.

– Atleiskite, – pasakė tėvas Džeraldas, kai Kėjus atsitrenkė į sieną. – Šiuos kambarius statė vienuoliai ir vienuoliams, kurie buvo kur kas žemesni už jus.

– Nenuostabu, kad jie visą laiką skirdavo maldoms. Jie neturėtų vietos užsiimti kuo nors kitu.

Tėvas Džeraldas juos pakvietė įeiti pro kitas duris.

– Pavalgysime virtuvėje. Ją šeštojo dešimtmečio pabaigoje perstatė, ten kur kas jaukiau.

Pagal šiuolaikinius amerikietiškus standartus virtuvė atrodė visiškai senamadiška, bet keliais dešimtmečiais modernesnė už kitus kambarius. Jie atsisėdo prie apskrito stalo, dvasininkas jiems padavė vaisių, sūrio, duonos ir konservuotos kiaulienos, kurios jam sugebėjo atsiųsti giminaičiai iš Jungtinių Amerikos Valstijų. Lara ir Kėjus valgė mažai, bijodami palikti tėvą Džeraldą be negausių atsargų.

– Vanduo chloruojamas, bet aš vis tiek jį virinu, – paaiškino tėvas Džeraldas, išimdamas iš šaldytuvo grafiną. Jis įmetė jiems į stiklines po griežinėlį citrinos. Ledo neturėjo. Taip pat pastatė ant stalo Jamaikos romo. Tik tada, kai Kėjus įsipylė, dvasininkas pasekė jo pavyzdžiu.

– Romas man padeda užmigti, – paaiškino jis, truputį varžydamasis.

Lara prašneko tik tada, kai jie baigė valgyti, ji nenorėjo per vakarienę pradėti pokalbio apie dukterį.

– Nuo ko pradėsim ieškoti, tėve Džeraldai?

Jis sutrikęs pažvelgė į ją.

– Maniau, turite kokį nors planą. Man nepavyko nieko sužinoti. Tai nereiškia, kad niekas nieko nežino. Jie tik nenori teikti informacijos.

– Tai vienas ir tas pats, – burbtelėjo Kėjus.

– Deja, taip.

Tačiau Lara, išgirdusi dvasininko žodžius, nesuglumo.

– Siūlau pirmiausia apžiūrėti Jungtinių Amerikos Valstijų pasiuntinybę.

– Pastatas visiškai tuščias, ponia Porter. Jį išgrobstė dar tomis dienomis, ir ten niekas nebegyvena.

– Prisimenate mano vyro vertėją ir padėjėją? Jį vadino Emilijum Sančesu Peronu.

– Vargiai, – prisipažino tėvas Džeraldas. Jis vėl įsipylė romo. Jau trečią kartą, mintyse suskaičiavo Kėjus. – Kiek pamenu, buvo toks kuklus ir kruopštus jaunuolis. Gana menko sudėjimo. Su akiniais.

– Taip, tai Emilijus. Ar jūs matėte jį arba ką nors girdėjote apie jį?

– Manau, jį užmušė per pasiutinybės užpuolimą.

– Jo pavardės nėra nukentėjusiųjų sąraše.

– Galimas dalykas, jį praleido.

– Suprantu, – pasakė Lara, – bet vis tiek turiu vilties, kad jis gyvas. Jį labai viliojo pasiuntinybės biblioteka. Jis joje praleisdavo beveik visą laisvalaikį. Jūs nežinote, ar biblioteka taip pat išgrobstyta kaip ir visas pastatas?

Tėvas Džeraldas gūžtelėjo pečiais.

– Maištininkai neturi laiko skaityti, – šyptelėjo jis. – Manau, ten mažai kas likę, įskaitant ir biblioteką. Pastato nemačiau, bet kalbama, kad jis visiškai sugriautas.

Laros veide matėsi nusivylimas, į ją nebuvo galima žiūrėti be gailesčio.

– O kaip dėl Ešlės mirties liudijimo? – paklausė Kėjus. – Gydytojas turėjo jį pasirašyti prieš laidotuves.

– Galimas daiktas, taip ir buvo, – pritarė tėvas Džeraldas. – Tikriausiai jis prisimena, kur palaidojo kūną, jeigu liudijimas nesunaikintas, jeigu gydytojo pavardė kur nors užrašyta ir, svarbiausia, jeigu mes sugebėsime jį rasti.

Lara atsiduso.

– Viskas atrodo beveik beviltiška.

– Kol kas – taip. – Kėjus atsistojo, priėjo prie Laros ir padėjo jai atsistoti nuo kėdės. – Vos laikaisi ant kojų. Kur ji miegos, tėvai Džeraldai?

– Iš pradžių norėčiau nueiti į vonios kambarį.

– Taip, žinoma. – Tėvas Džeraldas parodė į siaurą koridorių. – Ten, gale.

Kol Lara tvarkėsi tualete, kur, laimė, veikė vandentiekis ir kanalizacija, Kėjus ir tėvas Džeraldas dar įsipylė romo.

– Jeigu jums čia neleidžia dirbti, kodėl negrįžtate į namus? – pasidomėjo Kėjus. – Jūs galite reikalauti, kad perkeltų, ypač žinant, kiek daug čia žuvo misionierių.

– Aš daviau įžadus Dievui, – atsakė tėvas Džeraldas. – Galbūt iš manęs čia nelabai daug naudos, bet, mano požiūriu, mano vieta čia.

Tėvas Džeraldas vienu mauku ištuštino stiklinaitę. Jis žinojo, kad jeigu pasirodytų Jungtinėse Valstijose, Bažnyčios hierarchai jį tuoj pat išsiųstų į profilaktoriumą gydytis nuo alkoholizmo. Gyvenimas karo niokojamoje šalyje buvo savotiška paties tėvo Džeraldo užsidėta epitimija už girtavimo nuodėmę.

– Jūs galite žūti.

– Visa tai suprantu, pone Taketai, bet geriau mirti kankiniu negu būti bailiu.

– Aš būčiau linkęs visai nemirti, – rimtai pasakė Kėjus. – Dar ne.

Dvasininkas susidomėjęs pažvelgė į jį.

– Ar jūs katalikas, pone Taketai?

Kėjus nusijuokė. Iden Pase išvis nebuvo katalikų bažnyčios. Negausūs katalikai važinėdavo į bažnyčią už dvidešimt penkių kilometrų. Iden Paso protestantai į juos žiūrėjo šiek tiek įtariai, nors ir pakančiau, pavyzdžiui, negu į žydų šeimas. Iden Paso gyventojai apskritai manė, kad jeigu gimei amerikiečiu, automatiškai esi krikščionis.

– Aš gimiau metodistų šeimoje ir nesu nusiteikęs prieš tą Bažnyčią. Ji man padarė viską, ką galėjo. Sekmadieninės mokyklos mokytojai manęs bijojo kaip ugnies. Jeigu jiems ir kildavo abejonių dėl velnio buvimo, tai aš jas greitai išblaškydavau. Aš buvau vaizdingas pavyzdys, kad velnias gyvena ir veikia. Tikrai nesu šventas.

– Aš jumis netikiu. – Dvasininkas pakėlė stiklinaitę ir pažvelgė pro ją į šviesą. – Gal aš ne pats pavyzdingiausias Dievo tarnas, bet nepamiršau to, ko mane mokė. Aš kaip ir anksčiau matau žmogaus sielą ir galiu gana tiksliai atspėti

charakterį. Tik labai drąsus žmogus, turintis jautrią širdį, čia galėjo atskraidinti ponią Porter, ypač turint omenyje jos santykius su jūsų broliu.

Kėjus nieko neatsakė, bet, persisvėręs per stalą, pašnibždomis paklausė. Vonioje garsiai tekėjo vanduo, bet jis bijojo, kad Lara neišgirstų jo žodžių.

– Jūs sakote, kad gerai pažįstate žmones. Tada pasakykite man atvirai: nejaugi manote, kad tas kelyje sutiktas kareivis patikėjo tais niekais, kurių jam pripaistėte?

Vanduo vonioje nustojo tekėti.

Tėvas Džeraldas baigė gerti romą.

– Ne.

Tėvas Džeraldas ir Kėjus pasikeitė supratingais žvilgsniais. Lara įėjo į kambarį; visa jos gležna figūrėlė rodė nuovargį.

– Laikas miegoti. – Kėjus pakilo iš užstalės.

Tėvas Džeraldas juos vėl nusivedė painiais koridoriais. Miegamojo langas buvo į bažnyčios vidinį kiemelį. Dvasininkas drąsinamai nusišypsojo Larai.

– Pamaniau, jums čia patiks. Nepamirškite tinklelio nuo moskitų.

Larai buvo nė motais, kad lovelė po kryžiumi ant sienos siaura ir nepatogi, plika lemputė palubėje šviečia blankiai, kambaryje tvanku ir karšta, o vietoj spintos ant sienos kyšo trys mediniai kabliai.

– Labai ačiū, tėve Džeraldai. Jūs labai rizikuojate per mane. Aš niekada to nepamiršiu.

– Aš jums skolingas kur kas daugiau, ponia Porter. Jūs ne kartą dosniai padėjote mūsų bažnyčiai, nors esate ne katalikė.

– Mane žavėjo jūsų pasiaukojimas, tėve Džeraldai. Įvairios subtilybės ir religijų skirtumai man nebuvo labai svarbūs.

Dvasininkas liūdnai nusišypsojo.

– Prisimenu tą dieną, kai gimė jūsų dukra. Kaip tik buvau atėjęs aplankyti ligonių ir apie tai sužinojau. Užėjau pas jus, norėdamas pasveikinti.

– Viską prisimenu. Mes ir anksčiau susitikdavome, bet jūsų gerumas ir dėmesys tą dieną man buvo ypač brangūs.

– Tada aš pirmą kartą pamačiau jūsų veide šypseną, – pasakė jis. – Kitaip ir būti negalėjo. Ešlė buvo nuostabi mažylė.

– Ačiū, tėve Džeraldai.

Jis paėmė ją už rankos. Stipriai paspaudė, pasakė labanakt ir išėjo iš kambario. Lara pasijuto dar mažesnė ir nelaimingesnė, prisiminusi tą tolimą dieną; sielvartas ją tiesiog slėgė prie žemės. Kėjus norėjo ją nuraminti tą sunkią minutę, pareikšti užuojautą ir supratimą, kaip padarė tėvas Džeraldas, bet nerado tinkamų žodžių.

– Ar nepametei revolverio? – paklausė jis.

– Aš įsidėjau jį į krepšį kartu su kamera.

Krepšys kabojo ant kablio sienoje. Kėjus ištraukė ir padavė Larai sunkų revolverį.

– Pasidėk po pagalve. Nesiskirk su juo nė minutės.

– Ką tau pasakė tėvas Džeraldas? Mums gresia pavojus?

– Mes turime būti pasiruošę blogiausiam. Mums labai pasiseks, jeigu išvengsime nemalonumų. – Jis linktelėjo į lovą. – Pasistenk užmigti. Mūsų laukia sunki diena. Pradėsime nuo pasiuntinybės.

Lara klausiamai į jį žiūrėjo.

– Pasakyk teisybę, Kėjau, – tyliai paprašė ji. – Nekalbėk su manim kaip su vaiku. Manai, kad mes ėmėmės beprasmio darbo?

Kaip tik taip Kėjus ir galvojo, bet jam trūko drąsos jai pasakyti. Tėvas Džeraldas patvirtino jo spėjimą: kareiviai juos įleido į miestą, kad galėtų daugiau sužinoti apie juos ir jų planus, o ne todėl, kad patikėjo dvasininko paistalais apie našlę ir jos nevisprotį giminaitį.

Jiems labai pasiseks, jeigu jie gyvi paspruks iš Montesangrės. Tačiau Kėjus labai abejojo, kad jie išskris iš Montesangrės su Ešlės Porter karstu.

Jis nesiryžo pasakyti Larai tiesos, bet nenorėjo jos skaudinti kvailu išsigalvojimu. Kėjus pasirinko vidurį.

– Pailsėk, Lara. Aš irgi einu miegoti, – pasakė jis.

Tačiau jis nenuėjo miegoti, o grįžo į virtuvę, kur tėvas Džeraldas jau baigė nusigerti iki sąmonės netekimo. Tik tada, kai

dvasininkas užvirtęs ant stalo garsiai užknarkė, Kėjus ėmė ieškoti ir surado mažytėje kamarėlėje priešais kambarį, kuriame miegojo Lara, sudedamąją lovelę. Jis nusirengė, atsigulė ant šiurkščių paklodžių ir užmigo, netgi per miegus įsiklausydamas į kiekvieną šnaresį.

Tikriausiai Kėjus galiausiai užmigo giliu miegu, nes pabudo nuo to, kad kažkas jį smarkiai purtė už peties. Akimirksniu jis pačiupo beretą, nuėmė saugiklį ir atsisėdo lovoje.

Šalia stovėjo nusipraususi, susišukavusi ir apsirengusi Lara, jos ranka sustingo nepasiekusi jo peties. Pistoleto vamzdis buvo prie pat jos veido.

– Viešpatie, – išsigandęs iškvėpė Kėjus. – Aš galėjau tave nušauti.

Ji atrodė sutrikusi ir išbalusi.

– Tai aš kalta, kad išgąsdinau. Kelis kartus pašaukiau tave vardu. Bet tu... kol aš... tik kai tave paliečiau...

Jie žiūrėjo vienas į kitą priešaušrio tamsoje. Sunkus drėgnas oras neleido laisvai kvėpuoti. Laros krūtinė kilnojosi.

Naktį jis nusimetė paklodę. Prakaito lašai riedėjo jo plaukuota krūtine, pilvu ir susikaupė bamboje. Stipri erekcija ištempė jo glaudes.

– Jau septynios valandos. – Lara kalbėjo dusdama, tarsi būtų užbėgusi visą kilometrą į viršų, į kalną. – Aš išviriau kavos.

Ji apsisuko ir greitai išėjo.

Kėjus išmetė pistoletą ir užsidengė delnais veidą, paskui persibraukė jais per įkaitusius, apaugusius šeriais skruostus. Rytinis susijaudinimas jam ne naujiena, bet šis buvo sunkiausiai pakeliamas.

Vilkdamasis drabužius, Kėjus žiūrėjo į atidarytas duris, pro kurias skubiai dingo Lara.

– Jūs teisus. Čia nieko nėra.

Lara nuo kelio nuspyrė tinko gabalą, pasimaišiusį jai po kojomis. Sunku apsakyti, kaip atrodė Amerikos pasiuntinybės

biblioteka. Sudaužytas krištolinis sietynas gulėjo ant išlaužytų grindų, kadaise išklotų kilimais. Knygų lentynos buvo tuščios. Pelenų krūvos bylojo apie daugybę tomų ištikusį likimą. Valstijų vėliava, stovinti kampe, buvo virtusi skuduru.

Keiksmažodžiai Jungtinių Amerikos Valstijų adresu buvo užrašinėti dažais ant medinių sienų plokščių. Matyt, šaudė ir į lubas, nes visur pilna nukritusių tinko ir lipdinių gabalų. Baldai išvežti. Dabar čia buvo pelių ir paukščių būstas.

– Man labai gaila, ponia Porter.

– Ne jūsų kaltė, – pasakė Lara tėvui Džeraldui.

Jis atrodė siaubingai: veidas buvo papurtęs ir pilkšvai blyškus, akys pasruvusios krauju. Jo rankos taip stipriai drebėjo, kad pusryčiaudamas jis sunkiai nulaikė kavos puodelį. Lara dėjosi nematanti, kad jis įsipila šlakelį romo.

– Jūs mane įspėjote, aš nieko kito nesitikėjau.

– Ar nori dar ką nors apžiūrėti?

– Jeigu galima, Rendalo kabinetą.

– Paskubėk, – paprašė Kėjus.

Jis stovėjo prie lango, prisispaudęs prie sienos. Taip jis galėjo matyti, kas darosi lauke. Jie apsivilko drabužius, kuriuos jiems vakar parūpino tėvas Džeraldas, ir pastatė visureigį atokiame užkampyje. Tačiau Kėjus ir Lara suprato, jog jų išvaizda vargu ar ką apgaus, reikia tik gerai į juos įsižiūrėti.

Kėjus pasiėmė šautuvą, pistoletą užsikišo už džinsų diržo. Jį mažai domino išgrobstytas namas ir tai, ką Lara jame galėjo rasti. Visą dėmesį jis sutelkė į gatvę.

Kėjus pasuko galvą nuo lango.

– Jau trečią kartą pravažiavo tas pats visureigis. Jame sėdėjo du kareiviai. Jie turėjo Elio Korasono vėliavą. Kareiviai man atrodo įtartini.

– Mes greitai, – pažadėjo Lara ir per krūvas šiukšlių su tėvu Džeraldu pasuko bibliotekos durų link. Kėjus nuėjo iš paskos, visą laiką dairydamasis per petį. Laiptais jie užlipo į antrą aukštą, į kambarį, kuris kadaise buvo pasiuntinio kabinetas.

– Palauk! – įspėjo Kėjus Larą, kai ji ištiesė ranką, norėdama atidaryti duris. Jis priėjo prie kambario su atstatytu šautuvu. – Pasitraukit.

Lara ir dvasininkas prisispaudė nugaromis prie sienos. Kėjus užstojo kūnu Larą ir šautuvo buože atsargiai pravėrė duris.

Kėjus dar truputį palaukė ir paaiškino:

– Tai vienintelės uždaros durys visame pastate. Čia gali būti padėta mina.

Lara įėjo į Jungtinių Amerikos Valstijų pasiuntinio kabinetą; kabinetas, kaip ir biblioteka, buvo visiškai išplėštas. Tebestovėjo rašomasis stalas, bet buvo visas subjaurotas. Viršus supjaustytas peiliu, tikriausiai tuo pačiu, kuriuo buvo suraižytas ir odinis krėslas. Iš rėžių kyšojo vatos gabalai. Baras tuščias; ant grindų mėtėsi krištolinių grafinų ir taurių duženos.

Tėvas Džeraldas sunkiai atsiduso.

– Kaip matote, jūsų vyro kabinetas neišvengė kitų kambarių likimo.

Jis ketino eiti durų link, bet Lara nutvėrė jį už rankovės.

– Palaukite. Gal ten kas nors yra. – Ji priėjo prie tolimiausios sienos, kur stovėjo per stebuklą išlikusi spinta. Atidarė vieną jos skyrių ir nustebusi sušuko: – Žiūrėkite, čia popieriai ir dokumentai! – Ji paėmė vieną. – Jie parašyti ispaniškai, bet akivaizdu, kad tai dokumentai.

Tėvas Džeraldas perskaitė popierius jai per petį.

– Prekybos sutarties tekstas, – paaiškino jis. – Cukraus žaliava mainais į ginklus. Sutartis parašyta prieš kelis mėnesius iki perversmo ir joje nėra nieko įdomaus.

– Kai kam ji įdomi. – Lara įkišo ranką giliau į spintą, iš ten ištraukė skaitymo akinius ir, pakėlusi į viršų, parodė dvasininkui.

– Jie panašūs į...

– Į Emilijaus akinius, – baigė Lara susijaudinusi. – Aš taip ir maniau, jeigu jis gyvas...

Staiga Kėjus jai uždengė burną delnu. Jis ženklu paprašė nutilti tėvą Džeraldą ir, palenkęs galvą, ėmė klausytis; jie paliko atidarytas kabineto duris.

– Ten kažkas yra, – sušnabždėjo Kėjus.

Kėjus parodė Larai, kad pasislėptų už spintos. Ji užsispyrusi papurtė galvą ir nuėjo tiesiai prie durų. Kėjus nutvėrė ją už plačios suknelės ir sustabdė. Lara pasipiktinusi atsisuko, bet jo žvilgsnis ją privertė paklusti. Ji susilenkusi pasislėpė už spintos. Tėvas Džeraldas pritūpė šalia jos.

Dabar Lara taip pat pajuto vos girdimus žingsnius. Kėjus priėjo arčiau durų. Jis paliko šautuvą prie stalo, bet laikė atkišęs pistoletą, aiškiai ketindamas šauti.

Ką, jeigu jie išgąsdino Emilijų? Kas, jeigu išgirdęs juos ateinančius ir saugodamas savo gyvybę jis pasislėpė kur nors kitame kambaryje? Tais laikais jis buvo beveik berniukas, labai atsidavęs jai ir Rendalui. Jis gali žinoti, kur yra Ešlės kapas. Kėjus, būdamas nekantrus, gali šauti, kai tik Emilijus pasirodys duryse.

Lara sulaikė kvapą ir įsiklausė. Žingsniai artėjo, nors žmogus sėlino. Jis kartais sustodavo, tarsi taip pat įsiklausydamas. Pagaliau žingsniai nutilo. Galimas daiktas, ji apsiriko, bet jai atrodė, kad žmogus sustojo prie slenksčio taip kaip jie, ir staiga Kėjus šautuvo buože atidarė duris.

Lara su siaubu žiūrėjo, kaip Kėjus nukreipia pistoletą į duris.

Prie durų kažkas sujudėjo.

Lara pašoko ir šaukdama metėsi į priekį:

– Saugokis, Emilijau!

Dvidešimt pirmas skyrius

Kėjus staiga atsisuko į riksmą ir tvojo Larai atgalia ranka per veidą, partrenkdamas ją ant grindų. Paskui, išgirdęs naują garsą, jis parkrito ant grindų, kelis kartus persivertė ir triskart iššovė.

Aidas nuskambėjo tuščiame pastate, akimirką apkurtindamas Larą. Ji pajuto burnoje kraujo skonį. Priblokšta ir sunkiai susivokdama, Lara vis dėlto pakilo ir vargais negalais atsisėdo ant grindų. Ji pažvelgė į durų angą. Ant slenksčio gulėjo ožka: visos trys kulkos jai pataikė į šoną.

– Velniai rautų! – Kėjus pagriebė Larą, pastatė ją ir iš visų jėgų papurtė. – Kas tau šovė į galvą? – Kėjus ją pastūmė durų link. – Mums reikia kuo greičiau iš čia nešdintis. Paskubėkite, *padre*. Po minutės čia bus pilna kareivių.

Ant slenksčio Lara vos nesuklupo ant negyvo gyvulio. Kėjus padėjo jai ranką ant nugaros ir stūmė į priekį, iš pradžių žemyn laiptais, paskui per kelias ištuštėjusias pirmo aukšto patalpas, buvusias pokylių sales. Lara jautė, kaip jai pamažu tinsta lūpa.

Prie užpakalinių durų, per kurias jie įėjo į namą, Kėjus staigiai sustabdė Larą. Jis atsargiai iškišo galvą laukan ir apžiūrėjo vietovę. Lara pažvelgė į tėvą Džeraldą. Sunkiai kvėpuodamas, jis prigludo prie sienos ir padavė Larai nosinę. Ji prisidėjo ją prie lūpų, ir ant nosinės išskydo kraujo dėmė.

– Eime, – paliepė Kėjus. – Kuo labiau pasilenkite ir eikite kuo arčiau kokios nors priedangos. Ant stogų gali būti snaiperių.

Kėjus stipriai sugriebė Larą už rankos ir nutempė paskui save į visureigį. Pasodinęs ant priekinės sėdynės, apibėgo automobilį ir atsisėdo į vairuotojo vietą, kur prieš tai sėdėjo tėvas Džeraldas. Dvasininkui atrodė, kad taip ir turi būti. Netardamas nė žodžio, jis atsisėdo ant užpakalinės sėdynės, visureigis šoko iš vietos ir dingo artimiausioje gatvelėje.

Kėjus važiavo toliau nuo centrinių gatvių ir lėkė beprotišku greičiu, išsilenkdamas šiukšlių ir plytų krūvų, staiga keisdamas kryptį, tarsi paklaikusi figūrėlė vaizdo žaidime.

– Ar labai skauda? – Jis šnairomis žvilgtelėjo į Larą.

– O kaip tau atrodo? Tu man trenkei.

– Nereikėjo kištis į ne savo reikalus, aš juk prašiau! – Kėjus staigiai pasuko į šoną, apvažiuodamas paauglį su dviračiu. – O tu pradėjai bėgti ir dar rėkti. Dieve! – Kėjus trenkė kumščiu į vairą. – Galėjai būti puikiu taikiniu, jeigu kas nors būtų slėpęsis koridoriuje. Neturėjau kada rodyti nereikalingo švelnumo. Aš tave pargrioviau, norėdamas išgelbėti gyvybę.

– Nuo *ožkos?*

– Aš nežinojau, kad ten ožka. O tu tuo labiau.

– Aš maniau, kad atėjo Emilijus.

– O kas, jeigu Emilijus? Norėjai, kad jis mane nužudytų?

– Aš norėjau jį išgelbėti nuo tavo kulkos.

– Aš moku laiku sustoti.

– Nejaugi?

Kėjus netikėtai sustabdė mašiną, ir Larą mestelėjo į priekį.

– Taip, moku. Ir tu tai žinai iš savo patirties. – Jis dviprasmiškai pažiūrėjo jai į akis.

Lara nukreipė žvilgsnį.

Kėjus atsisuko atgal.

– Kaip, *padre*, neblogai pradėjome dienelę?

Tėvas Džeraldas atitraukė nuo burnos gertuvę ir ranka nusišluostė lūpas.

– Gaila, nepasiėmėm ožkos. Būtume galėję pamaitinti kelias šeimas.

Kėjus vos nepuolė dvasininko už nederamą pastabą, bet Lara nejučia nusijuokė. Tėvas Džeraldas irgi prunkštelėjo. Pagaliau ir Kėjus įvertino liūdną humorą ir nenoriai nusišypsojo.

– O Viešpatie! – jis atsiduso ir, užvertęs galvą, pažvelgė į dangaus ruoželį, kuris matėsi tarp gatvelės, kurioje jie sustojo, namų. – Prakeikta ožka. – Kai juokas nutilo, Kėjus atsisuko į Larą ir palietė jai apatinę lūpą. Jis suglumęs susiraukė, pamatęs ant pirštų galų šviežio kraujo lašą. – Suveikė mano instinktai. Nenorėjau tavęs sužeisti.

– Nieko. – Ji liežuviu lyžtelėjo žaizdelę ir pajuto ne tik savo kraujo skonį, bet ir sūroką prieskonį, kurį ant jos lūpų paliko Kėjaus pirštai. – Dabar aš nenoriu nutraukti paieškų.

– Kodėl dabar?

– Man sunku patikėti, kad spinta išliko sveika ir nepaliesta. Arba tai buvo stebuklas, arba Emilijus gyvas ir neseniai lankėsi kambaryje šio bei to sutvarkyti. Akiniai, be jokios abejonės, jo. Galiu prisiekti.

– Manau, šiandien jis čia negrįš. Jeigu ir slėpėsi kur nors kampe, tai mes jį gerokai išgąsdinom.

Tikriausiai jis teisus, pagalvojo Lara. Emilijus jai būtų patikimiausias informacijos šaltinis; jeigu, žinoma, jis gyvas ir jeigu jai pavyks su juo susitikti. Ji norėjo grįžti į pasiuntinybę su Kėjumi ir tėvu Džeraldu arba be jų ir, jeigu reikės, taip praleisti visą naktį, kad tik galėtų pasimatyti su buvusiu vyro padėjėju. Kėjus būtinai tuojau pat prigalvos daugybę priežasčių, kad jai sutrukdytų, todėl ji nusprendė kuo vėliau jam papasakoti savo planus.

O kol kas yra ir kitų būdų, kuriais reikėtų pasinaudoti.

– Sakykite, tėve Džeraldai, ar nėra oficialių dokumentų, kur būtų užregistruota Ešlės mirtis?

– Tikriausiai yra. Iki sukilimo buvo bandoma šalyje eiti civilizuotu keliu. Jeigu dokumentai nesunaikinti, manau, jie laikomi savivaldybėje.

– O kaip mums juos gauti? – paklausė Kėjus.

– Reikia išsiaiškinti.

– Jeigu jie sužinos, ko mums reikia, galima iš karto sakyti – žuvęs reikalas.

Tėvas Džeraldas susimąstė.

– Aš galiu pasakyti, kad ieškau kieno nors kito dokumentų, pavyzdžiui, Portalesų šeimos. Portalesas, Porteris – pagal abėcėlę tos pavardės yra šalia. Jeigu mirties liudijimai registruojami abėcėlės tvarka, įrašas apie Ešlę bus toje pačioje knygoje.

– Knygoje? Jie neturi kompiuterio? – nustebo Kėjus.

– Jūs pamiršote, kad esate Montesangrėje, – atsakė tėvas Džeraldas, šypsodamasis girta šypsena.

Viskas buvo kur kas paprasčiau, nei iš pradžių atrodė, nors po apsilankymo išgrobstytoje pasiuntinybėje jie jau nebetikėjo savo sėkme.

Tėvas Džeraldas juos paliko laukti tylioje gatvelėje netoli nuo savivaldybės. Nepraėjo nė pusvalandis, ir jis grįžo, ryžtingai žengdamas su patenkinta šypsena veide.

– Dievas mums padėjo, – pareiškė jis, įlipdamas į visureigį.

Tėvas Džeraldas neilgai užtruko, bet Larai tas laikas išsitęsė tarsi amžinybė. Ji bijojo, kad jis neras dokumento, ir tada jų ieškojimams bus galas. Kėjus dėjosi snaudžiąs, užsidengęs veidą šiaudine skrybėle, bet iš tikrųjų akylai stebėjo, kas vyksta aplinkui.

Siudadas – neramus miestas, kupinas pavojų, bet dauguma parduotuvių buvo atidarytos. Žmonės važinėjo senais autobusais, nuosavais automobiliais, dviračiais ir vaikščiojo pėsčiomis. Nors judėjimas buvo gyvas, aplinkui jautėsi mirties antspaudas. Visur tvyrojo nepatiklumas ir baimė. Žmonės nebesibūriavo pasišnekėti, bijodami, kad jų susibūrimo tikslas bus blogai suprastas kareivių, šie dideliu greičiu lakstė karinėmis mašinomis, nepaisydami gatvės eismo taisyklių.

Vaikai glaudėsi prie skubančių, išsigandusių motinų sijonų. Pardavėjai ir pirkėjai keitėsi trumpais sakiniais.

Kėjus ir Lara su palengvėjimu pamatė grįžtantį tėvą Džeraldą.

– Ar sužinojote, kur palaidota Bėlė? – nekantriai paklausė Lara.

– Ne, bet mirties liudijimas yra. Jį pasirašė daktaras Tomas Sotas Kinjonas.

– Važiuojam, – paliepė Lara, rodydama Kėjui, kad įjungtų variklį.

– Palaukite. Tas Sotas, – Kėjus atsisuko į tėvą Džeraldą, – kieno jis pusėje?

Lara labai nekantravo.

– Ar tai labai svarbu?

– Dar ir kaip!

– Jis gydytojas. Aš taip pat. Tai yra svarbiau už politines simpatijas. Jis man padės kaip profesijos draugas.

– Ir kada tu pagaliau surimtėsi? – nusivylęs prašneko Kėjus. – Jis gali būti kas tik nori, Elio Korasono giminaitis arba Eskavezo šnipas. Jeigu mes lyg niekur nieko atvyksim ir dar prišnekėsim nereikalingų dalykų, mums bus galas.

– Paklausykite, – tėvas Džeraldas kreipėsi į Kėjų, norėdamas sutaikyti abi puses. – Po darbo buvau kelis kartus susitikęs su daktaru Sotu. Jis niekada nekalbėjo apie atsidavimą vienai ar kitai grupuotei. Gydytojas teikia pagalbą visiems sužeistiesiems, nesvarbu, kieno pusę jie palaikytų. Taip pat kaip aš.

– Štai, matai? Važiuojam greičiau!

Kėjus nekreipė į Larą dėmesio.

– Jeigu jis su mumis elgsis gerai, vis tiek rizikuos savo galva. Gali būti, kad daktaras iš baimės mums nesuteiks informacijos. Arba apskritai atsisakys su mumis kalbėti. Dar blogiau bus, jeigu jis pakvies kareivius.

– Aš pasiryžusi rizikuoti, – nenustygo vietoje Lara.

– Bet tu čia ne viena.

– Jeigu nenorite manęs lydėti, likite.

Kėjus pabandė ją sutramdyti žvilgsniu, bet ji buvo nepalenkiama. Kėjus atsisuko į tėvą Džeraldą.

– O ką jums sako nuojauta dėl to daktaro?

Tamsiose dvasininko akyse blykstelėjo nepasitikėjimas. Pagalvojęs jis pasakė:

– Aš manau, jis mūsų neišduos, nesvarbu, sutiks ar nesutiks mums padėti.

Lara linktelėjo galvą.

– Gerai, jūs esate du, – sutiko Kėjus. – Tegu būna taip, kaip jūs norite, bet veiksime taip, kaip pasakysiu aš.

Lara ir Kėjus laukė ankštame daktaro kabinete, kol tėvas Džeraldas dar kartą kalbėjo jų vardu. Nors Kėjus nuleido užuolaidas, norėdamas pasislėpti nuo vidurdienio saulės, kambaryje tvyrojo troškinantis karštis. Laros drabužiai prilipo prie drėgnos odos. Ant Kėjaus marškinių pasirodė tamsios prakaito dėmės. Jis be paliovos ranka šluostė šlapią kaktą. Jie tylėjo, kad nereikėtų eikvoti brangių jėgų.

Negana to, tylėjimas – atsargumo priemonė. Jie nenorėjo savo balsais atkreipti kieno nors iš ligoninės personalo dėmesį. Jiems būtų buvę sunku paaiškinti, ką jie veikia daktaro Soto kabinete.

Laukimas darėsi nebepakeliamas. Lara sėdėjo nuleidusi galvą ant stalo ir parėmusi skruostus rankomis. Prabėgo jau ištisos dvi valandos. Kas ten vyksta? Ji įsivaizdavo siaubingiausias dalykus. Juos demaskavo. Jau iškviesti kareiviai apsupa ligoninę. Gal Kėjus buvo teisus, sakydamas, kad daktaras Sotas naudojasi savo profesija kaip priedanga. Iš tikrųjų jis šnipas. Jis atspėjo tėvo Džeraldo sumanymą, kankinimais privertė pasakyti tiesą, ir štai dabar...

Lara išgirdo artėjančius balsus ir pakėlė galvą; žmonės kalbėjo ispaniškai. Kėjus taip pat sukluso. Jis atsistojo prie sienos šalia durų ir ženklu parodė jai nejudėti.

Larai širdis daužėsi krūtinėje. Prakaitas čiurkšlelėmis tekėjo per kūną. Durų rankena pasisuko, ir į kabinetą įėjo daktaras Tomas Sotas Kinjonas. Jis ištiesė ranką prie jungiklio ir uždegė šviesą.

– Tai buvo paprasčiausias gimdymas, bet jūs žinote, kaip būna...

Daktaras pamatė Larą ir nustebęs pažiūrėjo į ją.

– Atleiskite, daktare, – atsiprašė tėvas Džeraldas, įeidamas į kambarį paskui Tomą Sotą. Jis kalbėjo ispaniškai. – Aš nebuvau su jumis visiškai atviras. Žinoma, mums reikia pakalbėti apie nemokamos valgyklos organizavimą badaujantiems. Tačiau, jeigu jūs neprieštarausite, mes tai padarysime vėliau.

Kėjus uždarė duris ir atsistojo tarp durų ir labai nustebusio gydytojo.

Tėvas Džeraldas atsiprašė Laros ir Kėjaus už vėlavimą.

– Daktaras sutiko su manim pasikalbėti, kai tik baigsis gimdymas. Tačiau gimdymas užsitęsė, ir man reikėjo ilgai laukti.

– Jūs amerikiečiai?! – sušuko daktaras. Jis kalbėjo nepriekaištinga anglų kalba. – Kaip jums pavyko pereiti sieną? Paaiškinkite, kas atsitiko. – Jis metė neramų žvilgsnį į rūstų Kėjaus veidą ir užkištą už diržo pistoletą. Pažvelgė į dvasininką, paskui į Larą, stovinčią prie rašomojo stalo.

– Kas jūs?

– Daktarė Lara Malori. – Nors lūpa jau seniai nekraujavo, Lara jautė, kaip smarkiai ji ištino. – Prieš trejus metus aš gyvenau čia, Montesangrėje, su savo vyru pasiuntiniu Rendalu Porteriu.

– Taip, dabar prisimenu, – pasakė daktaras Sotas. – Mačiau jūsų nuotrauką laikraščiuose. Jūsų vyrą pagrobė ir nuteisė mirties bausme. Tokia tragedija, toks beprasmis žiaurumas. Mes, gydytojai, buvome labai sukrėsti dėl pasiuntinio mirties. Nuo tada, kai nutrūko diplomatiniai santykiai su Jungtinėmis Amerikos Valstijomis, mums labai sunku gauti vaistų ir medicininių instrumentų.

– Kaip gydytoja, gerai suprantu jūsų bėdas, – Lara žengė kelis žingsnius prie daktaro Soto. – Daktare, aš pasistengsiu jus aprūpinti vaistais, jeigu jūs sutiksite man padėti.

Sotas pažvelgė per petį į Kėjų, dar kartą metė klausiamą žvilgsnį į dvasininką, tada vėl atsisuko į Larą.

– Kuo aš galiu jums padėti?

– Padėkite man surasti dukters kapą.

Daktaras žiūrėjo į Larą suglumęs, netardamas nė žodžio.

– Ją nušovė per susišaudymą, kai maištininkai pačiupo mano vyrą. Ją palaidojo kažkur čia. Mūsų vyriausybė ir Montesangrės pareigūnai nekreipė jokio dėmesio į mano nuolatinius prašymus rasti jos palaikus ir atsiųsti į Jungtines Amerikos Valstijas. Dabar pati atvažiavau. Bet nežinau, kur jos kapas.

Toli koridoriuje pasigirdo žingsniai. Indų ir įrankių skambčiojimas bylojo, kad atėjo vakarienės metas. Tačiau mažame kabinete, esančiame prie atsarginio išėjimo, buvo tylu.

Galiausiai daktaras Sotas prašneko:

– Aš jus nuoširdžiai užjaučiu. Jūsų drąsa mane žavi, tai labai pavojinga užmačia. Bet aš nežinau, ką jums atsakyti. Iš kur aš galiu žinoti, kur palaidota jūsų dukra?

– Jūs pasirašėte jos mirties liudijimą. – Lara priėjo prie jo dar arčiau. Kėjus įsitempė ir griebėsi pistoleto, bet Lara žvilgsniu jam įsakė nejudėti iš vietos. – Ar jūs apskritai prisimenate tokį dalyką?

– Žinoma.

– Ji buvo vardu Ešlė Ana Porter. Mirė kovo ketvirtą dieną, likus kelioms valandoms iki oficialaus revoliucijos pradžios paskelbimo.

– Aš puikiai prisimenu: nužudė jūsų dukrą, jūsų vyrą paėmė įkaitu, o jus sužeidė.

– Tada turite prisiminti, kad pasirašėte Ešlės mirties liudijimą ir leidote ją laidoti.

Prakaito lašai pasirodė jam ant veido. Daktaras buvo tvirto kūno sudėjimo, netgi truputį apkūnus, už ją žemesnis, kvadratiniu veidu ir barzda; priplota nosis rodė, jog jis turi

šiek tiek indiško kraujo. Didelės negrabios rankos, atrodė, nesugebėtų operuoti, bet tėvas Džeraldas jiems sakė, kad daktaras Sotas puikus chirurgas.

– Atleiskite, bet neprisimenu, kad būčiau pasirašęs tokį dokumentą.

Lara suglumusi sušuko:

– Bet jūs turite prisiminti!

– Labai prašau suprasti, – skubiai pasakė jis, – kad valandos ir dienos po pasiuntinio pagrobimo buvo audringiausios mūsų šalies istorijoje. Šimtai žmonių buvo nužudyti ir sužeisti. Prezidentas ir jo šeima vos išsigelbėjo. Visi, kurie jam tarnavo, buvo nuteisti vieša mirties bausme, o gatvės užtvino krauju.

Lara apie viską skaitė laikraščiuose, gulėdama Majamio ligoninėje. Daktaras gana tiksliai nusakė tada vyravusį chaosą.

Kėjus pirmą kartą įsikišo į pokalbį:

– Argi jūs neįsiminėte tarp kitų lavonų tos mažos amerikietės mergaitės?

Jam atrodė, jog tai neįmanomas dalykas.

Sotas papurtė pliką galvą.

– Labai gaila, *senjore*, bet turiu jus nuliūdinti...

Lara kelis kartus giliai atsiduso, tarsi sukaupdama visas jėgas, paskui jam ištiesė ranką.

– Dėkoju, daktare Sotai. Atsiprašome už kiek neįprastą vizitą.

– Aš suprantu jūsų atsargumą. Dabar esantys valdžioje sukilėliai jūsų vyrui nejautė didelės simpatijos.

– Mano vyras atstovavo Jungtinėms Amerikos Valstijoms, o jos palaiko prezidentą Eskavezą. Rendalas tik atliko savo pareigą.

– Viskas taip, – maloniai pritarė Sotas. – Bet galiu jums garantuoti, kad šeimos ir draugai žmonių, nukankintų ir nužudytų Eskavezo parankinių, vargu ar jiems bus malonūs.

– Ar galime tikėtis, kad jūs neišplepėsite apie mūsų apsilankymą? – tiesiai paklausė Kėjus.

– Žinoma, aš jūsų neišduosiu.

– Jeigu jūs tai padarysite, pasigailėsite.

Tėvas Džeraldas atsistojo tarp jų.

– Manau, mums laikas eiti. Daktaras Sotas turi daug darbo.

– Taip, – sutiko Lara. – Mes ir taip jam pridarėme rūpesčių.

Tėvas Džeraldas palaimino gydytoją ir vėl paprašė atleisti už apgaulę. Kai Lara jau beveik priėjo prie durų, daktaras Sotas ją sustabdė, padėdamas ranką ant peties.

– Aš labai užjaučiu, *senjora* Porter. Iš tikrųjų norėčiau jums padėti. *Buena suerte*. Labos nakties.

– *Muchas gracias*. Ačiū.

Lara užsimetė ant galvos skarelę ir išėjo iš kabineto paskui tėvą Džeraldą. Kėjus ėjo paskutinis. Dvasininkas juos nuvedė tuo pačiu keliu, kuriuo jie atėjo, per ligoninės priestatą, kuris dabar neveikė; silpna vyriausybė nerado lėšų jam išlaikyti. Tėvas Džeraldas gerai žinojo ligoninės patalpų išsidėstymą, nes daugelį metų čia lankė savo parapijiečius.

Jie išėjo iš pastato niekieno nepastebėti. Lara nustebo, kad jau naktis. Tiesą sakant, jai buvo visiškai tas pats, ar lauke šviesu, ar tamsu. Ji vos vilko kojas ir tikriausiai visai būtų sustojusi, jeigu Kėjus nebūtų jos prilaikęs už parankės.

Žybtelėjus vilčiai, kai jie rado mirties liudijimą, susitikimas su daktaru Sotu visiškai juos nuvylė. Likimas dar kartą jai sudavė smūgį, ir jai jau nebeliko jėgų priešintis.

Lara vis dar ketino grįžti į pasiuntinybę, tikėdamasi rasti Emilijų Sančesą Peroną. Tačiau pirmiausia reikėjo pailsėti. Poilsis gali sustiprinti jai dvasią. Lara tikėjo, kad jai reikia tik kelias valandas pamiegoti, dar kartą viską apgalvoti, sukurti naują veiksmų planą, ir jai grįš ankstesnis optimizmas.

Taip ji įtikinėjo save, vos vilkdama kojas į visureigį.

Bet prie jo nepriėjo. Kėjus pastūmė ją už šiukšlių dėžių, stovinčių už ligoninės priestato.

– Ei, *padre*!

Tėvas Džeraldas atsisuko.

– Ko norite?

– Nėra ko žaisti slėpynių, Kėjau, – pasakė Lara. – Mūsų niekas nematė.

Kėjus pakvietė tėvą Džeraldą.

– Kada Sotas paprastai išeina iš ligoninės?

Tėvas Džeraldas gūžtelėjo pečiais.

– Neturiu jokio supratimo. O kas yra?

– Mūsų draugas daktaras mus apgaudinėja.

– Bet aš jį pažįstu jau...

– Patikėkite, *padre*, – pertraukė jį Kėjus. – Jūs gerai pažįstate šventuosius, o aš – nusidėjėlius. Jis mus apgaudinėja.

– Kaip? – paklausė Lara.

– Nežinau kaip, bet ketinu išsiaiškinti. Jis pasakė, kad neprisimena tavo dukters. Įžūlus melas, – pareiškė Kėjus. – Apie tą užpuolimą rašė visų šalių laikraščiai. Aš tada buvau Čade ir netgi ten ta naujiena buvo pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Nuo to įvykio prasidėjo revoliucija. Miesto lavoninė buvo perpildyta. Galimas daiktas, jam reikėjo prasibrauti pro kalnus sužeistų ir užmuštų, bet vargu ar jis galėjo pamiršti, jog pasirašė Jungtinių Amerikos Valstijų pasiuntinio dukters, nužudytos per kruviną pasalą, mirties liudijimą. Jokiu būdu, *padre*.

Keista, bet Lara visiškai pasikliovė Kėjumi. Užaugusi tamsi barzda darė jį panašų į tikrą plėšiką, žmogų, kuris pritraukia pavojus ir be jų negali gyventi. Jo akys greitai bėgiojo po gretimus namus. Niekas neliko jo nepastebėta. Jis kalbėjo tyliai, bet tvirtai ir įtikinamai.

– Ką mums dabar daryti? – aimanavo Lara.

Kėjus pajuto, kad ji visiškai juo pasitiki; jis liovėsi apžiūrinėjęs apylinkes ir pažvelgė į ją.

– Laukti.

—

Spragtelėjo revolverio gaidukas, ir daktaras Sotas apmirė vietoje. Kėjus pridėjo beretą daktarui prie smilkinio ir užlaužė jam už nugaros kairę ranką.

– Bent vienas žodis, ir jums galas. – Jo balsas tamsoje skambėjo ne garsiau kaip vėjo judinamų lapų šnaresys. – Eikite į priekį.

Daktaras nesipriešino. Jis nuėjo prie visureigio, iš gatvelės gilumos privažiavusio jų pasitikti. Prie vairo sėdėjo susijaudinęs ir sunerimęs tėvas Džeraldas. Lara sėdėjo ant užpakalinės sėdynės kraštelio, įsitvėrusi priekinės sėdynės atkaltės, ir žiūrėjo, kaip Kėjus veda į automobilį belaisvį.

– Apieškok jį, Lara.

Ji nušoko ant žemės ir apčiupinėjo daktaro drabužius.

– Aš neturiu ginklo, – išdidžiai pareiškė daktaras Sotas.

– Ir dar esat baisus apgavikas, – pridūrė Kėjus.

Lara papurtė galvą, rodydama, kad daktaras neturi ginklo, paskui grįžo į automobilį.

– Lipkite.

Sotas pakluso Kėjaus įsakymui ir atsisėdo ant priekinės sėdynės. Kėjus atsisėdo užpakalyje šalia Laros ir nukreipė pistoleto vamzdį daktarui į pakaušį. Tėvas Džeraldas įjungė pavarą ir pajudėjo iš vietos.

– Kur jūs mane vežate? Dėl Dievo meilės, prašom... Aš nežinau, kodėl jūs taip darote. Ko jums iš manęs reikia?

– Mes norim žinoti tiesą. – Lara palinko į priekį, kad jis ją girdėtų. – Juk jūs žinote apie mano dukters mirtį kur kas daugiau, negu sakote?

Kėjus dar stipriau suspaudė pistoletą ir vamzdis įsmigo daktarui į kaklą.

– Ne, nereikia! – veriamai suriko jis. – Prisiekiu, aš nieko nežinau! Dievas liudytojas.

– Atsargiau, – įspėjo Kėjus. – Su mumis važiuoja Dievo tarnas, jis sugaus jus meluojantį.

– Aš niekuo negaliu jums padėti, – tvirtino daktaras.

– Negalite ar nenorite? – paklausė Lara.

– Negaliu.

– Jūs meluojate. Ką jūs nuo mūsų slepiate?

– Ponia Porter, aš jūsų maldauju...

– Pasakykite, – primygtinai prašė Lara.

Tėvas Džeraldas važiavo kaimo keliuku, o jis baigėsi nuošalioje laukymėje ant upės skardžio. Upė prasidėjo kalnuose skaidria kunkuliuojančia versme, bet, prasiveržusi pro džiungles ir vingiuodama pro Siudadą, kur į ją mesdavo šiukšles, leisdavo nuotekas ir nešvarumus, jau užteršta srove tekėjo toliau į vandenyną. Tėvas Džeraldas sustabdė visureigį; jis neišjungė variklio.

– Jūs budėjote tą dieną ligoninėje, kai užpuolė mūsų automobilį? – paklausė Lara.

Daktaras Sotas norėjo linktelėti, bet jam trukdė pistoletas.

– Taip, – sušnabždėjo jis išsigandęs.

– Ar jūs matėte mano dukterį?

– Taip. Ji buvo sunkiai sužeista.

Lara nervingai nurijo seilę, prisiminusi, kiek daug kraujo ištekėjo iš žaizdos Ešlės kakle. Nėra abejonės, miego arterija buvo pažeista. Jai prieš akis iškilo baisus vaizdas. Tačiau dabar ne laikas sielvartauti. Jie negali gaišti nė minutės.

– Kur mano dukters kūnas?

– Tėve, – maldaujamai paprašė Sotas, šnairuodamas į dvasininką. – Prašom, užstokite mane. Aš turiu šeimą. Iš visos širdies užjaučiu ponią Porter, bet aš bijau padarinių.

– Jų bus, neabejokite. – Kėjaus balsas pasidarė grasinamas. – Elis Korasonas toli, o aš arti. Mes važiavome tūkstančius kilometrų ne kad su jumis terliotumės. Atsakykit jai, ko prašo, arba mes su jumis susidorosim. *Comprende?* Suprantate? Mums nėra reikalo jūsų tampytis.

Lara nepritarė gąsdinimo taktikai, kurios griebėsi Kėjus. Jie susitarė, kad ja naudosis tik blogiausiu atveju, kai nepadės įkalbinėjimas.

– *Padre!* – maldavo Sotas; jo balsas nutrūko, kai jis pažvelgė žemyn į drumzlinus upės vandenis. – Maldauju.

Tėvas Džeraldas persižegnojo, nuleido galvą ir ėmė tyliai melstis. Jis puikiai atliko savo vaidmenį.

– Na, užteks. – Kėjus iššoko iš visureigio ir galvos linktelėjimu liepė daktarui išlipti iš automobilio.

– *Cementerio dėl Sagrado Corazon*, – staiga pasakė Sotas.

– Švenčiausiosios Širdies kapinėse, – pakartojo Lara. – Ji ten palaidota?

– Taip. – Daktaras subliūško kaip balionas, iš kurio išleido orą. – Pirmomis dienomis ten laidojo beveik visus užmuštuosius. Nuvežkite mane, ir aš parodysiu tą vietą.

Tėvas Džeraldas nustojo melstis ir apsuko visureigį. Kėjus įlipo į automobilį. Jis įspėjo daktarą:

– Nedrįskite mūsų vedžioti už nosies.

– Ne, *senjore*. Prisiekiu savo vaikų gyvybe.

Kapinės buvo kitoje miesto pusėje. Netgi normaliomis sąlygomis ten nuvažiuoti reikėtų sugaišti daug laiko. Tėvas Džeraldas pasirinko aplinkinį kelią, todėl pasidarė dar toliau. Kelis kartus jis apsuko ratą, norėdamas įsitikinti, kad niekas jų nepersekioja. Jis norėjo išvengti užtvarų ant plento ir karinių postų, todėl vingiavo, atrodo, jau negyvenamomis, pamirštamomis gatvėmis, kur nedegė žibintai ir tik tamsoje miauksėjo klaidžiojančios katės.

Lara virto nervų kamuoliu, bet pagaliau jie privažiavo prie kapinių vartų.

– Uždaryta! – sušuko ji.

– Tvora žema. Eikite čionai. – Kėjus pirmas išlipo iš visureigio. Jis rankos mostu pakvietė Sotą sekti paskui jį. – Laikykite rankas ant galvos. Jeigu nuleisite, šausiu neįspėjęs.

– Jeigu jus mane nušausite, nesužinosite, kur mergaitės kapas.

Tai neišgąsdino Kėjaus. Jis nusišypsojo; prie tamsios barzdos dantys atrodė ypač balti.

– Aš nesakiau, kad jus nušausiu. Aš sakiau, kad šausiu į jus. Pavyzdžiui, į ranką. Be rankos jūs negalėsite nieko sutvarstyti, juolab operuoti. – Jis nebesišypsojo. – Eime.

Visi keturi be jokio vargo perlipo žemą tvorą. Sotas rodė kelią. Jie nesiryžo pasišviesti žibintuvėliu. Mėnulio nebuvo, jie ėjo atsargiai kauburiuota žeme, stengdamiesi neatsitrenkti į paminklus.

Kapinės buvo kalvos, iškilusios aukštai virš miesto, nuokalnėje; tolumoje dunksojo kalnai. Kapinės taip pat nukentėjo nuo karo; niekas daugiau čia nebesirūpino tvarka. Tik iš nedaugelio kapų buvo matyti, kad juos prižiūri rūpestingos rankos. Larai širdį suspaudė iš sielvarto pagalvojus, kad jos dukra palaidota toje apleistoje vietoje, apaugusioje piktžolėmis, apgyventoje gyvačių ir driežų, kurie niekieno nevaržomi šliaužiojo tarp akmenų ir krūmų brūzgynuose.

Palūkėk, Ešle, tau jau nebeilgai liko čia gulėti, prisiekė mintyse Lara.

Daktaras Sotas priėjo prie plačios duobės krašto ir sustojo. Atsargiai, kad neišprovokuotų Kėjaus šūvio, atsisuko į Larą. Ją pribloškė keistas daktaro Soto akių blizgesys, kol ji susiprotėjo, kad jo akys pilnos ašarų.

– Aš norėjau jus nuo to išgelbėti, bet jūs atkakliai reikalavote, – prašneko jis. – Jums būtų buvę geriau nematyti tos vietos, bet jūs nenorėjote nieko girdėti. Dar geriau, jeigu jūs čia nebūtumėte važiavusi ir išvis būtumėte pamiršusi, kas jums atsitiko Montesangrėje.

– Ką jis šneka? – pasidomėjo Kėjus.

Lara, nesuprasdama, apie ką kalbama, priėjo arčiau prie krašto ir pažvelgė apačion. Duobės buvo maždaug dvidešimties metrų skersmens, ji atrodė gana apvali ir priminė nukritusio meteorito pėdsaką; šen bei ten vešėjo augmenija.

Suglumusi Lara atsisuko į tėvą Džeraldą, žiūrintį apačion į negilią žemės įdubą. Jis susikūprino; rankos bejėgiškai karojo prie šonų. Jis spaudė rankoje butelį romo, bet jo nekėlė prie burnos. Tėvas Džeraldas tarsi suakmenėjo ir pamiršo savo pomėgį.

Kėjus taip pat žiūrėjo apačion, tarsi laukdamas iš ten atsakymo. Staiga jo kūnas trūktelėjo kaip marionetės, kurią nematomi siūlai privertė judėti. Jis išmetė pistoletą ant žemės, sugriebė daktarą už drobinio kostiumo atlapų ir kilstelėjo į viršų taip, kad šis beveik nelietė kojomis žemės.

– Jūs norite pasakyti...

– Taip, taip. – Kėjus kone kratė ašaras daktarui iš akių. Šlapios vagelės pasirodė jam ant veido. – *Dos cientos. Trescientos. Quién sabe?* Du šimtai. Trys šimtai. Kas žino, kiek...

– Du šimtai ar trys šimtai ko? – Lara įpuolė beveik į isteriją. – Du šimtai arba trys...

Pagaliau ji suprato, apie ką kalbama, ir jai užgniaužė kvapą. Ji išsižiojo, bet negalėjo nei iškvėpti, nei įkvėpti.

Kėjus paleido daktarą Sotą ir puolė prie jos.

– Lara!

Mirtiną kapų tylą perskrodė kraują stingdantis riksmas. Iš pradžių Lara nesuprato, kad verianti dejonė išsiveržė iš jos krūtinės. Išskėtusi rankas, ji puolė prie duobės krašto ir buvo bešokanti į ją, jeigu Kėjus jos nebūtų sugriebęs už liemens. Ji pakibo jam ant rankų. Kėjus atitraukė ją atgal, o ji priešinosi su beprotės jėga ir įniršiu.

Pagaliau Lara ištrūko ir užsispyrusi nušliaužė prie duobės krašto, draskydama nagais žemę, griebdama purvo gabalus ir raudama žolės gniužulus; ir rėkė tuo klaikiu nežmonišku riksmu sulig kiekvienu judesiu.

– Ne! Viešpatie, ne! Leiskit mane ten. *Ešle!*

Daktaras Sotas nerišliai murmėjo, kaip atsirado tas kapas. Jį esą iškasė buldozeris, kad būtų galima palaidoti daugybę nužudytųjų. Laidotuvių biuras nespėjo laidoti. Lavoninė buvo perpildyta ir lavonus pradėta krauti kur papuolė. Gatvėse žuvo šimtai žmonių, visur mėtėsi irstantys kūnai. Kilo epidemijos pavojus. Buvo užregistruoti šiltinės ir kitų užkrečiamųjų ligų protrūkiai. Sukilėlių vadai rado paprasčiausią išeitį.

– Užteks, Lara! – Kėjus sugriebė ją už pečių, norėdamas pakelti, bet tai buvo beprasmiška; ji buvo tarsi suaugusi su žeme.

– Man labai gaila. Labai gaila, – kartojo daktaras Sotas.

Dabar Lara suprato, kodėl jis nenorėjo jai pasakoti apie kapą. Jis bijojo padarinių, bet Elis Korasonas čia niekuo dėtas; jis bijojo dėl Laros.

– Neliesk manęs! – Ji iki kraujo nagais draskė Kėjui rankas, kol šis traukė ją šalin nuo baisaus kapyno, ir jis riktelėjo iš skausmo.

– Lara, – švelniai pašaukė tėvas Džeraldas ir atsiklaupė šalia jos. – Dievas savo begaliniu išmintingumu...

– *NE!* – suriko Lara. – Nekalbėkite man apie Dievą!

Jau po akimirkos Lara nutilo ir prašė Aukščiausiojo atleisti.

– Kas tai padarė? – stiprios Kėjaus rankos dar laikė Larą už pečių, bet jis įsmeigė kupiną įniršio žvilgsnį į daktarą Sotą. – Kas palaidojo mergaitę bendrame kape? Dieve mano, ką – ar jūs ne žmonės? Pasakykite, kas. Kas paliepė? Aš noriu žinoti to niekšo pavardę.

– Atleiskite, *senjore*, niekas nežino, kas įsakė visus palaidoti bendrame kape. Visi... – Daktaras Sotas negarsiai suriko, puolė ant kelių, susigriebė už krūtinės ir parvirto ant šono.

Tėvas Džeraldas, kalbėdamas jau trečią maldą, krito kniūbsčias ant šlapios žemės šalia Laros.

Suglumusi ir apimta siaubo, ji žiūrėjo, kaip aplink jo galvą plečiasi tamsi kraujo bala.

Kėjus čiupo pistoletą nuo žemės, bet pavėlavo. Gavęs bato spyrį į šoną dejuodamas, iškreiptu iš skausmo veidu griuvo ant žemės.

Lara karštligiškai bandė nušliaužti į šoną nuo tos beformės masės, kuri ką tik buvo tėvo Džeraldo galva. Staiga ją kažkas pastatė ant kojų, ji vos neprisikando liežuvio.

– Labas vakaras, *senjora*. Štai mes ir vėl susitikome.

Tai buvo Rikardas, tas pats partizanų vadas, kurį jie sutiko pakeliui į Siudadą.

Karinį sunkvežimį krestelėjo, įvažiavus į kelio duobę. Larą bloškė į geležinį bortą. Jie važiavo jau daug valandų.

Ten kapinėse, pirmiau, negu ji spėjo susigaudyti, kad jie papuolė į spąstus, ginkluoti žmonės jai surišo už nugaros rankas. Jie, kaip ir anksčiau, buvo surišti, todėl Lara bejėgiškai

ritinėjosi sunkvežimio kėbule. Mašiną mėtė iš vieno šono į kitą, dabar visas jos kūnas bus sudaužytas kaip obuolys. Bus, jeigu ji liks gyva, o tai dar buvo didelis klausimas.

Tėvas Džeraldas negyvas. Daktaras Sotas žuvo nebaigęs pasakyti žodžio. Kėjus, ačiū Dievui, gyvas. Kol juos vedė iš kapinių iki sunkvežimio, jis be paliovos plūdosi. Keli kareiviai rausėsi po jų daiktus visureigyje. Vienas ištraukė kamerą ir objektyvus. Kėjus suriko:

– Neliesk, šunie!

Kaip ir Laros, jo rankos buvo surištos už nugaros, bet jis puolė į priekį ir koja išmušė kareiviui iš rankų krepšį. Kareivis jam trenkė į smilkinį pistoleto rankena. Kėjus susvyravo ir suklupo ant kelių, iš žaizdos galvoje pasipylė kraujas, bet jis priešinosi, pašaipiai sakydamas kareiviui:

– Iš karto matyti, kad tavo motina pastojo nuo asilo.

Ar kareivis suprato angliškai, ar ne, bet puolė prie Kėjaus. Laimė, ne su juo susidoroti: Rikardas įsakė susodinti kalinius į sunkvežimį.

Dar kurį laiką kareiviai ginčijosi, ar visureigį atimti, ar palikti prie kapinių vartų. Pagaliau nutarė, kad vienas kareivis važiuos visureigiu iš paskos.

Kėjų ir Larą įtempė į sunkvežimio kėbulą. Ten sumetė jų daiktus, krepšį su kamera ir Laros krepšį su medikamentais. Kareiviai taip pat sulipo į kėbulą, nuleido brezentą ir jį pritvirtino. Dabar belaisviai nieko nematė, bet kareiviai vis tiek jiems užrišo akis. Kėjus, kaip Lara ir tikėjosi, ėmė priešintis. Trys vyrai jį laikė už rankų ir kojų, o ketvirtas užrišo jam akis nešvariu skuduru.

Lara nusprendė, kad priešintis beprasmiška, ir tik žvilgsniu rodė panieką savo sargybiniams.

Kelias praktiškai buvo neišvažiuojamas. Kareiviai seniai nesiprausę. Uždarame sunkvežimyje tvyrojo nepakeliamas tvaikas. Larą kankino troškulys, bet ji suprato, kad nėra prasmės prašyti vandens. Nuo smūgių į kietą sunkvežimio dugną ir bortus jai skaudėjo viską: nugarą, rankas, kojas. Virvė ant riešų ir kulkšnių įsirėžė į kūną.

Kur juos veža ir ko? Kiek dar ilgai? Ar apskritai kareiviai žino, kur juos veža? Ką su jais darys, kai ten nuvyks?

Lara neklausinėjo. Vis tiek niekas neatsakys. Tik kartą juodu pabandė pasišnekėti, bet Kėjų už tai nubaudė.

– Lara? – jo balsas buvo toks pat kimus kaip ir jos. – Kaip jautiesi?

– Kėjau?

– Ačiū Dievui, tu dar gali atsakyti...

Pasigirdo smūgiai, paskui dejonės, ir daugiau Kėjus nebandė jos kalbinti.

Lara pamėgino nukreipti dėmesį kitur ir mintyse persikelti iš čia į kitus kraštus. Tačiau kas kartą, kai įsivaizduodavo saulėlydį dykumoje, vandenyno bangas arba plaukiančius debesis, tuojau pat prisimindavo bendrą kapą, kur amžiams pasmerkta gulėti jos dukra.

Ji niekada nepajėgs įgyvendinti to, ką buvo nusprendusi padaryti. Tada kodėl, pasitaikius progai, nepabandžius bėgti ir gauti kulką, kuri išvaduotų iš kančių? Tėvas Džeraldas ir daktaras Sotas nepajuto skausmo. Akimirksniu jie perėjo į nebūtį. Kaip tai puiku!

Kodėl ji kabinasi į gyvenimą?

Tai stipriau už ją. Ji turi pasiekti, kad nusikaltėliai būtų nubausti. Jie užkasė į kraupų kapą Jungtinių Amerikos Valstijų pasiuntinio dukterį, taip buvo pažeistos visų pripažintos žmogaus teisės. Jeigu jai pavyks, ji apie tai papasakos visam pasauliui.

Lara buvo susidūrusi su daugybe mirtinai sergančių žmonių, bet tik šiandien iš tikrųjų suprato, kodėl jie nenori skirtis su gyvenimu. Kam laikytis įsikibus į gyvenimą, atkakliai griebiantis mažiausios vilties, jei vis tiek galas neišvengiamas? Ir vis dėlto kiek daug kartų ji buvo liudytoja, kad žmogui nepriimtina pati mirties sąvoka. Dabar ji suprato, jog galima egzistuoti net sunkiai suvokiamomis aplinkybėmis.

Instinktas išlikti gyvam yra stipriausias už viską pasaulyje. Jis padeda išsaugoti gyvybę netgi tada, kai protas pasiduoda.

Jeigu būtų ne taip, ji būtų numirusi tada, kai pamatė kapą, kuriame atgulė jos vaikas. Tą siaubingą naktį ją palaikė kiekvienai gyvai būtybei įgimtas troškimas gyventi.

Lara užsnūdo ir pabudo, kai sunkvežimis sustojo; aplinkui girdėjosi balsai ir greiti žingsniai. Ji užuodė dūmų ir gaminamo maisto kvapą.

– Jau atvažiavom? – prašneko Kėjus.

Ją pastatė ir ištraukė iš sunkvežimio. Kojos ir rankos nutirpo ir nenorėjo judėti. Pastumta į priekį, ji vos nepargriuvo. Atgaivą teikė tik gaivus vėjelis ir grynas oras. Lara giliai atsiduso ir pabandė ištiesti nutirpusias kojas.

Netikėtai jai nuo akių nutraukė raištį. Prie pat jos, plačiai šypsodamasis, stovėjo Rikardas.

– *Bienvenido!* Sveika atvykusi! – Lara atšoko, pajutusi iš burnos puvėsių smarvę. – Elis Korasonas džiaugsis, galėdamas pasveikinti brangius svečius.

Ją nustebino, kad jis labai gerai kalba angliškai.

– Aš taip pat turiu ką pasakyti Eliui Korasonui.

Rikardas prapliupo juoktis.

– Moteris, turinti humoro jausmą. Man patinka.

– Aš nejuokauju.

– Ne, *senjora*. Labai juokinga.

Staiga Rikardui ant kaklo puolė moteris nešvariomis kareiviškomis kelnėmis ir prakaituotais marškinėliais. Po ilgo aistringo bučinio, kai jis atvirai ją glamonėjo, moteris sumurkė:

– Eime. Aš tau paruošiau valgyti.

– Kur Elis Korasonas? – pasidomėjo Rikardas.

– Jis laukia viduje.

Nesiliaudami myluotis, jie nuėjo į negrabiai suręstą lūšną, užlipo svyruojančiais laiptais ir dingo už užuolaidos, slepiančios įėjimą į namą. Kitus kareivius taip pat sveikino stovyklos moterys ir padavė kiekvienam po dubenėlį valgio iš bendro katilo, kabančio virš laužo. Jie gėrė kavą iš metalinių puodelių. Larai būtų užtekę ir šlakelio vandens. Jos lūpa buvo ištinusi ir skaudėjo.

Ją ir Kėjų saugojo du ginkluoti žmonės. Pamačiusi Kėjų vos atvežtą į stovyklą, Lara nejučia suriko. Jis sėdėjo ant žemės netoli nuo jos, bet tarp jų stovėjo sargybiniai. Žaizda ant smilkinio buvo apdžiūvusi, bet atrodė nekaip, būtinai reikėjo ją valyti ir dezinfekuoti; galimas daiktas, susiūti. Ji prisiminė krepšį su medikamentais, bet būtų buvę beprasmiška prašyti jį grąžinti.

Kėjui aplink akis atsirado juodi ratilai, rodantys, jog jis nepaprastai pervargęs; tikriausiai ir jos paakiai tokie patys. Jo drabužiai, kaip ir jos, buvo purvini ir prakaituoti. Saulė su deginančiais spinduliais dar tik kilo; drėgmė buvo tokia didelė, kad virš aikštelės medžių kabojo rūkas.

Kėjus nenuleido nuo jos atkaklaus žvilgsnio, tarsi norėdamas kažką pasakyti, bet Lara ir be jo suprato, kokia pavojinga jų padėtis. Jis parodė jai akimis į krepšį su kamera. Vienas kareivių jį ir kitus jų daiktus iškėlė iš sunkvežimio ir padėjo netoliese tos vietos, kur stovėjo Lara.

Ji palenkė galvą, norėdama išgirsti Kėjaus tariamus žodžius, bet veltui.

Pagaliau iš jo lūpų ji perskaitė:

– „Magnum“.

Lara greitai žvilgtelėjo į krepšį su fotokamera, paskui vėl į jį. Jis vos pastebimai linktelėjo.

– *Senjore, senjore.* – Durų kiaurymėje iš už užuolaidos pasirodė Rikardas ir atsirėmė į vieną prieangio stulpą, laikantį šiaudinį stogą. – Jums labai pasisekė. Jus dabar priims Elis Korasonas.

Stovykloje įsivyravo pagarbi tyla. Pusryčiavusieji pastūmė į šoną dubenėlius su valgiu. Visų žvilgsniai nukrypo į lūšną. Netgi gainiojantys vienas kitą vaikai, šaudantys iš žaislinių pistoletų, liovėsi žaisti. Kareiviai nustojo pasakoti savo mylimosioms apie vakarykščius įvykius. Visi žiūrėjo į lūšnos duris.

Lėtai atsitraukė užuolaida ir į prieangį išėjo vyras. Larai sulinko keliai, ir ji parkrito ant žemės. Beveik be garso ji ištarė:

– Emilijus.

Dvidešimt antras skyrius

– Atleiskite, panele Džeinelena.

Išgirdusi jo balsą, Džeinelena vos neapalpo, bet tuojau pat susitvardė. Ramiai, išdidžiai ji pakėlė galvą ir pasakė:

– Laba diena, pone Keitai. Kuo galiu jums padėti?

Keitas stovėjo duryse, jungiančiose garažą su mažyte kontora. Dideliame griozdiškame pastate vyravo tyla ir nebuvo nieko, išskyrus juodu.

Bovis atnešė iš gatvės gaivumo. Lauke jautėsi rudens alsavimas, ir Džeinelenai atrodė, kad tuo kvapu persisunkę Bovio drabužiai. Nuo skrybėlės, kurią jis nusiėmė ir dabar nervingai sukiojo rankose, ant plaukų liko įspaudas. Jo lūpos buvo suskeldėjusios. Džeinelena pažvelgė į jį su slaptu ilgesiu.

– Aš štai ką pagalvojau: ar jau ką nors girdėjote apie savo brolį ir daktarę Malori?

– Ne, – atsakė Džeinelena, jausdama sąžinės graužimą. Ji elgiasi labai egoistiškai, galvodama tik apie savo meilę Keitui, kai brolio ir daktarės Malori gyvybei gresia pavojus. Kėjus žadėjo, pirmai progai pasitaikius, paskambinti į namus, bet iki šiol apie jį nėra jokių žinių, nors jau prabėgo trys dienos, kai jie išskrido. Žinoma, Džeinelena nepaprastai jaudinosi, kaip ir Džodė, nors pastaroji stengėsi to neparodyti. Motina visą laiką lindėjo savo kambaryje ir išeidavo tik pietauti, bet netgi tada joms abiem su Džeinelena buvo sunku apie ką nors šnekėti.

– Blogi reikalai, – pakomentavo Bovis. – Maniau, jie greitai grįš. – Jis vėl pradėjo pešioti skrybėlės kraštus.

– Ar jums dar ko nors reikia, pone Keitai?

– Taip, panele. Norėčiau paklausti apie savo čekį. Šiandien aš jo neradau savo skyrelyje. Kitu atveju aš jūsų netrukdyčiau, bet rytoj man reikia mokėti už butą.

Džeinelena gerai žinojo, kad neįdėjo čekio, bet apsimestinai nustebusi pažvelgė į skyrelį su jo pavarde.

– Dieve mano, atleiskite man užmaršumą, pone Keitai. Tikriausiai jūsų čekį palikau seife.

Bendrovės seifas buvo gigantiškas, sveriantis tiek, kiek trys pianinai, su juodomis plieninėmis durimis, papuoštomis įmantriais paauksuotais ornamentais, tikrąja šio žodžio prasme pakibęs virš mažo ankšto kambarėlio. Seifas čia buvo nuo tų laikų, kai Džeinelenos senelis mokėdavo darbininkams pinigus grynaisiais.

Džeinelena priėjo prie seifo, jausdama įsmeigtą Bovio žvilgsnį ir todėl labai sutrikusi. Dar gerai, kad gali pasakyti seifo šifrą netgi staigiai prikelta iš miego. Džeinelena atidarė seifą ir ištraukė čekį, tyčia ten paliktą rytą. Nuo to laiko, kai ji su Boviu glamonėjosi virtuvėje tą vakarą po Džodės priepuolio, Bovis laikėsi nuošaliai, ir ji nusprendė pati parodyti iniciatyvą.

Bovis pabėgo nuo jos tiesiog į liūtį, pasirinkdamas šaltą dušą ir nešildančius žaibų blyksnius, o ne jos glamonių šilumą. Galimas daiktas, ji nuvylė Bovį savo bučiniais, galimas daiktas, atstūmė jį savo skubėjimu atsakyti į glamones, bet ji neleis, kad Bovis ją niekintų ir apsimestų, kad tarp jų nieko nebuvo.

– Štai jūsų čekis, pone Keitai. – Paduodama jam čekį, Džeinelena jį laikė už galiuko, kad savo pirštais nepaliestų jo pirštų. – Atleiskite, kad taip atsitiko.

Džeinelena vėl atsisėdo prie stalo ir ėmėsi darbo, kurį dirbo prieš jam ateinant. Jos širdis plakė taip stipriai ir garsiai, kad kiekvienas dūžis skambėjo jai ausyse. Dabar viskas

priklauso nuo jo. Kelios kitos sekundės gali būti lemiamos. Jeigu jis apsisuks ir išeis, sudaužys jai širdį. Džeinelena slėpė neviltį po apsimestiniu abejingumu. Jeigu jų romanas tuo aistringu bučiniu virtuvėje ir baigsis, tai jai būtų geriau mirti.

Dešimt sekundžių. Dvidešimt. Trisdešimt.

Bovis mindžikavo nuo kojos ant kojos.

Džeinelena laukė, darydama raudonu rašalu nedideles atžymas sąskaitoje, o jos ateitis ir visas likimas kabojo ant plaukelio.

– Kas... Kodėl... Kodėl jūs manęs nebevadinate Boviu?

Džeinelena pakėlė galvą, tarsi nustebusi, kad jis vis dar čia. Ji apsimetė, kad ieško atsakymo.

– Aš maniau, kad mes daugiau nebeturime vadinti vienas kito vardu.

– Kodėl?

– Jeigu žmonės vadina vienas kitą vardu, vadinasi, jie yra draugai. Draugai nevengia vienas kito. Draugai susitinka, kalbasi, kartu leidžia laiką, apskritai stengiasi dažniau susitikti. Draugai vienas kitam pamoja, kai kuris nors važiuoja pro šalį. Jie nenusisuka ir neapsimeta, kad tavęs nemato. – Tai buvo užuomina į vakar dieną. Jis apsimetė, kad jos nemato, kai jie atsitiktinai susitiko Teksaso gatvėje.

– Klausykite, panele Džeinelena, aš žinau, jūs pamanėte, kad...

– Netgi buvę draugai, ir tie neapsimetinėja, kad nemato vienas kito. – Džeinelenos balsas sudrebėjo ir ji neapkentė savęs už tą silpnumą. Kad ir kaip ten būtų, ji prisiekė, kad jam matant neverks. – Draugai nesielgia taip, tarsi niekada nebūtų buvę... draugai. Tarsi jie niekada... O Viešpatie! – Jos sielvartui, akys prisipildė ašarų. Džeinelena pakilo nuo kėdės, prispaudusi prie nosies popierinę servetėlę, ir jam atsuko nugarą. – Aš nieko nemoku, – gailiai pasakė ji, šluostydamasi akis. – Aš nemoku apsimetinėti kaip kitos moterys. Štai ir dabar apgavystė su jūsų čekiu atrodo kvaila ir vaikiška. Žinau, kad jūs iš karto ją supratote. Paprasčiausiai negalėjau

nieko geresnio sugalvoti, kad pamatyčiau jus vieną. – Džeinelena atsisuko į jį, žinodama, kad atrodo siaubingai. Ji nemokėjo gražiai verkti kaip kino aktorės. Kai verkdavo, jai parausdavo akys ir nosies galiukas, o ant veido atsirasdavo rausvų dėmių. – Atleiskite, Bovi. Žinau, kad jus stumiu į keblią padėtį. Galite eiti. Jums nėra ko pasilikti. Nesijaudinkite dėl manęs. Aš jaučiuosi puikiai. Tai tiesa.

Bovis nepajudėjo iš vietos. Jis atrodė toks pat nelaimingas kaip ir Džeinelena. Tai įkvėpė vilties.

– Reikalas tas, panele Džeinelena, kad aš esu dėl visko kaltas.

Dabar, jau pridariusi daugybę klaidų, Džeinelena nebeturėjo ko prarasti, tad nusprendė sužinoti tiesą.

– Kodėl jūs manęs vengiate?

– Todėl, kad maniau... jog jūs nenorite manęs matyti po to... – Bovis nusisuko ir nusikeikė. Tačiau jo žvilgsnis užkliuvo už apsinuoginusios žavios blondinės sieniniame kalendoriuje ir jis skubiai vėl nukreipė žvilgsnį į panelę Džeineleną. – Aš maniau, kad jūs daugiau nebenorite manęs matyti po to, kai aš taip pasielgiau. Aš elgiausi su jumis nepagarbiai, aš jus labai gerbiu.

Džeinelena paraudo prisiminusi, kaip jo ranka klaidžiojo po jos sijonu, pakeliui čiupinėdama viską su, jos manymu, neužgniaužiamu geidulingumu. Tiesą sakant, tai šokiravo, bet, kita vertus, buvo ir nepaprastai miela.

– Ką gi, aš pati elgiausi nelabai padoriai, ar ne taip? – pasakė ji droviai. – Bet aš maniau, kad mes elgiamės vienas su kitu visai pagarbiai. Maniau, mūsų draugystė perėjo į naują etapą. Tikėjausi, kad galbūt norite, na, žinote... pasidulkinti.

Skrybėlė iškrito Boviui iš rankų ir šleptelėjo tarp popierių ant stalo. Jis staigiai dribtelėjo ant kėdės ir, padėjęs alkūnes ant sąskaitų ir laiškų, apkabino rankomis galvą. Ištempęs lūpas, jis stipriai iškvėpė orą.

– Aš žinau, kad tai yra kaip tik tas žodis, – droviai prašneko Džeinelena. – Kėjus jį vartoja, kai kalba... apie tai.

– Taip, panele, tai yra tas pats žodis. Iš karto aišku, apie ką kalbama.

– Tai ką gi? Ar aš apsirikau?

Bovis pasikasė pakaušį. Po tylos, kuri Džeinelenai pasirodė be galo ilga, jis pakėlė galvą.

– Reikalas tas, kad tai nevisiškai šis žodis. Jeigu aš norėčiau, mes su jumis tai būtume padarę tiesiai ant grindų virtuvėje, ant linoleumo. Tačiau aš apie jus esu labai geros nuomonės, negaliu užversti jums sijono ir pasielgti kaip su paprasčiausia kekše už dešimt dolerių. Matote, panele Džeinelena, jūs esate ledi, o aš esu niekas, valkata, ir toks visada liksiu.

– Jūs ne valkata!

– Palyginti su jumis – valkata. Negana to, aš sėdėjau kalėjime.

– Jus nepadarėte nusikaltimo, o pasielgėte taip, kaip buvo teisinga. Reikėjo pasodinti tą gyvulį, o ne jus.

Pamačius ją įsikarščiavusią, Bovio veidą nušvietė geraširdiška šypsena.

– Deja, Teksaso valstijos teismas nusprendė kitaip. - Surimtėjęs Bovis pridūrė: – Kaip ir Iden Paso gyventojai; juk jie išnagrinėjo mano bylą. Jeigu jūs su manimi susidėsite, ką jie apie jus pagalvos?

– Man visiškai tas pats. – Džeinelena apėjo stalą, atsiklaupė ant kėdės priešais Bovį ir apsikabino jį per liemenį. - Visą savo gyvenimą, Bovi, aš gyvenu vadovaujama kitų žmonių. Aš visada buvau paklusni ir niekada niekam neprieštaravau. Tačiau neseniai Kėjus man pasakė, kad gyvenimas bėga man pro šalį. – Ji prisitraukė arčiau prie jo. – Tuo įsitikinau, kai tu mane pabučiavai. Pirmą kartą gyvenime pasijutau laisva. Nenoriu susenti ir staiga išgirsti, kad praleidau gyvenime kai ką svarbaus, nes visada bijojau svetimos nuomonės. Ištisus trisdešimt trejus metus aš buvau padori ir dorybinga panelė Džeinelena, bet man jau tai nusibodo. Tik sutikusi tave pažinau, kas yra tikras džiaugsmas. Na ir kas, kad Iden Paso gyventojai į mus šnairuos? Jie daugelį metų manęs gailėjo

ir vadino senmerge, nes aš niekada nieko neturėjau. Jeigu reikia rinktis tarp gailesčio ir pasmerkimo, aš renkuosi pasmerkimą. – Džeinelena patylėjo, paskui ryžtingai pridūrė: – Jeigu aš tau nors truputį patinku, nemesk manęs dėl to, kad bijai pražudyti mano reputaciją.

– Jeigu jūs man nors truputį patinkate? – pakartojo Bovis, šypsodamasis liūdna šypsena. Jis prisitraukė ją ir pasisodino ant kelių. – Jūs man taip patinkate, kad vos tik apie jus pagalvojus man pradeda mausti širdį. Taip man ją ir maudžia ištisas dienas. – Jis paėmė Džeineleną už rankos ir švelniai ją paglostė, tarsi bijodamas užgauti. – Žmonės nepagirs, jeigu mes su jumis susidėsime, Džeinelena. Jūs daug prarasite. O aš neturiu ko prarasti. Aš neturiu nei pinigų, nei šeimos, nei draugų, nei visuomeninės padėties. Tačiau jums oi kaip skaudės.

Džeinelena delnu uždengė jam burną.

– Man neskaudės, Bovi.

– Ne, skaudės. Aš jums sukelsiu skausmo ir aš net bijau apie tai pagalvoti.

Jų veidai atsidūrė visiškai arti. Iš ieškančio ir įtempto jo tamsių akių žvilgsnio Džeinelena suprato, kad jis kalba visai ne apie tai, kaip jos poelgis pakeis bendruomenės nuomonę. Bovis kalbėjo apie fizinį skausmą, kurį jai sukels jųdviejų suartėjimas.

Džeinelena sušnabždėjo:

– Aš noriu patirti tą skausmą. Noriu tuoj pat.

Džeinelena prisiglaudė prie jo. Dusli dejonė išsiveržė jai iš krūtinės, kai Bovis apsikabino ją abiem rankomis. Ji atlošė galvą ir atsakė į jo nekantrų bučinį. Jie bučiavosi godžiai ir nepasotinamai.

Keitas paglostė jai skruostą, pirštu perbraukė per pasmakrę ir palietė kaklą. Tarp bučinių Džeinelena jam šnabždėjo ir skatino nesustoti. Kai Bovis atsargiai padėjo jai ant krūtinės ranką, ji švelniai ištarė jo vardą.

– Aš daugiau nebegaliu. Padarysiu tai, ko prisiekiau nedaryti.

Džeinelena atsimerkė ir išsitiesė.

– Ką tu sakai, Bovi?

– Aš nenoriu su tavim pasidulkinti.

Džeinelena tyliai aiktelėjo, tarsi įsižeidusi. Bovis paskubėjo pridurti:

– Aš noriu su tavim pasimylėti. Ir kad viskas būtų taip, kaip reikia: lovoje su švariomis paklodėmis ir tokioje vietoje, kur švaru, kur viskas verta tavęs.

Džeinelena laiminga ėmė juoktis.

– Man visiškai tas pats kur, Bovi.

– O man ne tas pats. Vis dar manau, kad tau kaip niekada gyvenime nepasisekė, kai mane sutikai, ir tai tiesa. Aš negaliu su tavim elgtis kaip su pirma pasitaikiusia.

Džeinelena nuliūdo, kad Bovis liovėsi ją glamonėjęs, bet jos širdis buvo kupina dėkingumo.

– Aš neabejoju, kad esi skaisti. – Bovis pažiūrėjo į ją, o ji linktelėjo. – Kodėl taip atsitiko, nežinau, bet aš džiaugiuosi, kad manęs niekas neaplenkė. Man tai garbė ir aš noriu, kad viskas būtų kaip pirmą kartą, ir man taip pat. Na, iš tikrųjų taip ir bus. Aš niekada neturėjau moters, su kuria būčiau norėjęs praleisti naktį iki ryto.

Džeinelena paslėpė veidą jam ant peties.

– O su manim nori?

Atsakydamas Bovis ją pabučiavo be galo ilgu bučiniu.

– Aš paieškosiu mums tinkamos vietos, – pasakė Bovis kimiu balsu, kai jie atsiplėšė vienas nuo kito.

– Tavo butuke, priestate, – pasiūlė Džeinelena. – Ateisiu pas tave šį vakarą po vakarienės.

– Tas priestatas yra geras man, o tau ir įeiti į jį bus gėda.

– Ak, Bovi.

Bovis ryžtingai papurtė galvą.

– Tai turi būti ypatinga. Kai aš ką nors panašaus rasiu, tau tuojau pat pasakysiu.

– Kada?

– Dar nežinau. – Bovis taip pat degė iš nekantrumo. – Kuo greičiau.

– O kol kas tu gali kas vakarą ateiti pas mane, kai mama nueis miegoti.

– Aš niekada nesutiksiu su tavim gulėti slapčiomis tavo motinos namuose.

– Argi pasakiau „gulėti su manim"? Tiesiog būti kartu. Aš negaliu ilgam palikti mamos vienos. Meideila taip pat įtars, jeigu pradėsiu jos prašyti pabūti kas vakarą iki vėlumos. Kuo aš galėsiu pasiteisinti? Jeigu tu norėsi su manim matytis, turėsi ateiti pas mane į namus.

Jis paniuro.

– Negalima žaisti su ugnimi, Džeinelena. Jeigu mes taip padarysime, gali atsitikti kas nors negera.

– Neišsigalvok. Kas gali atsitikti?

– Tavo mama gali mus užklupti. Tai bent bus triukšmo.

Bovis buvo teisus. Tačiau netgi motinos baimė negalėjo sustabdyti Džeinelenos.

– Mes pasistengsime, kad ji mūsų neužkluptų iki to laiko, kol visiems apie save nepaskelbsime. – Džeinelena nusišypsojo laiminga šypsena. – Aš pasiruošusi paskelbti nors ir dabar.

– Tavimi dėtas, truputį palaukčiau. – Bovis atrodė nepaprastai rimtas, o Džeinelena labai linksma. – Anksčiau ar vėliau būtinai kas nors atsitiks. Man visada taip būna.

– Mudviem viskas bus kitaip.

– Džeinelena, – Bovis pažvelgė jai į akis, – ar tu tvirtai nusprendei? Ar tu viską apgalvojai? Bus karšta, kai visi apie mus sužinos.

Džeinelena paėmė jo rankas į savąsias.

– Be tavęs man taip pat nėra gyvenimo. Geriau jau numirti. Aš tave myliu.

– Aš myliu tave. Nori tikėk, nori netikėk, bet aš niekada niekam tokių žodžių nesakiau.

Jie pasibučiavo dar kartą, ir Džeinelena maldavo, kol jis pažadėjo ateiti prie jos namų užpakalinių durų tą pačią naktį, lygiai vidurnaktį.

Heveros Vinston visiškai nedomino Šiaurės kelio iš Atlanto vandenyno į Ramųjį vandenyną tyrinėjimai. Ji nepatenkinta padėjo į šoną Amerikos istorijos vadovėlį ir susimąstė apie kur kas rimtesnį dalyką: kaip išlaikyti prie savęs Tanerį Hoskinsą.

Hevera budėjo motelio „Žalioji pušis" registratūroje, kaip visada, šiokiadieniais nuo septynių iki dešimtos valandos vakaro. Šios pareigos jos visiškai nevargino. Jai pakakdavo laiko ir namų darbams, ir pasiruošti egzaminams. Tačiau tai taip pat reiškė, kad Heverai trūko laiko susitikti su Taneriu. Ji treniravosi šokėjų grupės, o jis – futbolo komandos treniruotėse; be to, buvo įvairiausių užsiėmimų už mokyklos ribų, todėl jie galėjo susitikinėti tik šeštadieniais ir sekmadieniais.

Jai tai labai nepatiko, bet iš jųdviejų dėl to pyko tik Taneris.

– Pastaruoju metu tavo motina nenuleidžia nuo tavęs akių, nežinau, ar apskritai mums verta susitikinėti.

Hevera bijojo, kad jam greitai viskas nusibos ir jis susiras draugę, kurios tvarkaraštis kur kas laisvesnis ir ne tokia ankstyva komendanto valanda. Šį rytą Hevera jį užklupo per antrą pertrauką meiliai šnekučiuojantis su Memze Parker. Visi mokykloje jau pastebėjo jųdviejų susidomėjimą vienas kitu. Pamokoms baigiantis jau visi žinojo, kad Taneris tuoj tuoj mes Heverą.

Ne, šito ji nepakęs.

Visiškai neseniai Tanerį išrinko mokinių tarybos prezidentu. Praėjusį penktadienį per rungtynes jis pelnė savo komandai dvylika pergalingų taškų. Šiais metais Taneris tapo populiariausiu mokyklos vaikinu. Hevera tvirtai nusprendė, kad už nieką pasaulyje jo neatiduos Memzei Parker.

Tą akimirką, kai ji kūrė planus, kaip išlaikyti Tanerį, per automatiškai atsidarančias duris į motelio vestibiulį įėjo kreivakojis vyras; jis nusiėmė skrybėlę ir apsidairė aplinkui.

– Laba diena. Kuo galiu jums padėti?

– Labas vakaras, panele Vinston.

– Ar jūs mane pažįstate?

– Mačiau jus su tėvais. Aš Bovis Keitas.

Hevera prisiminė tą pavardę. Buvęs kalinys, dabar dirba pas Taketus. Hevera išsigando. O kas, jeigu jis atėjo jų apiplėšti? Jis aiškiai nervinosi ir šmirinėjo akimis. Ji viena budėjo vestibiulyje. Padavėja ir virėjas buvo restorane, bet kokia iš jų nauda, jeigu Bovis Keitas sumanė ginkluotą apiplėšimą ir žmogžudystę.

– Gal mano prašymas jums pasirodys keistas, – pradėjo jis, pirma garsiai atsikrenkšdamas. – Matote, pas mane savaitgalį turi atvažiuoti pasisvečiuoti giminaičiai. Mums bus ankšta mano kambarėlyje, negana to, jie labai priekabūs žmonės. Štai aš ir ieškau vietos, kur juos galėčiau apgyvendinti dienelei arba dviem.

– Aš su malonumu jums paruošiu numerį, pone Keitai. Ar jie atvažiuos šį savaitgalį?

– Ne, ne, dar nereikia ruošti. Mat aš tiksliai nežinau, kada jie atvažiuos. Jie labai nepatikimi. Štai kaip.

Hevera nežinojo, ką daryti. Jis atrodė visiškai nepavojingas. Ji nematė, kad Keitas turėtų kur nors pasislėpęs ginklą, nors ką gali žinoti, gal jis galėjo būti po džinsine striuke.

– Jūs galite man paskambinti ir užsakyti kambarį, kai žinosite tikslią jų atvykimo dieną. Tokiu metų laiku paprastai būna laisvų numerių.

– Gerai, panele. – Keitas akivaizdžiai nenorėjo išeiti. Jis pradėjo žiūrinėti bukletus ir valstijų žemėlapius, gulinčius ant stalelio. – Klausykite, ar aš negalėčiau apžiūrėti kambario? Na, kad žinočiau, koks jis. Aš noriu paties geriausio, – greitakalbe pridūrė Keitas. – Jie mėgsta, kad viskas būtų aukščiausios klasės.

Hevera ėmė juoktis.

– Norite pažiūrėti, ar numeriai tiks jūsų giminaičiams?

– Nenorėjau jūsų įžeisti, panele Vinston. – Keitas skėstelėjo rankomis ir atrodė toks ramus, kad Hevera susigėdo dėl

savo ankstesnės baimės. – Tai užgaidūs žmonės. Iš tų, kurie apie save geros nuomonės. Jiems sunku įtikti. Aš pažadėjau apžiūrėti viešbutį prieš jiems atvažiuojant.

Hevera ištraukė stalčių, kur tvarkingai buvo sudėti kambarių raktai.

– Visų geriausias mūsų numeris – tai jaunavedžių apartamentai.

– Jūs pasakėte, jaunavedžių apartamentai?! Tokių apartamentų man kaip tik ir reikia.

Hevera paliko ant stalo raštelį „Grįšiu po 10 minučių" ir, slėpdama juoką, nuvedė jį į vidų pro plačias stiklines duris. Buvo visiškai aišku, kad jis laukia atvažiuojančių giminaičių taip, kaip ji – skrydžio į Mėnulį. Čia bus jo pasimatymas su draugužė. Bet labai gražu žiūrėti, kaip rūpestingai jis viską planuoja.

– Jaunavedžių numeris yra šalia plaukimo baseino. – Hevera atkreipė į tai Keito dėmesį, kai jie ėjo gėlėmis ir krūmais apsodintu vidiniu kiemu.

– Truputį šaltoka maudytis.

– Vanduo šildomas ištisus metus.

– Nejaugi? – Keitas abejodamas pažvelgė į vandenį.

– Tikra tiesa. Baseinas – mano tėvo pasididžiavimas. Mama jį įkalbėjo įrengti plaukimo baseiną, kai plėtė motelį ir statė naują priestatą. Apartamentai jaunavedžiams taip pat yra mamos sumanymas. Žinoma, mes negalime lenktyniauti su Dalaso arba Hiustono viešbučiais, bet vis tiek mūsų apartamentai yra labai gražūs. Štai ir atėjome.

Hevera atidarė duris ir praleido svečią į priekį. Keitas akimirką sustojo ant slenksčio.

– Jeigu nenorite eiti į vidų kartu su manim, panele Vinston, tai aš galiu pats vienas viską apžiūrėti.

Keito žvilgsnis buvo toks nuoširdus ir be jokių gudrybių, kad Hevera nebijotų su juo eiti, kur tik jis panorėtų, net jeigu jai ant kaklo kabotų brangiausias Darsės vėrinys.

– Prašom užeiti, pone Keitai.

Šviesiai žalių ir rausvų spalvų apartamentus sudarė svetainė ir miegamasis su plačiausia dvigule lova; baldai, apmušalai ir drapiruotės buvo geresni negu kituose kambariuose. Vonioje buvo masažinis įtaisas. Visa kita – kaip įprastuose viešbučių numeriuose. Hevera nenorėtų praleisti vestuvinės nakties tokioje vietoje, bet provincialams, gyvenantiems Iden Pase, tokia vieta tikriausiai svajonių viršūnė.

Bovis Keitas pritariamai linksėjo, kai Hevera jam aiškino apie visus numerio privalumus, bet tylėjo.

– O kur galima patekti pro tas duris? – paklausė jis, rodydamas į duris miegamojo sienoje.

– Jos atsidaro į automobilių aikštelę. Jeigu kas nors panori išsinuomoti tik miegamąjį, mes paprasčiausiai uždarome duris į svetainę.

– Aha. Vadinasi, į miegamąjį galima įeiti iš automobilių aikštelės ir nevaikščioti per vestibiulį ir aplink plaukimo baseiną.

– Kaip tik taip, – patvirtino Hevera, vėl slėpdama juoką. Ponas Keitas, be jokios abejonės, turi slaptą romaną. – Miegamajame, be televizoriaus, dar yra ir vaizdo aparatūra. Tad galite pasiimti vaizdajuosčių ir žiūrėti filmus.

– Manau, mes nieko nežiūrėsime...

Bovis nutilo, supratęs, kad išsidavė. Jis taip sutriko, kad net ausys užkaito, ir garsiai nurijo seilę. Hevera jam nusišypsojo, leisdama suprasti, kad neišduos jo paslapties.

– Motelio personalas, kaip gydytojai ir advokatai, moka saugoti svetimą paslaptį.

– Taip, panele. Ko gero, dabar jau viską pamačiau. Esu labai jums dėkingas. Ar aš galiu išeiti pro tas duris? – Jis priėjo prie durų, atsidarančių tiesiai į automobilių aikštelę.

– Aš jas uždarysiu, kai išeisite. Ar norite užsisakyti numerį?

– Ačiū, ne šiandien. Aš jums paskambinsiu, kai žinosiu tikslią dieną. Gerai?

– Žinoma.

Vis dar labai sutrikęs, Keitas užsidėjo skrybėlę ir grįžo į vestibiulį. Kol jos nebuvo, čia niekas nepasirodė; istorijos vadovėlis, kaip ir pirma, jai kėlė žiovulį. Per Tanerį ji negalėjo susikaupti. Taneris sakė, kad vakare mokysis namie, tačiau kaip patikrinti?

Hevera neištvėrė, surinko jo numerį, paprašė Olio Hoskinso pakviesti sūnų prie telefono ir lengviau atsiduso, kai Olis patvirtino, jog Taneris namie.

– Sveikas, čia aš. Ką veiki?

– Mokausi istoriją.

– Aš irgi. Na ir nuobodybė. – Hevera sukiojo rankose laidą. – Atleisk, kad tave taip užpuoliau po pamokų.

– Neverta prisiminti.

Iš jo tono Hevera suprato, kad jos reikalai prasti.

– Visi kalba, kad...

– O tu mažiau klausyk, kas ką kalba.

Labai jau išsisukinėja. Kodėl jis neneigia apkalbų arba savo susidomėjimo Memze Parker? Aš jį paleidau iš rankų, pagalvojo Hevera, apimta nevilties. Ji žinojo, kad to nepakels.

– Taneri, ar tu neparvežtum manęs į namus, kai aš baigsiu darbą dešimtą? Būk geras. Aš labai noriu tave pamatyti.

– Ar tu be automobilio?

Nuo kada jis išsisukinėja ir nenori su ja susitikti?

– Aš galiu pasakyti namiškiams, kad jis neužsivedė ir paprašiau mane parvežti.

– Gerai, atvažiuosiu.

– Štai ir gerai. – Hevera pažiūrėjo į laikrodį. – Laukiu tavęs dešimtą. Jeigu nori, gali atvažiuoti anksčiau, kartu palauksim naktinio durininko.

– Atvažiuosiu dešimtą.

Nepatenkinta Hevera padėjo ragelį. Likusį pusvalandį ji praleido besigražindama. Atvaizdas veidrodyje pakėlė jai nuotaiką. Na ir kas, kad Memzės ne krūtys, o arbūzai, už tai jos, Heveros, gražiausi mokykloje plaukai, pati gražiausia šypsena ir akys. O rengiasi ji tikrų tikriausiai gražiausiai už

visas. Ir krūtys jos visiškai neblogos. Būtų jos truputį didesnės, po kelerių metų tikrai nukartų, kaip tai būtinai atsitiks Memzei Parker.

Svarbiausia, kad ji galėtų valdyti Tanerį. O kol kas tos valdžios iš jos niekas neatėmė. Reikia tik sustiprinti savo pozicijas.

Naktinis durininkas, spuoguotas jaunuolis, beprotiškai įsimylėjęs Heverą, atvažiavo keliomis minutėmis anksčiau. Kai Tanerio automobilis sustojo po pagrindinio įėjimo stogeliu, Hevera dar truputį pagaišavo su savo pamainininku, kad Taneris nepagalvotų, jog ji skuba. Hevera privertė jį laukti ištisas penkias minutes ir tik tada išėjo iš motelio.

– Viešpatie, na ir bukas tas tipas! – sušuko ji apsimestinai, atsisėsdama greta Tanerio. – Lyg ir ne kvailys, bet su juo nesusitarsi. Sveikas, – Hevera pabučiavo Tanerį į skruostą.

– Sveika, – nenoriai atsiliepė jis.

Hevera apsimetė, kad barnio niekada nebuvo ir Memzė Parker apskritai neegzistuoja. Ji neatsikvėpdama plepėjo apie mokyklą, mokytojus ir kitus nesvarbius dalykus.

– Man reikia naujos suknelės rungtynėms, kurios įvyks buvusių mokinių susitikimo proga. Su mama šeštadienį važiuosime į Tailerį pavaikščioti po parduotuves. Jeigu nerasime nieko tinkamo, dar po šeštadienio važiuosime į Dalasą. Tau gerai, nereikia galvoti apie kostiumą karalienės karūnavimo proga. Tau pakanka futbolininko uniformos.

Tai buvo subtili užuomina, kad ją gali išrinkti rungtynių karaliene ir kad jam labai pasisekė, jog jį paskyrė oficialiu jos porininku per įvyksiančią ceremoniją.

– Po žaidimo tavo uniforma visada purvina, o plaukai po šalmu šlapi nuo prakaito. Taip atrodydamas tu labai seksualus. Aš netgi negaliu ramiai apie tave galvoti.

Tarsi atsitiktinai Hevera jam padėjo ranką ant kelnių prarėžo. Rezultato nereikėjo ilgai laukti. *Kokia aš buvau vėpla*, pagalvojo Hevera, *kokia kvaiša*. Seksas – štai kur jėga. Tik pažiūrėkite, kiek daug naudos iš sekso turi jos tikra motina;

vos tik Darsė ką nors sušnabžda Fergusui į ausį ir vylingai į jį žvilgteli, jau gali reikalauti visko, ko tik širdis geidžia.

Kai Hevera paaugo ir ėmė suprasti, kur šuo pakastas, pajuto nepaprastą pasišlykštėjimą tuo žaidimu. Matyt, dabar atėjo laikas pakeisti nuomonę. Seksas jai atvėrė neribotas galimybes, kuriomis ji dar niekada nesinaudojo.

Ko laukti? Kodėl nepanaudoti savo galių? Tuojau pat. Jeigu yra reikalas. Kaip daro visos moterys. Jos motina. Paleistuvė Memzė Parker. Jeigu ji nori išlaikyti Tanerį...

– Sustok čia, – staiga paliepė Hevera. Iki jos namų dar liko visas kvartalas. – Aš noriu su tavim pasikalbėti.

Taneris nuvažiavo į šalikelę, išjungė variklį ir užgesino šviesas.

– Apie ką?

Kaip ji norėjo antausiu nubraukti jam nuo veido tą savim patenkintą šypseną! Tačiau Hevera tik kerinčiai nusišypsojo ir pasislinko arčiau prie jo.

– Aš nenoriu apie nieką kalbėti. – Hevera prisispaudė praviromis lūpomis prie jo lūpų ir surado jo liežuvį.

Taneris greitai įveikė sutrikimą. Po kelių labai stiprių, karštų bučinių, lydimų gerai apgalvotų judesių, ji patyrė sėkmę. Masažuodama ji vedžiojo ranka aukštyn žemyn per kelnių prarėžą.

Taneris įkišo jai ranką po megztiniu ir suspaudė krūtį.

– Kas tau pasidarė? – paklausė jis, sunkiai kvėpuodamas ir atsegdamas jai liemenėlę.

Paklausk Memzės Parker, šmėkštelėjo jai atsakymas.

– Tiesiog aš tave labai myliu. Juk tu žinai. – Kai Taneris jai švelniai gnybtelėjo į spenelį, Hevera padėjo ranką jam ant pakaušio ir prispaudė galvą sau prie krūtinės. – Taneri, tu tik paklausyk, ką aš sugalvojau. – Ji išklojo jam planą, neištraukdama rankos iš jo džinsų. – Puiku, tiesa?

– Taip. O Viešpatie. Palauk. Aš turiu gumytę. Tu nori...

– Ne. Aš noriu viską matyti.

– Greičiau, Hevera, greičiau. O taip. Taip!

– Čia, Taneri. – Hevera nutvėrė jo ranką ir išskėtė šlaunis.

Po kelių minučių įnirtingų abipusių glamonių Taneris išlaipino Heverą prie jos namų. Jos veidas vis dar degė, švytėjo, jis buvo jai nepaprastai dėkingas ir vėl sužavėtas.

Hevera užbėgo aukštyn prieangio laipteliais; ji vėl atgavo pasitikėjimą savimi. Memzei Parker dabar nebeliko nė menkiausios galimybės suvilioti Tanerį.

Hevera jau žinojo, kaip pasiaiškins, kodėl Taneris ją parvežė į namus. Ji buvo dėkinga buvusiam nusikaltėliui Boviui Keitui už tai, kad jis pasufleravo, kaip išgelbėti savo santykius su mylimuoju.

Dvidešimt trečias skyrius

Elis Korasonas del Diablas apdovanojo savo belaisvius kerinčia šypsena. Jo smalsus žvilgsnis nuslydo Kėjumi, bet tuojau pat vėl nukrypo į Larą. Kėjus abejojo, ar Lara suvokia, jog klūpo.

Nespėjo Kėjus apie tai pagalvoti, ir Lara tuojau pat atsistojo.

– Nejaugi tai jūs, Emilijau, aš negaliu...

– Aš nebe Emilijus Sančesas Peronas, – atkirto jis, ir dirbtinė šypsena dingo jam nuo veido. – Aš jau seniai nebe tas naivus, kupinas idealų jaunuolis. Bent jau nuo tada, kai laimėjo revoliucija, o jūs grįžote į Jungtines Amerikos Valstijas. – Emilijus lote išlojo paskutinius žodžius: – Šalį, kurios aš labai neapkenčiu!

Kėjui nepatiko jaunuolio žodžiai, bet jam padarė įspūdį jo kalbėjimo būdas. Jis laisvai, be menkiausio ispaniško akcento, kalbėjo angliškai, nors tarimas buvo šiek tiek senamadiškas.

Skurdas ir nešvara aplinkui dar labiau pabrėžė jo tvarkingą išvaizdą. Gražiai nusiskutęs ir švariai apsirengęs, jis atrodė kaip stebuklas tokioje vietoje kaip džiunglės. Juodi plaukai buvo surišti ant kaklo į trumpą uodegą ir sušukuoti plaukas prie plauko, todėl galva atrodė glotni ir blizganti kaip kėglių rutulys. Šukuosena pabrėžė griežtus jo lieso veido bruožus ir siaurą žiaurios, piktos burnos rėžį. Jis nešiojo akinius plonais auksiniais rėmeliais.

Keliaudamas po įvairias šalis, Kėjus ne kartą buvo sutikęs pavojingų subjektų. Tačiau negalėjo prisiminti nė vieno, kuris būtų padaręs tokį siaubingą įspūdį kaip Emilijus Sančesas. Jis nebuvo fizinės jėgos pavyzdys, bet šaltas, mirtinas akių blizgesys bylojo apie žiaurumą, kurio niekas negalėjo sušvelninti. Tai buvo nuodingos gyvatės akys.

– Jeigu jūs taip stipriai neapkenčiate Jungtinių Amerikos Valstijų, kodėl dirbote pas mano vyrą pasiuntinybėje? – paklausė Lara.

– Darbas pasiuntinybėje man suteikė galimybę gauti informacijos, naudingos kitiems žmonėms.

– Kitaip tariant, šnipinėjote.

Jis vėl iškišo dantis šypsodamasis.

– Aš visada maniau, kad jūs protingesnė už savo vyrą.

– Jums pasiuntinybė buvo informacijos šaltinis. Ar ilgai naudojotės tuo šaltiniu?

– Nuo pirmos dienos, kai pradėjau dirbti.

– Niekšas.

Šnabždesys nuvilnijo per minią; dauguma suprato angliškai. Elio Korasono šypsena tuojau pat dingo – ji ištirpo kaip ledo gabalas kaitrioje saulėje.

– Jūs jau vieną kartą vos išvengėte mirties, ponia Porter. Jūs pasielgėte neprotingai vėl grįždama į Montesangrę.

– Aš atvažiavau ieškoti dukters kapo. Norėjau parvežti jos palaikus į Jungtines Amerikos Valstijas.

– Jūs atvažiavote veltui.

– Dabar suprantu. Aš smerkiu tuos, kurie palaidojo mano dukterį bendroje duobėje. – Jos akyse sublizgo ašaros, bet Lara nenuleido galvos. – Tegu jus visus nubaudžia Viešpats.

– Vargu ar jus, ponia Porter, čia išgirs Aukščiausiasis. Jau ištisus dešimtmečius jis neklauso Montesangrės liaudies. Mes nebetikime, kad jis egzistuoja.

– Tikriausiai todėl jūs taip lengvai nužudėte tėvą Džeraldą?

– Tą dvasininką girtuoklį? – niekinamai pasakė Emilijus. Rikardas patapšnojo jam per petį, tarsi jis būtų pasakęs ką

nors juokinga. – Jis jau senų seniausiai niekam netiko. Nereikalinga burna šalyje, kurios tauta badauja.

– O kaip dėl daktaro Soto? Jis ištikimai tarnavo jūsų režimui.

– Taip pat Eskavezui.

– Jūs nedovanotinai nesiskaitote su žmonėmis. Daktaras Sotas gydė žmones. Kai reikėdavo gelbėti žmogaus gyvybę, jis negalvojo apie politines aistras.

– Čia ir buvo jo klaida, – atkirto Elis Korasonas. – Montesangrėje negalima tarnauti visiems iš karto. Beje, – jis nukreipė žvilgsnį į Kėjų, – aš norėčiau žinoti apie jūsų pažiūras, pone Taketai, jei tokių turite. Tik mano smalsumas ir išgelbėjo jums gyvybę.

– Aš neturiu paslapčių.

Kareiviai, saugantys Kėjų, leido jam atsistoti. Jam labai skaudėjo šonus. Kapinėse Kėjui kelis kartus spyrė į šoną; tikriausiai lūžo šonkauliai. Dar labiau skaudėjo galvą, atrodė, ji plyš, nors žaizda ant smilkinio užsitraukė. Sukaitusį kūną niežėjo; oda pasidarė šerpetota nuo druskos. Be to, jis buvo alkanas.

Emilijus pasakė:

– Jūs padedate pasileidusiai moteriai, pražudžiusiai jūsų brolį. Mane tai stebina. Kas jus privertė rizikuoti gyvybe dėl jos?

– Ne dėl jos. O dėl jos dukters. Aš manau, kad mano brolis buvo jos tėvas.

– Štai kaip? – Elis Korasonas išsitraukė baltą nosinę iš užpakalinės kelnių kišenės ir nusišluostė kaktą. Netgi despotai kenčia nuo atogrąžų karščio.

Kėjus patenkintas pastebėjo, kad ir Elis Korasonas patiria fizinių nepatogumų. Tai truputį sušvelnino jo kančias ir skausmą.

– Dabar, kai žinau, kaip buvo pasielgta su Ešlės kūnu, aš pritariu ponios Porter nuomonei apie jūsų šalį.

– Ir kokia ta nuomonė? – Emilijus Sančesas tvarkingai įsidėjo nosinę atgal į kelnių kišenę.

– Montesangrė – šiknos skylė, o Elis Korasonas del Diablas – jos šluostiklis.

Akimirksniu Rikardas išsitraukė iš dėklo, kabančio ant šlaunies, pistoletą ir nukreipė jį į Kėjų. Lėtu rankos mostu Emilijus jį sustabdė. Rikardas nuleido pistoletą, bet įniršęs žiūrėjo į Kėjų.

– Jūs arba kvailys, arba drąsuolis, – susimąstęs pasakė Emilijus. – Manyčiau, kad drąsuolis. Tik drąsuolis gali ryžtis atskristi slaptai į mūsų šalį lėktuvu. – Emilijus nusišypsojo šalta gyvatiška šypsena. – Ir nors jūs puikiai nutupdėte lėktuvą ir su dvasininku suvaidinote nieko vertą sceną, kai mano žmonės jus sustabdė pakeliui, mes jau tada žinojome, kur jūs nusileidote. Aš pats jo nemačiau, bet Rikardas sako, kad tai puikus lėktuvas. Gerai įrengtas. Lėktuvo mums prireiks tolesnei kovai. Mes jums labai dėkingi už tokią dovaną.

Kėjus pažvelgė į Larą. Jų akys susitiko ir jis tik gūžtelėjo pečiais. Buvo akivaizdu, kad jis bejėgis ką nors padaryti. Jeigu turėtų „magnumą“, vis tiek nespėtų juo pasinaudoti. Paskui ateis Laros eilė, ir jos mirtis bus kur kas sunkesnė, kankinama.

– Atriškite jiems rankas.

Trūkčiojantis Elio Korasono įsakymas buvo visiškai netikėtas. Rikardas buvo bepradedąs prieštarauti, bet Emilijus jį nutraukė:

– Mes ne laukiniai. Duokite jiems vandens ir ko nors užkąsti.

Rikardas perdavė įsakymą toliau, ir kareiviai, šiurkščiai nusviedę Larą ir Kėjų ant žemės, vikriai perpjovė virves. Kėjui nuo virvių ant rankų atsirado raudonos juostos. Jis pamatė, kad Laros reikalai prastesni – riešai kraujavo.

Jiems davė po dubenėlį ryžių ir pupų sriubos. Skystyje plaukiojo kažkas panašaus į mėsos gabaliukus. Kėjus nusprendė, kad neverta būti labai išrankiam. Jaunuolis, lankstus ir tvirtas kaip liana, tokiomis pat šaltomis ir žiauriomis akimis kaip Elio Korasono, padavė jam molinį ąsotį vandens. Kėjus ėmė godžiai gerti.

Jis atitraukė ąsotį nuo lūpų, išgirdęs, kad greta kažkas vyksta. Lara išpylė ant žemės sriubą ir vandenį, o žmonės aplinkui šaipėsi iš jos.

– Neprotingas ir vaikiškas poelgis, ponia Porter, – pasakė Elis Korasonas. Kažkas atnešė jam kėdę. Jis sėdėjo prieangyje po baldakimu, ir dvi merginos iš abiejų pusių jį vėdino šiaudinėmis vėduoklėmis. – Jūs mane stebinate. Kiek prisimenu, buvote santūri moteris.

– Nepriimsiu iš jūsų jokios malonės po to, ką padarėte tėvui Džeraldui ir daktarui Sotui.

– Kaip norite.

Lara pažvelgė į Kėjų ir aiškiai liko juo nepatenkinta. Jis vėl gūžtelėjo pečiais, nors žinojo, kad tas nerūpestingas judesys ją dar labiau supykdys; Lara negalėjo jam dovanoti, kad jis valgė maistą ir gėrė vandenį iš priešų rankų. Tačiau, jeigu atsirastų nors mažiausia viltis pabėgti, jiems reikėtų pataupsoti savo jėgas. Kėjus nesivadovavo tokiais kilniais principais kaip Lara, buvo kur kas praktiškesnis už ją. Vos prieš kelias minutes jis pagailėjo Laros, pamatęs ant jos rankos žaizdas nuo virvių. Dabar Kėjus tikrąja šio žodžio prasme buvo pasiruošęs ją pasmaugti už tai, kad ji atsisakė vandens ir maisto, kurių jai taip reikėjo.

Emilijui davus ženklą, keli kareiviai dingo už lūšnos. Kėjus baigė valgyti sriubą ir gerti vandenį. Kareiviai grįžo, vesdamiesi priešais save purviną vyrą ir moterį surištomis už nugaros rankomis. Nuo stipraus prakaito ir išmatų kvapo Kėjų ėmė pykinti. Vyrą aiškiai mušė per galvą. Plaukai buvo sulipę nuo sukrešėjusio kraujo. Veidas, supjaustytas, apdraskytas ir visas vienų mėlynių, buvo toks ištinęs, kad tą vyrą vargu ar būtų atpažinę jo giminaičiai.

Moteris, matyt, buvo dar labiau nukentėjusi už vyrą. Ją pastūmė į priekį ir keli kareiviai ėmė švilpti ir ispaniškai keiktis keiksmažodžiais, kuriuos Kėjus žinojo iš teksasietiškos vaikystės. Nesunku suprasti, kaip su ja buvo elgiamasi. Kančios ją padarė viskam abejingą. Jos žvilgsnis buvo bereikšmis. Moteris į nieką nereagavo.

Emilijus pakilo nuo kėdės, priėjo prie prieangio krašto ir per nelaimingosios poros galvas kreipėsi į Larą ir Kėjų:

– Tas vyras ir moteris mylėjosi, eidami sargybą. Dėl jų aplaidumo Eskavezo kariuomenė užpuolė vieną mūsų stovyklų. Visi užpuolikai per susirėmimą buvo sudoroti, bet prieš tai jiems pavyko nukauti du mūsų geriausius kareivius.

– *Por favor,* – murmėjo vyras pajuodusiomis sužalotomis lūpomis. – *El Corazon, lo siento mucho. Lo siento.* Prašau tavęs, Eli Korasonai, pasigailėk mūsų. Pasigailėk. – Vyras kelis kartus pakartojo maldavimą dovanoti, paaiškindamas, kad mergina yra jo sužadėtinė ir jie myli vienas kitą nuo vaikystės. Jis prisipažįsta, kad jie blogai pasielgė pastatydami į pavojų savo draugų gyvybes.

– Ji kekšė, – abejingai jį nutraukė Emilijus. – Praėjusią naktį ji aptarnavo penkiasdešimt kareivių.

Vyras pravirko, bet nesiginčijo. Jis prašė jų pasigailėti ir prisiekinėjo tėvo ir motinos atmintimi, jog niekada daugiau nebus aplaidus, vykdydamas savo pareigas. Jis puolė ant kelių ir nušliaužė prie Emilijaus. Prišliaužęs visiškai arti prie išblizgintų Emilijaus batų, prašė savo vado pasigailėjimo sau ir mylimajai.

– Vadinasi, pripažįsti, kad draugai paaukojo gyvybę per tavo gašlumą? Tu silpnavalis žmogus. Egoistiškas paleistuvis, savo žemų aistrų vergas. O ji kalė, kuri rujoja ir pasiruošusi atsigulti po bet kuriuo.

– Taip, taip, – prasižengėlis smarkiai linksėjo galvą.

– Laisvė Montesangrei – štai vienintelis tikslas, kuriam galima tarnauti taip stropiai ir karštai. Visi turime būti pasiruošę aukotis.

– Taip, Eli Korasonai, taip.

– Aš galėčiau įsakyti tave iškastruoti.

Siaubingas grasinimas, pasakytas beveik pašnibždomis, sukėlė vyrui priesaikų ir pažadų srautą; jis kalbėjo taip greitai, kad Kėjus sunkiai suprato ispaniškus žodžius.

– Nusiramink, tu nebūsi iškastruotas...

Vyras pravirko iš dėkingumo, kimiu balsu šlovindamas Elio Korasono kilnumą.

– ...Tačiau toks lengvabūdiškumas negali būti nenubaustas.

Emilijus ištiesė ranką, tarsi chirurgas prašydamas skalpelio. Rikardas įdėjo jam į ranką pistoletą. Elis Korasonas palinko į priekį, pridėjo vamzdį jam prie kojų parpuolusiam vyrui prie kaktos ir paspaudė gaiduką.

Nuo šūvio garso moteris nejučia sudrebėjo, bet liko rami ir abejinga, nors jaunikio kraujas ir smegenys aptaškė jai suknelę. Mostelėjus Eliui Korasonui, Rikardas nulipo nuo prieangio ir atsistojo už moters. Jis atlošė už ilgų plaukų jai galvą ir vikriai dideliu peiliu perpjovė jai gerklę. Atgniaužęs kumštį, paleido plaukus ir moteris nuvirto ant žemės šalia negyvo jaunikio.

Kėjus pažvelgė į Larą. Ji buvo tarsi suakmenėjusi. Jis stebėjosi jos ištverme. Spektaklis buvo surengtas jiems, bet nei Kėjus, nei Lara nesuteikė Eliui Korasonui malonumo pamatyti pasišlykštėjimo ir siaubo.

Aš *galiu būti kitas*, pagalvojo Kėjus, *bet aš nepulsiu ant kelių maldauti to niekšo dovanoti man gyvybę*.

Stovykla apmirė laukdama. Niekas aplink nejudėjo. Kėjus suprato, jog tylą sukėlė ne ką tik įvykęs spektaklis, o veikiau laukimas, kaip bus išspręstas jo ir Laros likimas. Priešų ir išdavikų nubaudimas, kurio liudytojais jie ką tik buvo, matyt, buvo įprastas reginys disciplinai palaikyti ir nepaklusniems pagąsdinti. Stovyklos gyventojams, netgi vaikams, aiškiai nusibodo tokie reginiai. Tačiau dviejų amerikiečių egzekucija – neregėta pramoga, ir visi spėliojo, kaip bus su jais pasielgta.

Tačiau Lara pirmoji perėjo į puolimą.

– Aš maniau, kad esate daug žadantis jaunuolis, Emilijau Sančesai Peronai. – Jos balsas buvo tylus ir pavargęs, bet visi girdėjo kiekvieną žodį. – Jūs galėtumėte tapti asmenybe, tikru lyderiu, kuris išvaduotų Montesangrę iš skurdo jungo bei viduramžių ir atvestų į dvidešimt pirmąjį amžių. Tačiau jūs

kaip tik elgiatės neprotingai ir vaikiškai. Kaip išlepinta, silpnadvasiška, tik save mylinti būtybė. Jūs kalbate apie išsivadavimą iš jungo, – pasakė Lara ir niekinamai apsidairė. – Niekur Montesangrėje nemačiau tokios priespaudos, kaip čia, jūsų stovykloje. Jūs ne vadas, o žmogžudys. Ateis diena, kai jūsų bendražygiams nusibos jūsų valdžia ir tada nesitikėkite pasigailėjimo. Jūsų nėra ko bijoti, jūsų reikia gailėtis.

Tiems, kurie suprato angliškai, užgniaužė kvapą dėl jos beprotiškumo. Tiems, kurie nieko nesuprato, užteko pažvelgti į Elio Korasono veidą. Jis pasidarė tamsiai raudonas. Akyse pasirodė bloga lemiantis spindesys.

– Aš ne bailys, – pasakė jis išdidžiai. – Aš nužudžiau generolą Peresą, nes jis ėmė elgtis silpnavališkai.

– Kad tave kur, – sušnabždėjo Kėjus. – Emilijus – tas uzurpatorius, apie kurį kalbėjo Džeraldas, tas pavaldinys, nužudęs savo vadą, kad pats imtų vadovauti sukilėliams.

– Jūs nenugirdote, ponia Porter, – kalbėjo Emilijus. – Matau, jūs nustebusi. Aš noriu, kad patikėtumėt, jog esu kupinas pasiryžimo tapti vieninteliu ir neginčijamu savo šalies vadu. Dėl to aš pasiruošęs viskam, nors tenka daryti kai kuriuos nemalonius dalykus. – Emilijus pažvelgė į kraujo balą, džiūvančią saulėje.

– Pavyzdžiui, nušauti visiškai iš arti savo kareivį?

– Taip. – Emilijus nusišypsojo patenkinta šypsena, keliančia ne mažesnį siaubą kaip žiaurus nužudymas. – Kaip tik taip. Arba, pavyzdžiui, surengti pasiuntinio Porterio automobilio užpuolimą.

Lara sudrebėjo. Ji išbalo. Net lūpos pasidarė baltos.

– Tai padarėte jūs?

– Aš koordinavau operaciją generolo Pereso įsakymu, nes gerai žinojau pasiuntinio tvarkaraštį. Jūs neturėjote dalyvauti gimtadienio šventėje. Dėl to jūs susikivirčijote su pasiuntiniu Porteriu. Jis atkakliai reikalavo, kad jį lydėtumėte. Jums reikėjo pasikliauti savo nuojauta ir atsisakyti. Užpuolimo objektas buvo jis, o ne jūs. Jeigu būtumėte likusi

pasiuntinybėje, aš, galimas daiktas, būčiau galėjęs jus iš ten išvežti prieš užpuolant maištininkams. Tačiau mano rankos buvo surištos. Buvo per vėlu atšaukti pasalą.

– Ešlė. – Lara ištarė vardą vienomis lūpomis. – Ešlė. – Pagaliau ji suprato jo žodžių prasmę, jos balsas suskambėjo garsiau, ji suriko: – Tu nužudei mano dukterį!

– Nieko panašaus, – paprieštaravo Emilijus. – Ji nelaiminga karo auka. Be kita ko, aš netgi buvau prisirišęs prie vaiko.

Jo abejingas pasakojimas apie smurtinę Ešlės mirtį sukėlė Larai pykčio priepuolį. Prieš akimirką ji stovėjo nejudėdama, o dabar padarė kelis staigius judesius. Jos būsenos pokytis buvo toks staigus, kad net kareiviai tam nebuvo pasiruošę. Vis dėlto jie tikėjosi, kad Lara mesis į priekį prie Emilijaus Sančeso. Jie nesitikėjo, kad ji mesis atgal.

Kai kareiviai atsipeikėjo, ji jau buvo pagriebusi iš krepšio „magnumą" ir nukreipusi į Sančesą. Mažiausiai dvidešimt šautuvų ir pistoletų tuojau pat nusitaikė į ją.

– *Ne!*

Kėjus pašoko ant kojų ir savo kūnu prabloškė ją ant žemės. Jis vos neprarado sąmonės nuo veriančio skausmo šone, bet iš visų jėgų įsikibo į Larą, gaudydamas ją už rankų ir stengdamasis išplėšti iš rankų revolverį. Nors ir labai liūdna, Sančesas – jų vienintelė viltis. Jeigu Lara jį nušaus, jie taip pat galės save laikyti mirusiais. O kol jie gyvi, dar turi vilties ištrūkti iš Montesangrės.

Kėjus negalėjo jos įveikti.

– Paleisk mane! Leisk man jį nušauti!

Keli kareiviai įsikišo į grumtynes. Kėjų nutempė į šoną. Jis nesuprato, kodėl kareiviai nešaudo į jį ir Larą, kad išgelbėtų nuo pavojaus Elį Korasoną. Tik tada, kai jis pamatė, kaip Sančesas ramiai artinasi prie Laros, pagalvojo, kad jį tikriausiai saugo šarvuota liemenė.

Ir, matyt, stovykloje nė vienas nedrįso nė karto iššauti be Emilijaus leidimo.

– Paleiskit ją.

Kareiviai paleido Larą. Ji pašoko ant kojų ir vėl nukreipė „magnumą" į Emilijų Sančesą, laikydama rankoje ginklą stebėtinai tvirtai.

– To nedaryk, Lara! – suriko Kėjus. Jis nesėkmingai bandė ištrūkti kareiviams iš rankų. – To nedaryk! Dėl Dievo meilės, nereikia!

– Ji manęs nenušaus, pone Taketai, – nors kreipėsi į Kėjų, Sančeso akys buvo įsmeigtos į Larą.

Ji atlaužė gaiduką.

– Tu menkai mane pažįsti, Emilijau. Dabar aš viskam pasiruošusi. Tai per tave tą rytą žuvo mano mergaitė. Aš tave nudėsiu. Man vis tiek, ką paskui su manim padarys tavo mėsininkai.

– Jūs nešausite į mane, ponia Porter, kitaip tapsite panaši į mane, tapsite negailestinga žmogžude, kaip mane vadinate. Jūsų pašaukimas – gydyti, jūs davėte priesaiką saugoti gyvybę, o ne ją nutraukti. Jūs negalite manęs nušauti. Tai ne jūsų prigimtis.

Ak tu, gudrus šunsnuki, pagalvojo Kėjus. Emilijus Sančesas vaidino savo kareiviams tikrą spektaklį. Taip sukuriamos legendos, ir tas menkysta žinojo, kaip tai daroma. Jis dėjo viltis, kad Lara nepaspaus gaiduko, ir jo persvara buvo aiški. Emilijui užteko laiko pažinti Larą, kol jis dirbo pasiuntinybėje. Jis perprato jos charakterį, žinojo apie jos atsidavimą savo profesijai, žinojo, kad Lara negali nužudyti žmogaus.

– Niekše... – Ašaros paliko pėdsakus jai ant purvino veido. Ranka su sunkiu revolveriu sudrebėjo. – Mano vaikas žuvo per tave.

– Tačiau jūs negalite manęs nušauti.

– Jie įmetė mažą kūnelį į bendrą kapą be karsto, be maldų. Aš tavęs nekenčiu!

– Jeigu nekenčiate, paspauskite gaiduką, – paerzino Emilijus. – Akis už akį. Tai bus kerštas už jos mirtį.

Kėjus daugiau nebegalėjo klausytis, kaip tyčiojamasi iš Laros. Jeigu ji paspaus gaiduką, už tai jie sumokės gyvybe,

nors šiaip ar taip yra pasmerkti. Jiems vertėtų pasiimti į aną pasaulį ir Sančesą.

– Jis tave šantažuoja, Lara! – suriko Kėjus. – Nupilk jam galvą! Šauk tiesiai į snukį!

Lara visa drebėjo. Ji niekada nepataikytų į taikinį. Sančesas priėjo arčiau.

– Nejudėt iš vietos! – suriko Lara. – Šausiu!

– Nešausi.

– Šausiu! – jos balsas nutrūko.

– Jūs negalite...

Užtikrintu judesiu Sančesas ištiesė ranką ir padėjo ant revolverio. Lara padelsė, bet jis be jokio vargo atėmė iš jos „magnumą". Lara užsidengė veidą rankomis ir pratrūko raudoti. Sančesas ramiai šypsodamasis pridėjo revolverį jai prie nuleistos galvos.

Širdį veriantis šauksmas, išsiveržęs Kėjui iš krūtinės, nė kiek nenusileido pragaro kankinių dejonėms.

Sančesas nusišypsojo.

– Jūsų poelgis jaudina, pone Taketai. Bijau, kad pernelyg didelė pagarba kiekvieno žmogaus gyvybei galiausiai bus Amerikos žlugimo priežastis. Liūdna, bet jūs elgiatės kaip tipinis amerikietis. Jūs norite išgelbėti gyvybę savo brolio meilužei.

– Jeigu tu ją nušausi, pats neilgai gyvensi, – iškošė Kėjus pro sukąstus dantis.

– Patekus į tokią padėtį, beprasmiška grasinti, pone Taketai.

– Jeigu aš tavęs nesutvarkysiu šiame gyvenime, žinok, mes susitiksim pragare.

Kėjus ėmė veržtis iš jį laikančių kareivių rankų. Jis vienam įspyrė ir nuo smūgio sutrupino kelio girnelę. Kitam trenkė alkūne į pilvą. Kaip ir pirmasis, antrasis kareivis parkrito ant žemės. Pasijutęs laisvas, Kėjus metėsi į priekį, bet, apimtas bejėgiškos nevilties ir siaubo, pamatė, kaip Sančesas paspaudė „magnumo" gaiduką.

Pasigirdo tuščias spragtelėjimas.

Kėjus norėjo sustoti, bet iš inercijos nulėkė tolyn ir netikėtai tėškėsi į purvą.

Sančesas ėmė kvatoti.

– Aš gana įžvalgus, pone Taketai. Iš revolverio tuoj pat išėmėm šovinį, kai jį radom krepšyje. Jūsų bandymas jį paslėpti buvo visiškai nevykęs.

Emilijus įmetė revolverį atgal į krepšį ir nusišluostė rankas balta kaip sniegas nosine.

– Dėkoju jums ir poniai Porter už ryto pramogą.

– Smirdantis mėšlas! – Kėjus sunkiai atsistojo ir nuėjo prie Laros. Niekas jo nestabdė, o tai savaime buvo pažeminimas. Matyt, jis atrodė taip apgailėtinai, kad nekėlė jokio pavojaus.

Jie blogai jį pažinojo. Ne kartą apimtas įsiūčio Kėjus paleisdavo į darbą kumščius: tada kliūdavo ir žmonėms, ir daiktams. Tačiau jis negalėjo prisiminti nė vieno karto, kad būtų iš tikrųjų norėjęs užmušti žmogų.

Dabar tokia akimirka atėjo.

Jis galėjo tikrąja šio žodžio prasme sudraskyti Sančesą į gabalus plikomis rankomis. Kėjus troško jam įsisiurbti į gerklę, kad pajustų burnoje jo kraujo skonį. Jį užvaldė tas primityvus pirmykštis instinktas.

– Kodėl jūs mūsų nepribaigiat?

– Tai neįeina į mano planus, pone Taketai. Kodėl jūs taip pagalvojote?

– Ketinate mus čia laikyti iki begalybės? Kad mes jus rytais linksmintume?

Sančesas nusišypsojo.

– Labai viliojantis pasiūlymas, bet man nereikėtų būti tokiu egoistu. Jeigu norite žinoti, aš jus paleidžiu į laisvę. Jus nuveš į Siudadą ir apgyvendins pačiame geriausiame viešbutyje. Rytoj vidurdienį jus įlaipins į keleivinį lėktuvą, skrendantį į Bogotą. Ten patys nuspręsite, kur toliau vykti.

Kėjus nepatikliai pažvelgė į jį.

– O sąlyga?

– Kai atvyksite į Jungtines Amerikos Valstijas, – o aš pasirūpinsiu tuo, kad spauda ir tam tikros tarnybos sužinotų apie jūsų neteisėtą lankymąsi Montesangrėje, – jūs perduosite mano laišką savo vyriausybei.

– Kokį laišką? – Lara nustojo verkti ir dabar klausė.

Kėjus apkabino ją per pečius ir ji prisiglaudė jam prie krūtinės.

– Laiške parašyta, kad manęs niekas nesustabdys ir ši šalis turės man visiškai paklusti. Prezidentas Eskavezas neturi nei kariuomenės, nei asmeninių savybių, nei visuomeninės paramos, kad mane sutriuškintų. Jo valdžia – praeities dalykas. Per kelis mėnesius jo mažėjanti kariuomenė bus visiškai sunaikinta. Baigiantis metams, aš Siudade sudarysiu savo vyriausybę.

– Kodėl jūs manote, kad Jungtinės Valstijos susidomės jumis ir jūsų niekinga vyriausybe?

Sančesas iškišo smulkius aštrius dantis ir nutaisė kažką panašaus į šypseną.

– Mūsų žmonėms nepaprastai reikia maisto produktų, vaistų, įvairių kitų dalykų. Aš noriu atnaujinti diplomatinius santykius su Jungtinėmis Amerikos Valstijomis.

– Nuoširdžiai jumis tikiu. O kokia bus nauda mums?

– Aš galiu kreiptis su tokiu pat prašymu į kelias Pietų Amerikos valstybes. Daugeliui iš jų reikia neutralios šalies, kuri būtų koridorius narkotikams gabenti. Iki šiol Montesangrė atsisakydavo to labai paprasto praturtėjimo būdo, bet laikai keičiasi, mes esame patekę į padėtį be išeities.

– Koks banalus paaiškinimas. Dar pridurkite, kad nepaprasti laikai reikalauja nepaprastų priemonių!

Sančesas vėl nusišypsojo savo atgrasia vypsena.

– Mes turim apsvarstyti visus įmanomus variantus. Montesangrė gali būti patogus perkrovos punktas tarp Pietų Amerikos ir Jungtinių Amerikos Valstijų: narkotikų prekeiviai mums dosniai atlygins už paslaugą.

Kėjus prisiminė nusileidimo taką, tarsi specialiai pritaikytą narkotikams pervežti. Jis nemelavo Larai sakydamas,

kad niekada neskraidino narkotikų, bet tai nereiškė, kad jam nebuvo siūloma jų vežti ir jis nebuvo gundomas dideliais pinigais. Rizika būti sugautam praktiškai buvo nulinė, o atlygis – didžiulis.

Tačiau tai daryti jam neleido mintis, kad jis pastūmės į prostitucijos kelią abiejų lyčių paauglius, savo įpročių vergus, ir duos uždirbti „kraujasiurbiams“. Jis turėjo savo moralinių principų, nors apie tai mažai kas numanė.

– Kodėl manote, kad mūsų klausys?

– Žiniasklaida daug rašys apie jūsų lankymąsi Montesangrėje. Net jeigu Amerikos vyriausybė bus nepatenkinta, kad pažeidėte įstatymus, jūsų drąsa visi žavėsis. Be to, jūsų kelionės tikslas sukels užuojautą, juolab kad kelionė baigėsi nesėkmingai. Todėl visi jumis domėsis. Deja, ponios Porter reputacija tam tikra prasme sugadinta, todėl ji nekelia publikai pasitikėjimo. Tačiau jūs esate velionio senatoriaus Taketo brolis. Tikriausiai liko jo draugų, užimančių aukštą padėtį. Jie jumis pasitikės.

– Aš perduosiu jūsų laišką, jeigu turėsiu tokią galimybę, – nenoriai sutiko Kėjus.

– To maža, pone Taketai. Jūs turite duoti man žodį.

Kėjus nenorėjo netgi netiesiogiai įsipainioti į Montesangrės reikalus. Jam nusispjaut, kas atsitiks tai prakeiktai šaliai, tegu ji nors prasmenga skradžiai, kad tik jie su Lara kuo greičiau iš čia ištrūktų. O kol kas jis pasiruošęs Emilijui Sančesui pažadėti viską, ko tik jis nori.

– Duodu jums žodį.

Pagaliau prašneko Lara. Ji truputį atsigavo, bet buvo aišku, kad laikosi iš paskutiniųjų.

– Tu degsi pragare, Emilijau.

– Ką čia paistote...

– Neabejok, pragaras yra. Aš ten buvau tą dieną, kai pagrobė mano vyrą ir nušovė dukterį, ir dar kartą – praėjusią naktį, kai pamačiau jos kapą.

– Visiškai įprastas dalykas karo metu.

– Tu tai vadini karu? – nusijuokė Lara. – Paklausyk, ką pats paistai. Tai ne karas, o terorizmas. Ir tu ne karys, o žmogžudys! Tu neturi garbės!

Garbė – šventas dalykas Montesangrėje. Kėjus išsigando, kad Lara per stipriai pasakė, pažemindama Sančesą prieš bendražygių minią. Jis sulaikė kvapą, laukdamas, kad Elis Korasonas atšauks savo sprendimą juos paleisti. Tačiau Emilijus mostelėjo ranka, kad juos laipintų į sunkvežimį.

Kėjus nelaukė, kol Korasonas apsigalvos. Jis įlipo į kėbulą, paskui pasilenkė ir ten įtempė Larą. Laimė, jiems šį kartą nesurišo rankų. Krepšį su kamera, kuprines ir gydytojos krepšį įmetė į kėbulą paskui juos. Du kareiviai įsitaisė iš abiejų pusių užpakalyje.

Kėjus atsisėdo ant grindų ir prisiglaudė prie kabinos sienos. Jis patraukė Larą šalia savęs.

– Tik tiek? – paklausė Lara pašnibždomis. – Jis siunčia su mumis tik du sargybinius!

– Atrodo, taip.

Senas sunkvežimio variklis pagaliau suburzgė. Girgždėdamas persijungė bėgis, ir mašina pajudėjo į priekį. Kai jie paskutinį kartą pažvelgė į Emilijų Sančesą Peroną, arba rūstųjį Elį Korasoną del Diablą, jis sėdėjo savo apgailėtinos lūšnos prieangyje ir kalbėjosi su pavaldiniais, o merginos jį vėdavo šiaudinėmis vėduoklėmis.

– Jis visiškai ramus, – pasipiktino Lara. – Jam atrodo, kad mes jam nė kiek nepavojingi.

Kėjus suėmė jai už smakro ir atsuko į save.

– O ar mes pavojingi?

Lara pagalvojo, paskui lėtai papurtė galvą ir ašaros pabiro jai skruostais.

– Ne, nepavojingi. Netgi jeigu aš jį būčiau nušovusi, nebūtų prisikėlęs nei tėvas Džeraldas, nei daktaras Sotas, nei Rendalas, nei Ešlė.

Kėjus nubraukė ašarą jai nuo skruosto.

– Ne, nebūtų.

– Tai kam jį šaudyti? Būčiau tokia pat žudikė kaip jis. Tarp mūsų nebeliktų jokio skirtumo.

– Dėl to, ką vakar aptikome, Lara, aš labai tave užjaučiu.

Ši tylėdama linktelėjo. Sulig kiekviena akimirka jos jėgos seko. Akys užsimerkė, galva nusviro ant peties. Kvėpavimas pasidarė nelygus; Lara užmigo, pamiršusi savo vargus.

Vienas kareivis priėjo prie jų su akių raiščiais.

– Nereikia, – pasakė jam Kėjus. – Mes miegosim. Mūsų akys ir taip bus užmerktos.

Kareivis pasitarė su draugu. Pastarasis abejingai gūžtelėjo pečiais. Jie atsisėdo prie krašto ir užsirūkė.

Nors ir skaudėjo šoną, Kėjus apkabino Larą, kad toji neatsitrenktų galva į kabiną. Lara prisiglaudė prie jo, padėjusi jam ant peties galvą.

Vienas kareivių padarė nepadorią pastabą dėl jų pozos. Kareiviai ėmė juoktis, su užuominomis pamerkdami Kėjui.

Kėjus jiems taip pat mirktelėjo ir tuojau pat, įveiktas nuovargio, užmigo.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Saulė leidosi, kai jie privažiavo prie viešbučio. Kadaise labai gražus pastatas, kaip ir viskas Siudade, buvo apgriautas. Anuomet Lara čia lankydavosi priėmimuose ir vakarienėse, sukinėdavosi pobūvių salėse. Dabar aptarnaujančiųjų buvo mažai ir jie nedraugiškai sutikdavo svečius; viešbučio tarnautojai veikiau panėšėjo į grubius kareivius, nenoriai vykdančius įsakymus, nei į svetingus šeimininkus.

Po ilgų valandų, praleistų per duobes šokinėjančio sunkvežimio kėbule, Lara pajuto palengvėjimą, kad kelionė baigiasi, ir jai mažai rūpėjo nemaloni viešbučio išorė. Juos iš karto, lydimus ginkluotų sargybinių, nuvedė į trečią aukštą.

Koridoriai buvo tušti. Tylu buvo ir už kambarių durų. Lara suprato, kad tas aukštas skirtas „ypatingiems" svečiams ir kad jis panašus į kalėjimą. Visi, apgyvendinti trečio aukšto kambariuose, pasijusdavo lyg namų arešto sąlygomis.

– *Senjora Porter.* – Durininkas padavė jos kambario raktus. Kitą raktą įteikė Kėjui. – Tikiuosi, jūs būsite patenkintas, gyvendamas mūsų viešbutyje.

Atsižvelgiant į aplinkybes, tai nuskambėjo kaip pajuoka. Vis dėlto durininkas jiems nusilenkė, paskui kartu su dviem kareiviais pasuko prie lifto. Į liftą įlipo tik durininkas. Kareiviai atsistojo prie užsivėrusių durų. Atsarginiai įėjimai koridoriaus gale taip pat buvo saugomi.

Lara atidarė savo numerio duris. Kėjus įėjo paskui ją.

Kambarys atrodė švarus, bet varganas ir neišvaizdus. Per atdaras vonios kambario duris ji matė ryškiai rausvas plyteles ir plastikinę gėlėtą dušo užuolaidą. Padėjusi ant grindų krepšį ir kuprinę, sustingo vietoje, nes pasijuto tokia pavargusi, kad nebegalėjo žengti nė žingsnio.

Kėjus atsistojo jai už nugaros ir prisilietė jai prie peties. Lara atsisuko ir pirmą kartą nuo to laiko, kai jie išvyko iš Korasono stovyklos, pamatė jį iš arti. Jis buvo išvargęs ir sulysęs. Lara pasistiebė, norėdama paliesti žaizdą ant jo smilkinio, bet tuojau pat nuleido ranką, suvokusi, kad toks judesys neturi nieko bendra su profesiniu gydytojos judesiu.

Kėjus tyliai ištarė jos vardą. Jie stovėjo atsigręžę vienas į kitą. Jis paklausė:

– Kaip tu?

– Gerai. – Lara kone prarado balsą šaukdama ant Sančeso, o jis atsakė į jos kaltinimus viso labo piktdžiugiška šypsena. Jis neparodė nė lašo gailesčio dėl mergaitės mirties. Ašaros vėl užplūdo jai akis. Ji palinko prie Kėjaus ir, liūdnai palingavusi galvą, pasakė: – Ne, ne, man labai blogai. Ešlė tikrai negyva, aš jos netekau visiems laikams.

Kėjus apkabino Larą ir, tarsi gindamas nuo kažko, priglaudė prie savęs.

– Š-š-š... Nereikia verkti. Tau nebėra ko bijoti. Čia saugu.

Netikėtai Lara panoro, kad jis tuojau pat tai įrodytų. Ji įsisiurbė nagais jam į krūtinę. Troško prisiglausti prie šiltos gyvos būtybės ir pati jį apkabinti, o Kėjus aiškiai irgi norėjo apsikabinimu nuslopinti savo baimę.

Juos apėmė beprotiška, laukinė ir nenumaldoma aistra. Kėjus pasilenkė ir suėmė ją už smakro, prispaudė lūpas prie jos lūpų, atkakliai ir godžiai ieškodamas liežuviu jos liežuvio.

Lara apsivijo rankomis jam kaklą ir prisiglaudė visu kūnu. Kėjus ištraukė iš kelnių jos palaidinukę ir ėmė nekantriai segioti sagas. Jis atšlijo ir atsegė ant nugaros liemenėlę, paskui uždėjo delnus jai ant krūtų. Jo stiprūs pirštai įsisiurbė jai į kūną.

Larai iš lūpų išsprūdo jo vardas – tarsi klausimas, prisipažinimas ar maldavimas.

Atsakydamas Kėjus palenkė galvą ir lūpomis apžiojo jai spenelį. Lara atlošė galvą ir nesipriešindama atsidavė jo reiklioms glamonėms. Jis kandžiojo jai krūtis, sukeldamas skausmą, tarsi rodydamas savo valdžią. Paskui vėl prigludo jai prie lūpų.

Pagaliau Kėjus kilstelėjo galvą ir pažvelgė į ją iš po primerktų vokų žydromis akimis. Skruostai buvo apžėlę daugiadieniais šeriais, antakiai – tvirtai suglausti viršunosėje, lūpos – suspaustos siaura griežta linija.

Lara jautė didžiulę ir stiprią aistrą kaip niekada gyvenime. Vis dėlto ji užsimerkė ir papurtė galvą.

– Aš nenoriu būti viena Kėjaus Taketo moterų.

– Nori. Dabar nori.

Kėjus nunešė ją į lovą ir paguldė ant pagalvių. Tikriausiai jis geriau suprato jos jausmus, nes kai atsigulė greta, ji nekantriai prie jo prigludo. Jo lūpos buvo sūrios ir šiurkščios nuo prakaito, bet ji negalėjo nuo jų atsitraukti.

Kėjus pastūmė į šoną jos palaidinukę bei atsegtą liemenėlę ir perbraukė ranka per jos krūtis, švelniai paglostydamas spenelius, kol jie pasidarė stangrūs ir tokie jautrūs, jog nuo pačio švelniausio jo prisilietimo ranka ji raičiojosi lovoje.

Jis atsegė jai kelnes, numovė kartu su kelnaitėmis ir Lara jam netrukdė, paskui atsegė savo džinsus ir Lara jam padėjo juos nusmaukti iki kelių.

Kėjus įėjo į ją.

Lara jį priėmė.

Larą nustebino jo penio stangrumas, Kėjų – jos visiškas atsidavimas. Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į jos paraudusį veidą. Lara jautė, kaip dega jos skruostai, girdėjo savo tankų kvėpavimą. Kėjus žiūrėjo jai į akis ir grimzdo vis giliau. Ji prikando lūpą, kad nesušuktų.

Pasitenkinimas pasirodė jo veide, kai pagaliau surado patogiausią padėtį. Dejuodamas jis prispaudė kaktą prie jos kaktos.

– Maniau, kad nesulauksiu...

Kėjus pradėjo judėti; Lara pakėlė šlaunis, priimdama kiekvieną staigų smūgį. Nuo jo judesių jai užėmė kvapą, bet kildavo ir atsakomoji pasitenkinimo banga.

Kėjus jos laukė. Kai Lara pasiekdavo malonumo viršūnę, jis sukišdavo pirštus jai į plaukus ir laikė apkabinęs rankomis jos galvą, bučiuodamas į lūpas aistringai ir švelniai. Tačiau tos bangos buvo tokios stiprios ir ilgos, kad Kėjus nebegalėjo ilgiau tverti, jis liovėsi valdytis ir įsikniaubė veidu jai į kaklą, sugriebdamas lūpomis jos odos raukšlelę.

Dar ilgai abu gulėjo nejudėdami.

Atsikėlę juodu patraukė į jo kambarį, nes Laros kambaryje ištepliojo patalynę nešvariais drabužiais ir batais. Nekreipdami dėmesio į smalsius kareivių žvilgsnius, perėjo koridoriumi į jo kambarį, tikslią Laros kambario kopiją, tik vonios kambario grindys čia buvo išklotos žydromis plytelėmis, o ant dušo užuolaidos suposi besišypsantys jūrų arkliukai.

Nusimetę drabužius, jie atsistojo po dušu, iš kurio purškė rudas drungnas vanduo. Norėdami nors šiek tiek apsiprausti, kiekvienas sumuilino po tris mažyčius į žalią celofaną įpakuoto muilo gabaliukus.

Vanduo pasidarė visiškai šaltas, bet jie stovėjo po čiurkšlėmis, glamonėdami vienas kitą. Lara apžiūrėjo Kėjaus žaizdą ant smilkinio ir pareiškė, kad gali ją sukabinti.

Kėjus užprotestavo:

– Nereikia. Apsieisiu.

Ji apčiupinėjo jam šonkaulius ir spėjo, kad tikriausiai bus įskilę.

Kėjus pripažino, kad šonkaulius skauda, bet nesutiko apibintuoti krūtinės.

– Tada, aną kartą, tu apvyniojai mane kaip mumiją. Aš vos neuždusau apvyniotas tvarsčiais. Aš juos išmečiau jau kitą dieną.

Šukuodama pirštais plaukus jam ant krūtinės, Lara vadino Kėjų užsispyrėliu, lytėjo jo sunkų penį.

Kėjus švelniai pabučiavo randą jai ant peties ir sakė, kad jis gražus, nors sumišusi Lara norėjo jį pridengti.

– Tai brūkštelėjimas, palyginti su manaisiais.

Lara perbraukė pirštais per didelį raudoną randą jam ant kairės kojos nuo šlaunies iki kelio.

– Kas čia?

Kėjus jai papasakojo, kaip per automobilio avariją susižalojo koją ir palaidojo viltis padaryti karjerą Nacionalinėje futbolo lygoje.

– Turbūt labai krimtaisi? Tai buvo tavo svajonė?

– Džodės svajonė. Mes jau tada nesutarėme. Na, o paskui... – Kėjus krestelėjo galvą. – Nekalbėkim apie Džodę.

Kėjus ją lietė ir glamonėjo, dovanodamas ir patirdamas malonumą. Lara nenumanė, kad jis gali būti toks aistringas ir pasiruošęs pildyti moters norus. Ji jautėsi lyg sapne, nes niekada nesvajojo patirti tokio stipraus erotinio malonumo net su savo tikruoju vyru. Juolab su Klarku.

Pagaliau jie išlindo iš dušo ir ėmė raustis kuprinėse ieškodami švarių drabužių, bet kažkas pabeldė į duris.

– Kas ten? – paklausė Kėjus.

– *Tengo la comida para ustedes.* Aš atnešiau jums užkąsti.

Kėjus atsargiai pravėrė duris. Kareivis laikė ant peties padėklą su valgiais.

– *Gracias.* Ačiū. – Kėjus paėmė padėklą ir, kareiviui nespėjus ištarti nė žodžio, užtrenkė duris ir užkabino grandinėlę.

Jis pastatė padėklą ant stalo.

– Reikia tikėtis, čia skaniau negu Sančeso stovykloje.

– Gal maistas apnuodytas? – Lara priėjo prie stalo šukuodamasi šepečiu šlapius plaukus.

– Galbūt, bet abejoju. Kam jam tiek vargintis, jeigu norėtų mus nužudyti? Jis tai galėtų padaryti viešai.

Ant padėklo stovėjo lėkštės su vaisiais ir sūriu, kepta vištiena ir butelis mineralinio vandens. Kėjus paėmė iš dubens vištos kulšį ir be jokio apetito atsikando.

– Nesuprantu, kodėl jis mus paleido.

Lara ėmė lupti apelsiną.

– Iš tikrųjų stebėtina?

– Labai. Nežinau, ko aš tikėjausi, bet ne to. – Nepaleisdamas iš rankų vištos kulšies, jis apžvelgė kambarį. – Čia ne liukso viešbutis, bet ir ne lūšna plūktomis grindimis.

Kėjus kurį laiką susikaupęs kramtė.

– Na imkim ir viską gerai apgalvokim. Mums dovanojo gyvybę mainais už tai, kad nuvešiu į Jungtines Amerikos Valstijas jo laišką? Čia kažkas ne taip. Labai jau paprasta. Jeigu jis norėtų perduoti laišką mūsų vyriausybei, pasinaudotų kur kas įtakingesniu žmogumi negu aš. Pavyzdžiui, galėtų kreiptis į draugiškos valstybės vadovą. – Kėjus numetė į lėkštę kaulą ir atkimšo butelį. – Kodėl jis mus paliko gyvus, Lara?

Lara padėjo ant padėklo pusiau nuluptą apelsiną.

– Nežinau. – Lara priėjo prie lango, atitraukė užuolaidas ir pažvelgė į gatvę.

– Suvalgyk apelsiną. Tu jau taip seniai valgei.

Lara su pasibjaurėjimu pažvelgė į maistą ant stalo.

– Nenoriu būti už nieką dėkinga Emilijui Sančesui.

– Nekvailiok, kam tokia auka reikalinga. Tau reikia pavalgyti.

– Aš nealkana, Kėjau. Man tiesiog neduoda ramybės mintys. – Laros balse suskambo nepasitenkinimas, bet nepatenkinta ji buvo savimi. – Aš bandau suvokti.

– Ką?

– Nežinau. Įvairius dalykus. Viską. Tai, kas čia įvyko prieš trejus metus. Galvoju apie Rendalą. Apie Ešlę. Stengiuosi neprisiminti duobės, į kurią ją užkasė, kitaip išprotėsiu. – Lara sugniaužė rankoje užuolaidą. – Noriu prisiminti Ešlę tik gyvą. Kokia protinga ir linksma ji buvo, kiek daug džiaugsmo man suteikė per tą trumpą laiką, kol buvo su manimi. – Laros balsas pradėjo drebėti, ir ji nutilo, kad nusiramintų. – Mano dukra niekada nebegrįš. Tačiau jeigu aš jos gyvenimą

prisiminsiu labiau negu jos mirtį, tai ne taip jau svarbu, kur ilsisi Ešlės kūnas. Jos dvasia, kaip ir anksčiau, gyva. Taip žiūrint mūsų kelionę čia galima laikyti sėkminga.

– Tu turėjai čia atvykti, kad apsiprastum su Ešlės mirtimi.

Lara linktelėjo.

– Tas mano gyvenimo laikotarpis pernelyg ilgai užtruko. Aš kaltinau visus, kad jie apie mane sprendžia iš laikraščių antraščių, bet labiausiai kalta esu aš pati. Negalima iki begalybės savęs laikyti auka. Metas pagalvoti apie savo ateitį.

– Iden Pase?

– Nepasakytum, kad ten mano gyvenimas būtų labai sėkmingas, – pasakė Lara, atsisukdama į jį.

– Bet ne todėl, kad esi bloga gydytoja, o per mus, Taketus. Mes tau gerokai patampėm nervus.

Lara staigiai nusisuko, nenorėdama į jį žiūrėti.

– Sakyk, Kėjau, kodėl tarp mūsų tai įvyko?

– Tu turi omenyje nesantaiką? Ar ką nors kita?

– Kita.

Ji išgirdo, kaip Kėjus sulaikė kvapą. Paskui pagaliau ištarė:

– Tu gydytoja. Tu geriau žinai.

Lara žinojo ir patvirtino galvos linktelėjimu.

– Žmonėms, patyrusiems mirtiną pavojų ir išlikusiems gyviems, – kalbėjo ji lėtai, – labai dažnai iškart reikia sekso.

Kėjus pakėlė antakį, išreikšdamas arba susidomėjimą, arba abejonę. Lara nebuvo tikra, ką jis galvoja.

– Čia yra sava prasmė. Seksas – tai didžiausias jausmų atpalaidavimas ir kartu prieinamas būdas patvirtinti, kad gyvybė yra amžina. Kai kurie pacientai man slapta prisipažindavo, kad grįžę po laidotuvių iš karto imdavo mylėtis. Ir labai aistringai. Žmogus jaučia įgimtą mirties baimę. O seksas – nepaprastai greitas gyvybės tvarumo patvirtinimas. Savaime suprantama, po kankinamų išbandymų, kuriuos patyrėme per kelias pastarąsias dienas, mes bandėme seksu, šiurkščiu, audringu seksu atsikratyti susikaupusios įtampos ir emocijų. Mudu esam klasikinis tokio reiškinio pavyzdys.

Kėjus mandagiai klausė. Paskui priėjo prie Laros taip arti, kad ji atlošė galvą, norėdama matyti jo veidą.

– Kokie niekai. Tai atsitiko todėl, kad abu norėjom. – Kėjus ją pabučiavo taip stipriai, kad net suskaudo lūpas. – Ir velniop visus prasimanymus ir pasiteisinimus.

Eidami į lovą, jie nusimetė neseniai apsivilktus drabužius. Jis atsisėdo ant lovos ir pasistatė Larą tarp kelių, pakėlė jos krūtis ir švelniu liežuvio judesiu palietė spenelius.

Laros akys nejučia užsimerkė, o kvėpavimas pasidarė nelygus ir sunkus. Ji pirštais taršė jam plaukų sruogas, o jo burna atkakliai keliavo po jos kūną nuo krūtų iki šlaunų. Šeriai draskė jai pilvą ir tai buvo nuostabus, nepatirtas pojūtis. Lara pajuto, kaip maloniai apsunko ir sušilo jos šlaunys.

Kėjus padėjo rankas Larai ant sėdmenų ir prisitraukė ją prie savęs. Nosimi ir burna jis glamonėjo jos pilvą, bučiavo bambą, švelnią odą žemiau. Nuo jo šilto kvėpavimo virpėjo plaukai ant gaktos.

Kėjus ją paguldė į lovą ant nugaros ir pasilenkė jai tarp šlaunų. Bučiavo nesivaržydamas ir nesiliaudamas, jo lūpos švelniai glamonėjo, o vikrus liežuvis žadino aštrius pojūčius. Kėjus tiksliai žinojo, tarsi veikiamas jos pasąmonės signalų, kada sustoti, paglostyti, kada stipriai prisispausti burna ir vėl glamonėti pačiu liežuvio galiuku.

Kai Lara pagaliau jį pamatė ant savęs, jau buvo pasisotinusi, prisipildžiusi, apsvaiginta džiugios geidulio palaimos. Jos lūpos tuoj pat atsakė į jo ieškantį bučinį. Ir kai ji pajuto Kėjų savo gelmėje, tai buvo nauja pradžia, nauja aistra, o ne ankstesnės pabaiga.

Kėjus atsargiai perbraukė pirštu per randą jai ant peties.

– Skaudėjo?

– Labai. Gydytojai manė, kad man labai pasiseks, jeigu galėsiu ką nors daryti ta ranka.

– O tu, žinoma, nusprendei įrodyti, kad jie klysta.

– Kai žaizda užgijo, aš dar daug mėnesių turėjau lankyti fizioterapijos procedūras.

Kėjus svarstydamas žiūrėjo į Larą.

– Man atrodo, Lara, tau laikas liautis save graužti, kad nenumirei kartu su Ešle ir Rendalu.

– Manai, aš susigalvojau tokią bausmę?

– Tam tikra prasme.

Lara pasirėmė ant alkūnės ir apžvelgė jo nuogą kūną. Be rando ant kojos, Kėjus turėjo įvairiausių randų ir sužeidimų pėdsakų ant liemens.

– O tu? Tu beatodairiškas. Rizikuoji stačia galva. Už ką save baudi?

– Tai painūs dalykai, – paniuro Kėjus. – Rizikuoju dėl rizikos, štai ir viskas.

Laros žvilgsnis jam pasakė, kad ji netiki jo žodžiais. Lara toliau apžiūrinėjo jo randus. Ypač baisus buvo ilgas nelygus randas ant krūtinės ties dešine ranka.

– Pjaustė peiliais, – paaiškino Kėjus, atsakydamas į jos nebylų klausimą.

– Tu tikriausiai nebuvai nugalėtojas.

– Kaip tik priešingai.

Lara nedrįso klausti apie pralaimėjusiojo likimą.

– O šitas?

– Lėktuvo katastrofa. Išsigelbėjau, bet susižeidžiau ranką į fuzeliažo nuolaužą.

Larą stulbino jo nutrūktgalviškumas.

– Be šios dienos, ar tau kada nors grėsė mirtinas pavojus?

– Vieną kartą.

– Papasakok.

– Mane sužeidė. Štai čia. – Jis parodė į patį naujausią randą, bet Lara jau buvo jį mačiusi. – Aš vos nenukraujavau.

Lara juokdamasi atmetė plaukus.

– Tai ne šiaip sužeidimas, bet tokios žaizdos mirtina irgi nepavadinsi.

– Žinau. Bet aš turėjau omenyje ne pačią žaizdą. Matai, aš ieškojau daktaro Patono, o vietoj jo radau kitą žmogų. Moterį.

Lara sustingo nuo jo žvilgsnio, įsiklausydama į ypatingą jo balso intonaciją.

– Ir tai buvo pavojinga gyvybei? – paklausė Lara.

– Aš į ją pažiūrėjau ir pagalvojau: „Viskas, Taketai, tu žuvęs."

Lara sunkiai nurijo seilę.

– Mes suaugę žmonės, Kėjau. Tokio amžiaus jau galime sau leisti neapsimetinėti. Aš nelaukiu, kad tu mane apibertum priesaikomis ir gėlėmis. Tau nereikia...

Kėjus uždengė jai burną delnu.

– Apie tai kalbu ne tam, kad įviliočiau tave į lovą. Tu jau lovoje su manim, aš su tavim jau mylėjausi. Kalbu todėl, kad tai yra tiesa ir tu ją žinai. Mudu čia esam todėl, kad norėjom suartėti iš pat pradžių. Mes abu žinojom, kad anksčiau ar vėliau tai įvyks. – Kėjus paglostė jai skruostą. – Kai tik išvydom vienas kitą, viskas buvo nuspręsta. Aš panorau tavęs nuo pat pirmos akimirkos.

– Kol nesužinojai, kas aš esu.

– Koks skirtumas. – Jis palietė jos plaukų sruogą ir prisitraukė ją visą prie savęs. – Kaip ir tada, aš vis dar tavęs noriu.

Kėjus norėjo sulaikyti Larą, bet ji iššoko iš lovos ir ėmė rankioti savo drabužius.

– Kur bėgi? – mieguistai sumurmėjo Kėjus.

– Į savo kambarį.

– Ko?

– Noriu išsimaudyti po dušu.

– Čia irgi yra vonios kambarys.

– Bet nebėra muilo. Be to, man reikia susirinkti daiktus. Reikia būti pasiruošusiems, kai ateis mūsų vežti į oro uostą.

Lara greitai apsirengė.

– Kelinta valanda?

– Devinta.

– Devinta! Nejaugi taip vėlu? – Kėjus atsisėdo lovoje ir pirštais susišukavo išsidraikiusius plaukus.

– Tu gali dar pamiegoti. Iki vidurdienio dar toli.

– Ne, aš keliuosi. Nes bjaurybės dar atidės mūsų išvykimą. Nusiprausiu, o paskui pabandysiu užsakyti kavos.

Tačiau Kėjus gulėjo žiūrėdamas į lubas ir galvodamas. Išvakarėse Lara jam atskleidė kai kurias abejones. Jis pats, dar uždaresnis, jai neprisipažino irgi būgštaująs.

Norėdama nuraminti savo sąžinę, Lara sugalvojo psichologinį pasiteisinimą, kodėl gulasi su juo į lovą, nors, kaip jam pasirodė, pati nelabai tikėjo savo pramanais. Jo manymu, aistros nereikia nei analizuoti, nei bandyti paaiškinti. Aistrą reikia patenkinti, ir nieko daugiau.

Kėjus neklausinėjo savęs, kodėl taip atsitiko, bet negalėjo suvokti savo požiūrio į tai ir į Larą po to, kas įvyko.

Niekada anksčiau moteris jam nebuvo suteikusi tokio malonumo. Fiziškai jie nuostabiai tiko vienas kitam. Ji nenusileido jam aistra ir įgudimu. Tada laikraščiai apie ją daug rašė, tačiau jis nesitikėjo iš Laros tokio laisvumo meilės guolyje. Vien tik tai prisiminus, jį vėl apimdavo geidulys. Jam buvo per maža naktinio meilės maratono. Jis norėjo daugiau. Ir tik jos.

Tai buvo neįprasta ir stulbinama. Kėjus labiausiai vertino meilinimosi procesą. Vos tik prisiviliodavo moterį, ji visiškai nustodavo jį dominti. Kėjui ypač kėlė nerimą tai, kad su Lara viskas buvo atvirkščiai: ji traukė vis labiau. Kėjus kaskart atrasdavo naujų jos bruožų ir buvo pasiruošęs ją tyrinėti iki begalybės.

Moterys jam buvo panašios į skutimosi peiliukus. Vos tik peiliukas atšipdavo, jis tuoj pat jį išmesdavo ir imdavo kitą. Tačiau Kėjus neketino nei skirtis su Lara, nei pakeisti jos kita.

Jis ir nedrįstų su ja elgtis kaip užsimanęs.

Tik taip jis galėjo paaiškinti visus savo dvasinius svarstymus ir būgštavimus. Lara – ne jo nuosavybė! Jeigu aplinkybės būtų susiklosčiusios kitaip, ji, kaip ir anksčiau, būtų priklausiusi jo broliui.

Iš pradžių Lara buvo Klarko moteris.

Kaip tik ta aplinkybė trukdė jam manyti, jog praėjusi naktis buvo meilės viršūnė. Matyt, pats to nepastebėdamas, jis išsidavė. Arba daktarė Malori nepaprastai įžvalgi.

Lara prašneko apie tai, kai praeitą vakarą jie truputį užkando ir nutarė eiti miegoti. Lara gulėjo ant šono, nugara į Kėjų, pasikišusi ranką po skruostu. Kėjus susimąstęs sklaidė jos plaukų sruogas; ji užmigo, o jam nesisekė. Tad jis nustebo, kai Lara pro miegus pasakė:

– Aš žinau, ką tu galvoji.

Kėjus įsirėmė keliais jai į nugarą.

– Gerai, gudruole, pasakyk, apie ką aš galvoju.

– Apie Klarką.

Kėjus nustojo šypsotis ir paleido iš rankų jos plaukų sruogą.

– Kodėl apie Klarką?

– Tu spėlioji, ar aš nelyginu jūsų abiejų, o jeigu lyginu, tai kuris iš jūsų geresnis.

– Nežinojau, kad tu dar ir aiškiaregė...

Lara pasuko galvą ir pažvelgė į Kėjų per petį.

– Neapsirikau? Tu apie tai galvoji?

– Galbūt.

Liūdnai nusišypsojusi, Lara lėtai palingavo galvą.

– Tu ir Klarkas... Judu visiškai skirtingi. Abu patrauklūs, abu ypatingi, abu gimę būti lyderiais, bet visiškai skirtingi. Aš mylėjau tavo brolį ir maniau, kad jis myli mane. – Laros balsas virto šnabždesiu. – Bet su juo niekada nebuvo taip, kaip su tavim šiandien. – Lara nusisuko ir vėl pasikišo ranką po skruostu. Paskui vėl pakartojo: – Niekada.

Kėjus kurį laiką gulėjo tylėdamas, graužiamas pavydo ir tikindamas save, kad Lara sako tiesą. Tačiau labai greitai pavydą pakeitė geidulys. O gal ne geidulys, tik pavydus noras ją padaryti priklausomą.

Staiga Kėjus apkabino ją ranka ir ryžtingai prisitraukė, stipriai prisispausdamas pilvu jai prie strėnų. Kėjus ją paėmė vienu energingu judesiu. Jis įkando jai į kaklą ir neatleido dantų, jausdamas poreikį valdyti ir tramdyti.

Tačiau jėgos nereikėjo. Lara nesipriešino – priešingai, buvo sukalbama, nuolaidi ir taip įsiaistrino, kad jos kūno raumenys sugniaužė jo penį tarsi kumštis, ištraukdami syvus, o kartu ir jo abejones.

Kurį laiką jie sunkiai alsavo. Prakaitas smulkia rasa nuklojo jų kūnus. Kai pagaliau atšlijo, Lara atsisuko į Kėjų, įsikniaubė veidu jam į krūtinę, timpčiodama lūpomis plaukus, ir sušnabždėjo:

– Kaip begėdiška.

– Aš visada buvau begėdis.

– Aš ne apie tave. Kalbu apie save.

Kėjus užmigo nepaleisdamas jos iš savo glėbio, nuramintas jos meilės patvirtinimo.

Tačiau tai įvyko naktį, o dabar, dienos šviesoje, abejonės vėl apniko; jos grįžo kaip drėgnas karštis kartu su aušra. Jis prisiminė visa, ką Lara jam sakė, jos audringą geidulingumą, drąsias glamones. Negali būti, kad jai su Klarku būtų buvę geriau.

Ar ji jojo ant Klarko ir krito iš nuovargio jam ant krūtinės?

Kėjus nejučia sugniaužė kumščius.

Ar ji tai švelniu, tai šiurkščiu rankos prisilietimu sukeldavo Klarkui palaimingą nuovargį?

Kėjus šlykščiai nusikeikė.

Ar ji leisdavo Klarkui bučiuoti šlaunis, praskėsti, mėginti...

Siaubinga dejonė privertė jį atsisėsti lovoje.

Kai riksmas vėl perplėšė ryto tylą, jis jau buvo užsimovęs džinsus ir taip puolė prie durų, kad vos nenukėlė jų nuo vyrių.

– *Buenos dios*, – pasakė Lara sargybiniams, išeidama iš Kėjaus kambario. Nekreipdama dėmesio į jų dviprasmiškus žvilgsnius, ji perėjo koridorių, įėjo į savo kambarį ir uždarė duris.

Nuo praėjusio vakaro ant kilimo liko jų nešvarių batų pėdsakų, o lovą, kaip sakė Kėjus, jie pavertė tikru jovalu. Jis

prisipažino, kad pirmą kartą gyvenime mylėjosi nenusiavęs batų, nors ji tikriausiai yra girdėjusi apie teksasiečius ir ne tokių pasakų.

Kėjus pasakė „mylėjosi"? Gal jis pavartojo šiurkštų žodį, tik jos atmintis jam atlaidi?

Lara vijo šalin neramias mintis. Per pastarąsias dvidešimt keturias valandas ji pernelyg paniro į savianalizę. Praėjusią naktį padarytas išvadas galima pavadinti palankiomis. Kėjaus glėbyje jos gyvenimas tarsi prasidėjo iš naujo. Ji patyrė tikrą apsivalymą ir ar jam reikia ieškoti pavadinimo? Tai rodė jos kūnas, jos nuotaika. Lara jautėsi nuostabiai. Gal vertėtų sustoti ir nebeieškoti atsakymų į kitus klausimus?

Lara pagriebė kuprinę ir nuėjo į vonios kambarį. Ten labai kritiškai pažvelgė į savo atvaizdą virš kriauklės: veidas be kosmetikos, muilu ištrinkti plaukai, nors iš švarūs, bet be blizgesio.

Ji atsegė dvi viršutines palaidinukės sagas ir raudonis užpylė jos veidą ir kaklą: kaip ir tikėjosi, krūtinė buvo subadyta Kėjaus šerių. Jeigu jie ir vėl kartu miegos, ji lieps jam nusiskusti.

Jeigu jie kartu miegos. Jeigu...

Lara pajuto, kad to labai tikisi. Ir viliasi, kad tai įvyks labai greitai.

Šypsodamasi nuo tokių minčių, ji atitraukė plastikinę dušo užuolaidą ir norėjo atsukti čiaupą.

Jos riksmas aidu nuskambėjo rausvomis plytelėmis išklotoje vonioje.

Sumuštas, kruvinas, bet, be jokios abejonės, gyvas vonioje gulėjo Rendalas Porteris.

Jos vyras.

Dvidešimt penktas skyrius

– Puikiai atrodai. – Buvęs Jungtinių Amerikos Valstijų pasiuntinys Montesangrėje atsistojo, kai jo žmona įėjo į svetainę. – Man vis dėlto labiau patikai su šviesiais plaukais. Kada tu nustojai juos dažyti?

– Kai gulėjau Majamio ligoninėje. Tai buvo sunkus metas. Tada negalvojau apie plaukų spalvą.

Lara pažvelgė į Kėjų. Jis neatsistojo, kai ji įėjo į kambarį, sėdėjo išdribęs minkštame krėsle, užkėlęs koją ant kojos ir nervingai ją judino. Kitiems jis buvo ramumo įsikūnijimas, bet Lara jautė, kad jis tuoj tuoj pratrūks.

Gal Rendalas ir pajuto tramdomą Kėjaus įsiūtį, bet neišsidavė.

– Ar nori ko nors išgerti, brangioji? Mes dar turime kelias minutes.

– Ne, ačiū, nieko nenoriu. Tik nesuprantu, kodėl turiu dalyvauti spaudos konferencijoje.

– Tu mano žmona. Tavo vieta šalia manęs. – Rendalas prisipylė sodos vandens. – O jūs, pone Taketai, ar norėtumėte ko nors?

– Ne.

Hiustono viešbučio numeryje Rendalas vėl grįžo ant sofos, ant kurios sėdėjo laukdamas, kol Lara išeis iš miegamojo. Viskas čia labai skyrėsi nuo menko apstatymo Montesangrės viešbutyje.

Kambarys buvo pilnas gėlių, atsiųstų jų sugrįžimo proga. Nuo saldaus įkyraus jų kvapo Larai įsiskaudėjo galvą. Jos akimis žiūrint, visi tie dėmesio ženklai buvo nevykę ir apsimestiniai, nes daugumą puokščių atsiuntė tie patys valdininkai ir politiniai veikėjai, kurie prieš penkerius metus su malonumu išsiuntė Rendalą ir jo neištikimą žmoną į Montesangrę ir taip išgelbėjo Vašingtoną nuo susikompromitavusios porelės.

Formaliai, kaip ir anksčiau, Rendalas buvo Jungtinių Amerikos Valstijų pasiuntinys. Kolumbijos žiniasklaidos priemonėms pirmosioms pranešus apie keistą jo prisikėlimą iš numirusių, straipsnių apie jį pasirodė beveik visų pasaulio laikraščių pirmuosiuose puslapiuose ir nustūmė į šalį kitas naujienas. Rendalo grįžimas į gyvenimą apstulbino Ameriką ir sukėlė visuotinį sąmyšį.

Bogotoje gydytojai apžiūrėjo jo žaizdas; paaiškėjo, kad jos ne tokios rimtos, kaip iš pradžių manyta. Kėjui padarė rentgeno nuotraukas ir nustatė šonkaulių įskilimus, bet kitokių vidinių sužalojimų nebuvo.

Larai tie įvykiai buvo didžiulis sukrėtimas. Nuo nervinio išsekimo jai išrašė raminamųjų ir pritaikė mitybą. Ji miegojo ir valgė, bet vis tiek tebebuvo apimta šoko: judesiai lėti, kalba nerišli. Vyras pražuvėlis grįžo iš nebūties – tai ją trikdė labiausiai.

Universalinė parduotuvė „Neimann Marcus“ padovanojo Larai drabužių pirmam viešam pasirodymui sugrįžus į Amerikos žemę. Ji apsirengė šilko ir vilnos kostiumėliu, prie jo tinkančiais „Jordan“ firmos bateliais, gavo kitų reikalingų daiktų bei papuošalų. Viešbučio administracija atsiuntė jai į numerį kirpėją, manikiūrininkę ir makiažo specialistę. Lara atrodė puikiai ir buvo pasiruošusi lydėti vyrą į spaudos konferenciją, turinčią prasidėti po pusvalandžio vienoje didžiausių viešbučio salių.

Lara mieliau būtų sutikusi eiti po priešo kulkom. Artėjanti spaudos konferencija turbūt mažai skirsis nuo karo

veiksmų. Ji nenustygo vietoje ir be tikslo vaikščiojo po pilną gėlių kambarį.

– Ar tu žinai, Rendalai, ką jie iškels aikštėn?

– Tavo romaną su Klarku, – nė nemirktelėjęs atsakė Rendalas. Jam buvo pranešta apie Klarko mirtį, kai skrido iš Montesangrės į Kolumbiją, bet jis tai jau žinojo. Naujienos pasiekdavo Montesangrę, tačiau retai pavykdavo sužinoti, kas vyksta joje. – Manau, to neišvengsime, Lara, – pridūrė Rendalas. – Pabandysiu nukreipti jų dėmesį pasakodamas apie paskutinius trejus savo gyvenimo metus.

– Jūs visiškai nepasikeitęs. – Kėjus nustojo mojuoti koja ir barbenti pirštų galais į dantis. – Atrodote sveikas, drūtas ir įdegęs.

Lara irgi atkreipė dėmesį, kad sutuoktinio fizinė būklė nepriekaištinga. Jis atrodė net geriau negu tada, kai jie susipažino prieš septynerius metus; buvo galima pamanyti, kad jis kelis mėnesius poilsiavo Havajuose, o ne praleido trejus sunkius metus kalėjime kaip politinis kalinys.

Rendalas pataisė naujo kostiumo, taip pat atsiųsto iš „Neimann Marcus“, klostes.

– Po dviejų trijų mėnesių su manim pradėjo elgtis labai gerai. Iš pradžių maištininkai mane žiauriai mušdavo. Kasdien daužydavo pistoletų rankenomis ir dviračių grandinėmis. Maniau, kad galiausiai pribaigs. – Rendalas baigė gerti sodos vandenį ir pasižiūrėjo į laikrodį. Laiko dar buvo, ir jis pridūrė: – Kartą jie mane nutempė pas generolą Peresą. Tikrąja to žodžio prasme tempė, nes negalėjau paeiti. Numetė kaip bulvių maišą. Peresas didžiavosi savimi. Jis parodė mano „sušaudymo“, to, kurį jie imitavo, nuotraukas. Jie iš tikrųjų įvykdė mirties bausmę kažkokiam nelaimėliui ir šaudė jam į galvą tol, kol iš jos liko košė.

Lara apkabino save rankomis. Kambaryje nuo kondicionieriaus buvo vėsu. Rendalas pageidavo žemiausios temperatūros, mat trejus metus kankinosi atogrąžų karštyje.

– Įsivaizduokite, kaip jaučiausi, žiūrėdamas į tas nuotraukas. Dar parodė amerikietiškus laikraščius, kur buvo rašoma

apie mano mirtį. Jie turėjo ir mano laidotuvių nuotrauką. Galėjau tik numanyti, kaip tu sielvartauji. – Jis užjaučiamai pažvelgė į Larą. – Dėkojau Dievui, kad tau negresia pavojus, bet supratau, kaip tu kenti, galvodama apie mano mirtį. Ypač mane kankino suvokimas, kad niekas man nepadės, ir tai buvo visų didžiausia kančia. Juk visiems aš buvau žuvęs.

– Ar jie tau pasakė apie Ešlę?

– Ne. Aš nežinojau, kad ją nušovė per automobilio užpuolimą. Apie tai perskaičiau laikraščių pranešimuose apie savo laidotuves. Mane guodė tik tai, kad tu stebuklingai išsigelbėjai. Jeigu ne dvasininkas...

– Dvasininkas? Tėvas Džeraldas?

– Taip. Jis sugebėjo tave įtaisyti į vieną paskutinių reisų iš Montesangrės į Ameriką. Maniau, kad žinai.

– Ne. Aš nežinojau, – pasakė ji prislėgtu balsu. – Aš jam net nepadėkojau.

– Jis kilniai pasielgė, – tarė Rendalas. – Ir užsitraukė Emilijaus nemalonę. Tikriausiai todėl jis ir įsakė nušauti tėvą Džeraldą.

Kėjus tyliai nusikeikė.

– Labai malonu, kad jūs apie tai jai pasakėte.

– Lara yra realistė. Ar ne taip, brangioji? Bet, be jokios abejonės, dvasininko labai gaila. Taip pat ir daktaro Soto.

– Aš niekada sau nedovanosiu, kad jiems užkroviau tokią bėdą, – tyliai pasakė Lara. – Visada jausiuosi tam tikra prasme kalta dėl jų mirties.

– Nesikankink, – ramino Kėjus. – Jie vis tiek buvo pasmerkti. Mes ne kažin kuo dėti. Sančesas tai patvirtino.

Lara dėkingai pažvelgė į Kėjų, bet širdyje ji žinojo, kad iki gyvenimo pabaigos kaltins save dėl jų mirties.

– Tu parodei nepaprastą drąsą, grįždama į Montesangrę, – pagyrė Rendalas. – Ačiū Dievui, kad ryžaisi tai padaryti. Jeigu ne tu, aš vis dar būčiau įkaitas.

Kėjus vikriai atsistojo. Jau buvo nusiskutęs barzdą, bet plaukai tebebuvo ilgi ir darė jį panašų į uždarytą narvan

laukinį žvėrį. Jis atsisakė vaidinti nacionalinį didvyrį, kokiu buvo paskelbtas grįžęs iš Montesangrės; nepriėmė ir parduotuvės pasiūlytų naujų drabužių. Pats nusipirko džinsus, sportinę palaidinę ir kaubojiškus batus.

– Kai kas man netelpa galvoje, – prisipažino Kėjus. – Mudu su Lara slapta atskrendame į Montesangrę, po trisdešimt šešių valandų jūsų kalėjimo viršininkai sušvelnėja ir paleidžia jus į laisvę. – Negalėdamas suprasti, jis skėstelėjo rankomis. – Kodėl? Kaip tai susiję?

Rendalas išdidžiai nusišypsojo.

– Jums būtinai reikia pažinti tų žmonių psichologiją, pone Taketai.

– Jūs visiškai teisus. Mat jūsų prielaidos, man atrodo, tėra didelė mėšlo krūva.

Rendalo akys vos pastebimai susiaurėjo.

– Jūs išgelbėjote gyvybę man ir Larai. Todėl aš jums atleidžiu už neišsiauklėjimą.

– Man nereikia jūsų labdaros.

Rendalas nesiteikė jam atsakyti ir toliau kalbėjo Larai:

– Emilijus mėgsta galvosūkius. Ar tu prisimeni šachmatų turnyrus, kurie buvo rengiami pasiuntinybėje?

– Tai rimčiau už šachmatų turnyrus, Rendalai.

– Mums abiem. Emilijus nejaučia skirtumo tarp šachmatų figūrų ėjimų ir sukrėtimų, kuriuos jis kuria savo malonumui, statydamas ant kortos žmogaus gyvybę. Pamenate, Emilijus jums padėkojo už pramogą, kurią surengėte rytą stovykloje?

– Dar ir kaip prisimenu, – pabrėžtinai pasakė Kėjus. – Gerai, kad apie tai prakalbote, nes kai kas man kelia nerimą. Minėjote, kad buvote lūšnoje, kai visa tai vyko. Tad?

Rendalas linktelėjo.

– Mane surišo, įgrūdo į burną kamšalą, aš negalėjau jums duoti ženklo, kad esu gyvas. Tai ypač džiugino Emilijų.

– Kada tu pirmą kartą išgirdai, kad aš Montesangrėje? – paklausė Lara.

– Kitą rytą, kai judu atskridote. Įtariau kažką negera, nes sargybiniai su manim grubiai elgėsi ir vengė žiūrėti į akis. Per

tuos metus buvome įpratę apsieiti vieni su kitais pagarbiai. O čia staiga jie vėl priešiški ir tylūs. Kai Rikardas sustabdė visureigį, prireikė tik kelių valandų nustatyti, kas yra ta „našlė“. Jiems teko šiek tiek pasukti galvą dėl „idioto“. – Rendalas reikšmingai pažvelgė į Kėjų. – Tačiau kai tik Emilijus sužinojo jūsų pavardę, viskas stojo į vietas. Jis žinojo apie Laros ir Klarko... draugystę. Kuo daugiau šniukštinėjote, tuo sudėtingesnė darėsi padėtis. Mane į stovyklą atvežė keliomis valandomis anksčiau nei jus. Emilijus erzino, žadėjo tave lėtai nukankinti mano akyse. Mane primušė, bet nestipriai. Emilijus norėjo, kad per rytinį spektaklį būčiau sąmoningas. Kai jus išvežė, mane dar kartą sumušė, paskui išvežė į Siudadą. Mus skyrė maždaug valanda kelio, bet aš ir kareiviai nakvojome sunkvežimyje. Švintant jie man trenkė per galvą ir aš netekau sąmonės. Tai paskutinis dalykas, kurį prisimenu. Atsipeikėjau vonioje nuo tavo riksmo. Aš dar labiau negu tu nustebau, kad tebesu gyvas.

Rendalas atsistojo ir apsivilko švarką.

– Manau, mums metas eiti!

– Vis dar negaliu suprasti Emilijaus strategijos, – delsė Lara.

– Apie tai pasikalbėsim vėliau.

– Ne, Rendalai, pasikalbėsim dabar. Jeigu nori, kad susitikčiau su žiniasklaidos atstovais, turiu gerai suprasti, kas vyksta. Jie manęs klausinės apie santykius su Korasonu dėl Diablo. Aš pasiruošusi jiems papasakoti viską, ką žinau apie labai jauną ir inteligentišką žmogų, dirbusį atstovybėje vertėju. Taip pat apie šaltakraujišką žmogžudį, su kuriuo susipažinau šią savaitę. Bet negaliu kalbėti apie politiką, neturėdama supratimo, ką sumanė Emilijus. Kodėl jis mus paleido? Kodėl nenužudė tavęs? Kodėl trejus metus laikė kalėjime, paskui staiga paleido?

Rendalą akivaizdžiai erzino Laros nesupratingumas. Būtinai reikėjo išsklaidyti jos abejones.

– Ištisus trejus metus sukau galvą, kodėl jie paskelbė mane mirusiu, ir priėjau prie išvados, kad taip norėjo parodyti, kaip

neapkenčia Jungtinių Amerikos Valstijų kišimosi į jų šalies vidaus reikalus.

– Kodėl nenužudė jūsų iš tikrųjų? – pasidomėjo Kėjus.

– Man atrodo, mane laikė koziriu. Jeigu Jungtinės Valstijos pasiųstų į Montesangrę savo kariuomenę, kaip atsitiko su Panama, jie būtų galėję mane panaudoti kaip įkaitą.

– Kodėl jie tave dabar paleido?

– Viskas labai paprasta, Lara. Jie ten badauja. Montesangrė turi importuoti viską iki siūlo galo. Kai Jungtinės Valstijos prieš Montesangrę ėmėsi embargo politikos, kai paskui tą politiką parėmė mums draugiškos arba mūsų bijančios kitos šalys, jų ištekliai greitai baigėsi. Atvirai sakant, aš stebiuosi, kad jie taip ilgai išsilaikė. To tikriausiai nebūtų atsitikę, jeigu šaliai, kaip ir anksčiau, būtų vadovavęs Peresas. Jie seniai būtų sušvelninę savo politiką, jeigu jiems nevadovautų toks kietas žmogus kaip Emilijus. Jis tiesiog padarė save dievu.

– O jūs kas? Jo gerbėjų klubo lyderis? – pašaipiai paklausė Kėjus.

– Jokiu būdu, – šaltai atkirto Rendalas. – Ištisus trejus metus jis mane laikė kalėjime. Aš ne iš nuogirdų žinau apie Montesangrės tautos kančias. Nuoširdžiai užjaučiu tuos žmones ir noriu jiems, patekusiems į tokią pražūtingą padėtį, pagelbėti. Nors ir žiaurus, Sančesas labiau negu kas nors kitas gali suvienyti šalį, pavalgydinti alkanuosius, išvesti iš suirutės ir padaryti šiokią tokią tvarką. Pamiršęs asmenines nuoskaudas, aš gerbiu jį už tvirtumą. Jis nepaprastai atkakliai siekia tikslo ir moka būti kantrus. Sančesas pasinaudojo jūsų pasirodymu, kad paleistų mane. Kas tai, jeigu ne puikus politinis ėjimas? Jis žinojo, kad jūsų humaniškas sumanymas neliks be atgarsio ir sukels amerikiečių simpatijas. Tai jo raginimas Jungtinėms Amerikos Valstijoms pradėti diplomatinį dialogą.

– Jis patikėjo man nuvežti tą laišką. Kam jam reikėjo prarasti atsarginį kozirį?

Rendalas atlaidžiai nusišypsojo dėl Kėjaus naivumo.

– Jis supranta, kad Vašingtone greičiau patikės manimi negu kokiu nors kaubojumi.

– Aš ne kaubojus.

– Žinoma, kaubojus. – Rendalas nužvelgė Kėjaus aprangą, džinsus ir batus, neslėpdamas paniekos. – Skirtumas tik tas, kad ne jodinėjate arkliu, o skraidote lėktuvu. Šiaip jau esate paprasčiausias kaimietis neišmanėlis. Jūsų tikras brolis buvo tokios pat nuomonės.

Kėjus šoko prie jo, bet Lara greitai atsistojo tarp jų. Ji piktai atsisuko į Rendalą.

– Klarkas niekada nieko panašaus nesakė! Jis labai mylėjo Kėjų.

Rendalas nusišypsojo ir labai tyliai pasakė:

– Pripažįstu, tu geriau už bet ką kitą žinai, ką mylėjo Klarkas. – Rendalas jai pakišo parankę. – Dabar mums iš tikrųjų jau laikas eiti, brangioji. Tu pasiruošusi?

Nekreipdama dėmesio į jo ranką, Lara nuėjo prie durų. Ji atsisuko pajutusi, kad Kėjus neina iš paskos.

– Eini?

– Ne.

Lara suglumo. Ji atlaikys žurnalistų puolimą tik jeigu Kėjus bus šalia. Jai reikia jo palaikymo.

Iš užsispyrusios jo veido išraiškos buvo matyti, kad įkalbinėti beprasmiška, bet vis dėlto ji pabandė:

– Tavęs ten laukia.

– Ką gi, teks juos nuvilti. Laikraščiai daro užuominas, kad atskraidinau tave į Montesangrę išvaduoti jo, – Kėjus mostelėjo galva Rendalo pusėn. – Aš neturėjau tokio tikslo ir nevaidinsiu, kad tai tiesa.

– Jie pagalvos, kad jūs gudraujate, pone Taketai.

Kėjus nuožmiai pažvelgė į Rendalą.

– Aš negaliu valdyti jų minčių. Galiu valdyti tik save patį, todėl neketinu būti dvėseliena būriui maitvanagių su kameromis. Įsidėmėkite. – Kėjus pažvelgė į Larą ir pridūrė: – Tau irgi nebūtina ten eiti. Tavęs niekas negali priversti.

Lara vos tvardėsi, kad nepultų prie jo. Daug ką reikia pasakyti, daug ką paaiškinti, bet tik jos tylėjimas gali juos išgelbėti nuo katastrofos ir nepabloginti jau ir taip liūdnai besiklostančių jų reikalų.

Žinoma, ji džiaugėsi, kad Rendalas liko gyvas ir po ilgo kalinimo pagaliau išėjo į laisvę. Kita vertus, jis pasirodė pačiu netinkamiausiu jai laiku. Rendalui kalėjimo vartai atsidarė, o jai užsidarė.

Ašaros nejučia pripildė jos akis. Kėjus norėjo kažką sakyti, bet susilaikė. Jie žiūrėjo vienas į kitą nebyliai kentėdami.

– Taip, taip, – pasakė Rendalas atsikrenkštęs ir, nežinodamas, kad kartoja Laros mintis, pridūrė: – Atrodo, sutuoktinis prisikėlė iš numirusių pačiu netinkamiausiu laiku.

Lara staigiai nusisuko nuo Kėjaus.

– Mes iš tikrųjų vėluojam, Rendalai. Eime.

Mostelėjęs ranka Rendalas ją sustabdė.

– Jie palauks. O mums būtina tuojau pat tai išsiaiškinti.

– Nėra jokio „tai“.

– Lara, tu visada buvai didžiulė melagė, – nusijuokė Rendalas. – Suprasdamas, kad esi ištikta šoko, tomis dienomis nereikalavau, kad atliktum santuokines pareigas. Ir gerai, kad nereikalavau. Tu tikriausiai buvai užrakinusi savo miegamojo duris.

Lara piktai pažvelgė į jį, bet nieko nepasakė.

Rendalas įbedė vertinamą žvilgsnį į Kėjų.

– Šis žmogus – visiška Klarko priešingybė. Įdomu, kuo jis tave patraukė. Jis neturi vyresniojo brolio žavesio. Tačiau turi kažką gyvuliško, laukinio, o tai tikriausiai vilioja tokią moterį kaip tu.

– Tu, šunsnuki, aš juk ne kurčnebylys! – pratrūko Kėjus. – Jeigu nori ką nors pasakyti, kreipkis tiesiai į mane!

– Gerai, – nuolankiai sutiko Rendalas. – Ar jūs nesijautėte šiek tiek juokingas, guldamas į lovą su moterimi, visoje šalyje garsia tuo, kad buvo jūsų brolio meilužė?

Šį kartą Larai nepavyko sulaikyti Kėjaus. Jis nutvėrė Rendalą už gerklės abiem rankomis.

– Kėjau, paleisk! – Lara bandė pirštą po piršto atplėšti Kėjaus rankas nuo Rendalo kaklo, bet jai nepavyko. Jis bloškė Rendalą į duris, šis dusliai trinktelėjo galva. Rendalas draskė Kėjaus rankas, bet jos gniaužėsi dar stipriau.

– Prašau tavęs, Kėjau! – suriko Lara. – Liaukis! Ar nori mane įvelti į dar vieną skandalą?!

Jis išgirdo. Tankiai sumirksėjo, tarsi norėdamas išsklaidyti įsiūčio šydą. Pamažu jo pirštai atsileido. Niekinamu judesiu jis nusviedė Rendalą.

Po truputį atsigaudamas Rendalas išdidžiai pasitaisė kaklaraištį ir švarką.

– Gerai, kad kaubojai nebesinešioja šešiais šoviniais užtaisomo pistoleto, nes jau būčiau lavonas.

Kėjus sunkiai kvėpavo ir su neapykanta žiūrėjo į Rendalą.

– Jeigu tu dar ką nors panašaus pasakysi apie mus su Lara, aš tave užmušiu.

– Kaip kilnu, – pašaipiai tarė Rendalas. Jis atsisuko į Larą. – Na kaip? Paskutinį kartą tavęs klausiu: eini?

Kėjus sugriebė ją už pečių.

– Tu neprivalai jam paklusti. – Kėjus ją krestelėjo. – Neprivalai, girdi?

– Privalau, Kėjau, – tyliai, bet tvirtai ištarė Lara.

Iš pradžių šis negalėjo patikėti savo ausimis, paskui suglumimas virto pykčiu. Lara pamatė, kaip Kėjaus veidas persikreipė iš pykčio. Jis nesuprato, kodėl ji taip nusprendė, o ji negalėjo nieko paaiškinti. Liko tik viena: priimti jo panieką.

Kėjus ją paleido, apsisuko ant kulnų, patraukė duris ir išėjo iš kambario. Lara, apimta nevilties, žiūrėjo jam įkandin.

– Man atrodo, viskas praėjo puikiai, bet po kalbų būtų neprošal ir išgerti. – Rendalas nusivilko švarką, tvarkingai pakabino ant kėdės atkaltės ir priėjo prie baro. – O tu, brangioji, ko nors išgersi?

– Ne, ačiū.

Rendalas įsipylė viskio su sodos vandeniu, gurkštelėjo ir sučepsėjo gardžiuodamasis.

– Vienas iš malonumų, kurių man trūko nelaisvėje. – Rendalas atsisėdo ant sofos, nepaleisdamas iš rankų stiklinaitės; kita ranka jis varstėsi batus. – Tu prislėgta, Lara. Kas atsitiko?

– Klausi, kas atsitiko? Aš jaučiuosi kaip žvėris medžioklės sezono atidarymo dieną. – Lara atsisuko į jį. – Aš nepakenčiu būti visuotinio dėmesio objektu ir negaliu tau dovanoti, kad vėl mane pasmerkei viešai apžiūrai.

– Galėjai pagalvoti apie pasekmes prieš prašydama Kėjaus Taketo nuskraidinti tave į Montesangrę.

– Aš išbandžiau visus kitus kelius ir tik tada kreipiausi į Kėjų. Jis buvo mano paskutinė viltis. Aš paaiškinau, kodėl nusprendžiau ten skristi. Ir kodėl turėjau taip pasielgti.

– Tavo kilnūs norai padarė didžiulį įspūdį spaudai. Tu taip gražiai pasakojai apie bendrą kapą. Ko gero, tapsi Metų motina. – Rendalas dar gurkštelėjo. – Nesuprantu, ko tu tokia liūdna.

– Netgi pasakojimas apie įvykį kapinėse – jau kišimasis į mano asmeninį gyvenimą, Rendalai. Mano tikslai buvo kilnūs, o reporterių – visiškai kitokie. Jie tik apsimetė, kad domisi mūsų buvimu Montesangrėje, negailestingu despotu Korasonu arba tuo, kokią įtaką tavo paleidimas turės Jungtinių Valstijų politikai. Labiausiai juos domino purvas ir apkalbos. „Kodėl, ponia Porter, jūs leidotės į kelionę kartu su senatoriaus Taketo broliu?“ „Kaip Kėjus Taketas vertina jūsų vaidmenį senatoriaus Taketo žlugimo istorijoje?“ „Ar senatorius Taketas baigė savo gyvenimą savižudybe?“ „Kaip jautėtės, ponia Porter, sužinojusi, kad jūsų vyras gyvas?“ Kokie čia klausimai?

– Manyčiau, šie klausimai turi gilią prasmę. – Rendalas labai ramiai pastatė stiklinaitę ant kavos staliuko. – Taigi ką vis dėlto pajutote, kai jūsų vyras prisikėlė iš numirusių, ponia Porter?

Lara vengė jo klausiamo žvilgsnio.

– Norėčiau, kad mane vadintum profesine pavarde, Rendalai. Jau kuris laikas esu daktarė Malori. Kreipimasis „ponia Porter“ man kelia nemalonius prisiminimus.

– Ir primena, kad esi ištekėjusi, – kvailai sukikeno Rendalas. – Tau nesiseka, Lara. Labai ne laiku tu įsimylėjai. Ir dar Klarko brolį! – Jis atlošė galvą ir jau garsiai nusikvatojo. – Štai ji, likimo ironija!

Lara nepuolė neigti arba patvirtinti jo įtarimų. Ne Rendalo reikalas jos santykiai su Kėjumi, kuriuose ir ji pati dar nepajėgė susivokti. Rendalas turi į ją teisių tik tiek, kad ji oficialiai tebėra jo žmona. Tačiau po tos lemtingos nakties Virdžinijoje jų nebesiejo niekas.

Rendalas baigė gerti viskį.

– Jau vėlu. Mums reikia pailsėti. Aš užsakiau bilietus į Vašingtoną rytoj dešimtą valandą ryto.

– Aš neskrisiu į Vašingtoną.

Rendalas kaip tik lenkėsi, norėdamas paimti nuo grindų savo batus. Jis lėtai atsitiesė.

– Nejuokauk. Viskas suplanuota.

– Tada viską atšauk. Aš neskrisiu.

Rendalo veidą išpylė raudonis.

– Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas mus priims Ovaliajame kabinete.

– Atsiprašyk jo mano vardu. Aš negalėsiu su juo susitikti.

Lara pasuko į miegamąjį. Rendalas pašoko nuo sofos, pačiupo ją už rankos ir atgręžė į save.

– Tu mane lydėsi per visą kelionę, Lara!

– Nelydėsiu, Rendalai, – pareiškė Lara, ištraukdama ranką. – Be kita ko, stebiuosi, kad tu nori pasidalyti su manim savo garbe. Išvažiuodamas iš Vašingtono, buvai raguotas vyras, pajuokos objektas. Dabar grįžti kaip didvyris. Tave apibers siūlymais pakalbėti per televiziją, parašyti knygą, apie tave gal netgi sukurs filmą. Susigrąžinai gerą vardą ir prezidento pasitikėjimą. Kam aš tau reikalinga?! Kad atimčiau dalelę garbės ir visiems priminčiau apie gėdingą juodą dėmę, sutepusią tavo praeitį?

– To reikalauja geras tonas, – paaiškino Rendalas šaltai šypsodamasis. – Tu vis dar mano žmona. Aš pasiruošęs dovanoti tavo lovos nuotykį su Kėjumi Taketu. Tu juk manei, kad manęs nėra gyvo.

– Nedrįsk man sakyti pamokslų, Rendalai, ir nevaizduok kankinio, visą laiką kilniai atleidžiančio paklydusiai žmonai. – Lara negalėjo nuslėpti pasišlykštėjimo. – Tokį vaidmenį tu prisiėmei, kai laikraščiuose pasirodė nuotraukos, kaip aš bėgu iš Klarko kotedžo. Kas būtų pagalvojęs, kad pats turėjai krūvą romanų vos ne nuo pirmos mūsų vestuvių dienos!

– Aš niekada tau apie juos nepasakojau, – pasakė jis lyg atsiprašydamas. – Tu pati padarei savo išvadas.

– Ir dar padariau išvadą, kad Montesangrėje tu gyvenai anaiptol ne vienuoliškai. Jeigu susidraugavai su savo sargybiniais, jie tikriausiai tau parūpindavo tam tikrų pramogų.

– Tu nuostabiai įžvalgi, Lara. Iš tikrųjų, būdamas nelaisvėje, aš turėjau labai pikantišką fizinį ryšį. Tai buvo graži mergina, smulkutė, švelni rudakė, pasiruošusi vykdyti kiekvieną, net šlykščiausią, mano norą. Jai buvo sunku karo metu, nors ji buvo atsidavusi sukilėlių idealams ir savo trečios eilės pusbroliui Emilijui Sančesui Peronui. Sužinojęs, kad ji yra mano mylimoji, jis įsakė jai perrėžti pilvą. Man atrodo, Sančesas pavyduliavo. Jaunystėje jie draugavo. O gal jis bijojo, kad meilė man sumažins jos atsidavimą bendram reikalui. Šiaip ar taip, jis atėmė iš manęs labai malonų laisvalaikio užsiėmimą.

Larai kėlė siaubą jo pasakojimas ir išdidus tonas.

– Man reikėjo išsiskirti su tavim prieš mums išvažiuojant į Montesangrę.

– Tikriausiai. Tik tada buvai nėščia. Būtum turėjusi daug nepatogumų.

– Nejaugi? Tu juk prigrasinai, kad atimsi vaiką, jeigu aš tave paliksiu.

– Aš lengvai galėjau įvykdyti savo grasinimą. Tu man buvai neištikima, tad vargu ar tau būtų patikėjęs auklėti vaiką.

Koks amerikiečių teismas paliktų kūdikį auginti neištikimai žmonai, Klarko Taketo šliundrai?

Jis pateikė tą klausimą prieš penkerius metus. Lara žinojo, kad tai ne tušti žodžiai. Jeigu ji būtų pareikalavusi skyrybų ir atsisakiusi su juo važiuoti, Rendalas būtų išsikovojęs, kad dukra liktų jam. Lara buvo pasiruošusi kreiptis net į Aukščiausiąjį Teismą, jeigu ne viena rimta kliūtis. Ešlė. Visus ankstyvuosius gyvenimo metus ji būtų ėjusi iš rankų į rankas kaip rietenų objektas, o ne gyva būtybė. Lara nebūtų galėjusi užauginti laimingo, sveiko vaiko. Ji tikrai nelinkėjo savo dukrai blogo.

– Tavo įžeidinėjimai, Rendalai, manęs nejaudina, nes aš tavęs nemyliu. Ir tu manęs nemyli. Kodėl turėtume ir toliau apgaudinėti visuomenę?

– Išorinis padorumas labai svarbus mano karjerai. Tavo stiprybė ta, kad esi labai patraukli. Tai visada į naudą vyrui. Kuo žmona gražesnė ir protingesnė, tuo jam geriau. Ir vis dėlto ji yra ne daugiau kaip vyro priedas.

Lara pasipiktinusi nusisuko.

– Tavo užsispyrimas žavingas, – pasakė jis globėjiškai, tuo dar labiau ją pykdydamas. – Man netgi patinka, kai tu tokia maištinga, bet jau pradeda įkyrėti. Atidėkim tuos reikalus vėlesniam laikui, sutarta? Tu važiuosi su manimi į Vašingtoną kaip nekalbantis priedas, kaip tada, kai vykai su manim į Montesangrę ir atlikai oficialias namų šeimininkės pareigas.

– Nesulauksi! – tėškė Lara. – Tu patyrei sunkumų ir dėl to aš tavęs pagailėjau. Tačiau treji nelaisvės metai tavęs, Rendalai, nepakeitė. Tu likai toks pat egoistas ir sukčius, koks buvai. Tik tapai dar žiauresnis, nes manai, kad visas pasaulis tau skolingas už patirtas kančias. Džiaugiuosi, kad likai gyvas, bet nenoriu su tavim turėti nieko bendra. Ir nesitikėk, kad mane priversi apsigalvoti. Viskas baigta jau prieš daug metų. Aš vykau su tavim į Centrinę Ameriką tik dėl Ešlės, sutikau ten praleisti metus po jos gimimo. Iki termino pabaigos buvo likę visiškai nedaug, ir ją nušovė. Aš ją vis tiek

praradau! – šaukė įniršusi Lara. – Dabar, kai dukra nebegyva, aš nebijau tavo grasinimų. Mums nebėra dėl ko derėtis, nes aš netekau to, kas buvo brangiausia!

– O kaipgi kitas Taketas?

– Kėjui tu nieko nepadarysi.

– Nepadarysiu? – pašaipiai pakartojo Rendalas. – Manau, Kėjus buvo labai geros nuomonės apie savo brolį. Atsimink, Lara.

Tik užuomina, bet labai pavojinga. Ji pasistengė neparodyti baimės.

– Tu nedrįsi jam pasakyti.

Rendalas nusikvatojo.

– Atspėjau! Jis nežino! Tai vis dar mudviejų mažytė paslaptis.

Lara akimirką žiūrėjo į jį, paskui šyptelėjo.

– Šį kartą, Rendalai, tu manęs neišgąsdinsi. – Ji pasuko miegamojo link, bet tarpdury sustojo. – Man nusispjaut, ką tu darysi. Kad tik būtum kuo toliau nuo manęs. Dumk į Vašingtoną. Pulk reporteriams į glėbį. Susidraugauk su prezidentu. Tapk įžymybe. Turėk nors šimtus meilužių! Aš vis tiek su tavim išsiskirsiu, kaip žadėjau prieš kelerius metus. Skirsiuos tuoj pat! O paskui, jeigu norėsi su manim kalbėtis, vadinsi mane daktare Malori. Aš nebebūsiu ponia Porter.

Lara užtrenkė paskui save duris.

Dvidešimt šeštas skyrius

Džeinelena prisidengė ranka akis nuo saulės. Nekantriai žvilgčiodama į tolį, ji laukė pasirodančio linkolno. Pamačiusi, kad automobilis iš pagrindinio kelio suka prie namo, sušuko:

– Mama, jis parvažiuoja!

Kėjus joms paskambino iš oro uosto vos tik atskridęs ir pasakė, kad parvažiuoja. Išvakarėse jis skambino iš Hiustono.

– Sūnus paklydėlis grįžta. Papjaukite riebų veršį.

Džeinelena to paliepimo neįvykdė, bet paprašė Meideilos pagaminti šventinius pietus. Kėjus gyvas ir sveikas! Kėjus grįžta!

Ji nubėgo žemyn laipteliais ir atsistojo priešais linkolną, priversdama jį sustoti. Padėjo ranką ant kapoto ir nusišypsojo broliui pro stiklą, paskui pribėgo prie durelių ir puolė iš automobilio lipančiam Kėjui į glėbį.

– Atsargiau! Pagailėk mano vargšų šonkaulių. – Kėjus vis dėlto išsilaikė ant kojų ir ją apkabino, paskui atitraukė ir nužvelgė ją visą. – Negaliu patikėti savo akimis! Kaip tu išgražėjai!

– Netiesa, – kuklinosi Džeinelena.

– Sakau, pagražėjai, nemeilikauju. Yra permainų? Kokių?

– Aš tik apsikirpau ir pasidariau šukuoseną, tai ir viskas. Beje, kaip tik sėdėjau po džiovintuvu, kai kažkas padaužė į gaubtą ir parodė į televizorių. Per naujienas pasakojo, kad

tu su daktare Malori ir jos vyru išskridote iš Montesangrės ir grįžtate į namus per Kolumbiją. Aš vos nenumiriau iš džiaugsmo, kai pamačiau jus ekrane.

Šypsena dingo nuo Kėjaus veido.

– Taip, šią savaitę ilgai prisiminsiu... – Paskui, įgnybęs jai į skruostą, jis pasakė: – Man patinka tavo nauja šukuosena.

– O mamai nepatinka. Ji sako, kad tokia šukuosena pernelyg lengvabūdiška mano amžiaus moteriai. Ar ir tu taip manai? – susirūpino sesuo.

– Aš manau, kad ji žavinga.

– Ak, dėkoju, pone, – tūptelėjo Džeinelena.

– Oho! Be viso kito, dar išmokai koketuoti. – Kėjus įsirėmė rankomis į šonus, palenkė galvą ir dar kartą įdėmiai ją apžiūrėjo. – Gal nori man ką nors pasakyti? Gal aš ko nors nežinau?

– Ne, nieko, – sesers atsakymas nuskambėjo labai greitai ir užtikrintai. Džeinelena pajuto, kaip nuraudo jos skruostai. Jeigu brolis pamatys, iš karto supras, kad ji meluoja.

– Keitas, kaip ir anksčiau, ieško gedimų?

Nors ir labai stengėsi, Džeinelena negalėjo paslėpti linksmos šypsenos; vien tik jo vardo paminėjimas pripildydavo jos širdį džiaugsmo. Jis priminė valandas, kurias juodu praleido vėlai vakare viešbutyje glamonėdamiesi ir bučiuodamiesi, ginčydamiesi, ar jų meilė turi ateitį; Džeinelena primygtinai įrodinėjo, kad turi, o jis tvirtino, kad ne. Taip jie kūrė bendro gyvenimo, kuris, Džeinelenos manymu, jų laukė ateityje ir kurio, Keito tvirtinimu, nebus, planus.

Tačiau, nepaisant ginčų apie jųdviejų romano pobūdį ir trukmę, meilė buvo tikra. Jie kartu praleisdavo beveik ištisas paras ir tuoj tuoj turėjo tapti meilužiais. Žemėje nebuvo moters, laimingesnės už Džeineleną.

Tos laimės nebuvo galima paslėpti, ypač nuo įžvalgaus brolio. Kėjus plačiai šypsojosi.

– Tikiuosi, jis gerai su tavim elgiasi. O jei ne, pričiupsiu jį ir nutrauksiu jam kiaušius. Taip jam ir pasakyk.

– Baik! – pasibaisėjo Džeinelena. – Taip nekalbėk, – ir tuoj pat ėmė juoktis, prisiminusi, kokiais žodžiais ir gudrybėmis ji naudojosi, kad išlaikytų Bovį. Ji nesigailėjo. Ji pasiekė tikslą.

Apsikabinę vienas kitą per liemenį, jie nuėjo į namą.

– Tu tikriausiai siaubingai pavargęs. Meideila perklojo tau lovą. Papietauk, išsimaudyk karštoje vonioje ir eik miegoti.

Staiga Kėjus sustojo ir Džeinelena pasekė jo žvilgsnį. Juos iš verandos stebėjo Džodė. Ji puikiai atrodė. Gydytojai yra linkę kelti triukšmą dėl niekų, čia Džodė buvo teisi. Jos sveikata pagerėjo, paneigdama liūdnas gydytojų prognozes.

Ypač sveikata pasitaisė per pastarąsias kelias dienas. Džodė tvirtino, kad jaučiasi puikiai, kupina naujų jėgų. Jos daugiau nebekankino užmaršumas, ji nebepriešgyniaudavo, kai reikėdavo gerti vaistus. Netgi ėmė mažiau rūkyti: sutraukdavo tik du pakelius per dieną ir nuo vakar vėl ėmė lankytis pas kirpėją.

Džodė atsigavo iškart, kai sužinojo, kad Kėjus išvyko iš Montesangrės. Džeinelena to nelaikė paprastu sutapimu. Nors dažnai bardavosi, motina ir sūnus buvo labai prisirišę vienas prie kito.

– Sveika, Džode, – pasakė Kėjus santūriai ir atsargiai.

Jis prisiminė tuos išvykstant ištartus neapgalvotus užgaulius žodžius. Džodė turbūt irgi nepamiršo savo aštrių pareiškimų. Jos plonos lūpos suvirpėjo tarsi nuo netikėto skausmo.

– Matau, grįžai sveikas ir gyvas.

– Daugmaž.

Džeinelena žiūrėjo tai į motiną, tai į brolį, vildamasi, kad niekas nesudrums tos nepaskelbtos taikos.

– Išgerkim prieš pietus, – pasiūlė ji.

Džodė ėjo pirma. Ji atsisakė alkoholinio gėrimo, bet užsidegė cigaretę.

– Skaičiau, kad maištininkai konfiskavo tavo lėktuvą, – Džodė išpūtė į viršų dūmų debesį.

– Tikra tiesa. Ačiū, sese, – Kėjus paėmė iš Džeinelenos rankų stiklinaitę viskio su ledu. – Tai nebesvarbu. Lėktuvo šeimininkas norėjo, kad kas nors atsitiktų, pavyzdžiui, kad įvyktų avarija, ir jis gautų didelę draudimo sumą. Jam reikia pinigų, o ne lėktuvo.

– Taip ir pamaniau, kad čia nešvarus dalykas. Kodėl tu turi reikalų su žmonėmis, nepaisančiais moralės principų?

– Apie žmones be moralės principų, – įsikišo į pokalbį Džeinelena, stengdamasi užkirsti kelią būsimam barniui. – Kirpykloje mačiau Darsę Vinston. Ji skundėsi, kad jos dukra Hevera ir Taneris Hoskinsas per daug duoda valios rankoms. Sakė, kad tikriausiai reikės juos apipilti iš žarnos, kad nors kiek apramintų.

Kėjus ėmė juoktis. Džeinelena suglumusi pažvelgė į jį.

– Visi juokėsi, kai ji taip pasakė. Nesupratau, kodėl.

– Dėl Dievo meilės, Džeinelena, – nekantriai ją pertraukė Džodė.

– Ką, mama?

– Pamiršk, – tepasakė Kėjus. – Kas buvo paskui? Ką dar pasakė ponia Vinston?

– Kai per žinias pasakojo apie tave ir daktarę Malori, ji visus išstumdė į šonus ir tikrąja šio žodžio prasme prilipo prie ekrano. O kai pranešė, kad ponas Porteris vis dėlto gyvas, ji surengė tikrą spektaklį.

– Kokį? – Kėjus jau nebesišypsojo.

– Darsė springo iš juoko. Niekam tai neatrodė juokinga, tik jai. Atvirai sakant, ta moteris elgiasi nepadoriai.

– Ji – kalė, – pareiškė Džodė, nupurtydama cigaretės pelenus į peleninę. – Fergusas manė, kad vos tik ves tą... atleisk, Viešpatie... ji taps garbinga ponia. Kur tau. Kad ir kuo ją rengtum, ji vis tiek liks šiukšle. Fergusas visada buvo kvailys.

Meideila juos pakvietė prie stalo ir atnešė mėgstamiausių Kėjaus valgių: keptos vištos ir troškintos jautienos su įvairiais garnyrais. O desertui – du pyragus: su persikais, su riešutais ir dar naminių vanilinių ledų.

Džeinelena tikėjosi, kad Kėjus puls prie skanaus valgio, pagaminto jo grįžtuvių proga, bet jis valgė mažai. Šypsojosi su jomis kalbėdamas, bet elgėsi gana santūriai. Buvo mandagus su Džode ir nesakė nieko, kas ją suerzintų ar įžeistų. Kaip žmogus, per stebuklą svetimame krašte išvengęs maištininkų kulkos, jis buvo pernelyg tylus.

Kartais Kėjus susimąstęs žiūrėdavo į tolį, o kai pokalbis vėl prasidėdavo, jis nebeprisimindavo, apie ką buvo šnekėta.

Po pietų Džodė atsiprašė ir išėjo į savo kambarį žiūrėti televizoriaus. Prieš tai dar pažvelgė į Kėjų ir pasakė:

– Džiaugiuosi, kad laimingai grįžai.

Kėjus klausiamai pažiūrėjo jai įkandin.

– Ji sako tiesą, – tyliai tarė Džeinelena. – Man atrodo, ji dėl tavęs jaudinosi labiau už mane, o aš tiesiog ėjau iš proto. Matytum, koks jai buvo džiaugsmas, kai sužinojom, kad tu gyvas ir vyksti namo.

– Ji atrodo geriau negu tada, kai ruošiausi išvykti.

– Ir tu pastebėjai! – sušuko Džeinelena. – Aš irgi taip manau. Matyt, ji sveiksta.

Liūdnai nusišypsojęs, Kėjus ištiesė ranką ir paglostė seseriai skruostą.

– Noriu tau dar kai ką pasakyti, Kėjau. Apie mamą. Vakar, kai grįžau iš darbo, negalėjau jos rasti ir ėmiau ieškoti po visą namą. Atspėk, kur užtikau. Klarko kambaryje. Ji kraustė jo daiktus.

Akimirksniu Kėjus pagyvėjo, lyg pabudęs iš susimąstymo.

– Kiek pamenu, ji neina į jo miegamąjį nuo tos dienos, kai rinkome jam laidotuvių kostiumą. Nesuprantu, kas ją ten nuviliojo.

– Ji rausėsi jo daiktuose?

Džeinelena linktelėjo.

– Ji sklaidė popierius, dokumentus, diplomus, nuotraukų albumus, jo užrašų knygutes, likusias nuo tų laikų, kai jis buvo senatorius. Ji verkė. Mama neverkė net per laidotuves.

– Prisimenu.

Staiga Džeinelenai toptelėjo, kad Kėjus atrodo visiškai taip kaip prie brolio kapo. Nors elgiasi ir kalba įprastai, jai pasirodė, kad jis viską daro mechaniškai, tarsi automatas, atliekantis tuos pačius judesius, lygiai kaip tomis dienomis po Klarko mirties. Jo veido išraiška buvo kupina nevilties ir apmaudo, tarsi būtų įvykę kas nors nepataisoma.

Po brolio laidotuvių Džeinelena pernelyg paniro į savo skausmą ir nekreipė dėmesio į Kėjų; jis tikriausiai būtų atsisakęs jos pagalbos. Negana to, anuomet jautėsi nepajėgi to padaryti, kaip ir dabar. Ji uždėjo ranką jam ant peties.

– Skaičiau knygą apie artimųjų netektį, kad išmokčiau pakelti Klarko mirtį. Autorius psichologas rašo, kad skausmas gali pasireikšti tik po kurio laiko. Kartais žmogus daugelį metų jo nejaučia. Ir staiga ateina praregėjimas, emocinis sprogimas. Gal taip atsitiko mamai?

Kėjus toliau kažką galvojo ir nieko neatsakė.

– Ji pasikeitė, – pridūrė Džeinelena. – Matyt, pagaliau susitaikys su netektimi. Ji susivoks savo jausmuose ir nebebus tokia pikta. Judu gražiai bendravote prie pietų stalo. Ar pajutai, kad mama su tavimi kitaip elgiasi?

Kėjus švelniai nusišypsojo seseriai.

– Tu nepataisoma optimistė, Džeinelena.

– Nesišaipyk iš manęs, – pyktelėjo ji.

– Argi šaipausi? Tai ne kritika, o komplimentas. Jeigu visi būtų tokie nuoširdūs kaip tu, pasaulis būtų tūkstantį kartų geresnis.

Kėjus linksmai timptelėjo ją už naujų garbanų, bet jo šypsena taip ir liko nenuoširdi.

– Kažin, ko Džodė rausėsi Klarko kambaryje? Galbūt tai ką nors reiškia, o gal ir ne. Daug nesitikėk. Niekas nesikeičia iš karto ir taip greitai. Kai kurie dalykai išvis niekada nesikeičia. Tu įsimylėjusi. Tu laiminga ir nori, kad visi aplinkui taip pat būtų laimingi.

Džeinelena padėjo galvą jam ant krūtinės ir tvirtai apkabino.

– Tu teisus, Kėjau. Dar niekada gyvenime nesijaučiau tokia laiminga. Niekad nemaniau, kad galima būti tokiai laimingai.

– Tai matyti vos tik į tave pažvelgus. Džiaugiuosi dėl tavęs.

– Tačiau mane graužia sąžinė.

Kėjus staiga ją atstūmė nuo savęs.

– Liaukis, – dabar jau piktai prašneko Kėjus. – Naudokis kiekviena laimės minute iki galo. Spausk kiekvieną malonumo lašą. Tu to nusipelnei. Per daugelį metų tiek prisikentėjai nuo Džodės, nuo manęs, na, ir nuo kitų. Dėl Dievo meilės, Džeinelena, neatsiprašinėk, kad radai laimę. Pažadėk man.

Priblokšta jo įkarščio, Džeinelena pritariamai ėmė linkčioti.

– Gerai. Pažadu.

Kėjus pabučiavo Džeineleną į kaktą.

– O dabar lekiu.

– Leki? Kur? Maniau, šiandien liksi namie ir pailsėsi.

– Jau pailsėjau. – Kėjus naršė po džinsų kišenes, ieškodamas automobilio raktelių. – Seniai netvarkiau reikalų.

– Kokių reikalų?

Kėjus išraiškingai pažvelgė į ją ir nuėjo prie durų. Džeinelena sugavo jo žvilgsnį ir viską suprato.

– Kėjau, palauk! Turi galvoje lėbavimą?

– Iš pradžių.

– O paskui – moterys?

– Ką gali žinoti.

Džeinelena jį pasivijo jau prie pagrindinių durų ir privertė pažiūrėti jai į akis.

– Aš tavęs neklausinėjau, nes maniau, kad tai tavo asmeninis reikalas...

– Neklausinėjai apie ką?

– Apie Larą Malori.

– Kodėl apie ją?

– Todėl, kad, žinai, aš maniau, kad judu galėtumėt...

– Kad aš galiu užimti Klarko vietą jos lovoje?

– Koks tu tiesmukas.

– Reikia vadinti daiktus savo vardais.

– Kėjau!

– Turiu eiti. Nelauk, grįšiu vėlai.

Lara pažiūrėjo pro žaliuzes, kas skambina, ir tik tada atidarė duris.

– Džeinelena! Džiaugiuosi jus matydama. – Lara rankos mostu pakvietė į vidų netikėtą viešnią.

– Atleiskite, jeigu aš ne laiku. Visada ateinu neįspėjusi. Štai ir šiandien nusprendžiau jus aplankyti.

– Jūs vis tiek man nebūtumėte prisiskambinusi. Aš išjungiau telefoną. Kai kurie reporteriai nesupranta, kai jiems sakai „ne".

– Kėjui irgi skambina.

Paminėjus jo vardą, Larai pervėrė širdį kaip su adata. Nekreipdama dėmesio į skausmą, ji nukėlė nuo kėdės dėžę su knygomis.

– Prašom sėstis. Gal norite ko nors išgerti? Tiesa, aš nežinau, ko turiu...

– Dėkoju, man nieko nereikia. – Džeinelena apžvelgė netvarką aplinkui. – Ar kas nors atsitiko?

– Viskas suversta aukštyn kojom, – patvirtino Lara, sėsdamasi ant nedidelės dėžės. Pavargusiu judesiu ji nubraukė nuo veido plaukų sruogą. Po kelionės netgi paprasčiausią judesį jai būdavo labai sunku padaryti. – Kraunuosi daiktus.

– Kodėl?

– Išvažiuoju iš Iden Paso.

Mieste Džeinelena tikriausiai buvo vienintelis žmogus, kurį nuliūdino ši naujiena. Jos veide matėsi netikrumas.

– Kodėl?

– Priežastis aiški. – Lara negalėjo nuslėpti kartėlio. – Viskas ne taip, kaip tikėjausi. Klarkas be reikalo paliko man šį verslą. Be reikalo priėmiau jo dovaną.

Lara susijaudino, pamačiusi Džeinelenos akyse ašaras.

– Žmonės tokie kvaili! Mūsų mieste niekada nebuvo geresnės gydytojos už jus.

– Jų nuomonė nesusijusi su mano kaip gydytojos savybėmis. Jie pasidavė spaudimui.

Nereikėjo aiškinti, kad dėl jos išsikraustymo kalta Džodė Taket.

Džeinelena jautėsi netiesiogiai kalta.

– Man labai gaila.

– Aš žinau. Ir esu jums dėkinga.

Jos nusišypsojo viena kitai. Susiklosčius kitokioms aplinkybėms, jos būtų galėjusios tapti artimomis bičiulėmis.

– Kaip jaučiasi jūsų mama? Ar jai padeda vaistai?

Džeinelena papasakojo apie pagerėjusią Džodės sveikatą. Lara nenorėjo temdyti jos optimizmo, bet kaip gydytoja užsiminė, kad nereikia dėti labai didelių vilčių.

– Gerai, kad ji jaučiasi geriau, bet nenuleiskite nuo jos akių. Džodė turi gerti visus vaistus, kokius jai išrašė gydytojas. Aš patarčiau jai reguliariai tikrintis sveikatą. Man atrodo, būtina dar kartą visapusiškai išsitirti prieš atsisakant miego arterijos operacijos.

– Nemanau, kad mama sutiks operuotis, bet jeigu pastebėsiu sveikatos pablogėjimą arba, neduok Dieve, gresiantį priepuolį, aš primygtinai reikalausiu, kad ji ryžtųsi.

Jos kalbėjosi apie šį bei tą dar keletą minučių, paskui Džeinelena pakilo išeiti. Jau tarpdury ji pasakė:

– Šį rytą mačiau jūsų vyrą per televizorių. Rodė, kaip jį priima prezidentas.

– Aš irgi žiūrėjau tą laidą.

– Jo paklausė, kodėl žmona ne su juo. Jis atsakė, kad jūs dar neatsipeikėjote po kelionės į Montesangrę ir negalėjote jo lydėti į Vašingtoną.

Rendalas kalbėjo už ją ir skleidė šlykštų melą. Juk dar būdama Hiustone ji be užuolankų jam paaiškino, ką apie visa tai galvoja, ir sėdėjo užsirakinusi miegamajame tol, kol jis išėjo iš viešbučio ir išvyko į oro uostą. Jie net neatsisveikino.

Jo paaiškinimas, kodėl jos nėra Vašingtone, taip pat buvo jam naudingas, bet Lara nieko negalėjo padaryti, nebent susitikus su juo akis į akį pareikšti protestą. Tačiau ar verta susitikti dėl tokio menknieko? Kitą kartą jie jau susitiks teisme dėl skyrybų, ir jis bus su advokatu.

– Tikriausiai tai... – Džeinelena nutilo, bet paskui ryžosi pasakyti: – Aš negaliu net įsivaizduoti, kaip jūs jautėtės sužinojusi, kad visą tą laiką jis buvo gyvas.

– Tai nenusakoma...

Mintyse Lara vėl regėjo Rendalą, gulintį vonioje. Girdėjo, kaip jos veriantis riksmas aidu atsimuša į plytelėmis išklijuotas sienas, girdėjo, kaip traška Kėjaus laužiamos medinės durys, prisiminė, kaip jis ją apkabino. Ji įsikniaubė veidu jam į krūtinę. Pirma jiems šovusi mintis buvo, kad Rendalas negyvas.

Tačiau Rendalas atgijo.

Nuo tada Kėjus prie jos nebeprisilietė netgi netyčia.

Lara nerado žodžių, kuriais apsakytų, kokį didžiulį išgąstį patyrė, pamačiusi iš numirusių prisikėlusį Rendalą, todėl ji tik pasakė:

– Buvau... priblokšta.

– Neabejoju. Bet dabar atrodote rami. Kodėl nevykote su juo į Vašingtoną? – Bet staiga Džeinelena suvokė, kad klausimas nederamas. – Atleiskite. Aš pamiršau mandagumą.

– Nereikia atsiprašinėti. Jūs uždavėte visiškai teisėtą klausimą. Atsakymas labai paprastas: nutariau nevykti, nes politika – Rendalo sritis, ne mano. Jis pats nuspręs, kaip jam reikėtų elgtis tapus įžymybe. Aš nenoriu būti garsi, priešingai, noriu, kad mane visi pamirštų.

– Kėjus irgi toks.

Adatėlė širdyje vėl sujudėjo.

– Jis jaučiasi nejaukiai, kai juo domimasi.

Mielas Džeinelenos veidelis paniuro.

– Kėjus žada vėl išvažiuoti. Į Aliaską. Šiandien rytą jis man pasakė. Jam pasiūlė piloto darbą prie naftotiekio. Jis tikrins, ar nėra nuotėkių.

Lara abejingai linktelėjo.

– Kėjus sako, ten gerai moka, jam reikia pakeisti aplinką. Aš jam priminiau, kad jis ką tik buvo pakeitęs aplinką, o jis atkirto, kad Centrinė Amerika – ne tai. Nenoriu, kad jis išvažiuotų, – Džeinelena neslėpė jaudulio. – Bet mamai pasidarė geriau, taigi jo čia niekas nebelaiko.

– Taigi, niekas, – mechaniškai pakartojo Lara.

– Labai dėl jo nerimauju, – nesiliovė Džeinelena. – Iš pradžių maniau, kad jis pavargo nuo visų tų iššūkių, bet štai jau savaitė, kai jūs grįžote, o jis vis dar neatsigauna.

Nerimas apėmė ir Larą.

– Jis serga?

– Nemanau. Noriu pasakyti, fiziškai ne. Jis tapo uždaras. Jo žvilgsnis apsiblausęs. Jis netgi nešaukia, kai pyksta. Tai nepanašu į Kėjų.

– Tikrai nepanašu.

– Atrodo, tarsi kas jam viduje būtų užgesinęs šviesą.

Lara nežinojo, ką sakyti.

– Štai ir viskas, – droviai baigė Džeinelena. – Tik norėjau su jumis pasitarti.

Džeinelena delsė, tarsi norėdama dar kažką pasakyti. Įdomu, ar ji žino, kad Lara buvo suartėjusi su Kėjumi. Iš kur jai žinoti... Tačiau ji galėjo numanyti.

– Ką gi... kada išvažiuojate?

– Tiksliai dar nenusprendžiau, tikriausiai kai susikrausiu daiktus. Kol kas dar nesitariau su agentu dėl namo pardavimo.

– Jūs persikeliate į Vašingtoną?

– Ne, – šiurkščiai atsakė Lara. Šiek tiek prislopintu tonu ji pridūrė: – Aš neturiu jokių planų.

– Jūs susikrausite daiktus ir išvažiuosite, bet net nežinote kur?

– Tai ir yra esmė, – patvirtino Lara vos šyptelėdama.

– Labai prašau, kai įsikursite, atsiųskite man savo naują adresą. Suprantu, kad jus ir Taketus skiria nesantaika, bet nenoriu prarasti ryšio su jumis.

– Jūs neturėjote nieko bendra su ta nesantaika, – švelniai pasakė Lara. – Džiaugsiuosi, jeigu man parašysite, kaip gyvenate.

Džeinelena padvejojo svarstydama, ar taip pasielgti būtų tinkama, ir greitai apkabino Larą, o tada nuskubėjo takeliu į automobilį.

Lara žiūrėjo jai įkandin. Paskui lėtai uždarė duris, tarsi užversdama dar vieną savo gyvenimo lapą. Šis Džeinelenos apsilankymas tikriausiai vienas paskutinių susitikimų su Taketais.

Bovis ir Džeinelena jaukiai įsitaisė ant sofos svetainėje. Jie nedegė šviesos. Džodė jau senokai buvo išėjusi į savo miegamąjį. Kėjaus, kaip paprastai, nebuvo namuose.

Bovis pusiau gulėjo, atsirėmęs į sofos atlošą, o Džeinelena sėdėjo greta, padėjusi galvą jam ant peties kaip ant pagalvės ir nerūpestingai glostydama jam nuogą krūtinę pro prasegtus marškinius.

– Siaubinga, – sušnibždėjo Džeinelena. – Daktarė Malori stovėjo tarp tų dėžių visiškai sutrikusi, tarsi nežinodama, ko griebtis.

– Galbūt tu ko nors nesupratai.

– Ne, Bovi. Ji atrodė taip, tarsi būtų likusi šiame pasaulyje visiškai viena.

– Kaip keista. Juk ji ką tik sužinojo, kad jos miręs vyras yra gyvas.

– Man irgi keista. Kodėl jie ne kartu? Jeigu manyčiau, kad tu miręs, o paskui staiga sužinočiau, kad esi gyvas, nesiskirčiau su tavim nė minutei. Aš tave myliu taip, kad... – Džeinelena kilstelėjo galvą. – Ak, štai kas. Dabar aišku. Daktarė Malori nebemyli savo vyro. Gal ji pamilo kitą.

– Nusiramink. Neišsigalvok, ko nėra.

– Ko, pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, kad tarp daktarės ir tavo brolio kažkas mezgasi.

– Tu taip manai? – susijaudinusi paklausė Džeinelena.

– Aš nieko nemanau. Aš manau, kad tu taip galvoji. Skrydis dviese į Centrinę Ameriką ir nelaisvė partizanų stovykloje... taip, labai romantiška. Kaip filme. Bet nereikia perdėti.

Džeinelena nusiminė, bet turėjo pripažinti, kad tikrai įtarė apie brolio ir daktarės Malori romaną.

– Jie abu tokie nelaimingi nuo tada, kai grįžo. Kėjus nekantrauja kuo greičiau išvykti.

– Jis niekada nenusėdi vienoje vietoje. Tu pati man sakei.

– Dabar tai ne šiaip noras keliauti. Jis nesiveržia ieškoti nuotykių, jis nori nuo kažko pabėgti. Daktarė Malori taip pat. Ji nepanaši į moterį, kurios mylimasis ką tik prisikėlė iš numirusių. – Džeinelena susimąstė. – Tiesa, negaliu jos kaltinti, nes mačiau jos vyrą per televizorių. Jis man pasirodė nenormalus. Be to, Kėjus už jį kur kas gražesnis.

Bovis ėmė juoktis.

– Žinai, tu didelė fantazuotoja. Tu mėgsti išsigalvoti.

– Kėjus sakė, kad aš įsimylėjusi ir noriu, kad visi būtų tokie laimingi kaip aš. Jis teisus.

– Dėl to, kad visi būtų laimingi?

– Dėl to, kad aš įsimylėjusi. – Džeinelena švelniai pažvelgė į jo liūdnas akis. Apglėbė rankomis jo veidą ir nekantriai paklausė: – Kada gi, Bovi?

Džeinelena apie tai prakalbo nebe pirmą sykį. Ir kas kartą jie arba susikivirčija, arba trykšta meile. Šiandien tai išardė jųdviejų fizinį artumą. Bovis išsivadavo iš jos glėbio ir ėmė sagstytis marškinius.

– Mums reikia pasikalbėti, Džeinelena.

– Aš nenoriu daugiau kalbėti. Aš noriu būti kartu su tavimi. Ir man visiškai tas pats, kur, svarbu, kad būtume kartu.

Bovis sumišęs nusuko akis.

– Man atrodo, radau tinkamą vietą.

– Bovi! – susijaudinusi Džeinelena pritildė balsą iki šnabždesio. – Kur? Kada mane ten nusivesi? Kodėl anksčiau nesakei?

Bovis nutarė atsakyti tik į paskutinį klausimą.

– Todėl, kad taip negerai, Džeinelena.

– Tau nepatinka kambarys?

– Ne, kambarys puikus. Mat reikalas tas... – Bovis nutilo ir apimtas nevilties papurtė galvą. – Aš negaliu čia vogčiomis lankytis kaip vagišius, kiekvieną vakarą slėptis tamsoje, kalbėti pašnibždomis, kankinti tave ir save, paskui išsmukti pro užpakalines duris. Taip negerai.

– Bet jeigu suradai vietą, kur mes galime...

– Taip dar blogiau. Tu ne ta moteris, kuri nusivedama į motelį pusvalandžiui. – Bovis pakėlė rankas, gindamasis nuo jos protestų. – Ir dar. Tikriausiai manai, kad mudu tyliai burkuosim ir niekas apie tai nesužinos, bet tu klysti. Taip nebus. Pagyvenęs Iden Pase jau supratau, kaip gerai čia veikia gandų telefonas. Negalim rizikuoti. Anksčiau ar vėliau gandai pasieks tavo mamą. Ji arba nušaus mane, arba užsiundys ant manęs policiją. Man tai ne pirmiena. Jeigu ponia Taket nenušaus, aš išsikapanosiu. O tu ne. Gyvenime nesi patyrusi nemalonumų. Nemokėsi jų įveikti.

– Aš turėjau daug nemalonumų.

– Tik ne tokių, apie kuriuos tau kalbu.

Džeinelena iš brolių žinojo, kad vyrai nemėgsta verkiančių moterų, todėl ji iš visų jėgų stengėsi sulaikyti ašaras.

– Tu nori mane mesti, Bovi? Sugalvoji įvairiausių pasiteisinimų, nes iš tikrųjų aš tau nereikalinga? Gal aš tau per sena?

– Ką, ką?

Nesusilaikiusi Džeinelena tyliai sukūkčiojo.

– Tai tiesa? Tu nori manim atsikratyti, nes aš už tave vyresnė.

Bovis ir nustebo, ir sumišo.

– Tu už mane vyresnė?

– Trejais metais.

– Kas skaičiuoja?

– Tu, žinoma. Štai kodėl nori manimi atsikratyti. Kad susirastum jaunesnę.

– Prakeikimas! – Bovis vaikščiojo po kambarį ratais ir tyliai keikėsi. Paskui priėjo prie sofos ir su apmaudu pažvelgė į

Džeineleną. – Ir daug pastangų padėjai, kad sugalvotum tokią nesąmonę? Dėl Dievo meilės, aš net nežinojau, kiek tau metų, o jeigu ir žinočiau, koks skirtumas? Nejaugi tu manęs nepažįsti?

– Tai kodėl?

Bovio pyktis išgaravo, jis atsiklaupė ir paėmė jos rankas į savąsias.

– Džeinelena, tu esi man mieliausia iš visų pasaulyje. Aš greičiau duosiu sau nukirsti dešinę ranką, negu tave nuskriausiu. Štai kodėl šito iš viso neturėjo būti. Kai pirmą kartą tavęs panorau, man reikėjo tuoj pat nešdintis iš miesto. Taip ir turėjau padaryti, bet negalėjau savęs įveikti.

Bovis nutilo ir įsižiūrėjo jai į veidą, tarsi stengdamasis amžiams įsiminti jos bruožus.

– Myliu tave labiau nei save. Tad štai, aš nevedžiosiu tavęs slapčiomis po viešbučius, neslėpsiu, tarsi būtum kekšė, kurią paskui visi negražiai apšnekės.

Bovis atsistojo ir paėmė skrybėlę.

– Aš su tavim taip nesielgsiu. Nė už ką pasaulyje. Ne, panelyt. – Jis užsimaukšlino skrybėlę ir stipriai ją patempė už kraštų. – Gana, užteks.

Lara nejučia priglaudė galvą prie durų staktos.

– Ko tu atėjai, Kėjau? Tai blogai baigsis.

Kėjus pro ją užėjo į vidų. Lara apsidairė aplinkui, ar niekas jo nematė, ir tik paskui uždarė duris. Juokingas atsargumas. Visiems gerai pažįstamas geltonasis linkolnas stovėjo prie jos durų; tai buvo tas pat, kaip pranešti apie savo atvykimą per vietos radiją.

Kai Lara įėjo į kambarį, Kėjus stovėjo, atsirėmęs į metalinę vaistų spintą. Nesukišti marškinių skvernai plevėsavo virš džinsų. Viskas – netvarkinga išvaizda, neramus žvilgsnis, grubus vyriškas patrauklumas, viskas priminė tą naktį, kai Lara pirmą kartą jį pamatė šiame kambaryje. Tada Kėjus

prašė viskio. Šį kartą jis atėjo su savo buteliu; skystis teliūskavo nuo jo negrabių judesių. Jis pakėlė butelį prie lūpų ir keliskart gurkštelėjo. Žaizda ant smilkinio gijo, bet aplink dar buvo paraudę. Šonkauliai irgi nenustojo skaudėję. Veido išraiška buvo įžūli.

– Tu girtas.

– Taip.

Lara susidėjo rankas ant krūtinės.

– Ko tu čia atėjai?

– O ką – čia gali pasirodyti diplomatas Porteris? – pašaipiai paklausė Kėjus.

– Jis dar Vašingtone.

– Bet rytoj grįžta. Apie tai rašė laikraštyje. „Didvyriškas valstybės veikėjas aplankys Iden Pasą". Kokia garbė.

– Jeigu tu žinai, kad jo nėra, kodėl klausi?

Kėjus plačiai nusišypsojo.

– Norėjau pažiūrėti, ką sakysi. Kaip tau ims plakti širdelė, išgirdus jo vardą.

– Būtų geriau, kad išeitum. – Lara ramiai pasisuko ir atidarė duris.

Kėjus akimirksniu ištiesė ranką už nugaros ir užtrenkė duris; jis taip ir liko stovėti uždėjęs ranką ant staktos. Lara atsidūrė spąstuose tarp durų ir jo kūno. Jai buvo ankšta, ji pasisuko, norėdama matyti Kėjaus veidą.

– Tu taip ir neatsakei į mano klausimą.

– Kokį klausimą?

– Apie savo dukterį. Kadangi grįžom gyvi, aš noriu žinoti. Ar jos tėvas buvo Klarkas?

Ką jis nori išgirsti? – pagalvojo Lara.

Ką ji gali jam pasakyti?

Tikrą tiesą.

Viešpatie, koks didelis būtų palengvėjimas. Ji Kėjui viską paaiškins, užpildys spragas ir tada tikriausiai pelnys jo malonę.

Tačiau švelninamosios aplinkybės turi likti paslaptyje. Ypač Kėjui. Ypač dabar, kai žino, kad jį myli.

– Ešlės tėvas – Rendalas.

Kėjaus akyse šmėkštelėjo nusivylimas.

– Tikrai?

– Taip.

Lara pajuto, kad Kėjui ši žinia labai svarbi, nors jis ir stengėsi tai nuslėpti.

– Vadinasi, tu iš niekur nieko privertei mane rizikuoti gyvybe.

– Aš neįkalbinėjau tavęs skristi į Montesangrę, tu pats save įkalbėjai. Aš niekada ir neminėjau, kad Klarkas buvo Ešlės tėvas.

– Bet niekada ir neneigei. – Kėjus pasilenkė, nuo jo trenkė viskiu. – O tu tikra gyvatė. Gudri apsimetėlė. Niekinga, šlykšti apgavikė. Aš negalėjau suprasti, kodėl mano protingasis broliukas užmezgė tokį atvirą romanėlį su geriausio draugo žmona. Tu tikriausiai su juo neblogai padirbėjai. Susukai jam galvą taip, kad jis jau nieko nebesuvokė. O tas asilas Rendalas liko su tavim. Tipiškas šliužas. Šiknius, negana to, dar ir melagis, bet net ir jis nenusipelnė tokio elgesio.

Kėjus nutvėrė Larą už liemens ir staigiu judesiu prisitraukė. Jis įsikniaubė veidu į jos plaukus.

– Tu moki gauti iš vyro, ko tik panori. Ar ne taip, daktarėle? Tu jį taip prisuki, kad jis pakvaišta dar nespėjęs išsitraukti iš kelnių savo žaislo.

Lara stipriai užsimerkė. Šlykštūs kaltinimai ją skaudino, ypač kai juos drėbė Kėjus, rizikavęs dėl jos savo gyvybe, švelnus, aistringas, ūmus ir mylintis Kėjus, kurio glamonių, kaip ir anksčiau, ji troško. Kėjus, kurį ji sapnuodavo naktimis.

Remdamasis vien tik *jam* žinomais faktais, Kėjus pagrįstai galėjo jos neapkęsti. Jo panieka buvo grindžiama tuo, ką jis laikė tiesa. Ir tos neteisybės ji negalėjo ištaisyti, nes tada pirmiausia nukentėtų pats.

Lara jo troško iki apkvaitimo, bet tik ne tokia kaina. Ji išmoko pakelti kitų žmonių panieką, bet nepajėgė pakelti Kėjaus paniekos.

– Aš prašau tavęs išeiti.

– Po velnių! – Kėjus išmetė butelį, įkišo ranką jai po sijonu ir ėmė mauti kelnaites. – Aš negaliu nieko daryti. Apie nieką negaliu galvoti. Tik apie tave. – Nuo jo pikto bučinio jai ėmė skaudėti lūpas. – Padėk man atsikratyti...

– Ne, Kėjau. – Lara suspaudė kelius.

– Kodėl? Ką, tu anksčiau nesi buvus neištikima?

Lara atstūmė Kėjaus ranką, grabinėjančią jai krūtis.

– Liaukis!

– Tu turi skolelę, pamiršai? Devyniasdešimt tūkstančių neapmokėtų iš mano šimto. Arba tai. – Kėjus įgrūdo ranką jai tarp šlaunų ir ėmė glamonėti. – Man geriau tai.

– Ne!

– Nesijaudink, iki aušros dingsiu. Šį kartą tavęs vyras neužklups nuodėmės vietoje. Aš protingesnis už brolį. Ir aistringesnis. Ar taip?

– Ne, neaistringesnis! – sušuko Lara. – Klarkas nesigriebdavo prievartos!

Šie žodžiai akimirksniu jam praskaidrino protą – kaip šaltas vanduo, kurio ji kadaise jam šliūkštelėjo į veidą. Kėjus ją paleido iš glėbio ir atsitraukė garsiai, sunkiai kvėpuodamas.

Lara jautė veikiau kartėlį negu pyktį, nes žinojo, kodėl Kėjus toks smarkus. Ji norėjo paliesti jam veidą, pirštais iššukuoti prie kaktos prilipusias drėgnų plaukų sruogas, nuraminti, pasakyti, jog labai gailisi, kad jį įžeidė pačiu siaubingiausiu būdu, palygindama su Klarku jo nenaudai.

Užuot taip pasielgusi, Lara tylėdama stebėjo, kaip jo veidą iškreipė pasišlykštėjimo grimasa, skirta brolio atstumtai šliundrai.

Kėjus nužvelgė Larą ir pašaipiai prunkštelėjo.

– O, neabejoju, prievartos jis nesigriebė. Nusiraminkite, daktarėle. Jums nėra ko manęs bijoti.

Kėjus ištiesė ranką, atidarė duris jai už nugaros ir vos nepargriuvo, užkliuvęs už besimėtančio ant grindų butelio. Nuspyrė jį tolyn. Butelis tėškėsi į sieną ir subyrėjo į šukes.

Kėjus išbėgo į prieangį, nušoko per kelis laiptelius ir sėdo į linkolną. Iš visų jėgų nuspaudė greičio pedalą, ratai ėmė suktis vietoje, žerdami žvyrą į šalis, ir pagaliau automobilis pajudėjo.

Lara uždarė duris, atsirėmė į jas nugara ir nuslydo ant grindų. Ji apkabino rankomis kelius, nuleido galvą ir pratrūko raudoti.

Dvidešimt septintas skyrius

– Tai štai kodėl tu nenori iš čia išvažiuoti? Tau gaila palikti šį namą?

Rendalas perėjo per kambarius, kabinetus ir dabar buvo Laros raštinėje, kur ji pakavo knygas ir medicinos archyvą. Jis atskrido iš Vašingtono į Dalasą, išsinuomojo automobilį ir per dvi valandas atsidūrė Iden Pase.

Dar gerokai prieš jam atvykstant, žurnalistų automobiliai patruliavo gatvėje prie Laros namų. Kai atvažiavo Rendalas, jį apspito įspūdinga reporterių ir operatorių minia.

Sunkus išbandymas, patirtas Montesangrėje, užtemdė skandalą, kurį buvo sukėlusi jo žmona ir senatorius Taketas. Tarsi nusikaltęs vaikas, jis buvo nubaustas ir dabar atvertė naują savo gyvenimo lapą: jį šiltai priėmė prezidentas ir Valstybės departamentas. Rendalas Porteris savo akimis matė Montesangrės gyvenimą ir tapo jo pagrindiniu ekspertu Kapitolijaus kalvoje. Jis buvo skanus kąsnelis reporteriams.

Rendalas dalyvavo improvizuotoje spaudos konferencijoje, kelias minutes atsakinėjo į klausimus, paskui atsiprašė.

– Mudu su žmona beveik nepabuvome vieni du, kai sugrįžome iš Montesangrės. Tikiuosi, mane suprasite.

Po geraširdiškų pajuokavimų reporteriai susikrovė savo įrangą į automobilius ir išvažiavo. Daugelis signalizavo ir mojavo rankomis, tarsi atsisveikindami su bičiuliu.

Tirštėjo sutemos, bet Lara nedegė šviesos. Prieblanda geriau tiko jos nuotaikai. Be to, slėpė pajuodusius paakius.

Išvakarėse, išėjus įtūžusiam Kėjui, ji taip raudojo, kad visiškai suakmenėjo; Lara žinojo, kad daugiau niekada jo nebepamatys. Jis išėjo jos neapkęsdamas. Didžiulis skausmingas netekties jausmas buvo panašus į tą, kurį ji patyrė Majamyje, atgavusi sąmonę ir supratusi, jog klaikus sapnas yra tikrovė.

Pagaliau, apie antrą valandą nakties, Lara sutelkė visas jėgas ir nuėjo į miegamąjį, kur negalėjo sumerkti akių iki aušros. Visą dieną ji krovėsi daiktus, tai apimta karštligiško aktyvumo, tai panirusi į kaustančią depresiją, arba nejudėdama sėdėjo vietoje ir žiūrėjo į tolį sausomis, vis dar raudonomis nuo ašarų akimis.

Prieblandoje kambarys atrodė jaukesnis, šiltesnis; tai buvo gera slėptuvė, kur ji galėjo paslėpti savo skausmą. Ji pamilo medinėmis plokštėmis iškaltas daktaro Patono kabineto sienas ir jo masyvius baldus. Dar neseniai vylėsi čia praleisianti daug metų.

– Kaip provincialu, – tarstelėjo Rendalas, sėsdamasis į odinį krėslą.

– Visa įranga šiuolaikiška.

– Kalbu apie bendrą įspūdį. Tu čia atrodai nereikalinga.

Rendalas neturėjo jokio supratimo apie ją.

– Žmonės serga ne tik miestuose, Rendalai. Aš galėčiau čia daug nuveikti. – Lara uždengė kartoninę dėžutę ir apklijavo lipnia juosta. – Jeigu turėčiau sąlygas.

– Čia Taketų teritorija.

– Dėl to niekam nekyla abejonių.

– Mane domina viena nedidelė smulkmena. – Rendalas užsidėjo koją ant kojos nerūpestingai ir elegantiškai kaip Fredas Asteras. – Pasakyk, kodėl išsirinkai Iden Pasą, kai tau prieš akis – visas žemynas? Ir dar Teksase, – pridūrė akivaizdžiai nepritardamas. – Kodėl pasirinkai miestą, kuriame tavęs neapkenčia? Ar tu linkusi į mazochizmą?

Lara neketino pasakoti Rendalui apie paskutiniuosius trejus savo gyvenimo metus. Kaip ir neketino jam leisti šiuose namuose nakvoti. Tačiau prieš išsiskiriant ji turėjo jam kai ką pasakyti.

– Man buvo sunku pradėti iš naujo po pertraukos, – pasakė ji. – Nors aš labai nukentėjau nuo kruvinosios revoliucijos, buvau sužeista, netekau vaiko ir vyro, žmonės niekaip negalėjo pamiršti mano kaltės. Jiems aš buvau nusikaltusi Klarko Taketo meilužė. Ieškodama vietos, kreipiausi į daugelį ligoninių visame krašte. Kai kurių vadovai netgi priimdavo į darbą, bet paskui sužinodavo, kad daktarė Malori – tai ponia Lara Porter. Tada jie pasipiktinę reikalaudavo rašyti pareiškimą, kad noriu išeiti. Taip atsitiko mažiausiai dešimt kartų.

– Todėl galiausiai nusprendei užsiimti privačia praktika. Tikriausiai pradžiai finansuoti panaudojai mano draudimą. Šiaip ar taip, tai nepaaiškina, kodėl sugalvojai įsikurti būtent čia.

– Aš nepirkau verslo, Rendalai. Aš jį paveldėjau iš Klarko teisėtai pagal įstatymus. Iš Klarko. – Lara patylėjo, kad jis suvoktų jos žodžių reikšmę. – Tai paskutinis dalykas, kurį jis padarė prieš mirtį.

Prabėgo kelios sekundės, kol Rendalas suvokė jos žodžius. Viską supratęs, jis neįstengė nuslėpti nuostabos.

– Kas galėjo pagalvoti! Jis nusipirko nuodėmių atleidimą. Kaip gražu.

– Aš galiu tik spėlioti, kuo jis vadovavosi, bet, ko gero, tu teisus. Jis manė, jog privalo man tai duoti!

– Dabar tikriausiai ir man pateiksi sąskaitą. Kiek aš tau skolingas, kad atvykai į Montesangrę?

– Tu turi sutikti skirtis.

– Atsisakau patenkinti šį prašymą.

– Tu neturi teisės atsisakyti, – piktai pareiškė Lara. – Mudu su Kėjum tave išvadavom iš kalėjimo toje siaubingoje šalyje! Gal jau pamiršai? Gal per netikėtą garbę praradai atmintį?

Staiga Rendalo veidą nutvieskė tokia pat išdidi kaip ir jo balso tonas šypsena.

– Ak, Lara, Lara. Kokia tu naivi. Kiek daug tu patyrei, bet vis tiek matai tik išorinę įvykių pusę. Gyvenimas tavęs neišmokė. Prisimink patarlę – nėra namų be dūmų. – Rendalas nubrėžė ore ratą. – Nejaugi nematai, kas slepiasi už išorės, kas vyksta iš tikrųjų?

– Ką turi omenyje?

– Nejaugi tu nuoširdžiai tiki, kad tu ir tas beprotis lakūnas iš tikrųjų ištraukėte mane iš kalėjimo?

Rendalo balsas skambėjo piktai ir išdidžiai. Larai pasirodė, kad jai plaukai ant galvos pasišiaušė. Apėmė siaubinga nuojauta.

– Ką tu nori pasakyti?

– Įtempk smegenis, Lara. Tu nuovoki, tad nesunkiai atspėsi.

– Montesangrėje...

– Kalbėk, kalbėk, – ragino Rendalas.

– Emilijus...

– Puiku. Kas toliau? Galvok.

Viskas buvo kaip rūke, bet, vos tik iš jo išbrendi, viskas paaiškėja.

– Tu visiškai nebuvai belaisvis.

Rendalas ėmė juoktis.

– Šaunuolė! Gal aš būsiu nemandagus, bet nepriskirk sau nuopelnų, kad išgelbėjai man gyvybę. Aš vis tiek būčiau įvykdęs savo penkmečio planą, kaip jį vadinu. Jūsų smagus nuotykis buvo kaip tik laiku, ir mudu su Emilijum jį panaudojome savo tikslams. Tai padarė atomazgą dar įtikinamesnę.

Lara žiūrėjo į žmogų, kuris vis dar buvo jos sutuoktinis, negana to, beprotis. Labai ramus, nuostabiai gražbyliaujantis ir toks klastingas. Niekingumo įsikūnijimas.

– Tai buvo apgaulė?

Rendalas pakilo iš krėslo ir priėjo prie jos.

– Po Virdžinijos įvykių mane Vašingtone visi niekino. O Klarkas turėjo įtakingų draugų, tarp jų ir prezidentą. Nėra abejonės, kad dėl Klarko elgesio prezidentas pateko į nepatogią padėtį, tačiau jis nepaliko bėdoje savo globotinio. Šiaip ar taip, visiškai jo nepamiršo.

Klarko prašomas jis paskyrė mane pasiuntiniu ir panaudojo visą savo įtaką, kad Senatas kuo greičiau patenkintų mano paskyrimą. Išoriškai buvau už viską labai dėkingas, tarsi man būtų padarę didžiulę malonę. Iš tikrųjų man, kaip ir tau, viskas buvo šlykštu, aš supratau, kad tai neoficiali tremtis. Vos tik atvažiavęs į Montesangrę, iš karto ėmiau kurti grįžimo į Vašingtoną planą. Tik norėjau grįžti kaip nugalėtojas. Emilijus – protingas jaunuolis, jis turėjo savų sumanymų ir galėjo juos įgyvendinti po Pereso mirties.

– Pereso nužudymo.

– Vadink, kaip nori. Mes kartu sukūrėme penkmečio planą, kad kiekvienas gautume tai, kas priklauso. Mano „išvadavimas“ buvo gerai apgalvotas ir numatytas tam tikru laiku. Grįžęs į Jungtines Valstijas, turėjau ne demaskuoti savo kalėjimo prižiūrėtojus, o, priešingai, reikalauti, kad antrą kartą paskirtų į Montesangrę, atidarytų pasiuntinybę ir atkurtų diplomatinius santykius su naujuoju režimu.

– Su Emilijaus režimu. – Lara nepastebimai pasislinko prie telefono.

– Kaip tik taip. Paklausiusi mano patarimo, mūsų administracija greitai pripažins Emilijaus vyriausybę. Palaikomas Jungtinių Amerikos Valstijų, Emilijus visapusiškai kontroliuos respubliką. O aš gausiu padėką už taikos atkūrimą priešiškoje valstybėje, turinčioje strateginę reikšmę kovoje su narkotikų kontrabanda. Praėjus tam tikram laikui, už mano darbus bus būtinai atlyginta paskyrimu į gerą postą užsienyje arba Vašingtone. Tai jau kur kas geriau negu būti garsiu ragų nešiotoju, ar ne taip?

– Tu beprotis.

– Bet ne kvailys. Sakau tau, viską gerai apgalvojau. Po visų tų metų planas įgyvendinamas kur kas lengviau, negu tikėjausi. Kad būčiau pavyzdingo diplomato įsikūnijimas, man trūksta tik mylinčios žmonos. Todėl, brangioji, tu liksi mano žmona, šypsosies spaudos atstovams, mojuosi ranka miniai, žodžiu, darysi viską, ką tau liepsiu daryti. Ir nesugalvok man jaukti kortų.

Lara nusikvatojo.

– Tu esi išdavikas, Rendalai, sergantis didybės manija. Nejaugi tu rimtai manai, kad aš dalyvausiu tavo išdavikiškame „penkmečio plane"?

– Manau, dalyvausi, – ramiai atsakė Rendalas. – Tu neturi iš ko rinktis.

– Aš tave demaskuosiu. Papasakosiu apie Emilijaus žiaurumą. Aš kreipsiuosi...

– Kas tavim patikės? – Rendalas liūdnai palingavo galvą, stebėdamasis jos naivumu. – Kas patikės moterimi, kuri ištekėjusi buvo susidėjusi su senatoriumi Taketu? Dabar tavimi tiki dar mažiau nei anksčiau. – Rendalas parodė į telefoną, prie kurio ji slinkosi. – Matau, nekantrauji kviestis pagalbos. Na, skambink. Tu tik virsi pajuokos objektu. Kas patikės, kad JAV pasiuntinys pradėjo revoliuciją, prieštaraujančią šalies, kuriai jis tarnauja, interesams?

– Pradėjai revoliuciją? Ką tu nori pasakyti? Revoliucija prasidėjo, kai... kai mūsų automobilį... Ne, palauk... – Lara pakėlė ranką, tarsi vaikydama susipynusias mintis. Jų buvo tiek daug, kad ji negalėjo jų surikiuoti.

– Tu blogai gaudaisi, – užjaučiamai pasakė Rendalas. – Tikriausiai tau negerai galvoje. Rimtai pagalvok. Aš pasakiau „penkmečio planas". Pradėjau jį kurti mums vos atvažiavus į Montesangrę, o ne tada, kai mane pagrobė.

Larai širdis ėmė plakti pašėlusiai greitai; ji susiėmė už netikėtai išdžiūvusios gerklės. Ji kažką praleido. Kažko negalėjo prisiminti. Kažkas...

Atsakymas perskrodė smegenis kaip kulka. Rūkas visiškai išsisklaidė, ir jai prieš akis kaip sulėtintame filme iškilo įvykiai iki užpuolimo.

Ji ploja su Ešle katučių, sėdėdama ant užpakalinės sėdynės. Automobilis artėja prie sankryžos. Kai stabteli, automobilį apsupa būrys ginkluotų žmonių. Vairuotojas nušaunamas ir sukniumba ant vairo.

Ji surinka. Rendalas atsisuka, norėdamas į ją pažiūrėti. „Sudie, Lara", – ištaria jis. Jis šypsosi be menkiausio baimės šešėlio.

Lara duso.

– Tu žinojai?! – sušuko ji. – Judu su Emilijum surengėt mūsų automobilio užpuolimą?! Per tave žuvo mūsų dukra!

– Nutilk! Nori, kad išgirstų kaimynai?

– Aš noriu, kad išgirstų visas pasaulis!

Rendalas sudavė jai per veidą. Sukandęs dantis, šnypštelėjo:

– Kvaiša! Aš nemaniau, kad nužudys vaiką. Kulkos buvo skirtos ne jai.

Lara nespėjo pagalvoti, kaip reikia suprasti tuos žodžius. Ji puolė prie krepšio su kamera ir įkišo ranką vidun. Pirštai suspaudė pistoleto rankeną. Lara ištraukė ginklą, atsisuko ir nusitaikė tiesiai Rendalui į krūtinę.

– Tu dar gali apsigalvoti.

Džeinelena nusišypsojo Boviui.

– Neapsigalvosiu. Aš visiškai, šimtu procentų tikra dėl savo sprendimo. Tai tu bijojai ir drebėjai, tu spyriojaisi. O aš vis dėlto tvirtai laikiausi savo ir nenusileisiu, ir tau neleisiu. – Džeinelena įsikibo Boviui į parankę ir padėjo galvą jam ant peties. – Važiuojam, pone Keitai. Aš tiesiog trokštu ten atsidurti kuo greičiau.

– Jeigu kas nors pamatys, kad vairuoju automobilį...

– Dabar tamsu. Niekas mūsų nepamatys. O jeigu kas nors pamatys, pamanys, kad Kėjus vėl tavęs paprašė mane apginti nuo reporterių.

– Šiandien jų buvo pilnas miestas.

– Jie norėjo nors akies krašteliu žvilgtelėti į poną Porterį. – Ta mintis privertė Džeineleną pamiršti savo laimę, ji paniuro. – Mama matė jį per televizorių žinių laidoje. Ir labai nusivylė.

– Na ir kodėl?

– Jis mamai priminė skandalą, Klarką, na, ir visa kita. Ji nevakarieniavo ir išėjo į savo kambarį.

– Tu palaukei, kol ateis Meideila?

Jie su Boviu iš anksto susitarė, kad susitiks kontoroje.

– Taip. Ji liks visai nakčiai. Aš Meideilai pasakiau, kad išvažiuoju į Longvju, į tobulinimosi seminarą.

– O ką sakė Kėjus?

– Brolis retai nakvoja namie, sako, kad iki aušros lošia pokerį su Balkiu aerodromo angare. Neva paskui jau vėlu važiuoti namo. Šiaip ar taip, Kėjus nesužinos, kad manęs nėra namie.

Bovis neramiai žvilgčiojo į kiekvieną pravažiuojantį automobilį.

– Negerai, kad mes slepiamės. Pamatysi, ištiks kokia nors nelaimė.

– Dėl Dievo meilės, Bovi, – nepiktai atsiduso Džeinelena. – Tu esi visų didžiausias pesimistas ir fatalistas, kokį tik buvau sutikusi. Tu tik prieš kelis mėnesius išėjai iš kalėjimo, o aš jame sėdėjau visą gyvenimą. Dabar ir tavo, ir mano likimas pasikeitė.

– Tavo likimas pasikeis, jeigu tu ir toliau būsi į mane įsikibusi, – liūdnai priminė Bovis. – Tu prarasi savo pinigus.

– Tau šimtą kartų sakiau, kad aš jų visiškai nevertinu. Mūsų šeima turi daugybę pinigų, o ar mes esame laimingi? Tėvai nemylėjo vienas kito. Mudu su broliu jautėme tą priešiškumą net vaikystėje. Kaip tik todėl Klarkas visiškai atsidėjo karjerai ir sau neatleisdavo nė mažiausio apsirikimo. Kėjus – visiška jo priešingybė, jis gyvena taip, tarsi jam į viską nusispjaut, nors aš manau, kad tai tik jo savigyna. Jis nenori, kad kas nors suprastų, kaip smarkiai jį paveikė tėvo mirtis ir tai, kad mama nuo jo nusisuko. O aš užaugau drovi ir užsidariusi pilka pelytė, bijanti pakelti balsą ir pasakyti savo nuomonę. Patikėk, Bovi, laimės ir meilės negalima nupirkti už pinigus. Aš atiduočiau visus pasaulio turtus už tavo meilę.

– Todėl, kad niekada negyvenai skurde.

Jie tiek daug kartų apie tai kalbėjo, kad atmintinai žinojo kiekvieną atsakymą. Džeinelena nenorėjo, kad ginčas aptemdytų pačią laimingiausią jos gyvenimo naktį.

– Aš pati atsakau už savo poelgius, Bovi. Aš pilnametė. Beprotiškai tave myliu ir manau, kad tu taip pat myli mane.

Bovis pažvelgė į Džeineleną ir labai rimtai atsakė:

– Tu žinai, kad aš tave myliu.

– Vadinasi, mudu galim įveikti visas pasaulio kliūtis. Kas mums gali atsitikti? Ko mudu neįveiktume?

– Viešpatie, Džeinelena, – sudejavo Bovis. – Tu erzini likimą.

– Bovi, – atsakė ji, juokdamasi ir bučiuodama Bovį į skruostą, – tu nepataisomas.

Vos tik įėjusi į barą „Po palme", Darsė pamatė Kėjų. Jis sėdėjo vienas baro gale su stiklinaite viskio kaip piktas šuo su kaulu.

Darsė buvo puikiai nusiteikusi. Fergusas išvažiavo į mokyklos tarybos posėdį, vadinasi, užtruks daug valandų. Darsė mėgo mokyklos tarybos posėdžius. Per juos ji galėjo praleisti vakarą kaip tik norėjo.

Hevera budėjo motelyje. Buvo žadama, kad šį penktadienį ją išrinks rungtynių, kurios įvyks buvusių mokinių susitikimo garbei, karaliene.

Darsė išleido daugiau kaip septynis šimtus dolerių, kad gražiai aprengtų Heverą. Fergusą būtų ištikusi apopleksija, jeigu jis būtų žinojęs, kiek tai kainavo, bet Darsei atrodė, jog tai puiki investicija. Jeigu Hevera gaus karalienės titulą, tai padidins jos galimybes patekti į elitinius sluoksnius įstojus į koledžą. Fergusas nieko neišmanė apie tokias subtilybes, bet Darsė žinojo visus ėjimus.

Nors Darsė kas dveji metai keisdavo automobilį, buvo klubo narė, pirko brangius drabužius ir gyveno didžiausiame Iden Paso name, ji vis tiek dar negalėjo patekti į elitinius visuomenės sluoksnius.

Darsė buvo pasiryžusi, padedama Heveros, pakeisti tokią padėtį. Dukra bus jai raktelis, kuris padės patekti į aukštuomenę, nors ir tektų įeiti pro užpakalines duris.

Iš Kėjaus laikysenos buvo matyti, jog neverta prie jo artintis, bet Darsė pamėgino. Na ir kas, kad per paskutinį susitikimą ji spjovė jam į veidą, o jis pagrasė ją užmušti? Pastaruoju laiku reikalai jam nekaip klostėsi. Dabar, kai gyvenimas jį prispaudė, jis, galimas daiktas, bus sukalbamesnis.

Darsė įsitaisė ant aukštos kėdės šalia Kėjaus.

- Sveikas, Hepai. Įpilk baltojo vyno. Įmesk gabaliuką ledo.

Hepas Holisteris nusisuko, ketindamas pripilti stiklinaitę. Darsė pažvelgė į Kėjų.

- Vis dar pyksti ant manęs?

- Ne.

- Štai kaip? Jau išmokai atleisti ir pamiršti?

- Ne. Tiesiog man į viską nusispjaut. Tai kam pykti.

Darsė nuslopino susierzinimą, nusišypsojo Hepui, padavusiam jai vyno, ir nugėrė gurkšnelį.

- Visiškai nesistebiu, kad tu toks rūškanas. - Sukdamasi į Kėjų, Darsė keliu palietė jam kelį. - Didžiulis smūgis - sužinoti, kad miręs vyras yra gyvas.

- Nenoriu apie tai kalbėti.

- Žinoma. Nemaloni tema. Tu bent spėjai su ja pergulėti iki tol, kol jai įmetė į vonią diplomatą Porterį?

Darsė pajuto, kaip jis įsitempė; ji suprato, kad suspėjo. Ji įžengė į pavojingą zoną. Darsė galėjo pakęsti bet kokį vyro elgesį ir nuotaiką, išskyrus abejingumą. Geriau keiksmažodžiai ir mušimas, tik ne abejingumas. Negana to, ji degė iš smalsumo.

- Na ir kaip, ji pateisino tavo viltis? Na? O gal viršijo?

Viršijo, suprato Darsė, kai Kėjus apvertė stiklinaitę ir rankos mostu parodė Hepui, kad jis vėl ją pripiltų. Mieste kalbėjo, kad tik idiotas dabar gali priešgyniauti Kėjui Taketui. Jis pasidarė žiaurus. Ūmus. Jis įsivėlė į peštynes. Pavyzdžiui, vakar, pačiame miesto centre, Teksaso gatvėje, grasino žurnalistui sugrūsti į užpakalį jo fotoaparatą, jeigu nedings jam iš panosės. Paskui susikibo prie Bobio restorano su atvykėliu ūkininku, Kėjaus nuomone, pastačiusiu savo pikapą perne-

lyg arti jo linkolno. Kas matė, darė prielaidą, kad kaimietis tikriausiai dar negreitai išdrįs vėl pasirodyti Iden Pase.

Sklandė gandai, kad jis visą laiką, dieną ir naktį, šlitinėja girtas ir ištisas valandas leidžia aerodrome, protu nepasižyminčio Balkio Vilio draugijoje. Kažkas pasakojo matęs jį stadione ketvirtą valandą ryto, esą Kėjus treniravosi, šaudydamas į žibintus, bet tas gandas nepasitvirtino.

Jeigu Lara Malori lovoje būtų jį nuvylusi, jam būtų buvę visiškai tas pats, kad jos vyras atsirado nežinia iš kur gyvas ir sveikas. Ir priešingai, jeigu Lara jam patiko, jis turėtų pasiusti iš pykčio.

Apkalbos, o dabar ir asmeniniai pastebėjimai, patvirtino Darsei, kad Kėjus visiškai nebe tas.

Apimta pavydo, ji pamiršo atsargumą. Išdrįso paliesti jo skaudžiausią vietą.

– Dabar tu, žinoma, žinai, kodėl tavo brolis dėl jos rizikavo.

Ant Kėjaus skruostų iššoko gumbai.

– Įdomu, kokias ji padarė išvadas ir kuris iš judviejų gavo daugiau taškų? Tikiuosi, paskui aptarėte kiekvieno pranašumus.

– Užčiaupk nasrus, Darse.

Ši sukikeno.

– Vadinasi, aptarėte. Puiku. Tikriausiai trims vienoje lovoje ankštoka.

Kėjus pasuko galvą ir įbedė į Darsę degančias raudonas akis.

– Kiek girdėjau, tu tokius dalykus žinai geriau už visus.

Darsė užsiplieskė, bet susitvardė. Ji pasilenkė prie jo arčiau, prisiglausdama krūtimis.

– Tu neapsirinki. Ir, žinai, man labai patiko. Patariu pabandyti. O gal tu jau bandei?

– Tik ne šiame žemyne.

Darsė vėl nusijuokė.

– O, taip dar įdomiau! – Ji perbraukė pirštu jam per ranką. – Mirštu iš smalsumo, kaip trokštu sužinoti visas kvapą gniaužiančias smulkmenas.

Kėjus neatstūmė jos rankos. Pamaloninta sėkmės, Darsė pasiėmė rankinę ir ištraukė iš jos raktą. Pamojavo juo Kėjui prieš nosį.

– Motelio savininko žmona turi daug pranašumų. Pavyzdžiui, ji gali naudotis raktu, atrakinančiu bet kurio numerio duris. – Darsė perbraukė liežuviu per apatinę lūpą. – Ką tu į tai pasakysi? – Ji truputį atsilošė, kad Kėjus pamatytų, kaip, prisilietus prie jo raumenų, jai sustangrėjo krūtų speneliai. – Na, Kėjau. Juk mums tada patiko. Ar tu turi kitą?

Kėjus baigė gerti viskį, atskaičiavo pinigus už save ir už Darsę ir stumtelėjo ją durų link.

Jis prakalbo tik kai jie išėjo į gatvę.

– Tavo ar mano automobiliu?

– Mano. Tavo geltonoji povandeninė valtis matoma už kilometro. Be to, mano automobilis prie motelio niekam neužkliūs.

Kai tik jie įsėdo į kadilaką, Darsė pasilenkė prie Kėjaus ir švelniai pabučiavo jį į lūpas – užkandėlė, užuomina į būsimas geras vaišes.

– Tu pasiilgai manęs. Aš žinau.

Kėjus sėdėjo, nuleidęs pečius, ir liūdnai žiūrėjo pro langą.

Darsė pergalingai nusišypsojo. Kėjus pyksta, bet nieko, ji greitai jį pralinksmins. Nors ir labai sunku būtų, Darsė jam įrodys, kad yra ir kitų, geresnių už Larą Malori.

Kadilakas įsibėgėjo ir nurūko į motelį „Žalioji pušis“.

Džodė labai gerai pažinojo savo dukterį. Džeinelena nemokėjo apsimetinėti. Anksčiau bet koks kasdienio Džodės tvarkaraščio pokytis dukterį sutrikdydavo. Ji įkalbinėdavo motiną valgyti, maldaudavo nerūkyti, primygtinai prašydavo, kad Džodė eitų miegoti, arba priešingai – krapštydavo ją iš lovos. Džeinelena tupinėjo apie motiną kaip perekšlė.

Tačiau šiandien, kai Džodė atsisakė vakarieniauti, Džeinelena primygtinai nebeprašė. Dar iki tos dienos Džodė pastebėjo keistą dukters elgesio pokytį. Džeinelena ėmė rūpintis

savo išvaizda, o tai negirdėtas dalykas. Ji ėmė naudoti kosmetiką ir pasidarė tą trumpą kvailą šukuoseną su garbanėlėmis. Pakeitė drabužių stilių, pamėgo trumpus sijonus ir ryškių spalvų apdarus.

Ėmė dažniau juoktis. Galima sakyti, jai buvo labai linksma visą laiką. Ji nepaprastai stengėsi įtikti žmonėms, kurių anksčiau vengdavo.

Džeinelenos akyse įsižiebdavo išdykėliškos, netgi padaužiškos ugnelės, kurios nejučia primindavo Džodei ir Kėjų, ir velionį vyrą. Džeinelena pirmą kartą gyvenime kažką slėpė nuo motinos.

Džodė spėjo, kad tai turėtų būti vyriškis.

Atsitiktinai Džodė išgirdo Džeineleną suokiančią Meideilai apie seminarą Longvju, nors kiekvienam buvo aišku, jog tai pasimatymas su mylimuoju, galimas daiktas, netgi tame pačiame motelyje, kur su savo prostitutėmis susitikinėdavo jos tėvas. Padėties nepadorumas sujaudino Džodę. Nejaugi ji nieko neišmokė savo dukters? Ji pasidomės tuo klausimu, kol koks nors kazanova ir turtingų nuotakų medžiotojas nesugadino Džeinelenai gyvenimo.

Šeimoje Džodė spręsdavo visas rimtas bėdas ir taip buvo nuo tada, kai ji pasakė „taip“ Klarkui jaunesniajam. Kas būtų šiandien Taketai, jeigu ji nebūtų rūpinusis jų likimais? Džodė niekada neleisdavo įvykiams klostytis savaime ir viena pati išspręsdavo visas krizes.

Taip ji pasielgs ir šį vakarą.

Tačiau pirmiausia reikia nepastebimai pasprukti nuo Meideilos.

Ferguso Vinstono mintys skrajojo malonioje tylumoje.

Mokyklos tarybos iždininkė, bažnyčios baptistų choro solistė, žavėdamasi savo pačios balso skambesiu, žodžiu apibūdino kiekvieną biudžeto straipsnį, užuot papraščiausiai išdalijusi ataskaitos egzempliorius tarybos nariams.

Kol iždininkė drebančiu falcetu smulkiai vardijo kiekvieną skirsnį, Fergusas šypsojosi, galvodamas apie puikiai besiklostančius savo finansinius reikalus. Kadangi vasara buvo nelabai karšta, žvejai ir turistai užplūdo Rytų Teksaso ežerus ir miškus, tad moteliui tai buvo pats sėkmingiausias sezonas per visą egzistavimo istoriją.

Fergusas rimtai ėmė galvoti apie Darsės pasiūlymą panaudoti dalį pelno sporto salei, kurioje būtų įvairiausių gimnastikos įrankių ir vaizdo žaidimų, įrengti. Darsė visada duodavo naudingų patarimų ir niekada jo nenuvildavo. Fergusas įvertino jos talentą dar tais tolimais laikais, kai priėmė dirbti į kavinę. Ji turėjo ypatingą gebėjimą sugalvoti naujų būdų, kaip uždirbti pinigų.

Darsė taip pat turėjo talentą slapta išleisti dideles sumas sau. Kaip ir dauguma žmonių, ji numanė, jog Fergusas yra labai nuovokus. Jis ją mylėjo, todėl neišsiduodavo žinąs apie jos santuokinę neištikimybę. Jis kankinosi dėl to, kad Darsė ieško kitų vyrų draugijos, tačiau gyventi be jos būtų buvę dar skausmingiau.

Kartą per radiją Fergusas girdėjo gydytojo pokalbį apie gilias psichologines žmogaus elgesio nukrypimų priežastis, kurių esą reikia ieškoti vaikystėje. Darsė kaip tik ir yra toks atvejis. Fergusas jos gailėjo, bet dar labiau ją mylėjo. Ji visada grįždavo į namus po jo sparneliu, dėl to jis stengėsi nematyti jos neištikimybės ir neklausydavo draugų bei verslo partnerių pašaipų.

Darsė manė, kad jis nežino apie dideles pinigų sumas, kurias ji išleisdavo sau ir Heverai, bet ji klydo. Darsė buvo plačių užmojų kūrybinga asmenybė, o jis – viską suskaičiuojantis šykštuolis. Fergusas iki cento žinojo, kiek kainuoja jo motelis. Daugiametė patirtis jį išmokė slėpti nuo mokesčių tarnybų pelną ir kur būti išlaidžiam, o kur taupiam.

Fergusas atsikrenkštė, nuslėpdamas juoką. Džodės Taket dėka jis kasmet sutaupydavo tūkstančius dolerių. Jis visada tikėjo sulauksiąs dienos, kai jo užkietėjusi priešė atiduos

Dievui dvasią. Ir štai dabar jis turi nuspręsti, ar jai patikėti savo mažą paslaptį, kol ji visiškai nepasiligojo arba, dar blogiau, neprarado proto.

Svarbiausia parinkti tinkamą laiką. Juk galiausiai jis prisipažins padaręs nusikaltimą. Fergusas norėjo nutaikyti tokį metą, kai Džodė dar bus tiek sąmoninga, kad suvoktų jo išradingumo esmę, bet nesugebėtų nieko padaryti.

Gal jai parašyti ką nors panašaus į padėkos laiškelį?

Brangioji Džode, pirma, negu tu apsigyvensi amžinajame pragare, aš noriu tau pareikšti savo dėkingumą. Ar prisimeni, kai tu mane apgavai su naftos sklypu? Tad štai skubu tau pranešti...

– Kokia jūsų nuomonė, Fergusai?

Dainininkė pažadino Fergusą Vinstoną iš svajonių.

– Manau, jūs viską detaliai aptarėte. Jeigu nėra pataisų, siūlau pradėti nagrinėti kitą klausimą.

Mokyklos tarybos pirmininko pavaduotojas perskaitė kitą darbotvarkės klausimą, o Fergusas grįžo į malonias svajas, kaip jis atkeršys Džodei Taket.

– Tavo išdavystė kainavo mano dukteriai gyvybę, – Laros balsas buvo tvirtas, kaip ir jos ranka, spaudžianti „Magnum 357“. – Niekše. Tu nužudei mano vaiką. Dabar aš nužudysiu tave.

Pamatęs į jį nukreiptą ginklą, Rendalas apstulbo, bet tik akimirką. Tuoj pat susitvardė.

– Tu bandei suvaidinti tokį pat spektaklį Montesangrėje, bet tau nieko neišėjo. Emilijus atspėjo tavo kėslus, beje, kaip ir aš. Tu gydytoja, Lara, ne žmogžudė. Tu itin vertini žmogaus gyvybę ir niekam jos neatimsi. Tačiau ne visi taip pagarbiai žiūri į savo artimo teisę gyventi. Tokie kilnūs idealai trukdo pasiekti tikslą. Norint pasiekti tikslą, labai svarbus yra paskutinis žingsnis, Lara. Ar tu jį padarysi, ar ne, tai ir nulems reikalo sėkmę arba nesėkmę. Reikia iš pat pradžių ryžtis tam paskutiniam žingsniui, kitaip nėra prasmės

pradėti. Šiame scenarijuje tas paskutinis žingsnis yra nuspausti gaiduką, o tu nesugebėsi to padaryti.

– Aš tave nušausiu.

Jo akyse šmėkštelėjo baimė, bet jis, kaip ir anksčiau, gražbyliavo:

– Kuo tu mane nušausi? Tuščiu pistoletu? Juk prisimeni, kad iš jo išėmė šovinius?

– Taip, prisimenu, bet aš jį vėl užtaisiau. Kėjus paslėpė atsarginę apkabą slaptoje krepšio kišenėje. Kareiviai jos nerado per kratą. Jis užtaisė pistoletą viešbutyje, prieš važiuodamas į oro uostą skrydžiui į Kolumbiją. – Lara atlenkė gaiduką. – Aš tave nušausiu.

– Tu juokauji.

– Tai tavo paskutinis spėjimas, Rendalai. Ir jis yra klaidingas.

Pasigirdo kurtinantis trenksmas. Tamsą perskrodė akinanti oranžinė šviesa ir bloškė Larą į sieną. Sunkus pistoletas iškrito jai iš rankos.

Jis įkišo raktą į spyną. Niekieno nepastebėti, jie įėjo į jaunavedžių numerį ir uždarė duris. Jis ištiesė ranką prie jungiklio ir uždegė šviesą, bet kambaryje buvo tamsu.

– Tikriausiai perdegė lemputė, – balsu pasvarstė jis.

– Čia yra stalinė lempa.

Jie apgraibomis perėjo svetainę. Jis dar kartą patikrino jungiklį.

Visko priežastis buvo trumpasis jungimas. Kai jis vėl paspaudė jungiklį, iššoko kibirkštis.

Žybtelėjo ir sprogo visas kambarys.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Nuo smūgio į sieną Larai užėmė kvapą. Vos ne vos ji prišliaužė prie lango. Atrodė, kad visas šiaurinis Iden Pasas apimtas liepsnos.

Pačiupusi gydytojos krepšį, Lara išbėgo iš namo, sėdo į automobilį ir, nekreipdama dėmesio į šviesoforus, nurūko ten, kur į dangų kilo didelis juodų dūmų stulpas. Lara greitai suvokė, kad sprogimas įvyko „Žaliosios pušies" motelyje.

Ji atvažiavo tuojau pat paskui ugniagesius ir patrulinį šerifo automobilį. Vieną motelio sparną buvo apėmusi liepsna.

Vienas paskui kitą liepsnos liežuviais dangų raižė sprogimai. Nebuvo jokių abejonių, kad pastatas smarkiai apgriautas. Aukų skaičius priklausė nuo apgyventų kambarių skaičiaus. Lara nusiteikė blogiausiam.

– Ar kam nors pavyko išsigelbėti?

Šerifas Baksteris įtempė klausą, norėdamas išgirsti jos žodžius; viską užgožė liepsnos riaumojimas.

– Kol kas neaišku. Viešpatie, na ir reikalai.

Lara žinojo, kad net dėdama didvyriškas pastangas Iden Paso ugniagesių komanda, sudaryta iš savanorių, niekaip nesusidoros su tokia nelaime. Brigados viršininkas tai irgi gerai suprato, todėl uždraudė besiveržiantiems į priekį, bet blogai aprūpintiems įranga gaisrininkams eiti į ugnį. Jis paliepė užkirsti kelią liepsnai ir kreipėsi pagalbos į kaimynines, geriau aprūpintas ugniagesių tarnybas.

– Paskambinkit į Taketų kontorą! – paliepė šerifas Baksteris. – Jų gręžinys pernelyg arti, kad nieko neatsitiktų.

Šerifo padėjėjas Gasas ėmė skambinti policijos mobiliuoju telefonu.

– Šerife, ar galiu pasinaudoti jūsų automobilio telefono ryšiu, kad įspėčiau apygardos ligoninę? – paprašė Lara.

Šerifas linktelėjo.

Lara sėdo į patrulinį automobilį, surinko numerį ir, laimė, iš karto susijungė su nuovokia budinčia medicinos seserimi. Lara jai paaiškino padėtį.

– Tuojau pat siųskite greitosios pagalbos ekipažą. Pasiimkite kuo daugiau vaistų, švirkštų, tvarsčių, deguonies balionų.

Ligoninė turėjo tik du automobilius, todėl Lara nusprendė pasitelkti pastiprinimą iš kitų apygardų.

– Taip pat praneškite Medicinos centrui ir Motinos Pranciškos ligoninei Taileryje. Tikriausiai reikės jų sraigtasparnių sunkiai sužeistiesiems gabenti į traumatologijos centrus. Tegu būna pasiruošusi skubiosios pagalbos brigada. Informuokite visus regioninius kraujo bankus ir sudarykite turimų kraujo grupių sąrašą. Be to, reikia iškviesti daugiau personalo. Bus nelengva naktis.

– Ei, ten! – kai Lara grįžo, šerifas Baksteris iš visų jėgų mojavo rankomis, kažką rodydamas ugniagesiams.

Šauksmai girdėjosi iš pirminio sprogimo nepaliesto motelio sparno. Lara su baime žiūrėjo, kaip grupė savanorių įėjo į degantį pastatą. Bet kurią sekundę sprogimas galėjo pasiglemžti jų gyvybę.

Po kelių kankinamų laukimo akimirkų ugniagesiai ėmė vesti iš motelio žmones. Du nešė ant pečių. Kiti ėjo patys, bet Lara matė, kad jie apdegę ir dūsta nuo dūmų.

Lara paliepė gelbėtojams juos paguldyti ant žemės ir ėmė apžiūrinėti, įvertindama kiekvieno būklę, nustatydama labiausiai nukentėjusius. Ji juos ramino ir drąsino – šiuo metu tai buvo vienintelė pagalba, kurią galėjo suteikti.

Dar niekada greitosios pagalbos sirenos kauksmas jai nebuvo toks malonus. Pirmąja mašina atvažiavo trys felčeriai.

Dabar buvo galima jungti lašelines, duoti deguonies ir tuojau pat vežti į ligoninę labiausiai nukentėjusius. Felčeriai iškrovė kelias dėžes vaistų Larai, paskui išvežė apdegusius žmones.

Pasilikusieji žiūrėjo į Larą stiklinėmis iš skausmo akimis. Nepakeliamai sunku buvo nuspręsti, kuriam leisti važiuoti pirmam, o kam dar laukti. Lara vylėsi, kad jie ją supras.

Ugniagesiai dar kelis kartus ėjo į degantį namą. Išgelbėtųjų daugėjo, o kartu su jais ir rūpesčių Larai. Du buvo ištikti šoko. Kažkas verkė, kažkas šaukė iš skausmo. Kai kurie netekę sąmonės. Lara vos spėjo suktis teikdama pirmąją pagalbą.

Ji klūpėjo, dėdama įtvarą ant sudėtingo alkūnės sąnario lūžio, ir staiga pavojingai arti sustojo automobilis. Dirstelėjo, tikėdamasi pamatyti dar vieną greitosios ekipažą.

Iš kadilako iššoko Darsė Vinston.

– Hevera! – sušuko ji. – Viešpatie! Kur tu, Hevera? Ar kas nors matė mano dukterį?!

Darsė puolė į motelį ir būtų įėjusi tiesiai į siautėjančią liepsną, jeigu jos nebūtų sugriebęs ir nutempęs į šoną ugniagesys. Darsė ištrūko.

– Ten mano duktė!

– Negali būti, – sudejavo Lara. – Ne!

Nejaugi mergina, su kuria jos taip susidraugavo, tapo gaisro auka? Ji pradėjo ieškoti Heveros tarp išgelbėtųjų, bet niekur jos nematė.

– Dieve mano, kas darosi!

Išgirdusi pažįstamą balsą, Lara atsisuko ir tuojau suprato, kad su Darse atvažiavo Kėjus. Užgniaužusi asmenines nuoskaudas ji paprašė:

– Padėk, Kėjau! Aš viena nespėju. Plėšausi į visas puses.

– Aš gausiu malūnsparnį. Pakeliui užvažiuosiu paimti sesers, ji tau padės. – Kėjus pažvelgė į tolį. – O gręžinys...

– Jie jau įspėjo kontorą.

– Tai septintasis gręžinys. Atrodo, jį prižiūri Bovis. Manau, jis greitai čia pasirodys. Kai tik jis atkirs liniją, taip pat imsis darbo. Kaip tu?

– Gerai. Padėk vežti žmones į ligoninę.

– Greit grįšiu.

Jis sėdo prie Darsės kadilako vairo ir pajudėjo iš vietos, jau važiuodamas uždarė dureles. Netrukus atlėkė dar trys greitosios pagalbos ekipažai.

Ugniagesiai išnešė iš motelio dar penkis žmones. Kaip tik vieton tų, kuriuos Lara jau išsiuntė į ligoninę. Pagyvenusi moteris, apsinuodijusi smalkėmis, mirė po kelių minučių. Dukra laikė jos negyvą ranką ir kūkčiojo.

Mažylis, sveikas ir gyvas, šaukėsi mamos. Lara negalėjo suprasti, kieno jis ir ar išsigelbėjo jo tėvai.

– Aš juo pasirūpinsiu.

Šie žodžiai buvo Marionos Leonard. Lara nustebo ją pamačiusi, bet negaišo laiko klausinėdama.

– Kaip tik laiku. Ačiū!

Ji atidavė verkiantį berniuką Marionai, o ši, ramindama švelniu balsu, nusinešė jį toliau nuo liepsnos.

Džekas Leonardas taip pat buvo čia.

– Sakykite, kuo galiu padėti, daktare Malori.

– Manau, galėtumėt ugniagesiams padavinėti deguonį.

Džekas linktelėjo galvą ir nuėjo prie gelbėtojų būrio.

Lara pamatė, kad atėjo Fergusas Vinstonas. Darsė nutvėrė jį už švarko skvernų ir verkdama paklausė:

– Ar tu gerai žinai, Fergusai? Prisiek man!

– Prisiekiu. Hevera skambino ir sakė, kad šiandien jai papildoma treniruotė. O aš jai leidau anksčiau išeiti iš budėjimo.

– O Viešpatie, dėkoju tau. Dėkoju! – Darsė puolė vyrui ant krūtinės.

Fergusas ją priglaudė, glostė jai plaukus, šlapius nuo ašarų skruostus ir tikino, kad jų dukra saugi. Liepsna, veržliai ryjanti jo gyvenimo verslą, apšvietė liūdną pailgą veidą ir atsispindėjo jo paklaikusiose akyse.

Išgirdusi ūžesį, Lara pažvelgė aukštyn ir pamatė ekstremalių situacijų tarnybos sraigtasparnį. Tiesiog per kelias minutes jis pakilo, išgabendamas du sužeistuosius. Tuojau

pat nusileido privatus sraigtasparnis, tas pats, kurį kadaise Kėjus pasiskolino nuskraidinti Letei Leonard į ligoninę. Lara prie Kėjaus sraigtasparnio atvedė dvi moteris su rimtais įpjovimais ir sumušimais.

– Ar matei Džeineleną? – sušuko Kėjus, stengdamasis perrėkti motoro gaudesį. Lara papurtė galvą. – Ekonomė sako, kad ji išvažiavo į Longvju. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Niekas kontoroje nežino, kur Bovis.

– Jeigu ji pasirodys, pasakysiu, kad ieškote.

– Aš greit grįšiu.

Sraigtasparnis pakilo nuo žemės.

Lara toliau teikė pagalbą nukentėjusiems, pamiršusi valandas ir minutes. Ji matavo laiką tik skaičiumi tų, kuriuos galėjo išgelbėti arba suteikė kokią nors pagalbą prieš juos išgabenant į ligoninę. Ji stengėsi negalvoti apie tuos, kurių negalėjo išgelbėti.

Lara turėjo pagalbininkų. Atvažiavo vos prieš kelias savaites susituokę jaunavedžiai Džimis Bredlis ir Helena Beri. Atvyko Olis Hoskinsas. Larą ypač nudžiugino pasirodžiusi buvusi bendradarbė Nensė Beiker. Šioji, turėdama didelę patirtį, dirbo greitai ir sumaniai. Jai buvo galima patikėti net sunkiausius ligonius. Daugelis kitų Iden Paso gyventojų, anksčiau atsisakiusių Laros paslaugų, dabar siūlėsi jai padėti. Lara visiems rado darbo.

Tą naktį motelyje budėjo šeši darbuotojai. Numeriuose gyveno aštuoniasdešimt devyni svečiai. Ir buvo dar du, apie kuriuos niekas nieko nežinojo.

Šrivporto centro viešbutyje Bovis Keitas pernešė žmoną per jaunavedžių numerio slenkstį.

– O Bovi, kaip gražu, – žavėjosi Džeinelena vaizdu pro langą, kai Bovis ją pastatė ant grindų vidury kambario.

– Reikėjo gerokai paieškoti, kol išsirinkau. Aš gavau raštišką policijos leidimą išvažiuoti iš Teksaso. Juk mes dabar Luizianoje.

– Kiek daug tu turėjai rūpesčių...

– Aš norėjau, kad tau patiktų.

– Bovi, aš sužavėta.

– Tikriausiai pirmą mėnesį po vestuvių mums reikės taupyti, numeris čia kainuoja labai brangiai.

Džeinelena ėmė juoktis.

– Jeigu gražiai paprašysi, viršininkė tau pakels atlyginimą.

– Ne, ačiū, man nereikia malonės dėl to, kad esu viršininkės vyras, – pasakė jis griežtai. – Aš ne iš tų, kurie vaikosi kraičio. Pameni, ką sakiau, kai raginai susituokti, užuot mezgus romanėlį? – Bovis stebėdamasis palingavo galvą. – Iki šiol negaliu suprasti, kaip tau tai pavyko.

– Tu nenorėjai, kad mane laikytų paleistuve. O aš pasakiau, kad turim tik vieną išeitį. Tuoktis.

Bovio veide matėsi nerimas.

– Tavo mama gali anuliuoti mūsų santuoką.

– Nepavyks. Aš pilnametė.

– Kėjus gali mane nušauti.

– Aš irgi įsigysiu pistoletą.

– Nereikia juokauti. Aš nenoriu atsistoti tarp tavęs ir tavo šeimos.

– Aš juos myliu, Bovi, bet tu man esi brangiausias pasaulyje. Laimėje ir nelaimėje, džiaugsme ar skausme mudu dabar esame vyras ir žmona. – Džeinelena droviai nuleido galvą. – *Būsime* vyras ir žmona, jeigu tu liausies kalbėti ir atsigulsim į lovą.

Apsiavusi aukštakulniais bateliais Džeinelena atrodė vieno ūgio su Boviu. Ji pasilenkė ir pabučiavo jį į lūpas. Bovis pritariamai sumurmėjo ir apkabino ją, norėdamas pabučiuoti stipriau. Akimirksniu įsiaistrino, staiga paleido ją iš rankų ir žengė žingsnį atgal.

– Nori, aš tave trumpam paliksiu vieną?

– Kodėl?

Bovis nervindamasis pasitrynė rankas į kelnes.

– Kad tu... Viešpatie, nežinau kodėl. Na, kad pasiruoštum kaip visos nuotakos. Gal tau geriau likti vienai.

– A... – Džeinelena negalėjo nuslėpti nusivylimo. – Aš maniau, kad tu pats nori mane nurengti.

– Žinoma, noriu, – nudžiugo Bovis. – Jeigu tu neprieštarausi.

Džeinelena svarstė, paskui linktelėjo galvą.

Bovis ištiesė rankas ir atsargiai kaip meistras, kuriam reikia atidaryti sudėtingą seifą, palietė palaidinukės sagas, mažas perlamutrines sagutes, labai panašias į tas, kurios pirmą kartą sužadino jam vaizduotę.

Kartu su kiekvienu numetamu drabužiu tirpo ir jų drovumas. Jie nurenginėjo vienas kitą neskubėdami, džiaugdamiesi vis nauju atradimu. Nors Džeinelena buvo išaugusi kartu su broliais, ji smalsiai kaip vaikas apžiūrinėjo Bovio kūną. Su nuostaba šnabždėjo, koks jis gražus, o Bovis atsakė nežinojęs, koks blogas jo regėjimas. Kai Bovis Džeinelenai pasakė, kad ji nuostabi, ši iškart patikėjo, nes tai patvirtino jo rankos ir lūpos. Su juo Džeinelena jautėsi esanti meilės ir grožio deivė.

– Aš bijau, kad tau neskaudėtų, – sušnabždėjo Bovis lemiamą akimirką.

– O aš nebijau.

Džeinelenai neskaudėjo net tada, kai jis buvo jos gelmėje. Ji buvo nepatyrusi ir tikriausiai pernelyg norėjo jam įtikti, todėl Bovis jai pasakė, kad šį kartą jis pats viską padarys. Džeinelena pakluso ir, jų bendram malonumui, jos ekstazės kulminacija buvo tokia pat audringa kaip ir jo.

Paskui jie atkimšo butelį šampano, viešbučio dovanoto jaunavedžiams. Džeinelena išrinko vardus jų pirmiems keturiems vaikams. Bovis pažadėjo iki Valentino dienos sutaupysiąs pinigų vestuvių žiedui, kaip dera jaunikiui, bet Džeinelena pasakė, kad jai nereikia jokių daiktinių jo meilės įrodymų. Ji ir be jų kiekvieną akimirką kvėpavo jo meile kaip oru.

Mieguistas nuo meilės ir šampano Bovis murmėjo:

– Ar nori išsimaudyti masažinėje vonioje? Pažiūrėti televizorių? O gal dar ko nors?

– Dar ko nors... – Džeinelena jam nusišypsojo valiūkiška šypsena, kuri būtų nustebinusi Iden Paso matronas, visiems laikams įrašiusias ją į senmergių luomą, paskui pakišo ranką po antklode ir drąsiai jį paglamonėjo.

– Pasigailėk mūsų, Viešpatie, – sukikeno Bovis. – Panelė Džeinelena tapo seksualine besote.

Jeigu Bovis ir Džeinelena jaunavedžių numeryje būtų įjungę televizorių, jie būtų išgirdę pranešimą apie Iden Pase kilusį kraupų gaisrą, jau pasiglemžusį dešimt gyvybių. Visos dešimt aukų buvo atpažintos, valdžia buvo pranešusi jų giminėms.

Tik po daugelio valandų šešių apygardų ugniagesiai pagaliau užgesino gaisrą. Auštant prasidėjo pirminis sprogimo priežasčių tyrimas. Policininkai apžiūrinėjo smilkstančius griuvėsius.

Iš pradžių kilo įtarimas, kad gaisro priežastis susijusi su septintu gręžiniu; kadangi Bovio niekur negalėjo rasti, jo meistras pats atjungė naftos ir dujų vamzdžius.

Sprogimai liovėsi, ir tai patvirtino, kad dėl ugnies kaltas septintas gręžinys.

Federalinio tyrimų biuro agentai apklausė Kėjų kaip vienintelį pasiekiamą Taketų šeimos atstovą.

– Ar buvo keblumų dėl naftos ar dujų nuotėkio iš to gręžinio, pone Taketai?

– Kiek žinau, ne, bet bendrovės reikalų gerai neišmanau.

– O kas juos išmano?

– Mano sesuo. Dabar jos nėra mieste.

– Aš supratau, kad viskam vadovauja jūsų motina.

– Pastaruosius kelerius metus nebe.

– Vis dėlto norėčiau su ja pasikalbėti.

– Atleiskite, apie tai negali būti nė kalbos. Neseniai ją buvo ištikusi apopleksija ir ji beveik nesikelia iš lovos.

Lara stovėjo netoliese ir viską girdėjo, bet tylėjo. Kaip ir visi kiti.

– Tai viskas, ką galiu jums pasakyti, – pridūrė Kėjus, – kaip ir tai, kad Taketų naftos bendrovė visada griežtai laikėsi saugos taisyklių.

Susibūrę agentai ėmė tartis. Dabar, kai pavojus praėjo, dešimtys smalsuolių vaikščiojo aplinkui, norėdami pažiūrėti, ar labai nukentėjo motelis. Visi kaip įmanydami ramino Darsę ir Fergusą Vinstonus dėl ištikusios baisios nelaimės.

Visi gesinusieji gaisrą buvo suodini ir purvini, tik Darsė, kaip visada, atrodė puošniai ir elegantiškai. Ji nenuleido akių nuo minios, vildamasi pamatyti Heverą. Kelis kartus teiravosi Laros, ar ši nemačiusi jos dukters. Ponia Vinston tyliai verkė, rūpestingai šluostydamasi ašaras ir visiems reiškiantems užuojautą kartojo tuos pačius žodžius.

– Aš tiesiog negaliu patikėti, kad visas mūsų triūsas virto dūmais. Bet, žinoma, mes viską atstatysime.

Fergusas veikiau nervinosi, negu buvo nepaguodžiamas. Larai jo elgesys atrodė keistas. Galimas daiktas, jis buvo įsiskolinęs draudimo įmokų.

– Ji turi būti čia, – išgirdo Lara Fergusui skirtus kupinus nevilties Darsės žodžius. Tikriausiai motina manė, jog duktė privalo dalyvauti gaisre, kad jų visą šeimą matytų žiniasklaidos atstovai.

Beveik tuo pat metu pasigirdo dviejų žmonių šauksmai.

Šaukė toje pastato dalyje, kur įvyko pirmasis sprogimas ir prasidėjo gaisras.

– Padėkit kas nors!

– Greičiau čionai!

Kartu su kitais Kėjus ir Lara nuskubėjo ten, iš kur girdėjosi riksmas.

– Ten žemai yra kūnas.

Kėjus padėjo agentams nukelti siją nuo apdegusių liekanų to, kas neseniai buvo vadinama žmogumi.

Nespėjus visiems atsipeikėti nuo sukrėtimo, policininkas netoliese rado dar vieną kraupų radinį.

– Viešpatie, o čia antras lavonas.

– Pone! – prie viršininko dusdamas pribėgo kitas agentas. – Radau kai ką nesuprantamo. – Jis parodė į nedidelę angą tarp dviejų apdegusių sienų. – Man atrodo, čia yra dujotiekis, bet jis nepažymėtas motelio plane. Vamzdis nutiestas vertikaliai į viršų. Matyt, prijungtas prie požeminės linijos, atvestos tiesiai iš gręžinio.

Per minią prasibrovė Kėjus.

– Apie ką jūs kalbat?

Vyresnysis agentas paniuro.

– Atrodo, pone Taketai, kai kas pumpavo gamtines dujas iš jūsų gręžinio.

Už policijos atitvaros pasigirdo verianti dejonė. Sugriebusi už pečių, Darsė iš visų jėgų purtė paauglę – šios galva kratėsi į šonus.

– Ką tu sakai?! Melage! – Darsė skėlė merginai skambų antausį. – Hevera buvo treniruotėje. Ji pasakė Fergusui, kad nori iš budėjimo išeiti anksčiau. Aš užmušiu tave, bjaurybe!

Mergina pravirko.

– Nemeluoju, ponia Vinston! Hevera prašė jos neišduoti, jeigu netikėtai man paskambinsite. Šiandien nėra treniruotės. Ji sakė... – Mergina kūkčiojo ir sunku buvo suprasti, ką ji kalba. – Hevera sakė, kad ji čia susitiks su Taneriu ir jie praleis naktį viename iš numerių. – Skausmas iškreipė paburkusį nuo ašarų veidą. – Ji sakė, kad tai bus labai romantiška, nes praleis naktį jaunavedžių numeryje.

Olis Hoskinsas darbavosi gaisravietėje be poilsio visą naktį, vykdydamas kiekvieną nurodymą. Tačiau išgirdęs sūnaus vardą jis paklaiko.

– Taneris?! Taneris buvo čia?! Ne. Negali būti. Mano berniukas, jis... Ne!

Darsė pastūmė į šoną kūkčiojančią Heveros draugę ir apmirė vietoje, žiūrėdama, kaip prislėgti ugniagesiai išneša iš rūkstančių jaunavedžių numerio griuvėsių dvejus neštuvus. Ant abejų gulėjo po uždengtą juodą plastikinį paketą.

– Ne! Hevera! NE!

Ir tada apstulbę žiūrovai pamatė, kaip Fergusas staiga krito ant kelių ir užsidengė rankomis gaivą. Paskui, gailiai surikęs, sukniubo ant žemės.

– Neprošal būtų išgerti kavos. – Kėjus pasivijo Larą, einančią į savo automobilį. – Bet aš neturiu kuo važiuoti.

Kėjus atvažiavo su Darse, o tai nebuvo atsitiktinumas. Tačiau ar vertėjo dabar apie tai kalbėti? Juodu patylėjo.

– Jeigu tau nesunku, gal pavežtum mane iki savo namų?

Kėjaus, kaip ir Laros, veidas ir rankos buvo suodini, drabužiai – dėmėti nuo prakaito ir purvini. Lara jau nebesuskaičiavo, kiek kartų Kėjus kilo į orą su sužeistaisiais ir grįžo paimti kitų nukentėjusiųjų.

Visus nuskraidinęs į ligoninę, jis skubėjo padėti ugniagesiams. Lara taip pat teikė pagalbą, tvarstė žaizdas ir nudegimus. Ji nejučia klausėsi garsaus Kėjaus balso; Lara jo nebūtų supainiojusi su niekieno kito. Netgi priešaušrio prieblandoje išskirdavo jo siluetą iš kitų.

Lara linktelėjo, leisdama jam sėsti į automobilį. Kai išvažiavo iš gaisravietės, ji paklausė:

– Kaip manai, kas dabar bus Fergusui?

Fergusą išvežė su antrankiais.

– Jis praleis likusį gyvenimą už grotų. Be vagystės, jis dar kaltas dėl dvylikos žmonių žūties.

Lara sudrebėjo.

– Įskaitant ir savo dukters.

– Reikia tikėtis, jo niekada neišleis iš kalėjimo. Darsė pažadėjo, kad jį nužudys pirmai progai pasitaikius. Ir ji tai padarys. – Truputį patylėjęs, Kėjus pridūrė: – Aš su ja gulėjau tik vienintelį kartą. Tada ji mane ir pašovė. – Kėjus teisingai suprato niekinamą Laros žvilgsnį, tad tuojau pat paaiškino: – Vakar vakare aš jos paprašiau tik pavėžėti iki mano automobilio. Mes kaip tik dėl to tarėmės, bet pasigirdo sprogimas.

– Aš su ja elgiausi neteisingai, – prisipažino Lara, – netikėjau, kad ji gali mylėti ką nors, išskyrus save. O ji taip stipriai mylėjo dukterį. Suprantu jos jausmus. Pritariu, kai ji grasina nužudyti Fergusą. Taip susiklostė aplinkybės, bet dėl visko kaltas tik jis.

Lara sustojo už namo, bet nelipo iš automobilio: ji bijojo įeiti į vidų ir pamatyti tai, ką ten paliko.

– Ten Rendalas.

– Aš jam nejaučiu simpatijos. – Sunkiai atsidusęs, Kėjus išlipo iš automobilio. Jie kartu įėjo į namą. – Neužrakinta, – pasakė jis.

– Labai skubėjau ir nespėjau užrakinti.

Jie perėjo tylius kambarius. Lara prisiminė siaubingą Rendalo prisipažinimą prieš pat sprogimą, ir ją vėl apėmė pyktis.

– Atrodo, jo čia nėra, – padarė išvadą Kėjus.

– Jis negalėjo išeiti.

– Ei, Porteri, atsiliepk! – sušuko Kėjus. Jis priėjo prie Laros kabineto ir stumtelėjo praviras duris.

Lara pajuto, kad per nugarą perbėgo šaltukas.

– Kėjau...

– Porteri? – Kėjus įėjo į kambarį. – Po velnių!

Jo riksmas privertė ją atsipeikėti. Lara puolė paskui jį vidun, bet ant slenksčio sustingo.

Kėjus sukniubo prie nejudančio kūno. Nekilo nė menkiausių abejonių: Rendalas nebegyvas. Kraujo klanas aplink galvą jau buvo pradėjęs džiūti. Veide liko sustingusi nuostaba.

– Aš jo nenužudžiau! – sušuko Lara. – Nenužudžiau. Aš nenuspaudžiau gaiduko.

Kėjus pakėlė galvą ir pažvelgė į ją.

– Ką tu čia kalbi? Žinoma, nenužudei.

– Aš taikiausi į jį pistoletu, bet...

– Pistoletu? Kokiu?

– „Magnum"*.

Kėjus pažvelgė, kur Lara rodė pirštu; pistoletas gulėjo ant grindų, ten, kur Lara jį numetė.

– Bet aš nepaspaudžiau gaiduko. – Lara prisidengė burną ranka, pirmą kartą pajusdama šleikštulį pamačius kraują. – Šūvio banga mane bloškė į sieną, bet aš nešoviau. O gal šoviau? – Apimta panikos, ji ištiesė į Kėjų rankas. – Kėjau! Pasakyk, kad aš nešoviau!

Kėjus atsistojo ir bakstelėjo „magnumą" bato galu. Jo veide matėsi nepatiklumas ir liūdesys.

– Tai ne aš, – pakartojo Lara, iš visų jėgų purtydama galvą. – Prisiekiu Dievu! Aš nebūčiau galėjusi. Aš norėjau tik pagąsdinti. Norėjau, kad jis patirtų tokią pat baimę kaip aš Emilijaus stovykloje.

– Lara, nesuprantu...

– Tai Rendalas kaltas dėl Ešlės mirties! – sušuko Lara, kad jis suprastų.

– Kodėl?

– Jis nuo pat pradžių buvo išvien su Emilijum. – Padrikais, nerišliais sakiniais Lara jam išklojo viską, ką prisipažino Rendalas. – Žinau, tai atrodo neįtikėtina. Bet tai tiesa! Prisiekiu! O ne, tik ne tai! – matydama jo abejonę, sušuko Lara ir prispaudė rankas prie smilkinių. – Aš to neištversiu! Aš nebegaliu vėl prisiimti svetimos kaltės!

– Aš tavim tikiu. Nusiramink.

– Dieve mano, Kėjau. Aš jo nenužudžiau. Aš negalėjau prisiversti. Ne!

– Jį nužudžiau aš, – pro praviras duris pasigirdo kimus balsas.

Kėjus metėsi į priekį, norėdamas pamatyti, kas stovi už durų.

Dvidešimt devintas skyrius

– Džode!

Džodė Taket sėdėjo ant grindų, parietusi po savimi kojas. Pistoletas, žmogžudystės įrankis, gulėjo greta. Ji buvo sąmoninga, bet kairė veido pusė buvo paralyžiuota. Seilės nutįso ant palaidinukės.

– Ją ištiko apopleksija. – Lara pastūmė į šoną Kėjų ir atsiklaupė šalia jo motinos. – Kviesk pagalbą 911.

– Nesivarginkit. Aš mirštu. Aš noriu mirti. Dabar aš galiu numirti. – Džodė neaiškiai tarė žodžius, prarydama balsius, vos judindama lūpas. Tačiau ji dėjo visas pastangas, kad ją suprastų. – Negalėjau jam leisti...

– Ko negalėjai leisti, Džode? – Kėjus atsiklaupė šalia. – Ko negalėjai leisti?

Lara surinko numerį 911. Antrą kartą per dvylika valandų ji kvietė greitąją pagalbą – dabar vieną Džodei, kitą Rendalui. Paskui ji grįžo prie Džodės ir uždėjo jai ant rankos manžetę, norėdama pamatuoti kraujospūdį.

– Tikriausiai ji įėjo iškart paskui mane, – spėliojo Lara. – Rendalas guli toje pačioje vietoje, kur stovėjo, kai aš išbėgau iš namų.

– Negalėjau leisti, kad jis papasakotų apie Klarką... – Džodė grūmėsi su žodžiais.

– Nekalbėkite, ponia Taket, – švelniai paprašė Lara. Ji nuėmė manžetę ir palietė Džodės ranką, kad suskaičiuotų pulsą.

– Ką jis galėjo papasakoti apie Klarką? – Kėjus prilaikė ranka motinos galvą. – Ką Rendalas Porteris žinojo apie Klarką, o tu norėjai nuslėpti?

– Kėjau, dabar ne laikas. Jos būklė labai sunki.

– Ji ištaškė smegenis tavo vyrui! – atšovė jis Larai. – Kodėl, velniai rautų?! Aš noriu žinoti, kas paskatino mano motiną žudyti! Ar tu žinai?

– Jūs verčiate jaudintis mano ligonę, – griežtai pasakė Lara.

– Viešpatie, vadinasi, žinai. Tai kas čia yra?

Lara tylėjo.

Jis pažvelgė į Džodę ir abu su Lara staiga suprato, kad motina karštligiškai nori kažką pasakyti, kol dar nevėlu.

– Džode, kas ten buvo? Gal Porteris ką nors žinojo apie Klarko mirtį? Gal tai buvo politinė žmogžudystė, pateikta kaip nelaimingas atsitikimas? Ar Klarkas žinojo, kad Porteris gyvas?

– Ne. – Džodė nukreipė maldaujamą žvilgsnį į Larą. – Pasakykite jam.

Lara iš pradžių neryžtingai, paskui energingai papurtė galvą.

– Ne. Ne.

– Lara, dėl Dievo meilės, labai tavęs prašau. Jis buvo mano brolis. – Kėjus ištiesė ranką virš Džodės, paėmė Larą už smakro ir atsuko jos veidą į save. – Ką tu žinai, ko aš nežinau? Ką žinojo Porteris, kas netgi po Klarko mirties jam kėlė grėsmę? Todėl Džodė ir nenorėjo, kad gyventum Iden Pase, ar ne taip? Ji bijojo, kad tu prasitarsi...

– Porteris buvo... – kimiai prašneko Džodė. – Porteris buvo...

– Nereikia, ponia Taket, – meldė Lara. – Nesakykite jam. Tai nieko nepakeis, tik sukels skausmą. – Lara pažvelgė į Kėjų. – Neklausinėk jos. Tai sugriovė jai gyvenimą. Dėl to Džodė nužudė Porterį. Neprašyk jos. Prašau tavęs, Kėjau, nekamantinėk jos.

Kėjus neklausė. Jis žemai palinko prie Džodės, jo veidas buvo visiškai prie pat jos veido.

– Kas buvo Porteris? Jie ką nors abu su Klarku sumanė? Gal Klarkas įsivėlė į kokį nors reikalą ir negalėjo išsipainioti? Koks nors neteisėtas sandėris su ginklais? Arba narkotikais?

– Ne.

– Pasakyk man, Džode, – įkalbinėjo Kėjus. – Pasakyk, aš turiu žinoti.

– Rendalas Porteris buvo...

– Ne, Kėjau, ne. *Nereikia.*

– Nutilk, Lara! Tai kas gi buvo Rendalas Porteris, Džode?

– Klarko meilužis.

Keletą akimirkų Kėjus apmirė vietoje. Tada staigiai pakėlė galvą ir įsisiurbė akimis į Larą.

– Mano brolis ir Porteris...

Lara bejėgiškai atsirėmė į sieną, ji pralaimėjo. Ištisus penkerius metus nepaprastai troškusi visiems atskleisti tą paslaptį, dabar taip pat karštai vylėsi, kad ji nueis į kapą kartu su Džode Taket, – kad tik nematytų, kaip nusivylimas tarsi juodas debesis užslinko Kėjui ant veido.

– Jie buvo meilužiai? – jo balsas trūkčiojo sulig kiekvienu žodžiu, buvo beveik negirdimas.

Lara nuolankiai linktelėjo galvą.

– Tą rytą lovoje su Porteriu gulėjo Klarkas, o ne tu. O tu užklupai juos abu.

Lara kumščiu nusišluostė skruostais riedančias ašaras.

– Taip.

Kėjus riebiai nusikeikė, piktai iššiepdamas dantis. Jis užsidengė rankomis veidą ir, atrodė, amžinybę sėdėjo kaip kankinys.

Pagaliau Kėjus atitraukė rankas nuo veido ir pažvelgė į motiną.

– Klarkas tau prisipažino?

– Kai jis...

– Kai jis nupirko verslą ir namą Larai, – pasufleravo Kėjus.

Džodė vos pastebimai linktelėjo galvą. Jos akis užplūdo ašaros.

– Tu paklausei, kodėl jis dovanoja nesuvokiamą dovaną jį pražudžiusiai moteriai. Klarkas neištvėrė ir pasakė tau tiesą. Žinoma, tu jį pasmerkei, pagrasinai, kad paliksi jį be palikimo. Ir jis nusižudė.

Džodei iš krūtinės išsiveržė kraupus švokštimas.

– Nereikia jos kankinti, – sušnabždėjo Lara.

Kėjus ir neketino kankinti Džodės. Jis pakišo ranką po jos kūnu, truputį pakėlė ir priglaudė sau prie krūtinės. Džodė jo glėbyje atrodė tokia mažytė ir bejėgė, kad sunku buvo įsivaizduoti, jog ši moteris protu, o ne grožiu užkariavo liūdnai pagarsėjusį Iden Paso vėjavaikį, užsitraukė Ferguso Vinstono neapykantą ir paskatino jį padaryti nusikaltimą, daugelį metų laikė naftos bendrovės vadžias, o visas miestas jai vergiškai lenkėsi.

Kėjus pirštu nubraukė seiles jai nuo smakro ir skruostu prisiglaudė prie jos veido.

– Nusiramink, mama. Klarkas mirė žinodamas, kad tu jį myli. Jis niekada tuo neabejojo.

– Kėjau... – Džodė ištarė jo vardą be jokio priekaišto, kupina atgailos. Ji palietė jam ranką. – Kėjau...

Kėjus užsimerkė, suspaudė vokus, bet negalėjo sulaikyti ašarų. Kai atvažiavo greitoji pagalba, jis vis dar švelniai supo glėbyje motiną ir jai šnabždėjo.

Tačiau Džodė Taket jau buvo mirusi.

– Dėkoju, pone Hoskinsai.

Olis pats nunešė jos pirkinius į automobilį ir sudėjo į bagažinę.

– Visada jūsų paslaugoms, daktare Malori.

– Kaip laikosi ponia Hoskins?

Olis išsitraukė iš kišenės nosinę ir nesislėpdamas nusišluostė ašaras.

– Blogai. Visas dienas praleidžia Tanerio kambaryje. Šluosto dulkes, valo kilimą, pratrynė beveik iki skylių. Nevalgo, nemiega.

– Gal atvežkite ją pas mane? Paskirsiu jai kokių nors raminamųjų.

– Ačiū, daktare Malori. Tačiau jos bėdos nesusijusios su sveikata.

– Sielvartas žudo žmogų. Įkalbėkite ją užsukti pas mane.

Olis linktelėjo, dar kartą padėkojo Larai ir nuėjo į parduotuvę. Padėkos dienos išvakarėse didžiulė nebrangių prekių parduotuvė buvo sausakimša kaip niekada per visus metus. Teksaso gatvė buvo prisigrūdusi automobilių ir žmonių. Savanorių būrys kabino papuošalus artėjančioms Kalėdoms, tiesė įvairiaspalvių lempučių girliandas ir ant banko stogo kėlė Kalėdų Senelį su kaubojaus skrybėle ir batais. Praeiviai jiems trukdė savo patarimais.

Po neseniai įvykusios nelaimės Iden Paso gyvenimas tekėjo savo vaga.

Lara kaip tik ketino išvažiuoti iš mokamos automobilių aikštelės, bet staiga už jos automobilio sustojo Kėjaus linkolnas ir užtvėrė kelią. Jis išlipo ir buvo beeinąs prie jos, bet jo dėmesį patraukė garsus pypsėjimas ir šauksmai.

– Ei, Taketai, ar patrauksi iš kelio savo vežėčias? Tu užgriozdinai visą gatvę!

Kėjus tuoj pat atsiliepė:

– O tau ar sunku jas apvažiuoti, šunsnuki? – plačiai šypsodamasis, jis pamojavo savo bičiuliui Oposumui. Besišypsodamas Kėjus priėjo prie Laros automobilio, pabeldė į stiklą ir nusiėmė saulės akinius. – Sveika, daktare, kaip sekasi?

Jie nesimatė nuo tos dienos, kai mirė Džodė. Kėjus elgėsi laisvai, draugiškai ir Lara nutarė atsakyti tuo pačiu. Tačiau jos širdis ėmė tankiau plakti.

– Maniau, išskridai į Aliaską.

– Išskrendu kitą savaitę. Pažadėjau Džeinelenai čia praleisti šventes. Jai svarbu, kad būtent aš supjaustyčiau šventinį kalakutą.

– Ji buvo atsivedusi jį pas mane supažindinti.

– Ką – kalakutą?

Lara pakėlė į dangų akis, parodydama, kaip ji vertina jo pajuokavimą.

– Man labai patiko tavo svainis.

– Man irgi patinka. Ypač patinka, kad Bovis bijo, kad žmonės nepagalvotų, jog jis vedė Džeineleną dėl pinigų. Jis daug dirba, norėdamas įrodyti, kad taip nėra. Nuolat tikrina visų gręžinių saugumą. Norėjo prisiimti kaltę dėl gaisro, nes tai susiję su septintuoju gręžiniu, bet Džeinelena neleido. Bovis nutuokė, kad ten kažkas negerai, bet iki sprogimo nespėjo nustatyti, kas. Šiaip ar taip, jie pamišę vienas dėl kito. Aš jaučiuosi nereikalingas. Išvažiuosiu ir jiems nebetrukdysiu. Atidaviau Džeinelenai savo namo dalį.

– Labai kilnu.

– Man su tuo namu susiję tik blogi prisiminimai. Tikiuosi, jie bus jame laimingi su savo vaikais... – Kėjus palingavo galvą ir nusijuokė. – Kas galėjo pagalvoti, kad Džeinelena pabėgs su vyru ir slapta ištekės? – Kėjaus veidas pasidarė rimtas ir jis pridūrė: – Štai tik laiką ji išsirinko netinkamą. Dabar sesuo amžinai save kaltins, kad nebuvo namie, kai Džodę ištiko priepuolis.

Kėjus vėl pavadino savo motiną Džode, bet Lara prisiminė, kaip švelniai jis Džodę apkabino ir pavadino mama prieš mirtį.

– Ar pasakei Džeinelenai apie Klarką?

– Ne. Kam to reikia? Ji ir taip sielvartavo, sužinojusi, kad Džodė nušovė tavo vyrą.

Atliekant tyrimą, Kėjus pasakė, kad Džodė nužudė Porterį aptemus protui. Jis paaiškino teisėjui, kad Džodei jau buvo sutrikęs mąstymas ir ji kažin kaip susiejo netikėtą Rendalo Porterio atvykimą su Klarko mirtimi. Ji nužudė Porterį gindama savo sūnų. Niekas nesuabejojo ta versija. Šiaip ar taip, žudikė jau negyva. Byla buvo nutraukta. Galima sakyti, šį kartą teismo sistema suveikė labai gerai.

Kėjus skvarbiomis mėlynomis akimis žiūrėjo į Larą.

– Galėtum teisme pasakyti tiesą.

– Sutinku, bet kokia prasmė? Prieš penkerius metus manim niekas nenorėjo tikėti. Tada negalėjau įrodyti ir dabar neįrodyčiau. Negana to, viskas užtruktų ilgus mėnesius. Džiaugiuosi, kad pagaliau tai baigėsi. Man svarbiausia, kad už Ešlės mirtį atkeršyta.

Rendalo kūną Lara kremavo. Oficiali laidotuvių ceremonija įvyko prieš kelerius metus, todėl ji nematė reikalo rengti publikai dar vieno spektaklio. Ji užprašė gedulingas mišias Merilande ir pakvietė į jas tik kelis Rendalo bendradarbius.

– O kokį sąmokslą sugalvojo Porteris su Sančesu? – pasidomėjo Kėjus.

– Kai man paskambino prezidentas, norėdamas pareikšti užuojautą, pasakiau, kad nesutinku su padėties Montesangrėje vertinimu, kurį pateikė mano velionis vyras. Pasakiau, kad mudu savo akimis matėme, kaip žiauriai Korasonas elgiasi ne tik su savo priešais, bet ir su bendražygiais. Ir dar pareiškiau: kaip amerikietė mokesčių mokėtoja, nenoriu, kad mano doleriai būtų siunčiami tokiam režimui palaikyti.

– Jis skambino ir man. Aš jam pasakiau tą patį, tik truputį kitais žodžiais.

– Galiu įsivaizduoti.

Kėjus stovėjo, atsišliejęs nugara į seną pikapą greta, koja remdamasis į aplamdytas dureles. Pikapas puikiai tiko prie jo teksasietiškos „uniformos" – džinsų ir storo audinio striukės. Veržlus rudens vėjas draikė jam tamsius plaukus. Akys buvo mėlynesnės už dangų.

Kaip Lara jo ilgėjosi!

– Girdėjau, daktare, išvažiuoji iš Iden Paso.

– Ne, apsigalvojau ir vėl užsiimu gydytojos praktika. Vietos žmonės pagaliau mane priėmė. Viskas klostosi kuo puikiausiai. Su manim vėl dirba Nensė. Ji reikalauja, kad priimčiau jai pagalbininkę.

– Sveikinu.

– Ačiū.

Stojo ilga tyla, jie nežinojo nė kur žiūrėti.

– Mariona Leonard laukiasi, – prabilo Lara. – Manau, ji neprieštaraus, kad tau pasakiau. Ji atėjo viena pirmųjų, kai vėl pradėjau dirbti.

– Ką gi, gera naujiena, – Kėjus pritariamai linktelėjo. – O kaip byla dėl nusikalstamo aplaidumo? Viskas nutilo?

– Taip.

Jie nekalbėjo apie tai, kad tą gandą paskleisti padėjo Džodė.

– Ar skaitei laikraštyje ataskaitą apie gaisrą? – paklausė Kėjus.

Po ilgų tyrimų Federalinė agentūra padarė išvadą. Sprogimą „Žaliojoje pušyje" sukėlė neregistruotas dujotiekis, nutiestas nuo septinto Taketų naftos bendrovės gręžinio iki motelio. Dujos buvo naudojamos ir moteliui šildyti, ir kodifikavimo sistemai. Nutekėjusios bekvapės gamtinės dujos pripildė retai nuomojamą jaunavedžių kambarį. Jų koncentracija buvo tokia didelė, kad sprogimui tereikėjo mažiausios kibirkštėlės. Taip ir atsitiko uždegant šviesą.

Fergusas Vinstonas, nepaisydamas advokato patarimo, prisipažino kaltas pagal visus straipsnius ir jau pradėjo atlikti bausmės laiką, prilygstantį visam jo likusiam gyvenimui.

Darsė uždarė verslą ir išvažiavo iš miesto. Dėl to sklandė įvairiausių gandų. Vieni kalbėjo, kad ji leidžia naktis prie Heveros kapo, o dienas prie kalėjimo, tikėdamasi nužudyti Fergusą. Kiti tvirtino, kad ji visiškai kuoktelėjo ir buvo uždaryta į psichiatrijos ligoninę. Sklandė ir dar vienas gandelis, esą Darsė susidėjo su kažin kokiu beisbolininku ir gyvena Oklahomoje.

– Mano supratimu, – tarė Lara, – Fergusas prijungė motelį prie kadaise buvusios atšakos.

– Tikra tiesa. Anksčiau atšakų buvo daug, jose buvo deginamos dujos iš gręžinių. Senelis nusprendė pardavinėti ne tik naftą, bet ir dujas. Tada jis uždarė atšakas. Šiaip ar taip, tokios atšakų linijos buvo uždraustos. Fergusas žinojo, jog viena

tokia atšaka yra, pats ją atidarė ir nutiesė iki motelio. Jis daug metų naudojo dujas nemokamai ir šaipėsi iš bendrovės.

Pokalbis vėl išsisėmė. Tyla truko pernelyg ilgai.

– Ką gi, man metas važiuoti. Bagažinėje turiu šaldytų produktų.

– Ar iki to ryto Virdžinijoje žinojai, kad Klarkas ir tavo vyras – meilužiai?

Lara nesitikėjo tokio klausimo. Ranka nusviro ant kelių, taip ir nepasukusi raktelio.

Kėjus pritūpė prie durelių ir jų veidai atsidūrė vienas priešais kitą. Jis padėjo rankas ant atviro lango.

– Žinojai?

– Neturėjau nė menkiausio supratimo, – atsakė ji labai tyliai. – Juos abu pamačiusi, aš apmiriau vietoje. Tačiau tik akimirką. Paskui tarsi išprotėjau. Puoliau į isteriją.

– Tuomet kas iškvietė reporterius?

Lara nutarė papasakoti viską.

– Ant mano naktinio staliuko suskambo telefonas. Nubudau ir pakėliau ragelį. Kažkoks žmogus prisistatė vienu artimiausių Klarko draugų ir pavadino jį keliais nepadoriais epitetais. – Skausmas iškreipė Kėjaus veidą, bet Lara kalbėjo toliau: – Jis paklausė, ar aš žinau, kad Klarkas jį metė ir iškeitė į mano vyrą, ir tuoj pat padėjo ragelį. Pamaniau, kad skambino koks nors pamišėlis, ir atsisukau norėdama tai pasakyti Rendalui. Bet jo lovos pusė buvo tuščia. Atsikėliau ir nuėjau jo ieškoti. – Lara nuleido galvą ir patrynė kaktą nykščiu ir smiliumi. – Aš juos užtikau Klarko miegamajame. Vėliau supratau, jog skambinęs žmogus viską išplepėjo ir reporteriams, dar pasakė, kad kotedže tuoj tuoj kils didelis skandalas. Reporteriai atvyko tiesiog po kelių minučių, kai aš juos užklupau. Klarkas sutriko beveik taip kaip ir aš, užtat Rendalas nusprendė viską pateikti taip, kad būtų panašu į... – Lara gūžtelėjo pečiais ir atsiduso. – Visa kita tu žinai.

Kėjus keiksnojo pasiuntinį Porterį.

– Kodėl skambintojas nepaneigė visų tų bulvarinių istorijų apie tave?

– Tikriausiai pritrūko drąsos. Šiaip ar taip, jis pasiekė užsibrėžtą tikslą – sužlugdė senatorių Taketą.

– Tu galėjai pasakyti tiesą, Lara. Kodėl tylėjai?

Lara liūdnai nusijuokė.

– Kas manim būtų patikėjęs? Rendalas draugavo su moterimis. Ir ne su viena. Jos galėjo prisiekti, kad jis heteroseksualas... na, jis toks ir buvo.

Kėjus nustebęs suraukė antakius.

– Rendalas žinojo, kas labiau patinka Klarkui, ir tuo pasinaudojo. Viena paslauga už kitą, taip aš suprantu. Rendalui neatrodė niekinga imtis tokių nešvarių manipuliacijų. Jis pasinaudojo Klarku. Jis pasinaudojo manim. Jis buvo pasiruošęs viskam, kad tik turėtų naudos.

– Pavyzdžiui, kelerius metus apsimetinėjo miręs.

– Taip. Ir jam buvo visiškai nė motais, kad per susišaudymą žuvo mūsų dukra. – Lara nutilo, nesiryždama pradėti gvildenti kito, labai subtilaus klausimo. – Kėjau... – Ji nusuko akis. – Bijau, kad Rendalas man papasakojo ne viską apie savo biseksualumą. Beje, aš įtariu, kad jis buvo Emilijaus meilužis. Šiaip ar taip, pirmuosius tris nėštumo mėnesius nuolat ėmiau tyrimams ir savo, ir Rendalo kraujo. Aš nenorėjau pagimdyti ŽIV užkrėsto kūdikio. Tyrimai visada būdavo neigiami, bet daugiau neberizikavau. Naktį, kai buvo pradėta Ešlė, dvi trys savaitės prieš skandalą, aš paskutinįkart mylėjausi su Rendalu. – Lara sutiko jo deginantį žvilgsnį. – Paskutinį kartą.

– Aš to neklausiu.

– Tu turi žinoti.

Jo atkaklus žvilgsnis sukėlė jai nerimą. Aplinkui šurmuliavo miesto gyvenimas, o jie buvo tarsi tylos oazėje. Lara vėl prašneko: ją ramino savo pačios balsas.

– Be to, kas gi būtų manim patikėjęs. Juk posakis „nekaltas, kol neįrodyta priešingai“ tėra mitas. Aš dar nebuvau

atsigavusi po to, kai užklupau vyrą Klarko lovoje, o mane jau smerkė kaip ištikimybės laužytoją, sučiuptą nusikaltimo vietoje. Jeigu būčiau pasakiusi tiesą, tai būtų palaikyta šmeižimu savo naudai. – Lara liūdnai palingavo galvą. – Man buvo galas, kai nufotografavo Rendalą, išvežantį mane iš kotedžo tik su naktiniais marškiniais.

– Maniau, mano broliui pakaks drąsos atremti smūgį, o ne suversti kaltę ant svetimų pečių.

– Jis įsipainiojo į Rendalo melo voratinklį lygiai kaip ir aš. To melo padariniai buvo tokie siaubingi, kad jis net nedrįso pagalvoti apie prisipažinimą. Tačiau, kitaip nei Rendalą, jį graužė sąžinė. Ta Iden Paso dovana buvo jo atsiprašymas, jis sakė, kad labai gailisi dėl to, kas įvyko. – Pavargusi Lara šyptelėjo. – Nesmerk jo labai griežtai, Kėjau. Pagalvok, kiek metų jis gyveno su savo paslaptimi. Tikriausiai tai buvo siaubingi vienišo ir liūdno egzistavimo metai.

– Aš vis dar bandau suprasti. Niekaip negaliu suvokti, kad mano brolis, kurį taip gerai pažinojau, ir tas vyras lovoje su Rendalu Porteriu – vienas ir tas pats žmogus. Vis prisimenu metus, kai mudu su Klarku atostogavom vasaros stovykloje. Ką čia slėpsi, dažnai eidavom į mišką ir ten darydavom tai, ką daro visi paaugliai. Iki pakvaišimo. Netgi rengdavom varžybas, kuriam daugiau kartų pavyks. Mes nieko neslėpėm vienas nuo kito, tad kodėl jis man nepatikėjo savo paslapties?

– Galimas daiktas, tada jis dar nežinojo.

– Galbūt. Tačiau kai buvo išrinktas senatoriumi, tikriausiai jau žinojo. Naktį po rinkimų, kai buvo aišku, kad jis laimėjo, mes prisigėrėm iki žemės graibymo, – prisipažino Kėjus ir šyptelėjo prisiminęs. – Kitą rytą buvo numatytas susitikimas su žiniasklaida, o jam galva plyšo nuo pagirių. Klarkas tada grasino mane užmušiąs, kad jį taip prigirdžiau. Prisiminėm tą nuotykį, kai buvom susitikę paskutinį kartą prieš jo mirtį. – Pamažu šypsena dingo Kėjui nuo veido. Jis nugrimzdo į savo mintis. – Gaila, kad jis man neatvėrė širdies.

– Ar būtum jį supratęs?

– Norėčiau tikėti, kad taip. – Kėjus akimirką susimąstė. – Visi žinojo Džodės požiūrį į homoseksualus, – karčiai pridūrė jis. – Tikriausiai net Hitleris buvo atlaidesnis. Įsivaizduoju tą akimirką, kai Klarkas jai prisipažino...

– Manau, juos abu tai labai sukrėtė.

– Ką Džodė pasakė, nežinau, bet tai jį pribaigė. – Kėjus atsistojo ir susikišo rankas į užpakalines džinsų kišenes. Jis žiūrėjo sau į kojas ir siūbavo ant kulnų. – Jai tai puikiai sekdavosi. Sutrypti žmones. „Puikiai" – ne tas žodis. – Kėjus gūžtelėjo pečiais, nebežinodamas, kaip dar tiksliau įmanoma apibūdinti motinos talentą. – Džodė čia buvo nepralenkiama, tiksliai žinojo, kaip įkąsti, kaip įskaudinti. Neleisdavo žmonėms ramiai gyventi, kaip jie nori. Nei Klarkui, nei Džeinelenai, nei man, nei tėvui. – Kėjus staiga pažvelgė į Larą. – Ji parašė man laišką.

– Žinau, Džeinelena man sakė.

– Ar ji tau papasakojo laiško turinį?

– Ne. Tik kad motina paliko jums kiekvienam po laišką, kurį jūs turėjote atplėšti po jos mirties.

– Taigi, iš mano laiško datos matyti, kad Džodė jį parašė, kai buvome Montesangrėje. – Jo lūpų kampučiai liūdnai nukaro. – Džodė rašė, jog visiems atrodė, kad ji neapkentė tėvo už tai, jog jis bėgiojo paskui kitas moteris ir ją ilgam palikdavo vieną. Tačiau iš tikrųjų, kaip Džodė rašo laiške, ji tėvą mylėjo. Iki proto aptemimo. Iki pakvaišimo. Aš cituoju. – Jis nepakėlė akių. – Ji mylėjo jį, o j i s versdavo ją kentėti. Ir dar kaip. Kiekvieną kartą, kai jis užmegzdavo romaną su kita moterimi, jai tai būdavo kaip peilio dūris į širdį. Jis tarsi pabrėždavo, kad ji yra negraži, nepatraukli ir jam neįdomi. Ji žinojo, kad jis vedė ją tik dėl to, kad išsisuktų iš skandalingos istorijos, į kurią įsivėlė. Tačiau tėvas niekada nežinojo, kad Džodė jį nuoširdžiai mylėjo. O jeigu ir žinojo, jo tai visiškai nedomino. Jo požiūriu, jų vedybos buvo iš išskaičiavimo. Džodė vadovavo Taketų naftos bendrovei taip, kaip norėjo, o tėvui vedybos buvo priedanga, jeigu vėl kiltų nemalonumų

dėl moterų. Neblogas susitarimas, jei nepaisysime, kad Džodė jį mylėjo ir jo neištikimybė ją žeidė.

Kėjus išsitraukė rankas iš kišenių, patrynė delnus vieną į kitą ir ėmė apžiūrinėti dešinįjį, tarsi norėdamas atspėti, ką reiškia susikertančios linijos.

– Tai štai, – giliai atsidusęs vėl prakalbo jis, – laiške rašoma, kad ji visada buvo man tokia griežta todėl, kad aš esu tikslі tėvo kopija. Tokia pati išorė, toks pat temperamentas, tas pats malonumų troškimas. O kai paaugau, pasidariau toks pat nesutramdomas ir taip pat bėgiojau paskui moteris. Ji... ji parašė, kad visada mane mylėjo, bet jai buvo sunku ir skaudu į mane net žiūrėti. Tą dieną, kai gimiau, tėvas linksminosi su kita moterimi. Aš augau kaip gyvas to pažeminimo priminimas ir ji negalėjo man rodyti savo meilės. O svarbiausia, ji kažkodėl bijojo, kad aš paniekinsiu jos meilę, kaip tai padarė tėvas. Todėl ji ir nebandė man jos rodyti. – Kėjus kresteléjo galvą, dėdamasis abejingas. – Štai ką ji parašė. Visokių niekų.

– Aš nemanau, kad tai niekai. Ir tu taip nemanai.

Kėjus pakėlė galvą ir pažvelgė į Larą.

– Džodė mylėjo abu sūnus. Ji iki pat gyvenimo pabaigos stengėsi gelbėti Klarko reputaciją.

– Tai kodėl ji ryžosi atskleisti savo paslaptį tik mirdama?

– Na, matyt, norėjo tau prisipažinti, kad nusivylė Klarku. Jis visada buvo Džodės numylėtinis ir tu tai žinojai. Džodei tai buvo didžiulė auka, bet ji negalėjo numirti, nesudėjusi visko į vietas. Džodė įrodė, kaip stipriai ji tave mylėjo.

Kėjus prisimerkė – ar nuo saulės, ar dėl to, kad jam šovė nauja mintis.

– Pasiaukojimas tau visada svarbiausias dalykas.

Lara atvertė galvą ir suglumusi pažvelgė į Kėjų.

Jis paaiškino:

– Tu išsaugojai Klarko paslaptį ne todėl, kad bijojai, jog niekas tavim nepatikės. Tu tylėjai, nes mylėjai Klarką. Pati man prisipažinai pakeliui į Montesangrę. Judviejų meilė niekada

nebuvo kūniška, tik draugiška. Ir nors Rendalas Porteris yra tipiškas niekšas, tu niekada nebuvai jam neištikima, kol oficialiai buvai už jo ištekėjusi. Aš tai žinau iš savo patirties. Tu gerbei Klarką kaip politinį veikėją ir mylėjai kaip draugą. Štai kodėl neišdavei Klarko, nors jis išdavė tave. Paskui dėl savo vaiko gerovės judu su Porteriu pasirinkote tremtį. Dar vienas pasiaukojimas. Tu, Lara, įpratusi aukotis dėl tų, kuriuos myli. – Kėjus pasilenkė į priekį ir įsirėmė rankomis į atvirą automobilio langą. – Kai Džodė norėjo pasakyti, kad Porteris mylėjosi su Klarku, o ne su tavim, tu maldavai ją tylėti. Tu turėjai galimybę paneigti tuos siaubingus įžeidimus, kuriuos tau mečiau. Tačiau tu tuo nepasinaudojai. Tu norėjai mane apsaugoti, kad nesužinočiau tiesos apie savo brolį, ir nepasakei nė žodžio. – Kėjus tiesiog varstė ją žvilgsniu. – Nuo tada aš stengiausi suprasti tavo poelgio priežastį.

Larai užėmė kvapą.

– Ir kokias padarei išvadas?

– Atrodo, aš atspėjau. – Staiga jis atidarė automobilio dureles. – Išlipk.

– Nesuprantu...

– Išlipk. – Kėjus ištiesė ranką ir ištempė Larą iš automobilio. Prispaudęs prie durelių, suleido pirštus jai į plaukus ir, neleisdamas pajudėti, apdovanojo ją ilgu bučiniu. – Aš nenoriu skristi į Aliaską, – pasakė Kėjus, atsiplėšęs nuo jos. – Ten tikras šaldytuvas, ir jie tikriausiai nemoka kaip reikiant kepti vištienos. Aš čia turiu daug užsakomųjų reisų. Be to, nužiūrėjau gerą sklypą prie ežero. Tikriausiai kvaila statyti namą sau vienam, be žmonos, be vaikų.

Lara prisispaudė veidu jam prie krūtinės ten, kur buvo prasegta striukė, ir įkvėpė jo šilto kvapo, suvilgydama marškinius džiaugsmo ašaromis.

Paskui atmetusi galvą paklausė:

– Kada pagaliau tu man pasakysi, kad mane myli?

– Aš jau labai seniai tai padariau. Tu blogai klausai.

– Aš netgi labai gerai klausau.

Kėjus pritildė balsą iki tikro šnabždesio.

– Tada paprašyk, daktare, kad aš neskrisčiau.

Pirštų galiukais Lara jam perbraukė per antakius, nosį, apibrėžė gražią burną.

– Kaip?

– Paprasčiausiai pasakyk „taip“.

– Kam?

– Viskam. Paskui išsiaiškinsim.

Padėka

Rašydama šią knygą rėmiausi įvairių specialistų pagalba, visi jie buvo labai geranoriški ir mielai skyrė savo brangaus laiko. Daugybę kartų dėkoju:

Bobui McNeece'ui, išmanančiam apie naftos pramonę daugiau, nei galiu suvokti;

Larry'iui Collier, ugniagesiui gelbėtojui, su kuriuo susipažinau atsitiktinai ir kuris tapo vertingu informacijos šaltiniu;

medicinos daktarui Ernestui Stroupe'ui, priimamojo chirurgui, kuris kartu su draugišku ir paslaugiu Motinos Pranciškos ligoninės (Taileris, Teksaso valstija) personalu man kantriai aiškino, kokia tvarka turėtų plėtotis medicininė šios istorijos pusė;

pilotui, ne tik pasidalijusiam aviacijos žiniomis, bet ir prisiminusiam įvykius, kuriuos mieliau jau būtų pamiršęs.

Sandra Brown
1992-ųjų spalio 26-oji